

A NEW YORK TIMES BESTSELLERE

DANIEL SILVA

A MOSZAD ÜGYNÖKE ES A REMBRANDT ÜGY

HENRY

Daniel Silva

A Moszad ügynöke és a Rembrandt-ügy

Fordította Tóth Attila

Daniel Silva

A Moszad ügynöke és a Rembrandt-ügy

Ulpus-ház Könyvkiadó Budapest, 2011

A fordítás alapjául szolgáló mű: Daniel Silva: The Rembrandt Affair

A szerzőtől az Ulpus-ház Könyvkiadónál megjelent:

A hírvivő

A Moszad ügynöke

A Moszad ügynöke a Vatikánban (A hírvivő új kiadása)

A Moszad ügynöke Moszkvában

A Moszad ügynöke és az oligarcha

Copyright © Daniel Silva, 2010 All rights reserved

Hungarian translation © Tóth Attila, 2011 © Ulpus-ház Könyvkiadó, 2011

ISBN 978 963 254 461 8

Jeff Zuckernek a barátságáért, támogatásáért és személyes bátorságáért, valamint, mint mindig, feleségemnek, Jamienek és gyermekeimnek, Lilynek és Nicholasnak.

Minden nagy vagyon mögött bűn rejtezik.

Honoré de Balzac

ELŐSZÓ

PORT NAVAS, CORNWALL

Pusztá véletlenségből először Timothy Peel tudta meg, hogy az idegen visszatért Cornwallba. Ezt a felfedezést nem sokkal éjfél előtt tette, egy esős szerdai napon, szeptember közepén, és csak azért, mert udvariasan visszautasította a munkahelyi fiúk állandó agitálását, hogy vegyen részt a szerdai banzájon, a marazioní Godolphin Arms kocsmában.

Peel előtt rejtély volt, miért vették maguknak a fáradságot, hogy meghívják őt. Az igazat megvallva, sosem tartotta nagyra az ivócimborák társaságát. És ezekben a napokban, valahányszor betette a lábát egy kocsmába, mindig volt ott legalább egy elázott vendég, aki azzal háborgatta őt, hogy beszéljen a „kis Adam Hathaway”-ről. Hat hónappal korábban, a Royal National Lifeboat Institution vízimentő csoport egyik leglátványosabb akciójában Peel kihúzta a hatéves fiúcskát a Sennen-öböl alattomos hullámaiból. Az újságok nemzeti hősként ünnepelték, de később a riporterek nagyon meghökkentek, mert a filmcsillag megjelenésű, széles vállú, huszonkét éves hős egyetlen interjút sem volt hajlandó adni nekik. Peel hallgatása a saját kollégáit is zavarta, mivel bármelyikük örömmel ragadta volna meg az alkalmat a néhány pillanatnyi ünneplésre, még akkor is, ha ennek során a szokásos kliséket kellett volna ismételgetni a „csapatmunka fontosságáról” és a „nagyszerű szolgálat nagyszerű hagyományairól”. Ez nem vette ki jól magát Nyugat-Cornwall lakosai között sem, akik mindig kerestek valami jó ürügyet arra, hogy egy helyi fiúval dicsekedhessenek, és példaként állíthassák őt az ország belsejében élő angol sznobok elé. A Falmouth-öböltől egészen a félsziget végén lévő Land’s Endig Peel nevének pusztá említése mindenütt furcsa fejcsóválást váltott ki. Egy kicsit fura, mondták ilyenkor. Mindig is az volt. A válás miatt lehet. Sosem ismerte az igazi apját. És az anyja! Mindig a rossz fajtaival állt össze. Emlékszel Derekre, a whiskygőzös drámaíróra? Úgy hallom, hogy verte is a fiút. Legalábbis ez a szóbeszéd járta Port Navasban.

A válást illetően igaz volt. Még a veréssel kapcsolatban is. Tény, hogy a Peelről szóló pletykáknak létezett valamennyi alapja, de ennek semmi köze ahhoz, hogy nem volt hajlandó elfogadni a hős szerepét. Peel a hallgatásával tisztelgett egy olyan férfi előtt, akit csak futólag ismert, régen. Olyan ember előtt, aki a Port Navas rakpartnál lakott az öreg szolgálati házban, az osztrigatelep mellett. Ez a férfi tanította őt vitorlázni, és öreg autókat javítani; ő ismertette meg vele a kitartás erejét és az opera szépségét. Azt is megtanította neki, hogy egy feladat elvégzéséért semmi dicsekednivaló nincs.

A férfinak költői, idegenes hangzású neve volt, de Peel mindig csak úgy gondolt rá, mint az idegenre. A társa volt és őrangyala. Noha már sok-sok éve elhagyta Cornwallt, Peel időnként még mindig várta őt, mint ahogy tizenegy éves fiúként is. Továbbra is megvolt a számárfüles füzete, amelyben érkezésének és távozásának az időpontjait jegyezte fel, és megvoltak neki a fényképek is a titokzatos fehér fényekről, amelyek az idegen házában világítottak éjszakánként. Peel még most is maga elé tudta idézni őt, ahogy a szeretett vitorlása kormányánál állva visszatér Helford Passage-hez, a tengeren egyedül töltött, hosszú éjszaka után. Mindig a hálósobája ablakánál várta, csendes üdvözlésre emelve a karját. A férfi pedig, amikor észrevette őt, válaszképpen mindig kétszer felvillantotta a reflektort.

Port Navasban már csak kevés dolog emlékeztetett azokra a régi napokra. Peel anyja Bathba költözött az új szeretőjével. Derek, a részeges drámaíró állítólag egy walesi házikóban lakott a tengerparton. A régi szolgálati épületet is teljesen felújították, és most flancos londoni nyaralóvendégeké volt, akik hangos összejöveteleket tartottak, és folytonosan üvöltöztek az elkényeztetett gyerekeikkel. Az idegenből nem maradt más, csak a vitorlás csónakja, amelyet Peelre hagyott azon az éjszakán, amikor ismeretlen tájakra távozott Cornwallból.

Azon az esős estén, szeptember közepén, a csónak a kikötőcölöpnél himbálódzott az öblöcskében, és a hullámok finoman paskolták a testét, amikor ismeretlen motorzaj ébresztette fel Peelt, és csalta az ágyából a szokásos őrhelyére az ablaknál. A nedves homályt fürkészsze egy acélszürke Range Roverre figyelt fel, amely lassan haladt az úton. A régi szolgálati ház mellett állt meg, ahol járó motorral, eloltott lámpákkal és monotonon csapkodó ablaktörlőkkel várakozott egy darabig. Ezután a vezető ajtaja hirtelen kitárult, és sötétzöld Barbour esőkabátot, valamint egy erősen a szemébe húzott, vízhatlan sapkát viselő alak szállt ki belőle. Peel még ilyen távolságból is ösztönösen tudta, hogy az idegen az. A járása árulta el - a magabiztos, eltökélt léptei, amelyek látszólag minden erő kifejtés nélkül vitték őt a rakpart vége felé. Ott egy időre megállt, gondosan elkerülve az egyetlen lámpa fénykörét, és megindult a vitorlás felé. Ezután gyorsan lement a kőlépcsőn a folyóhoz, és már nem lehetett látni.

Peel először azon tűnődött, hogy hátha a csónakért jött vissza az idegen. Ez a félelme megszűnt azonban, amikor a férfi kis csomaggal a bal kezében hirtelen ismét megjelent. A csomag körülbelül akkora volt, mint egy keménykötésű könyv, és úgy tűnt, hogy nejlonba burkolták. A rajta lévő nyálkás koszból arra lehetett következtetni, hogy a csomagot hosszú időn keresztül rejtegették valahol. Peel valamikor azt képzelte, hogy az idegen csempész, és talán igaza is volt.

Csak akkor vette észre, hogy a jövevény nincs egyedül. Valaki várt rá a Rover első ülésén. Peel nem tudta tisztán kivenni az arcot, csak a kusza hajtömeg körvonalait. Most először mosolyodott el. Úgy tűnt, hogy az idegennek végre van egy nő az életében.

Peel hallotta a becsukódó ajtó halk csattanását, és látta, amint a Rover azonnal elindul. Ha szalad, még éppen elérheti. Ehelyett a gyerekkora óta nem tapasztalt érzés szorításában mozdulatlanul állt az ablaknál, csendes köszöntésre emelve a kezét. A Rover gyorsulni kezdett, és Peel egy pillanatig attól tartott, hogy a férfi nem vette észre az üdvözlését. Akkor azonban az autó hirtelen lassított, és a reflektora kétszer felvillant, mielőtt elhaladt volna Peel ablaka alatt, hogy aztán eltűnjön az éjszakában.

Peel egy picit még maradt az őrhelyén, és hallgatta, ahogy a motor hangja teljesen elhalkul. Utána visszafeküdt az ágyába, és az orráig magára húzta a takarót. Az anyja már elment, Derek Walesben volt, a régi szolgálati épületet idegenek szállták meg, de ebben a pillanatban Peel nem érezte magát egyedül. Az idegen visszatért Cornwallba.

ELSŐ RÉSZ

Proveniencia - az előzmények

1 GLASTONBURY, ANGLIA

Bár az idegen nem tudta, azon az éjszakán már két, egymástól eltérő csapáson zajlottak az események, hogy visszacsalogassák őt a csatatérre. A történések egyik színhelye a világ titkosszolgálatainak szorosan zárt ajtóinak mögött volt, a másikat pedig a globális tömegtájékoztatási ügynökségek szerkesztőségei jelentették. Az újságok a „lopások nyara” címmel illették a jelenséget, a tolvajlások egy olyan járványaként, amely emberemlékezet óta nem söpört végig Európán. A kontinens minden részén felbecsülhetetlen értékű festmények tűntek el egyre-másra, mint a képeslapok az utcai árus pultjáról. A művészeti világ szorongó képviselőinek sokkot okozott a bűntények sorozata, és törvényszéki szakemberek szerint már az is meglepő volt, hogy egyáltalán maradt még ellopni való festmény.

- Ha százmillió dollárt szegeznek egy rosszul őrzött falra - mondta az Interpol egy kérdésekkel ostromlott hivatalnok - , akkor csak idő kérdése, hogy egy elszánt tolvaj megpróbáljon elsétálni vele.

A bűnözők arcátlanságával csak szakértelmük vetekedett. Kétség sem fért hozzá, hogy ügyesek voltak. Amit azonban a rendőrség leginkább csodált az ellenfélben, az a vasfegyelem volt. Semmi nem szivárgott ki, nem voltak belső intrikák jelei, és váltságdíjat sem követeltek soha - legalábbis igazit. A tolvajok gyakran, de szelektíven loptak, és egy alkalommal egynél több képet sosem vittek el. Ezek nem gyors haszonra törő amatőrök voltak, vagy olyan szervezett bűnözők, akik valami alvilági jövedelemforrást kerestek. Művészeti tolvajok, a szó legtisztább értelmében. Egy kimerült detektív azt jósolta, hogy a festmények, amelyeket azon a hosszú, forró nyáron loptak el, évekig, akár évtizedekig nem kerülnek elő. Tulajdonképpen, tette hozzá morózusan, arra is nagyon jók az esélyek, hogy a Hiányzó Műtárgyak Múzeumában kössenek ki, ahol a nagyközönség már sosem láthatja őket.

Még a rendőrség is csodálta a tolvajok játszmájának változatosságát. Olyan volt, mint amikor a kiváló tenisz-játékos az egyik héten salakos pályán nyer, a következőn pedig füvesen. Júniusban beszerveztek egy elégedetlen biztonsági őrt a bécsi Kunsthistorisches Múzeumban és az egyik éjszaka elvitték Caravaggio Dávid Góliát fejével című képét. Júliusban egy merész, kommandós rajtaütést hajtottak végre Barcelonában, és a Picasso Múzeumot megszabadították Benedetta Canals portréjától. Mindössze egy héttel később a nizzai Matisse Múzeum faláról tűnt el oly csendben egy kép, a Fenouillet házai, hogy a meghökkent francia rendőrök azon tűnődtek, nem növesztett-e lábakat, és nem sétált-e ki magától. És ezután, augusztus utolsó napján történt a klasszikus, üvegbetöréses rablás a londoni Courtauld Galériában, amikor is Vincent van Gogh Önarckép levágott füllel című képét lovasították meg. Az egész akció mindössze kilencvenhárom másodpercig tartott - és még inkább ámulatra méltóvá teszi az a tény, hogy kifelé menet az egyik tolvaj még meg is állt egy második emeleti ablaknál, hogy obszcén mozdulatot tegyen Modigliani buja Női aktja felé. A biztonsági kamera felvétele már aznap este megjelent az interneten. A Courtauld zaklatott igazgatója szerint ez egy borzalmas nyár megfelelő lezárása volt.

Előre meg lehetett jósolni, hogy a lopások nyomán megindul a világ múzeumainak tökéletlen biztonságára való mutogatás. A Times azt írta, hogy a Courtauld-nál nemrégiben egy belső ellenőrzés után határozottan javasolták, a Van Gogh-képet biztonságosabb helyre kellene vinni. Ezt azonban visszautasították azzal, hogy a galéria igazgatójának a festmény pontosan a korábbi helyen tetszett. Mivel nem akart alulmaradni, a Telegraph is közölt egy lehengerlő sorozatot a nagy brit múzeumokat sújtó pénzügyi csapásokról. Felhívták a figyelmet, hogy a National Gallery és a Tate még csak nem is biztosította a

gyűjteményeket, bízva a biztonsági kamerákban és a gyengén fizetett örökben.

„Nem arról kellene kérdeznünk magunkat, miképp tűnhetnek el csodálatos mesterművek a múzeumok falairól”, mondta az újságíróknak Julian Isherwood, az ismert londoni műkereskedő. „Inkább azt a kérdést kellene feltenni, hogy ez miért nem történik gyakrabban? A kulturális örökségünkötől fosztanak meg minket apránként.”

Az a kevés múzeum, amelynek elegendő pénze volt a biztonság fokozására, gyorsan intézkedett is, de a máról holnapra élők csak az ajtókat reteszelhették be, és reménykedhettek, nem ők következnek a tolvajok listáján. Amikor azonban a szeptember újabb rablás nélkül telt el, a művészeti világ megkönnyebbülten fellelegzett, vidáman bizonygatva, a legrosszabb elmúlt. A köznapi halandóknak már súlyosabb ügyek voltak fontosak. Ahogy Irakban és Afganisztánban még mindig dúlt a háború, vagy a világ gazdasága továbbra is a szakadék szélén táncolt, csak kevesen tudtak nagy erkölcsi felháborodást tanúsítani néhány, festékekkel borított, szögletes vászondarab elvesztése miatt. Egy nemzetközi segélyszervezet vezetője úgy becsülte, a hiányzó mesterművek együttes értéke elegendő lenne arra, hogy évekig etessék belőle az afrikai éhezőket. Nem volna vajon jobb, kérdezte, ha a gazdagok valami hasznosabbat tennének a fölösleges millióikkal ahelyett, hogy műtárgyakkal dekorálják a falaikat, és töltik meg a titkos banki pánccéltermeiket?

Ezek eretnek gondolatok voltak Julian Isherwood és társai szerint, ők a gazdagok kapzsiságából éltek. Jó közönségre találtak viszont Glastonburyben, a zarándokok ősi városkájában, Londontól nyugatra, a Somerseti-síkságon. A középkorban a hithű keresztények nagy csoportokban özönlöttek Glastonburybe, hogy lássák híres apátságát, és megálljanak a Szent Tövis alatt, amely fa még állítólag akkor csírázott ki, amikor Arimateai József, Jézus egyik tanítványa a földre fektette sétabotját az Úr 63. esztendejében. Most, két évezreddel később, az apátság már csak dicsőséges rom volt, ahogy a hajdan magasba törő főhajójának maradványai elhagyatottan álltak egy zöldellő parkban, mint egy halott hitvallás sírkövei. A Glastonburybe érkező új zarándokok csak ritkán vették maguknak a fáradságot, hogy meglátogassák, helyette inkább a Sziklabércként ismert titokzatos hegy lejtőin bolyongtak, vagy a főutca mentén a napjaink csecsebecseit árusító üzleteket járták végig. Néhányan saját magukat keresték; mások egy kezét, hogy vezesse őket. Voltak persze olyanok is, akik azért jöttek, hogy Istent keressék, vagy legalábbis Isten egy elfogadható hasonmását.

Christopher Liddellt a fenti okok egyike sem vezérelte. Ő egy nő miatt jött, és egy gyermek miatt maradt. Nem zarándok volt, hanem rab.

Hester vonzotta őt oda - Hester, a legnagyobb szerelme és a legsúlyosabb tévedése. Őt évvel korábban a nő azt követelte, hagyják ott Notting Hillt, hogy megtalálhassa saját magát Glastonburyben. Önmagát megtalálva azonban Hester rájött, boldogságához az a kulcs, ha megszabadul Liddelltől. Bárki más férfi, késztetést érezhetett volna, hogy elmenjen. Liddell viszont, bár képes volt Hester nélkül élni, el nem tudta volna képzelni az életet Emily nélkül. Jobb volt neki Glastonburyben maradni, elviselve a pogányokat és a druidákat, mint visszatérni Londonba, és halvány emlékként élni tovább egyetlen gyermekének emlékezetéből. Így hát Liddell kitartott, magába fojtva bűját és dühét. Mindenhez így állt hozzá. Határozott volt. Véleménye szerint egy férfinak ez a legfontosabb tulajdonsága.

A barátságos helyek Glastonburyből sem hiányoztak teljesen. Az egyik ilyen a Száz Majom kávéház, ahol 2005 óta lehetett vegetáriánus és környezetbarát ételeket kapni, és amely Liddell törzshelye volt. Szokásos asztalánál ült, védekezően maga elé terítve az Evening Standard egy példányát. A szomszéd asztalnál egy érett középkorú nő olvasott egy könyvet, melynek címe Felnőtt gyerekek: a titkos rendellenes működés - volt. A távoli hátsó sarokban egy lebegő, fehér pizsamába öltözött, kopasz próféta tartott kiselőadást hat elragadtatott tanítványának valamiről a zen spiritualizmussal kapcsolatban. Az ajtóhoz legközelebbi helyen, borotvátlan álla alatt töprengve összekulcsolt kézzel egy, a harmincas éveit taposó férfi ült. Tekintete a hirdetőtáblán kalandozott. A szokásos buta szövegeket látta ott - felhívás a glastonburyi Pozitív Életmód Csoporthoz való csatlakozásra, ingyenes szeminárium a baglyok által kiöklendezett élelemkupacok

vizsgálatáról, a tibeti gyógymódról tartott ülések hirdetése -, de úgy tetszett, a férfi rendkívül érdekesnek tartja. Egy csésze kávé volt előtte az asztalon, érintetlenül és egy nyitott füzet, hasonló állapotban. Költő, aki ihletet vár, gondolta Liddell. Hitvitázó, aki éppen haragot gyűjt magában.

Gyakorlott szemmel vizsgálgatta. A férfi rongyos farmert és flanelinget viselt, a szokásos glastonburyi öltözetet. Sötét haját rövid lófarokban fogta össze, szeme majdnem teljesen fekete volt és enyhén fátyolos. Jobb csuklóján, vastag bőrszíjon karórát viselt. Bal csuklóján több olcsó, ezüst karperecet. Liddell a kezeket és karokat nézegette, vannak-e rajtuk tetoválások, de egyet sem látott. Furcsa, gondolta, mivel Glastonburyben még a nagymamák is büszkén mutogatták magukon a festéseket. Az érintetlen bőr, mint a téli napsütés, nagyon ritka volt.

Megjelent a pincérlány, és magát kelletve Liddell újságjának közepére helyezett egy számlát. Magas teremtés volt, egész csinos, világos haját közepén választotta el, és feszes pulóverén, egy jelvényen a NÁRCISZ szó volt olvasható. Hogy ez nevére, vagy kedvenc virágjára utal, Liddell nem tudta. Amióta Hester kilépett az életéből, elveszítette képességét, hogy idegen nőkkel folytasson beszélgetést. Emellett, most már valaki más is volt az életében. Egy csendes lány, aki megbocsátja hibáit, és hálás a ragaszkodásáért. És ami a legfontosabb, neki is annyira szüksége van őrá, mint viszont. Ő a tökéletes szerető. A tökéletes barátnő. És ő Christopher Liddell titka.

Készpénzzel fizette ki a számlát - mint szinte mindenről, a hitelkártyákról is veszekedett Hesterrel -, és az ajtó felé indult. A költő-hitvitázó bőszen írt valamit a füzetébe. Liddell elment mellette, és kilépett az utcára. Kint csípős köd szitált, és valahonnan a távolból dobok hangját hallotta. Akkor eszébe jutott, hogy csütörtök van, ami azt jelenti, a Gyülekezeti termekben a sámándobokkal végzett terápiát tartják.

Átment a másik járdára, és elhaladt a Szent János-templom mellett, az előkészítő iskola előtt. Holnap délután egykor ő is ott áll majd az anyák és nevelőnők között, hogy fogadja a kilépő Emilyt. Egy bírói rendelet nyomán alig van többhöz joga, mint egy gyermekfelügyelőnek. Napi két órát kapott, és ez az idő éppen elég egy menetre a körhintán és egy süteményre az édességboltban. Hester bosszúja.

Visszatért a Templom utcába. Keskeny sikátor volt, amelyet mindkét oldalon kovácszinű, magas kőfalak határoltak. Az egyetlen lámpa, szokás szerint, nem égett, és az utca koromsötét volt. Liddell már régóta tervezte, hogy vesz egy kis elemlámpát, mint amelyet a nagyszülei használtak a háború alatt. Most azt gondolta, lépések neszét hallja maga mögött, és válla felett hátrapillantott a sötétségbe. Arra a megállapításra jutott, hogy semmi nincs ott, és csak a képzelete űz vele tréfát. Buta vagy, Christopher, vélte hallani Hester szavait. Buta vagy, nagyon buta.

Az utcácska végén egy kis lakónegyed helyezkedett el tornácos házakkal és ikerházakkal. Az északi oldalán a Henley Close zsákutca nyílt egy sportpályára. Ott a négy épület egy picit nagyobb volt, mint a környéken a legtöbb, előttük bekerített kertek. Hester nélkül a 8-as ház kertjét az elhanyagoltság mélabús hangulata lengte körül, Liddellre már rosszalló pillantásokat vetett a szomszédban lakó házaspár. Betette a zárba a kulcsot, és elfordította. Az előszobába lépve a riasztókészülék csipogása üdvözölte. A billentyűzettel megadta a kikapcsoláshoz szükséges kódot - Emily születési dátumának nyolc számból álló változatát -, és a lépcsőn felment a legfelső szintre. A lány ott várt rá, a sötétség köntösébe öltözve. Liddell felkapcsolta a lámpát.

Barátnője egy faszéken ült, ékköves selyemkendővel a vállán. Két füléből gyöngyös fülbevalók lógtak; keble fakó bőrén aranylánc. Liddell kinyújtotta kezét, és finoman megcirógatta az arcát. Az évek ráncokat és gyűrődéseket hagytak rajta, és megsárgították az alabástrom bőrt. Nem számít; Liddell hatalmában áll, hogy a nyomokat eltüntesse. Egy üvegpohárban színtelen folyadékot kevert ki - két rész acetonból, egy rész metil-acetátból és tíz rész petroléterből - és megnedvesített vele egy kevés vattát. Ahogy a lány mellének vonalához érintette, a szemébe nézett. Csábító tekintet viszonzta a pillantását, az ajkak játékos félmosolyra húzódtak.

Liddell a padlóra ejtette a vattát, és egy újabb csomót gyúrt össze. Ekkor olyasvalami hangot hallott a földszintről, mint egy zár kattánása. Mozdulatlanul ült egy pillanatig majd a mennyezet felé nézett, és megkérdezte:

- Hester, te vagy az?

Mivel semmi választ nem kapott, az új vattacsomót is benedvesítette a színtelen oldattal, és óvatosan újra végighúzta a lány mellének bőréen. Pár másodperccel később újabb hang hallatszott, de most már közelebbről és elég határozottan ahhoz, hogy Liddell ráébredjen, nincs már egyedül.

Gyorsan megfordult a széken, és a lépcsőfordulón egy alakot vett észre az árnyékban. Az két lépést tett előre, és belépett Liddell műtermébe. Flaneling és farmernadrág sötét haj rövid lófarokban - a férfi a Száz Majomból. Egyértelmű, hogy se nem költő, se nem hitvitázó. Pisztolyt tartott a kezében, közvetlenül Liddell szívére irányítva. Liddell az oldószeres üveg után nyúlt. Határozott volt. Ezért nem sokkal később meghalt.

2 ST. JAMES’S, LONDON

A bajok első jele másnap délután mutatkozott, amikor a négyéves és hét hónapos Emily Liddell kilépett a Szent János alsó tagozatos előkészítő iskolából, és senki nem várta őt, hogy hazavigye. A holttestet kicsivel később fedezték fel, és még aznap délután Liddell halálát hivatalosan is gyilkosságnak minősítették. A BBC Somerset első közleménye említette az áldozat nevét, de foglalkozását már nem, és a gyilkosság esetleges okáról sem volt semmi. A Radio 4 szerkesztői úgy döntöttek, nem foglalkoznak az eseménnyel, akárcsak az úgynevezett komoly újságok. Egyedül a Daily Mail számolt be a gyilkosságról egy kis cikkben, elbújtatva az ország egész területéről kapott, bűnesetekkel foglalkozó írások közé.

Mindezek miatt Christopher Liddell halála észrevétlen maradhatott volna a londoni művészeti világban, mivel csak nagyon kevés fennkölt polgára vette magának a fáradságot, hogy a Mail lapjaival bepíszkítsa ujjait. Ez azonban nem volt igaz a pocakos Oliver Dimblebyre, a Buiy Street egy kicsapongó kereskedőjére nézve, aki az elegáns és divatos külső dacára sosem titkolta munkásosztálybeli gyökereit. Dimbleby a reggeli kávéja közben olvasott a glastonburyi gyilkosságról, és aznap este már újságolta is a hírt mindenkinek, aki odafigyelt rá a Green’s étterem báljában, a Duke Street egy kedvenc italozóhelyiségében, ahol a kereskedők gyűltek össze dicsekedni sikereikkel, vagy nyalogatni sebeiket.

A Dimbleby által letámadott egyik ember maga Julian Isherwood volt, a londoni Isherwood Fine Arts, a 7-8 Mason’s Yard, St. James’s címen található, nem mindig hitelképes, de sosem unalmas műtárgykereskedés tulajdonos vezetője. Barátainak „Julie” volt és „Juicy Julie” a partnereinek időnként, egy pohár ital mellett. Az ellentétek embere volt. Ravasz, de vakmerő. Nagyon okos, de naiv. Titokzatos, mint egy kém, ám túlzottan is bízott másokban. A legtöbbször azonban szórakoztató volt. A londoni művészeti világ tagjai számára az Isherwood Fine Arts mindig is egyfajta jó színházat jelentett. Szédítő magasságokat és feneketlen mélységeket járt be, s a csillogó felszín alatt általában fel lehetett fedezni valamilyen konspiráció jeleit. Az Isherwood körüli állandó örvénylés az egyszerű és gyakran hangoztatott üzleti hitvallására volt visszavezethető. „Először a Képek, Utána az Üzlet”, röviden „EKUÜ”. Az EKUÜ-be tévesen vetett hite időnként a csőd szélére juttatta Isherwoodot. Pár évvel korábban a pénzügyi forrásai már annyira elapadtak, hogy maga Dimbleby is tett egy durva kísérletet Isherwood üzletének megvásárlására. A sok eset közül ez volt az egyik, amelyet szerettek volna inkább meg nem történnek tekinteni később.

Még Dimbleby is nagyon meglepődött az Isherwood arcán látható megrökönyödésen, amikor értesült a glastonburyi halálesetről. Isherwoodnak sikerült hamarjában összeszednie magát. Ezután motyogott valami ostobaságot egy beteg nagynéniről, akit meg kell látogatnia, gyorsan bedobta a gin-tonikját, és teljes lendülettel megindult az ajtó felé.

Isherwood azonnal visszatért a galériájába, és lázasan felhívta egy megbízható

ismerősét a Scotland Yard műtárgyakkal és régiségekkel foglalkozó csoportjában. Kilencven perccel később az illető visszahívta őt. A hír még annál is rosszabb volt, mint amire Isherwood számított. A művészeti csoport, az Art Squad megígérte, hogy minden tőle telhetőt megtesz, ám ahogy Isherwood a könyvelésében mutatkozó hatalmas hiányra gondolt, arra a következtetésre jutott, hogy nem tehet mást, saját kezébe kell vennie az ügyeket. Igen, korábban is voltak már válságos idők, gondolta komoran, de ez most igazi. Mindent elveszíthet, amiért dolgozott, és ártatlan kívülállók fizetnének nagy árat az ő butasága miatt. Nem lehet így befejezni egy karriert – legalábbis azután nem, hogy annyi mindent elért. És főként azok után, amiket szegény öreg apja tett Julian pusztá létéért.

Apjának ez a teljesen váratlan emléke készítette Isherwoodot arra, hogy ismét felemelje a telefont. Tárcsázni kezdett egy számot, de abbahagyta. Okosabb nem értesíteni előre, gondolta. Jobb megjelenni a küszöbénél, sapkával a kézben.

Visszatette a kagylót, és megnézte a naptárban a következő napra tervezetteket. Csak három nem túl fontos találkozó, semmi olyan, amit ne lehetne elhalasztani. Isherwood mindegyik bejegyzést vastagon aláhúzta, és a lap tetejére felfirkantott egy bibliai nevet. Ezt egy pillanatig meredten nézte, majd felismerve a tévedését, néhány határozott tollvonással olvashatatlaná tette. Mire gondoltál, Julie? Mi a fene jutott az eszedbe?

3 LIZARD-FÉLSZIGET, CORNWALL

Az idegen nem a régi helyére költözött Helford Passage-nél, hanem egy kis házikóba a Lizard-félsziget nyugati szélén lévő sziklák felett. Először kis vitorlásának fedélzetéről látta meg az épületet, mikor egy mérföldnyit kihajózott a tengerre. A Gunwalloe-öböl legtávolabbi végénél állt, bíborszínű istáccal és vörös náddal körülvéve. Mögötte egy sövényekkel részekre szabdalt, lejtős mező emelkedik; tőle jobbra a félkörívű tengerpart húzódik, ahol egy régi hajóroncs pihen rögtön a megtévesztő föveny alatt. Mivel fürdésre nagyon veszélyes, az öböl csak kevés látogatót vonzott, leszámítva az alkalmi turistákat, vagy a helyi halászokat, akik akkor érkeztek, amikor a tengeri sügerek rajzottak. Az idegen emlékezett erre. Azt is fel tudta idézni, hogy a tengerpart és a házikó rejtélyes módon hasonlít néhány festményre, amelyeket Monet a francia tengerparti városban, Pourville-ben festett – ezek közül egyet elloptak egy lengyel múzeumból, és azóta sem került elő.

Gunwalloe lakói erről természetesen semmit sem tudtak. Csak azt észlelték, az idegen rendkívül szokatlan körülmények között vette bérbe a házikót – tizenkét hónapra, előre kifizetve a bérleti díjat, semmi hűhó, semmi felhajtás, és minden részletet egy olyan hamburgi ügyvéd intézett, akiről még csak nem is hallottak korábban. Még ennél is jobban meglepődtek azokon a különös autókon, amelyek hamarosan a tranzakció után jelentek meg a faluban. Nagy, elegáns, fekete kocsik, diplomatarendszámmal. A helyi rendőrség járművei. Londonból jelzés nélküli Vauxhallok, bennük szürke öltönyös, szürke férfiakkal. Duncan Reynolds, aki harminc éve ment nyugdíjba a vasúttól, és akit Gunwalloe lakosai közül a leginkább világi gondolkodásúnak tartottak, megfigyelte azokat az embereket, akik egy gyors utolsó vizsgálódásnak vetették alá a birtokot az idegen érkezésének estéjén.

– Ezek a fiúk nem a bármikor leakasztható biztonsági emberek voltak – nyilatkozott róluk. – Igaziak. Profik – ha tudják, mire gondolok.

Az idegennek nyilvánvalóan egyfajta küldetése volt, de hogy mi, azt Gunwalloe lakosai közül senki sem tudta volna megmondani, még akkor sem, ha az élete múlik rajta. A benyomásaik akkor alakultak ki, amikor a férfi naponta rövid látogatást tett a faluban, hogy megvegye a legszükségesebbeket. Az idősebbek közül páran azt gondolták, egy katona vonásait ismerik fel benne, míg a fiatalabb nők határozottan vonzónak tartották – ezért aztán a férfiak közül többeknek rögtön nagyon ellenszenvessé vált. A butábbak azzal hencegtek, nekimennek, de a bölcsebbek óvatosságot javasoltak. Nyilvánvaló volt, hogy az idegen viszonylag kis termete ellenére tudja, hogyan kell nehéz helyzetekben viselkedni. Kezdj harcot vele, mondták, és nagy valószínűséggel csontok fognak törni, de nem az övé.

Egzotikus kinézetű társa viszont már más történet volt. A férfi fagyos szürkességéhez képest a nő maga volt a meleg napfény. Kivételes szépsége egy kis ünnepélyességet és parányi külföldies titokzatosságot hozott a falusiak életébe. Amikor jó hangulatban volt,

úgy tűnt, szeméből fény sugárzik. Időnként viszont érezni lehetett a szomorúságát. A falusi boltból Dottie Cox úgy vélte, a nő nemrégiben elveszíthetett valakit, aki közel állt hozzá.

- Megpróbálja titkolni - mondta Dottie -, de a szerencsétlen teremtés nyilvánvalóan még mindig gyászol.

Senki nem vitatta, hogy a pár külföldi lehet. Hitelkártyáik Rossi névre szóltak, és gyakran lehetett hallani, hogy olaszul beszélnek halkan egymással. Amikor a pékségből Vera Hobbs végre elég bátorságot gyűjtött, hogy megkérdezze, honnan jöttek, a nő kitérően válaszolt:

- Leginkább Londonból.

A férfi viszont teljes csendben volt.

- Vagy reménytelenül félénk, vagy titkol valamit - állapította meg Vera. - Nagy pénzt tennék rá, hogy a kettő közül az utóbbi.

Ha egy véleményt mindenki osztott a faluban az idegennel kapcsolatban, akkor az az volt, hogy nagyon vigyáz a feleségére. Talán, kockáztatták meg, egy kicsit túlságosan is. A megérkezésük utáni első héten úgy tűnt, pár hüvelyknél jobban sosem távolodik el tőle. Október elejére viszont már mutatkoztak apró jelei annak, hogy a nő kezdi megenni társa folytonos jelenlétét. És a hónap közepére már rendszeres látogatásokat tett a faluba, kíséret nélkül. Ami pedig az idegent illeti, egy megfigyelőnek úgy tűnt, valami titkos bíróság arra ítélhette, hogy örökösen egyedül barangoljon a lizardi sziklákon.

Kirándulásai kezdetben rövidek voltak, de fokozatosan hosszú, erőltetett menetelésbe fogott, és időnként órákig volt távol. Sötétzöld Barbour esőkabátjában és szemébe húzott, lapos sapkájában a sziklák mentén egészen a Kynance-öbölíig és a Lizard Point csúcsig elmasírozott délen, vagy a Loe-tó mellett egész Porthlevenig északon. Időnként látszólag teljesen elmerült a gondolataiban, néha viszont egy felderítést végző cserkészfiú óvatosságával járt el. Vera Hobbs úgy vélte, emlékezni próbál valamire, ám Dottie Cox ezt az elméletet nevetségesnek tartotta.

- Világos, mint az egyszeregy, Vera, te buta öreglány. Ez a szegény semmire se próbál emlékezni. Mindent megtesz inkább azért, hogy elfelejtsen valamit.

Két esemény még inkább fokozta a találgatásokat Gunwalloe-ban. Az egyik azokkal a férfiakkal volt kapcsolatban, akik látszólag mindig akkor horgásztak az öbölben, amikor az idegen sétára indult. A faluban mindenki egyetértett abban, hogy ők a legrosszabb horgászok, akiket valaha is láttak - a legtöbbjük feltételezése szerint nem is horgászok voltak. És ott volt még a pár egyetlen látogatója, egy széles vállú cornwalli fiú, aki olyan jól nézett ki, akár egy filmsztár. Hosszas találgatás után Malcolm Braithwaite, az örökösen a tengert fürkésző nyugdíjas rákhalász azonosította pontosan a suhancot, mint a Peel fiút.

- Ő az, aki kimentette a kis Adam Hathawayt a Sennen-öbölből, de egy szót sem volt hajlandó mondani róla - emlékeztette a többieket. - Az a külön Port Navasból. Az anyja a lelket is kiverte belőle. Vagy az anyja barátja volt az?

Timothy Peel megjelenése azonnali találgatásokat indított el az idegen kilétét illetően, és a legtöbb ilyennek a Bárány és Zászló kocsmá volt a színhelye. Malcolm Braithwaite azt állította, hogy informátor, aki a rendőrség védelme alatt rejtőzik Cornwallban, míg Duncan Reynolds valahogy azt vette fejébe, hogy az idegen orosz disszidens. - Mint a Bulganov nevű fickó - erősítgette. - Az a szerencsétlen, akit pár hónapja holtan találtak London kikötői negyedében. Az új barátunknak vigyáznia kellene magára, ha nem akar ugyanilyen sorsra jutni.

A legfurcsább elmélettel mégis Teddy Sinclair, egy helstoni, meglehetősen jó pizzéria tulajdonosa állt elő. Isten tudja miért, valamelyik nap az interneten barangolt, és rátalált a Times egy régi írására Elizabeth Haltonról, a korábbi amerikai nagykövet lányáról, akit terroristák raboltak el, amikor a Hyde Parkban kocogott. Sinclair nagy szenzációval mutogatta a cikket, amelyhez egy életlen pillanatkép is tartozott két férfiról, akik a Westminster-apátság mellett karácsony reggelén hősieen megmentették a lányt. Akkoriban a Scotland Yard azt állította, hogy a hősök a fegyveres rendőrség, az SQ19 különleges egységének tagjai. A Times viszont azt írta, hogy ténylegesen az izraeli titkosszolgálat emberei - és hogy a kettő közül a sötét hajú, ősz halántékú idősebbik nem

más, mint a hírhedt izraeli kém és gyilkos, Gabriel Allon.

- Nézzétek meg figyelmesen! Ő az, én mondom. A Gunwalloe-öbölben lakó férfi nem más, mint Gabriel Allon.

Ez olyan harsogó nevetést váltott ki a Bárány és Zászlóban, mint amilyenre azóta nem volt példa, hogy a részeg Malcolm Braithwaite fél térdre ereszkedve örök szerelmet vallott Vera Hobbsnak. Amikor a kacagás végre elcsitult, a megszégyenült Teddy Sinclair összegyűrte a cikket, és a tűzbe dobta. És bár sosem tudta meg, az öböl túloldalán lakó férfiről előadott elmélete kerek és teljesen pontos volt.

Ha az idegen tudott is a találgatásokról, ennek semmi jelét nem adta. Vigyázott a szép nőre, és bolyongott a szeles sziklákon, időnként mintha emlékezni próbálna valamire, néha pedig mintha felejtetni akarna. November második keddjén, miközben a Kynance-öböl déli oldalához közeledett, egy magas, ősz hajú férfit vett észre, aki bizonytalanul álldogált a Lizard Point Polpeor kávézójának teraszán. Még ilyen nagy távolságból is meg tudta állapítani, hogy a férfi őt nézi. Gabriel megállt, és benyúlt a zsebébe, megmarkolva az önbizalmat adó, 9 mm-es Beretta pisztolyát. Abban a pillanatban a férfi hadonászni kezdett, mintha fuldokolna. Gabriel engedett a fegyver szorításán, és folytatta útját, miközben a tengeri szél hangjai süvítettek a fülébe, és üstdobként vert a szíve.

4 LIZARD POINT, CORNWALL

- Hogyan találtál rám; Julian?

- Chiara mondta, hogy errefelé indultál.

Gabriel hitetlenkedve nézte Isherwoodot.

- Mit gondolsz, hogyan sikerült rád találnom, virágszálam?

- Vagy az MI5 legfőbb vezéréből sikerült kipréselned az információt, vagy Samron mondta meg. Fogadni merek rá, Samron volt.

- Mindig is okos fiú voltál.

Isherwood tejet töltött a teájába. Gyapjúból készült ruhadarabokat vett fel a vidéki úthoz, és a hosszú, szürke fűrtjeit szemmel láthatóan nemrég nyírták meg, ami biztos jele volt annak, új nő van az életében. Gabriel önkéntelenül is elmosolyodott. Mindig is lenyűgözte őt Isherwood szerelmi kapacitása. Ehhez csak az a vágya volt mérhető, hogy új képeket találjon és szerezzen meg.

- Azt mondják, van itt valahol egy elveszett földdarab - mondta Isherwood, az ablak felé bólintva. - Nagy valószínűséggel itt kezdődik, és a Scilly-szigetekig tart. Azt is mondják, ha megfelelő irányból fúj a szél, akkor templomi harangok hangját lehet hallani.

- Lyonesse néven ismert, az Oroszlánok Városa, de semmi egyéb, mint helyi legenda.

- Mint az, amelyik a Gunwalloe-öböl sziklái fölött lakó arkangyalról szól?

- Ne ragadtassuk el magunkat bibliai hivatkozásokkal, Julian.

- Itáliai és holland régi mesterek műveivel kereskedem. A bibliai hivatkozások szorosan a munkámhoz tartoznak. Egyébként, nehéz nem elragadtatottnak lenni egy ilyen helyen. Az én ízlésemnek egy kicsit elszigetelt, de meg tudom érteni, miért is vonzott mindig téged. - Isherwood meglazította kabátjának gombjait. - Emlékszem arra a szép kis házikóra Port Navas fölött. És a borzalmas kis békára, aki vigyázott rá, amíg nem voltál ott. Most nem jut eszembe a fiú neve.

- Peel - mondta Gabriel.

- Á, igen, az ifjú Peel mester. Ő is olyan, mint te vagy. Született kém. Kegyetlenül megkeserítette az életemet, amikor azt a festményt kerestem, amelyet a gondjaidra bíztam. - Isherwood gondolkodó arckifejezést öltött.

- Egy Vecellio-kép volt, ugye?

Gabriel bólintott.

- Pásztorok imádása.

- Pompás kép - mondta Isherwood csillogó szemmel.

- Egy hihetetlenül vékony hajszálon múlt az üzletem. Ez a Vecellio biztosította volna a kényelmes, gond nélküli életemet néhány évre, és neked kellett volna restaurálnod. Te viszont eltűntél a föld színéről, ugye? Még hozzá nyom nélkül. - Isherwood a homlokát ráncolta.

- Őrült voltam, hogy valaha is veled és a Tel avivi barátaiddal vállaltam sorsközösséget. Használjátok a hozzám hasonlókat. És amikor vége a munkának, a

farkasoknak dobtok minket.

Isherwood a kopott, alumínium teáskannán melengette kezét. Tipikus angol vezetéknéve és angolos megjelenése elkendőzte a tényt, hogy a szó szoros értelmében nem angol. Útlevele és állampolgársága szerint igen, de születése alapján német, neveltetése szerint francia, vallását tekintve pedig zsidó. Csak néhány közeli barátja tudta, hogy Isherwood 1942-ben menekült gyermekként kötött ki Londonban, azt követően, hogy egy pár baszk juhász átvitte őt a behavazott Pireneusokon. Vagy azt, hogy az apját, Samuel Isakowitzot, az ismert párizsi műkereskedőt, Isherwood anyjával együtt meggyilkolták a sobibori haláltáborban. Bár Isherwood gondosan őrizte múltjának titkait, a nácik által megszállt Európából történő drámai menekülésének története eljutott a legendás izraeli kém, Ari Samron fülébe. És az 1970-es évek közepén, amikor palesztin terroristák sorban támadtak meg izraeli célpontokat Európában, Samron beszervezte Isherwoodot mint sayant, vagyis önkéntes segítőt. Isherwood egyetlen megbízást kapott - segítsen kiépíteni és fenntartani a Gabriel Allon nevű fiatal restaurátort és merénylőt fedő álcahalót.

- Mikor beszéltél vele? - kérdezte Gabriel.

- Samronnal? - Isherwood bizonytalanul megvonta a vállát. - Pár hete Párizsban botlottam bele.

Gabriel arckifejezése egyértelművé tette, Isherwood állítását nem tartja túl hihetőnek. Ari Samronba senki nem botlik bele. Aki pedig mégis megteszi, az általában nem marad életben, hogy bárkinek beszámolhasson róla.

- Párizsban hol?

- A Ritzben vacsoráztunk együtt a lakosztályában. Csak mi ketten.

- Milyen romantikus.

- Nos, nem voltunk teljesen magunkban. Ott voltak a testőrei is. Szegény Samron. Öreg, mint a júdeai hegyek, de az ellenségei még mindig fáradhatatlanul vadásznak rá.

- Ez a szakmához tartozik, Julian.

- Szerintem is. - Isherwood ránézett Gabrielre, és szomorúan elmosolyodott. - Makacs, mint egy öszvér, és körülbelül annyira vonzó. De részben örülök, hogy még mindig ott van. Részben pedig szorongva gondolok a napra, amikor végül meg fog halni. Izrael sosem lesz többé ugyanaz. És a Saul király út sem.

A Saul király úton volt az izraeli titkosszolgálat épülete. Hosszú és szándékosan félrevezető nevet kapott, amelynek csak nagyon kevés köze volt az ott folyó tényleges munkához. Az ott dolgozók egyszerűen a „Cég” szót használták rá és semmi mást.

- Samron sosem fog meghalni, Julian. Samron örök életű.

- Ebben én nem lennék ilyen biztos, virágszálam. Szerintem, nem néz ki túl jól.

Gabriel kortyolt a teájából. Már majdnem egy évtized is eltelt azóta, hogy Samron főnökként az utolsó útját tette, de azóta is úgy viszonyult a Cég ügyeihez, mintha az a saját birtoka volna. A személyzet olyanokból állt, akiket Samron szervezett be és tanított ki - tisztségviselőkből, akik az őáltala írt hitvallás szerint dolgoznak, és az ő szavait használják. Noha már nem volt hivatalos beosztása vagy rangja, Samron mégis egy láthatatlan kéz maradt, amely irányítja az izraeli titkosszolgálati ügyeket. A szolgálat épületének folyosóin csak úgy ismerték őt, mint a Memuneh, a Főnök. Sok éven át egyetlen célnak rendelte alá a félelmetes erejét - meggyőzni Gabrielt, akit csökönyös fiúnak tartott, hogy foglalja el méltó helyét a Saul király úti igazgatói lakosztályban. Gabriel mindig ellenállt; és az utolsó akciója után Samron végül engedélyt adott neki, hogy elhagyja a szervezetet, amelyet ifjúkora óta szolgált.

- Miért vagy itt, Julian? Megegyeztünk. Ha munkára készülök, akkor én kereslek téged, és nem fordítva.

Isherwood előrehajolt, és egyik kezét rátette Gabriel karjára.

- Samron említette, hogy mi történt Oroszországban - mondta csendesén. - Én egész biztos nem vagyok szakember, de kétlem, valaha is ki tudsz magadból törölni egy ilyen emléket.

Gabriel a Lizard Point felett papírsárkányként lebegő sirályokat figyelte, de gondolatai egy Moszkva melletti nyírfaerdőben jártak. Chiara mellett állt egy frissen ásott sír szélén, a kezei hátul összekötözve, a tekintete pedig egy nagy kaliberű pisztoly csövére szegezve. A pisztoly markolata Iván Harkov, egy orosz oligarcha, nemzetközi bankár, fegyverkereskedő és gyilkos kezében volt. Gyönyörködj a feleséged halálában, Allon. Gabriel pislogott, és a látomás továtűnt.

- Mennyit mondott el neked Samron?

- Eleget ahhoz, hogy tudjuk, Chiarának és neked minden jogotok megvan arra, hogy

bezárkózzatok abba a házikóba, és soha többé ne gyertek ki. - Isherwood elhallgatott, és csak kicsit később szólalt meg. - Igaz, hogy terhes volt, amikor elvitték őt arról az umbriai útról?

Gabriel becsukott szemmel bólintott.

- Iván emberrablói több dózis nyugtatót adtak be neki, mialatt Olaszországból Oroszországba hurcolták. A fogságban vesztette el a gyermekét.

- Hogy van most?

- Mint egy frissen restaurált festmény. A felszínen csodálatos. Alatta viszont... - Gabriel szavai bizonytalanokká váltak. - Sokat vesztett, Julian.

- Mennyire sokat?

- Vannak jó és rossz napjai.

- Olvastam Iván megöléséről az újságokban. Úgy tűnik, a francia rendőrség szerint a Kreml parancsára gyilkolta őt meg az egyik dühös üzleti riválisa. Ez azonban te voltál, ugye, Gabriel? Te ölted meg Ivánt Saint-Tropez-ben, egy elegáns étterem kijáratánál?

- A hivatalos visszavonulásom még nem jelenti azt, hogy a szabályok megváltoztak, Julian.

Isherwood újratöltötte teáscsészéjét, és elgondolkodva húzogatta a szalvéta egyik sarkát.

- Nagy szolgálatot tettél a világnak a megölésével - mondta csendesen. - Most magadért és csodálatos feleségedért kell tenned valamit. Itt az idő, hogy Chiarával újra csatlakozz az élőkhöz.

- Élünk, Julian. Még hozzá egész jól.

- Ez nem így van. Gyászoltok. Egy végtelenül hosszúra nyújtott shivát ültök az Oroszországban elveszített gyermekért. De egészen akár Land's Endig elgyalogolhatsz a sziklák mentén, Gabriel, akkor sem hozod vissza azt a babát. Chiara tudja. És itt az idő, hogy az Iván Harkov nevű orosz oligarcha helyett valami másra gondolj.

- Mint például egy festményre?

- Pontosan.

Gabriel nagy lélegzetet vett.

- Ki a művész?

- Rembrandt.

- Milyen állapotban van a kép?

- Ezt nehéz megmondani.

- Hogyhogy?

- Mert most éppen nincs meg.

- Hogyan tudnék restaurálni egy eltűnt festményt?

- Talán nem voltam elég pontos. Nem azért van rád szükségem, Gabriel, hogy restaurálj egy festményt. Azért, hogy megtalálj egyet.

5 LIZARD POINT, CORNWALL

A lizardi világítótorony felé sétáltak a sziklák mentén, és elég kontrasztos látványt nyújtottak, mintha két külön festményből vette volna ki őket valaki. Isherwood tweedkabátja zsebébe mélyesztette kezét, és gyapjúsála végei úgy lebegtek, mint erős szélben a jelzőzászlók. Paradox módon a nyárról beszélt - egy tikkasztó júliusi délutánról, amikor egy udvarházat keresett fel a Loire-völgyben, hogy átválogassa a halott tulajdonos gyűjteményét, ami egy műtárgykereskedő elég furcsa életvitelének hátborzongatóbb elemei közé tartozik.

- Volt egy-két valamennyire érdekes festmény, de a legtöbb értéktelen vacak. Éppen távoztam volna, amikor megszólalt a mobiltelefonom. Nem más, mint David Cavendish hívott, aki a gazdagok művészeti tanácsadója, és meglehetősen kétes jellem, hogy finoman fogalmazzak.

- Mit akart?

- Ajánlata volt számomra. Olyan, amelyet nem lehet telefonon megbeszélni. Ragaszkodott hozzá, hogy azonnal látogassam őt meg. Egy kölcsönként szardíniai villában volt. Ez az ő stílusa. Vendég egy házban. Soha semmiért nem fizet. Azt viszont megígérte, hogy az utazás bőven megéri a ráfordított időmet. Arra is tett célzást, hogy a ház tele van csinos lányokkal és kiváló borral.

- Tehát felszálltál a következő gépre?

- Mi mást tehettem volna?

- És az ajánlat?

- Volt egy ügyfele, aki meg akart válni egy nagyszerű portrétól. Rembrandt. Remek darab. A nagyközönség még sosem látta. Azt mondta, hogy az ügyfele nem akar nagy aukciósházhoz fordulni. Magánúton akarja intézni az ügyet. Hozzátette, az ügyfele, múzeumban kívánja látni a képet. Cavendish úgy próbálta lefesteni őt, mint egyfajta humanitáriust. Valószínűbb viszont, egyszerűen nem tudta elviselni a gondolatot, hogy a kép egy másik gyűjtő falán lógjon.

- Miért téged hívott?

- Mert a művészeti világ meglehetősen alacsony mércéjével mérve én az erény mintaképének számítok. És mert az évek során megesett számos botlásom ellenére, valahogy sikerült fenntartanom a jó hírnevemet a múzeumok világában.

- Pedig ha tudnák... - Gabriel lassan megcsóválta a fejét. - Cavendish elárulta neked az eladó nevét?

- Beszélt valami zagyvaságot egy rangját veszített keleti nemesi családról, de egy szót sem hittem belőle.

- Miért kellett magánúton eladni a képet?

- Nem hallottad? Ezekben a bizonytalan időkben ez a legújabb divathóbort. Az első és legfontosabb, hogy teljes névtelenségről biztosítják az eladót. Emlékezz kedves, valaki nem azért válik meg egy Rembrandt-képtől, mert megunta nézni. Azért adja el, mert pénzre van szüksége. És amit a legkevésbé kíván a világ tudomására hozni, az a tény, hogy már nem olyan gazdag. Mellesleg, festményeket aukcióra vinni mindig kockázatos. Kétszeresen is az ilyen időkben, mint a mostaniak.

- Tehát beleegyeztél az eladás intézésébe.

- Világos.

- Milyen részt kaptál belőle?

- Tíz százalék jutalékot, Cavendishsel megfelelve.

- Ez nem túl etikus, Julian.

- Azt tesszük, amit tenni kell. A telefonhívásaim megszűntek aznap, amikor a tőzsdei árfolyam hétezer alá esett. És nem vagyok egyedül. A St. James's összes kereskedője érzi a szorítást. Mindenki, leszámítva persze Giles Pittawayt. Giles valahogy mindig minden vihart átvészel.

- Biztos vagyok benne, hogy egy másik elképzelésed is volt a vászonnal kapcsolatban az áruba bocsátás előtt.

- Azonnal - mondta Isherwood. - Végül is, biztosnak kellett lennem, hogy a kérdéses kép tényleg Rembrandt, és nem Rembrandt stúdiójának, Rembrandt iskolájának, Rembrandt követőjének egy műve, vagy ne adj' isten, nem csupán az ő stílusában készült.

- Kivel végeztetted a hitelesítést?

- Kire gondolsz?

- Van Berkei?

- Ez csak természetes.

Dr. Gustaaf van Berkei széles körben a világ legjobb Rembrandt-szakértőjének számított. Az igazgatói és főellenőri tiszteket is betöltötte a Rembrandt Bizottságban, egy olyan csoportban, amelynek művészettörténészekből, tudósokból és kutatókból álló tagjai számára életcél volt annak bizonyítása, a Rembrandtnak tulajdonított összes festmény valóban Rembrandt-mű.

- Van Berkei, előre megjósolhatóan, kétkedő volt - mondta Isherwood. - De ahogy megnézte a fényképeimet, beleegyezett, hogy otthagyjon mindent, eljöjjön Londonba, és maga is lássa a képet. Arcának vöröses színe mindent elárult nekem, amit tudni akartam. De mégis, két gyötrelmes hetet kellett vámom Van Berkeire és a sztárokból álló csoportjára, hogy meghozzák az ítéletüket. Úgy határoztak, a festmény eredeti, és eladni is ekként lehet. Titoktartást fogadtattam Van Berkellel. Még egy titoktartási egyezményt is aláíratam vele. Utána felszálltam a Washingtonba induló első gépre.

- Miért Washingtonba?

- Mert a National Gallery egy jelentős Rembrandt-kiállítás szervezésének utolsó szakaszánál tartott. Számos híres amerikai és európai múzeum egyezett bele, hogy kölcsönadják a saját Rembrandtjaikat, de hallottam szöbeszédet egy olyan bukszáról is, amelyet egy új megvásárlására őrizgettek. Azt is hallottam, szükségük volt valamire, amivel bekerülhetnek az újságokba. Egy olyan izgalmas hírrel, amely sok embernek feltűnik.

- És az újonnan felfedezett Rembrandtod passzolt ezekhez a várakozásokhoz.

- Mint egy szabónál készült öltöny, virágszálam. Tulajdonképpen nagyon gyorsan egyezsége jutottunk. Úgy volt, hat hónap múlva szállítom Washingtonba a teljesen

restaurált képet. A National Gallery igazgatója akkor akarta bemutatni zsákmányát a világnak.

- Nem említetted az eladási árat.

- Nem kérdezted.

- Most kérdezem.

- Negyvenötmillió. Washingtonban aláírtam egy szerződéstervezetet az üggyel kapcsolatban, és utána engedélyeztem magamnak néhány napot egy kedves ismerőssel a Saint Barths-i Eden Rock Hotelben. Azután visszatértem Londonba, és nekiálltam, hogy egy restaurátort keressek. Valaki jóra volt szükségem. Olyanra, akiben van egy kis természetes hajlam. Ezért mentem Párizsba Samronhoz.

Isherwood választ várt Gabrieltől. Mivel illet nem kapott, lelassította az autót, megállt, és a Lizard Point szikláit ostromló hullámokat figyelte.

- Amikor Samron azt mondta, még nem állsz munkára készen, kényszeredetten egy másik restaurátor mellett döntöttem: egy olyan mellett, aki ráveti magát a lehetőségre, hogy egy rég elveszett Rembrandton dolgozhasson. A Tate műtárgy-restauráló csoportjának egy korábbi tagja, aki szabadúszó lett. Nem olyan elegáns, mint az első jelöltem volt, de szolid, és sokkal kevesebb vele a baj. Nincsenek ügyei terroristákkal vagy orosz fegyverkereskedőkkel. Egyszer sem kért még meg, hogy fogadjam be egy disszidens macskáját a hétvégére. És holttestek sem kerültek elő. Csak most. - Isherwood Gabrielhez fordult. - Hacsak nem szoktál le teljesen az újságolvasásról, biztos vagyok benne, hogy be tudod fejezni a történetet.

- Christopher Liddellt fogadtad fel.

Isherwood lassan bólintott, és az egyre sötétebbé váló tengert nézte.

- Kár, hogy nem te kaptad a munkát, Gabriel. Akkor egyedül a tolvaj halt volna meg. Nekem pedig meglenne a Rembrandtom.

6 LIZARD-FÉLSZIGET, CORNWALL

A Lizard Pointból északra vezető keskeny utat sövénykerítések szegélyezték, és semmit nem lehetett látni tőlük a környező vidékből. Isherwood csigalassúsággal haladt, hosszú testével a kormánykerékre hajolva, miközben Gabriel csendben nézelődött kifelé az ablakon.

- Ismerted őt, ugye?

Gabriel szórakozottan bólintott.

- Együtt voltunk gyakorlaton Velencében Umberto Continál. Liddell sosem törődött velem.

- Ez érthető. Irigykedhetett. Liddell tehetséges volt, de nem egy szinten veled. Te voltál a sztár, és ezt mindenki tudta.

Ez igaz, gondolta Gabriel. Amikor Christopher Liddell megérkezett Velencébe, már ügyes szakember volt, - még Gabrielnél is ügyesebb -, de sosem sikerült kivívnia Umberto elismerését. Liddell munkája módszeres volt és alapos, de hiányzott belőle az a láthatatlan tűz, amit Umberto mindig észrevett, amikor Gabriel ecsete a vászonhoz ért.

Umbertónak volt néhány olyan varázskulcsa, amelyekkel minden ajtót ki tudott nyitni Velencében. Késő éjszaka kirángatta Gabrielt a szobájából, hogy tanulmányozza a város mesterműveit. Liddell dühös volt, amikor hallott az éjszakai leckékről, és ő is szeretett volna csatlakozni. Ezt Umberto nem engedte. Liddell tanórái csak a nappali időszakra korlátozódtak. Az éjszakák Gabrielé voltak.

- Nem gyakori eset, hogy egy képzőművészeti restaurátort ilyen brutálisan meggyilkolnak az Egyesült Királyságban - mondta Isherwood. - A helyzetedet tekintve, a hír bizonyára sokkszerűen érhetett.

- Mondjuk úgy, hogy ma reggel a szokásosnál kicsit nagyobb érdeklődéssel olvastam a beszámolókat. De egyik sem szólt egy nemrégiben felfedezett, eltűnt Rembrandtról vagy efféléről.

- Ez azért van, mert a Scotland Yard műtárgyakkal és régiségekkel foglalkozó csoportjának tanácsára a helyi rendőrség beleegyezett, hogy titokban tartja a lopást, legalábbis egyelőre. A túl korai nyilvánosság csak nehezebbé teszi a műtárgyak visszaszerzését, mert ilyenkor könnyű kapcsolatba kerülni olyanokkal is, akiknél nincs ott a kép. Ami a nagyközönséget illeti, Liddell meggyilkolásának indítéka rejtély marad.

- Mint ahogy annak is kell maradnia - mondta Gabriel. - Mellesleg, azt sem kellene

fennhangon hirdetnünk, hogy egy magánrestaurátor rendkívül értékes festményeket tart biztonságosnak egyáltalán nem nevezhető körülmények között.

Ez a művészeti világ számos piszkos titkainak egyike volt. Gabriel mindig is teljes elszigeteltségben dolgozott, de New Yorkban és Londonban nem volt szokatlan, hogy egy kiváló restaurátor műtermébe lépve valaki több tízmillió dollárt érő festményt talál ott. Az aukciók idejének közeledtével a készletek értéke csillagászati lehet.

- Mondj még valamit a festményről, Julian.

Isherwood reménykedve pillantott Gabrielre.

- Ez azt jelenti, hogy vállalod az ügyet?

- Nem, Julian. Csak azt, hogy többet akarok tudni a képről.

- Hol kezdjem?

- A méreteknél.

- Száznégyszer nyolcvanhat centiméter.

- A dátum?

- Ezerhatszázötvennégy.

- Falap vagy vászon?

- Vászon. A rostsűrűség ugyanaz, mint azoké a vásznaké, amelyeket Rembrandt akkoriban használt.

- Mikor volt az utolsó restaurálás?

- Ezt nehéz megmondani. Talán száz éve..., vagy régebben. A festés néhány helyen elég kopott volt. Liddell úgy gondolta, meglehetősen sok kiigazításra lesz szükség, hogy ismét remekül mutasson. Aggódott, hogy időben be tudja-e majd fejezni.

Gabriel a kompozícióról kérdezte.

- A stílusát tekintve hasonló a korszak többi háromnegyedes portréjához. A modell egy fiatal nő a húszas évei végén, vagy a harmincas évei elején. Nagyon vonzó. Ékszerekkel díszített kendő van rajta és csak kevés más. Van benne valami intim. Nyilvánvalóan Rembrandt idegeire ment. Sok festéket vett az ecsetjére, és meglehetősen gyorsan festett. Úgy tűnik, néhány helyen aláfestés nélkül, alla prima dolgozott, nedveset nedvesre.

- Tudod, hogy ki a nő?

- Semmi nincs, ami alapján pontosan azonosítani lehetne, de a Rembrandt Bizottság tagjaival együtt én is arra gondolok, hogy Rembrandt szeretője.

- Hendrickje Stoffels?

Isherwood bólintott.

- A festmény dátuma fontos, mert megegyezik azzal az évvel, amikor Hendrickje megszülte Rembrandt gyermekét. A holland egyház ezt természetesen rosszállóan fogadta. A nőt bíróság elé állították, és elítélték, amiért prostituált módjára él a festővel. Rembrandt, amilyen erkölcstelen gazember volt, nem is vette őt feleségül.

Isherwoodot ez szemmel láthatóan, őszintén zavarta. Gabriel csak mosolygott.

- Ha nem lenne több eszem, Julian, arra gondolnék, irigy voltál.

- Várj, amíg magad is meglátod.

A két férfi hallgatásba merült, ahogy Isherwood behajtott az autóval Lizard faluba. Nyáron a hely tele lett volna turistákkal. Most, lehúzott rolójú ajándéktárgyüzletekkel és sötét fagyaltos boltokkal elég bánatos képet mutatott az esőben.

- Mit tudsz a múltjáról?

- Nem sokat, de az tiszta.

- Ez mit jelent?

- Vannak benne foltok itt-ott. Mint a tiedben - tette hozzá Isherwood bizalmas pillantással. - De senki nem követeli magának. Ezt ellenőriztettem az Elveszett Műtárgyak Nyilvántartásával, hogy biztos legyen benne.

- A londoni irodában?

Isherwood bólintott.

- Tehát ők is tudnak a képről?

- Az Elveszett Műtárgyak Nyilvántartása a festmények megtalálására és nem ellopására szakosodott, virágszálam.

- Folytasd, Julian.

- Feltételezések szerint a festmény Rembrandt személyes gyűjteményében maradt a haláláig, később pedig a csődbíróságnak adták el, hogy ezzel is törlesszenek valamit a tartozásából. Utána Hágában volt vagy egy évszázadig, majd kis időre átkerült Itáliába, és a tizenkilencedik század elején jutott vissza Hollandiába. A jelenlegi tulajdonosa 1964-ben vette meg a luzerni Hoffman Galériától. Ez a szép fiatal nő egész életében bujkált.

Repkénnyel borított fák alagútjába értek, és egy vadregényes völgybe ereszkedtek le, amelynek alján ősi kőtemplom állt.

- Ki más tudott még arról, hogy a festmény Glastonburyben van?

Isherwood töprengő arckifejezést vett fel.

- A washingtoni National Gallery of Art igazgatója és az én szállítócégem.

Egy kicsit habozott, majd hozzátette:

- És elképzelhető még, hogy Van Berkeinek is említettem.

- Voltak más olajfestmények is Liddell műtermében?

- Négy - felelte Isherwood. - Éppen akkor fejezett be egy Rubens-képet a Christie's számára, volt egy, amelyik talán Tiziano, de nem biztos, akkor Cézanne egy tájképe - történetesen egész jó - és Monet egy kegyetlenül drága festménye, a Vízililiomok.

- Feltételezem, azokat is ellopták.

Isherwood megrázta fejét.

- Csak az én Rembrandtomat.

- A többi festményt nem? Biztos vagy ebben?

- Elhiheted, virágszálam. Biztos vagyok benne.

Kiértek a völgyből a nyílt területre. A távolban egypár nagy Sea King helikopter lebegett léghajóként a haditengerészeti repülőtér fölött. Gabriel gondolatai azonban egyetlen kérdésre összpontosultak. Miért kap fel egy tolvaj sietve egy nagyméretű Rembrandt-portrét, a kisebb Cézanne- vagy Monet-képek helyett?

- A rendőrségnek van valami elképzelése?

- Ügy vélik, hogy Liddell az akció közben lephette meg a tolvajokat.

- Megölték, amikor már nem tehettek mást, és felkaptak az első képet, amelyik történetesen az enyém volt. Egy ilyen nyár után a Scotland Yard meglehetősen pesszimista a visszaszerzés esélyeit illetően. És Liddell halála még inkább bonyolítja az esetet. Most elsősorban gyilkosság ügyében folyik a nyomozás.

- Mennyi idő kell, hogy a biztosítód fizessen?

Isherwood a szemöldökét ráncolta, és idegesen dobolt ujjaival a kormánykeréken.

- Attól tartok, most rátapintottál a dilemmámra.

- Miféle dilemma?

- Ebben a pillanatban a Rembrandt jogos tulajdonosa még mindig David Cavendish meg nem nevezett ügyfele. De ahogy átvettem a képet, onnantól kezdve nekem kellene fedeznem a biztosítást.

Isherwood hangja elhalkult. Szomorkás tónusa volt, amelyet Gabriel már sokszor hallott korábban. Ez akkor jelent meg, amikor Isherwood szíve fájt valamiért, vagy amikor arra kényszerült, hogy eladjon egy szeretett festményt. Általában azt jelentette, hogy anyagi gondban van. Mint most is.

- Mit csináltál megint, Julian?

- Nos, ez egy nehéz év volt. Igaz, virágszálam? A tőzsdei árfolyamok esnek. Az ingatlanpiac pang. A luxuscikkek eladásai zuhannak. Mit tehetne egy olyan kis magánkereskedő, mint amilyen én vagyok?

- Nem szóltál a biztosítódnak a festményről, igaz?

- A biztosítási díjak irdatlanul magasak. És azok az ügynökök meg, akár a piócák. Tudod, hogy mennyibe került volna ez nekem? Arra gondoltam, hogy esetleg kihagyok...

- Pár formáságot?

- Valami ilyesmi.

Isherwood elhallgatott. Amikor újra megszólalt, a kétségbeesésnek egy olyan árnyalata volt a hangjában, amely korábban hiányzott belőle.

- Szükségem van a segítségedre, Gabriel. Kegyetlen pácban vagyok negyvenötmillió dollár miatt.

- Én nem ilyenekkel foglalkozom, Julian. Én...

- Te restaurátor vagy? - Isherwood szkeptikus pillantást vetett Gabrielre. - Mindketten pontosan tudjuk, nem szokványos restaurátor. Ahhoz is nagyon jól értesz, hogy megtalálj dolgokat. És amióta ismerlek, még sosem kértem szívességet tőled. - Isherwood egy pillanatra elhallgatott. - Nincs senki más, akihez fordulhatnék. Tönkrement ember vagyok, hacsak nem segítesz.

Gabriel finoman megkopogtatta az ablakot, hogy Isherwoodot figyelmeztesse, közelednek a rosszul jelzett, gunwalloe-i elágazáshoz. Be kellett ismernie, egy kicsit megsajnálta őt. Ami keveset tudott az ügyről, az alapján az eset nem egyszerű képrablás. Liddell

halála miatt is volt benne egy kis büntudat. Akárcsak Samront, Gabrielt is rendkívüli érzékkel verte meg a sors, hogy különbséget tudjon tenni jó, és rossz között. A titkosszolgálat embereként elért legnagyobb szakmai sikereit nem a pisztolyának köszönhetette, hanem annak, hogy hajthatatlanul törekedett a korábbi rosszak feltárására és kijavítására. A szó legigazibb értelmében restaurátor volt. Gabrielnek egy eset olyan, mint egy sérült festmény. Nem lehet csak úgy, abban az állapotban hagyni, megfakult lakkbevonattal és karcolásokkal. Isherwood ezt természetesen tudta. Miként azt is, hogy van egy megbízható szövetségese. A Rembrandt-kép kér segítséget a nevében.

Mire megérkeztek Gunwalloe-ba, középkori sötétség borította a cornwalli tengerpartot. Isherwood nem szólt többet, ahogy végighaladt a falu egyetlen utcáján a Jaguárjával, és lefelé indult az öböl túlsó végében lévő házikóhoz. Ahogy rákanyarodtak a behajtóra, azonnal egy tucat biztonsági lámpa gyulladt ki, erős fehér fénnel árasztva el a tájat. A teraszon ott állt Chiara, és sötét haja lobogott a szélben. Isherwood egy pillanatig nézte őt, majd úgy tett, mintha a tájat figyelné.

- Mondta már valaki, hogy ez a hely pont úgy néz ki, mint a Pourville-i tengerpart?

- A postán dolgozó lány talán említette.

Gabriel Chiarára nézett.

- Szeretnék neked segíteni, Julian...

- De?

- Még nem állok rá készen. - Gabriel itt elhallgatott.

- És ő sem.

- Az állítás második felében nem lennék olyan biztos.

Chiara eltűnt a házikóban. Isherwood egy nagy manilaborítékot nyomott Gabriel kezébe.

- Legalább nézd meg ezeket! Ha még azután sem akarod vállalni az ügyet, keress egy szép képet, amelyet megtisztíthatsz. Valami fogós munkát, mint például egy tizennegyedik századi, falapra készített itáliai festmény, amely felpúposodott, és elég sok sérülés van rajta ahhoz, hogy több hónapra lefoglalja mágikus kezedet.

- Egy ilyen festmény restaurálása könnyebb lenne, mint megtalálni a Rembrandtodat.

- Igen - ismerte el Isherwood. - De korántsem olyan érdekes.

7 GUNWALLOE-ÖBÖL, CORNWALL

A borítékban tíz fénykép volt - az egyik a teljes festményt mutatta, kilenc pedig kinagyított részleteket. Gabriel sorba rakta őket a konyha polcán, és mindegyiket megvizsgálta nagyítóval.

- Mit nézel rajtuk? - kérdezte Chiara.

- Azt, hogy a festő mennyi festéket rakott az ecsetre.

- És?

- Juliannak igaza van. Gyors mozdulatokkal, és szenvedélyesen festett. Az alla prima technikát azonban kétségbe vonnám. Olyan részeket is látok, ahol először felvitte az árnyékoló színeket, és hagyta őket megszáradni.

- Tehát egyértelműen Rembrandt?

- Kétségtelenül.

- Ezt hogy állíthatod ilyen biztosan, mindössze pár fénykép alapján?

- Időtlen idők óta foglalkozom festményekkel. Tudom, ha látom. Ez nemcsak egy Rembrandt-kép, hanem egy nagyszerű Rembrandt. Két és fél évszázaddal előzte meg a korát.

- Hogyhogy?

- Nézd meg az ecsetkezelést! Rembrandt már akkor impresszionista volt, mielőtt bárki hallott volna róluk. Ez is a zsenialitását tanúsítja.

Chiara felvette az egyik fényképet, amelyik a nő arcának egy részletét mutatta.

- Csinos lány. Rembrandt szeretője?

Gabriel meglepetten vont fel a szemöldökét.

- Velencében nőttem fel, és a Római Birodalom történetéből szereztem egyetemi diplomát. Tudok valamit a művészetről.

Chiara újra megnézte a képet, és lassan megcsóválta fejét.

- Aljasul bánt a lánnyal. Feleségül kellett volna vennie.

- Úgy beszélsz, mint Julian.

- Juliannak igaza van.

- Rembrandt-élete zűrös volt.

- Hol hallottam én ezt már?

Chiara szélesen elmosolyodott, és visszatette a képet a helyére a polcon. A Cornwalli tél megfakította olajbarna bőrének árnyalatát, ugyanakkor a nedves tengeri levegő apró csigákat és göndör tincseket vitt a hajába. Tarkóján egy csattal fogta össze, és a haj aranybarna zuhatagként omlott a hátára vállai között. Egy hüvelykkel magasabb volt Gabrielnél, picit szögletes vállai voltak, keskeny dereka és atlétákéra emlékeztető hosszú lába. Ha nem Velencében nevelkedik, akár úszóbajnok vagy teniszbájos is lehetett volna. De mint a legtöbb velencei, Chiara is úgy tekintett a sportversenyekre, mint amiket kávé vagy egy jó vacsora közben kell figyelni. Ha testmozgásra volt szüksége, akkor szeretkezett, vagy elgyalogolt Zatteréig egy fagyaltért. Csak az amerikaiak mozognak kényszerből, vallotta, és meg is lehet nézni az eredményét - a szívbetegség járványszerű, a gyerekek pedig hajlamosak az elhízásra. A tizenötödik században Velencébe menekült spanyol zsidók utódként Chiara is úgy vélte, nincs olyan betegség, amit ne lehetne gyógyítani egy kevés ásványvízzel vagy egy pohár jó vörösborral.

Kinyitotta a sütő rozsdamentes acélból készült ajtaját, s kivett egy nagy sárga edényt. Ahogy levette a fedőt, meleg gőz csapott ki belőle, és sült borjúhús, mogoró-hagyma, ánizskapor, valamint édes toszkánai desszertbor illata töltötte be az egész helyiséget. Mélyet lélegzett, ujja hegyével megnyomkodta a húst, és elégedetten elmosolyodott. Chiara legalább annyira szeretett főzni, mint amennyire megvetette a fizikai aktivitást. És most, hogy hivatalosan is visszavonult a Cégtől, nem sok mást tudott tenni azon kívül, hogy könyveket olvasson, és remek ételeket készítsen. Gabrieltől mindössze méltánylást és osztatlan figyelmet várt el. Chiara úgy vélte, hogy a sietve elfogyasztott étel elpazarolt étel. Pont úgy evett, mint ahogy szeretkezett az ágyban, lassan, gyertyák libbenő fényénél. Most megnyalta ujja hegyét, és visszatette a fedőt az edényre. Becsukta a sütő ajtaját, megfordult, és azt vette észre, Gabriel nézi őt.

- Miért nézel így rám?

- Egyszerűen csak nézlek.

- Valami probléma van?

A férfi elmosolyodott.

- Semmi az égvilágon.

Chiara a homlokát ráncolta.

- A testem helyett valami másra kellene összpontosítanod a gondolataidat.

- Könnyű azt mondani. Mennyi idő van vacsoráig?

- Arra nem elég, Gabriel.

- Nem arra gondoltam.

- Nem? - Játékosan elmosolyodott. - Csalódott vagyok.

Kinyitott egy üveg Chianti bort, töltött belőle két pohárba, és az egyiket Gabrielnek nyújtotta.

- Ki lop festményeket?

- Tolvajok lopnak festményeket, Chiara.

- Úgy látom, nem akarsz enni a borjúsültből.

- Hadd fogalmazzam meg egy kicsit pontosabban. Azt akartam mondani, hogy valójában nem számít, ki lop festményeket. Tény az, hogy naponta tűnnek el. Szó szerint. És a veszteségek hatalmasak. Az Interpol szerint a károk összege évi négy- és hatmilliárd dollár között van. A kábítószer eladás, pénzmosás és fegyverkereskedelem után a műtárgyak ellopása jelenti a legvonzóbb bűnügyi vállalkozást. A Hiányzó Műtárgyak Múzeuma a világon a legnagyobb. Mindenki ott van - Tiziano, Rubens, Leonardo, Caravaggio, Raffaello, Van Gogh, Monet, Renoir, Degas. Mindenki. A tolvajok az emberiség legszebb alkotásai közül oroztak el néhányat. Mi pedig igazából semmit nem tettünk ennek leállítására.

- És a tolvajok kicsodák?

- Néhányuk mafla kalandor, akiket csak az izgalom vonz. Néhányuk közönséges bűnöző, és valami szokatlan zsákmánnyal próbál nevet szerezni magának. Sajnos, páran közülük igazi profik. És az ő szempontjukból, a kockázatnak a nyereséghez viszonyított mértéke erősen nekik kedvez.

- Kis kockázat, nagy haszon?

- Rendkívül kis kockázat - mondta Gabriel. - Egy biztonsági őr lelőhet egy tolvajt bankrablás közben, de a legjobb tudomásom szerint még senkit sem lőttek le, amikor festményt próbált ellopni. Valójában, elég könnyűvé tesszük a számukra a dolgot.

- Könnyűvé?

- 1998-ban egy tolvaj besétált a Louvre hatvanhetes termébe, kivágta Corot Sevres-i útját a keretéből, és kisétált vele. Csak egy óra múlva vette észre valaki, hogy nincs meg a festmény. És miért? Mert a hatvanhetes teremben nem helyeztek el biztonsági kamerát. Az utólagos vizsgálat még inkább zavarba ejtő volt. A Louvre hivatalnokai nem tudtak teljes listát adni az alkalmazottakról, de még a múzeum gyűjteményében lévő tárgyakkal sem tudtak pontosan elszámolni. A hivatalos vizsgálat arra a megállapításra jutott, hogy egy tolvajnak nehezebb lenne kirabolni egy közönséges párizsi áruházat, mint a világ leghíresebb múzeumát.

Chiara meglepetten csóválta meg fejét.

- Mi történik egy ellopott műtárggyal?

- Ez az indítéktól függ. Néhány tolvaj egyszerűen gyorsan akar pénzhez jutni. És a leggyorsabb mód a festmény készpénzzé alakítására a jutalomért való visszaszolgáltatás. Gyakorlatilag, váltságdíjat kémelek érte. De mivel ez a festmény valódi értékének szinte mindig csak töredéke, a múzeumok és a biztosítók örömmel benne vannak a játékban. A tolvajok tudják ezt.

- És ha nem váltságdíjat akarnak?

- A művészeti világban és a bűnügyi szerveknél is vita van erről. Néhány festménynek az a sorsa, hogy egyfajta alvilági valutaként használják. Egy amszterdami múzeumból ellopott Vermeer például egy belga vagy francia kábítószerbanda kezébe kerülhet, amely zálogként vagy biztosítékként használhatja egy törökországi heroin szállítmány megvásárlásakor. Egyetlen festmény évekig bolyonghat ilyen módon, egyik bűnözőtől a másikhoz, mígnem valamelyik úgy dönt, hogy pénzre váltja. Időközben a festmény maga nagyon károsodik. A négyszáz éves Vermeerek kényes holmik. Nem szeretik, ha bőröndbe gyömöszölik vagy pincébe rejtik őket.

- Elfogadod ezt az elméletet?

- Néhány esetben vitathatatlan. Más helyzetekben viszont... - Gabriel vállat vont. - Mondjuk úgy, még sosem találkoztam olyan kábítószerárussal, aki készpénz helyett szívesebben fogadott volna el egy festményt.

- Tehát mi a másik elmélet?

- Az ellopott festmények nagyon gazdag emberek falán kötnek ki.

- Tényleg?

Gabriel elgondolkodva nézett a borospoharába.

- Úgy tíz éve, Julian éppen készült nyélbe ütni egy üzletet egy japán milliárdossal a Tokió melletti palotájában. A találkozó során a gyűjtő egyszer elnézést kért, mert telefonálnia kellett. Julian nem lenne Julian, ha nem áll fel, és nem néz körül. A folyosó végén meglátott egy festményt, amelyik megdöbbenően ismerős volt neki. Még most is megesküszik rá, hogy a Tortoni volt.

- Az a Manet, amelyet a Gardner-rablásban loptak el? Miért vállalna egy milliárdos ekkora kockázatot?

- Mert nem lehet megvenni azt, ami nem eladó. Ne feledd, hogy a világ mesterműveinek jelentős része sosem kerül piacra. És néhány gyűjtő számára - akik megszokták, hogy mindig mindent megkapjanak - a megszerezhetetlen értékek megszerzése szenvedéllyé válik.

- És ha valaki ilyennél van Julian Rembrandtja? Mik az esélyek arra, hogy ráleljenek?

- Egy a tízhez, a legjobb esetben. Ráadásul a megtalálás esélyei meredeken zuhannak, ha a festmény nem kerül elő gyorsan. Azt a Manet-képet már két évtizede keresik.

- Talán Japánban kellene próbálkozni.

- Nem rossz ötlet. Bármilyen?

- Nem ötlet - mondta Chiara óvatosan. - Csak egy javaslat.

- Mi lenne az?

- Julian barátodnak szüksége van rád, Gabriel. - Chiara a polcon sorakozó fényképekre mutatott. - És neki is.

Gabriel nem szólt semmit. Chiara felvette azt a fotót, amelyik a teljes festményt mutatta.

- Mikor készült a mű?

- Ezerhatszázötvennégyben.

- Ugyanabban az évben, amikor Hendrickje Comeliát szülte?

Gabriel bólintott.

- Szerintem látszik, hogy terhes.

- Lehetséges.

Chiara egy pillanatig figyelmesen nézegette a képet.

- Tudod, mire gondolok még? Valami titkot rejteget. Tudja, hogy terhes, de még nem

vette a bátorságot, hogy megmondja neki. - Chiara Gabrielre pillantott. - Ismerősen hangzik?

- Szerintem jó művészettörténész lett volna belőled, Chiara.

- Velencében nőttem fel. Művészettörténész vagyok. - Újra ránézett a fotóra. - Nem hagyhatom, hogy egy terhes nő pincében legyen eltemetve, Gabriel. És te sem.

Gabriel elővette mobiltelefonját. Ahogy beütötte Isherwood számát, hallotta, hogy Chiara halkan énekel magában. Chiara mindig akkor énekel, ha boldog. Több mint egy éve ez volt az első eset, hogy Gabriel énekelni hallotta.

8 RUE DE MIROMESNIT, PÁRIZS

Az üzlet kirakatában lévő táblán az állt, hogy antiquités scientifique, vagyis tudományos régiségek boltja. Alatta gondosan elrendezett sorokban mikroszkópok, fényképezőgépek, barométerek, teleszkópok, földmérő eszközök és szemüvegek sorjáztak egymás mellett. Maurice Durand szinte mindig megállt a kirakat előtt, hogy egykét pillanatig az elrendezés hibátlanágát vizsgálgassa, mielőtt belép az üzletbe. Ez a reggel viszont más volt. Durand jól elrendezett belső világát probléma zavarta meg, mélységes krízis egy olyan embernek, aki ébrenlétének szinte minden percét ezek elkerülésére szenteli.

Kinyitotta az ajtót, a táblán a zárva helyett a nyitva szót fordította kifelé, és bement az üzlet hátsó részében lévő irodájába. Akárcsak maga Durand, az iroda is kicsi volt és ápolt, az újmódi divatok legkisebb jele nélkül. Miután kabátját gondosan felakasztotta a fogasra, megdörzsölt egy krónikusan fájó pontot a gerincén, majd leült, hogy megnézze az e-mail üzeneteit. Ezt nem nagy örömmel tette. Maurice Durand maga is egyfajta régiség volt. Mivel a körülmények folytán egy méltóság nélküli korban kellett élnie, a felvilágosodás időszakának szimbólumaival vette körül magát. Az elektronikus üzenet-váltást kellemetlen, de nélkülözhetetlen bosszúságnak tekintette. Az internet titokzatos világánál jobban szerette a papírt meg a tollat, és a hírekről is úgy értesült, hogy több újságot elolvasott kávé mellett a kedvenc cukrászdájában. Durand nem hangoztatta véleményét, de szerinte az internet olyan járvány, amely mindent megöl, amit megfertőz. Attól tartott, végül még a tudományos régiségek boltját is elpusztítja.

A következő órák nagy részét azzal töltötte, hogy lassan átnézte a világ különböző részeiből érkezett kérdések és megrendelések hosszú sorát. A legtöbb ügyfél már jól ismert volt; néhány viszonylag új. Ahogy elolvasta a címeiket, Durand gondolatai általában másfelé kalandoztak. Amikor például egy, a Washington Georgetown városrészének P utcájában élő, régi partner üzenetére válaszolt, önkéntelenül is arra a kis múzeumba gondolt, amely a helytől csak néhány háztömbnyire van. Egyszer eljátszadozott a csábító gondolattal, hogy meg lehetne szabadítani a gyűjteményt a jelképeknek számító festménytől: Renoir Az evezősök reggelije című alkotásától. Egy alapos felmérés után azonban - Durand mindenben alapos volt - lemondott róla. A festmény túl nagy és a siker esélye túl kicsi volt. Csak a kalandvágyók és a maffiózók lopnak nagyméretű festményeket, és Durand egyik csoportba sem tartozott. Ő profi. Egy igazi profi pedig sosem fogad el olyan megbízást, amelyet nem tud teljesíteni. Az ilyesmi az ügyfeleket csalódottá teszi, és Maurice Durand mindig ügyelt rá, ne okozzon csalódást megrendelőinek.

Ez magyarázza, hogy miért volt oly zaklatott aznap reggel, és miért feledkezett bele annyira az asztalán fekvő Le Figaróba. Akárhányszor olvasta el az írást a tökéletes piros háromszögben, a tények nem változtak benne.

Jól ismert brit restaurátor... két lövéssel megölték a glastonburyi otthonában... a gyilkosság indítéka ismeretlen... semmit nem vittek el...

Durand-nak az utolsó rész volt a leginkább zavaró, amelyben azt írták, hogy semmit nem vittek el. Újra áttanulmányozta a cikket, majd fogta a telefonját, és tárcsázott. Az eredmény, egykutyá. Tízszer hívta ugyanazt a számot. Tízszer fogadta őt a hangposta ördögi hangja.

Durand visszatette a kagylót, és az újságra meredt. Semmit nem vittek el... Nem volt benne biztos, hogy ő ezt el is hiszi. Az adott körülmények között nem tehet mást, neki

magának kell ellenőriznie. Sajnos, ehhez az kell, hogy bezárja az üzletet, és elutazzon egy városba, ez pedig egyenesen szentségtörésnek számított. Újra felvette a telefont, és most egy másik számot tárcsázott. Gépi hang jelentkezett. Miért is ne? Durand a szemét forgatta, és az üzenetrögzítőtől egy első osztályú jegyet rendelt a délelőtti, Marseille-be induló TGV-vonatra.

9 GUNWALLOE-ÖBÖL, CORNWALL

Az ügy nyomán az összes bevont személy egyetértett, hogy ellopott műtárgy után még sosem kezdtek nyomozást olyan módon, mint akkor. Ugyanis, pár perccel a felkérés elfogadása után Gabriel Allon, a nyugalomba vonult izraeli gyilkos és kém, nem mást hívott fel, mint Graham Seymourt, a brit titkosszolgálat, az MI5 igazgatóhelyettesét. Gabriel kérését hallva Seymour felvette a kapcsolatot a belügyminiszterrel, aki viszont az Avon és Somerset Megyei Rendőrkapitányság főnökét hívta fel a portisheadi központban. A kérés ott találkozott az első ellenállással, amely viszont hamar összeomlott, amikor a rendőrfőnök újabb hívást kapott, ezúttal a Downing Streetről. Aznap estére Gabriel egy kicsi, de jelentős győzelmet könyvelhetett el magának - meghívást, hogy megismerje velencei kollégája, Christopher Liddell otthonát és műtermét.

A következő reggel úgy ébredt, hogy az ágy másik felét üresen találta - ez szokatlan volt, mivel majdnem mindig ő kelt fel elsőnek. Egy darabig csak feküdt, hallgatta a sustorgó víz hangjait a zuhanyozóból, majd kiment a konyhába. Készített magának egy nagy pohár tejeskávét, bekapcsolta a laptopját, és átnézte a híreket. Pusztá megszokásból is a közel-keleti tudósításokkal kezdte. Egy tizenhat éves lány öngyilkos merényletet hajtott végre egy zsúfolt afganisztáni piacon, Jemen egy távoli zugában egy titokzatos robbanás az Al-Kaida három magas rangú vezetőjét megölte, és Irán mindig is komikus elnöke újabb, gyűjtő hangvétellű beszédet tartott arról, hogy Izraelt el kell törölni a föld színéről. A washingtoni új kormány vezetésével a civilizált világ szankciókról suttogott burkolt fenyegetéseket, míg Jeruzsálemben az izraeli miniszterelnök arra figyelmeztetett, az irániak a nukleáris centrifugák minden egyes fordulatával közelebb kerülnek az atomfegyver birtoklásához.

Gabriel különös érzéssel olvasta ezeket a jelentéseket. Életéből több mint harminc évet áldozott arra, hogy megvédje Izrael államot, és annak nyugati szövetségeseit. Most viszont, miután sikerült rábírní a Céget, hogy engedjék őt el, csak csodálkozott a címek mögötti igazságon. A visszavonulással kapcsolatos összes aggálya gyorsan eloszlott azonban, amikor Chiara, még nedves hajjal és csillogó bőrrel belépett a helyiségbe. Gabriel a számítógép fölött nézegette őt, és elmosolyodott. Akkor, legalábbis abban a pillanatban, semmi gondot nem jelentett neki, hogy Irán és az iszlám terrorizmus problémáit másokra hagyja.

9:15 volt, amikor Gabriel és Chiara beszállt a Range Roverbe, és útnak indult a Gunwalloe-öbölből. A forgalom mérsékelt volt; az időjárás változó: csodálatos napsütés az egyik percben, özvízszerű eső a másikban. Tízre értek Truróba, tizenegyre Exeterbe, és délre már Glastonbury déli peremréséhez közeledtek. Első pillantásra a hely nem tűnt másnak, mint egy virágzó és enyhén unalmas angol vásárvárosnak. Csak mikor a Magdalene Streetre értek, akkor nyilvánult meg a modern Glastonbury igazi jellege.

- Hol a csudában vagyunk? - kérdezte Chiara.

- Ez itt a Venus üzlet - felelte Gabriel.

Bekanyarodott a Henley Close-ba, és leállította a motort. A 8-as ház előtt Ronald Harkness, az Avon és Somerset Megyei Rendőrkapitányság bűnügyi osztályának nyomozója várta őket. Vörös, naptól cserzett arcára volt, és egy jobb napokat látott kabátot viselt. Az arckifejezéséből ítélve, érthető módon, nem örült túlzottan, hogy ott kell állnia. A felsőbb hatóságok összeesküdtek Harkness ellen. Arra utasították, hogy két Rossi nevű művészeti nyomozó előtt megnyissa a bűnügyi vizsgálat helyszínét. A felsőbb hatóságok arra is utasították, hogy mindenben működjön együtt velük, a legjobb tudása szerint válaszoljon minden kérdésre, és semmiképpen ne faggassa őket. Sőt mi több, arra is célozgattak, hogy talán felismerheti Mr. Rossit. Ebben az esetben csukva kell tartani a száját, és tekintetét a földre szegezni.

Az udvarias üdvözlő kézfogásokat követően Harkness mindkettőjüknek kesztyűt és a cipőre húzható kis zsákokat adott, majd keresztülvezette őket a gondozatlan kerten. A bejárati ajtón egy sárgászöld felirat tiltotta meg a belépést illetéktelenek számára. Gabriel erőszakos behatolás nyomait kereste az ajtókereten, de ilyet nem talált, majd az előszobába lépve valami enyhe szagot érzett, és felismerte, hogy acetont. Harkness bezárta az ajtót. Gabriel rápillantott a riasztóberendezés billentyűzetére a falon.

- Nagyon megbízható rendszer - jegyezte meg Harkness, ahogy észrevette Gabriel érdeklődését. - Az utolsó tevékenység délután hat óra ötvenháromkor volt, a gyilkosság estéjén. Úgy véljük, az áldozat akkor tért haza vacsora után. A bejárati ajtó kinyitása után rögtön beütötte a megfelelő kódot a kikapcsoláshoz. Sajnos nem kapcsolta be újra a rendszert, amikor már a házban volt. A biztonsági cég szerint ezt csak ritkán tette. Azt gondoljuk, a tolvaj ezt tudta.

- A tolvaj?

A detektív bólintott.

- Van már egy gyanúsítottunk. Úgy tűnik, legalább három napot töltött Glastonburyben, és ezalatt figyelte a házat és az áldozatot is, mielőtt akcióba lépett. Tulajdonképpen ő és Mr. Liddell együtt vacsorázott a gyilkosság estéjén. - Harkness kijavította magát. - Nos, nem pontosan egymás társaságában. Nézze meg ezeket!

A kabátzsebéből elővett néhány ipari kamerával készített felvételt, és átadta őket Gabrielnek. Az elsőn Christopher Liddell éppen kilép a Száz Majom kávéházból, a gyilkosság estéjén 6:32-kor. A másodikon egy férfi rövid lófarokfrizurával, farmerben és flanelingben, ugyanabból a kávéházból megy ki, mindössze három perccel később.

- Van még néhány, amelyeket a Szent János-templom mellett készítettünk és az iskola közelében. Ahol Liddell lánya tanul. Sajnálom őt. Elragadó gyermek.

- Egy sincs a gyilkosról a ház közelében?

- Sajnos, a kamerák által lefedett terület innen pár utcával véget ér. - A detektív figyelmesen vizsgálgatta Gabrielt. - De ezt bizonyára észrevette idefelé jövet, ugye, Mr....

- Rossi - mondta Gabriel.

Tanulmányozta a gyanúsított arcát, majd odaadta a fényképeket Chiarának.

- Ez a férfi angol? - kérdezte a nő a detektívet.

- Nem gondolnánk. A New Age földfoglalókkal volt egy üres mezőn pár mérföldre a várostól. Azt mondják, erős francia kiejtéssel beszélt angolul, és motorkerékpárral közlekedett. Lucien néven mutatkozott be. A lányok kedvelték őt.

- Feltételezem, a gyilkosság óta semmilyen más ipari kamera felvételén nem szerepel - jegyezte meg.

- Nyoma sincs. - A detektív elvette Chiarától a képeket, és Gabrielre nézett. - Hol szeretné kezdeni?

- A műtermében.

- Fent van a padlásszobában.

A detektív felvezette őket a keskeny lépcső első fordulójáig, és ott megállt a következő lépcsősor előtt. Mindenütt sárga jelzések mutatták rajta a bizonyítékokat, és elég sok vér is rászáradt. Gabriel rápillantott Chiarára. A nő arca kifejezéstelen volt.

- Itt találták meg Liddell holttestét - mutatta Harkness. - A műterem egy lépcsősorral feljebb van.

A detektív gondosan átlépett a bizonyítékok jelölésén, és megindult felfelé a lépcsőn. Gabriel lépett be a műterembe utoljára, és türelmesen megvárta, hogy a detektív felkapcsolja a halogénlámpákat. Az éles fehér fény kísértetiesen ismerős volt neki, mint ahogy minden más is a helyiségben. Valójában, pár apró eltérést leszámítva, Gabriel akár a saját műtermének is gondolhatta volna. Középen, egy háromlábú állványon, egy Nikon fényképezőgép lenszéje irányult a most üres festőállványra. A festőállványtól jobbra, egy kis tálcán üvegekben oldószer, festék, valamint Winsor & Newton gyártmányú, Series 7 cobolyecsetek. A Series 7 volt Umberto Conti kedvenc márkája. Azt mondta, egy ügyes restaurátor egy jó Series 7-tel bármit megtehet.

Gabriel felvette az egyik festékes üveget - Alizarin Orange, korábban a brit Imperial Chemical Industries gyártotta, de most már szinte lehetetlen megvenni. Áttetsző feketével keverve, egyedülállóan gazdag fényt ad. Gabriel saját készlete is már vészesen megcsappant. Restaurátorként kísértést érzett, hogy a zsebébe csúsztassa az üveget. Ehelyett azonban visszatette, és a padlót vizsgálhatta. A talpa alatt pár helyen újabb

jelölések utaltak bizonyítékokra.

- Üvegszilánkokat találtunk ott és két kis vattacsomót. Valamilyen vegyi oldatból is találtunk egy kevés maradékot. A laboratóriumban még az elemzést végzik.

- Megmondhatja a laboratóriumnak, hogy acetone, metil-acetát és petroléter keveréke.

- Meglehetősen magabiztos kijelentésnek hangzik.

- Az is vagyok.

- Van még bármi, amit tudnom kellene?

Most Chiara válaszolt.

- A laboratóriumi technikusok minden valószínűség szerint azt fogják megállapítani, hogy az oldat két rész acetoneból, egy rész metil-acetátból és tíz rész petroléterből állt.

A detektív szakmai tisztelettel biccentett oda neki. Már komolyan kezdte érdekelni őt, ki is lehet ez a két „művészeti nyomozó”, akiknek az MI5-nél és a Downing Streeten vannak barátai.

- És a vatta? - kérdezte.

Gabriel felemelt a tálcáról egy ceruza méretű fadarabot, hogy illusztrálja.

- Liddell megkezdte eltávolítani a piszkos lakkot a festményről. Ennek a végére csavarhatta rá a vattát, és azt mozgatta óvatosan a kép felületén. Amikor bepiszkolódott, ledobta a padlóra, és újat csavart fel. Bizonyára dolgozott, amikor a tolvaj belépett a házba.

- Ezt hogyan mondhatja ilyen biztosra?

- Mert egy jó restaurátor mindig kitakarítja a műtermét egy munkafázis végén. És Christopher Liddell jó restaurátor volt.

Gabriel ránézett a fényképezőgépre. Vezetéssel egy nagy képernyős iMac számítógéphez kapcsolódott, amely egy bőrbevonatú, antik kisasztalon állt. A számítógép mellett monográfiák füzetei Rembrandt életéről és munkásságáról, köztük Gustaaf van Berkei nélkülözhetetlen műve, Rembrandt: Az összes festmény.

- Szeretném megnézni a fényképeket, amelyeket a festményről készített.

Úgy tűnt, Harkness gondolatban valami indokot keres a kérés megtagadására, de semmi ilyet nem talált. Amíg Chiara a válla fölött kukucskált, Gabriel bekapcsolta a számítógépet és megnyitotta a Rembrandt, Fiatal nő portréja című mappát. Tizennyolc fénykép volt benne, köztük több olyan is, amelyek azt követően készültek, hogy Liddell megkezdte a lakkréteg eltávolítását. Három felvétel két vékony vonalat mutatott - az egyik tökéletesen vízszintes, és a másik teljesen függőleges - amelyek Hendrickje bal vállától pár centiméterre futottak össze. Gabriel a hosszú szakmai munkája során a felszíni gyűrődéseknek sok típusával találkozott már, de ezek finomságukat és szabályosságukat tekintve is szokatlanok voltak. Egyértelmű, hogy Liddell kíváncsiságát is felkeltették.

Gabrielnek még valamire szüksége volt a számítógépből. Minden restaurátor feladata, hogy feljegyzéseket vezessen a képeken végzett műveletekről, különösen akkor, ha a kép olyan fontos alkotás, mint egy frissen felfedezett Rembrandt. Bár Liddell halálakor a restaurálási folyamatnak még eléggé az elején járt, elképzelhető, hogy már készített feljegyzéseket az első észrevételeiről. Anélkül, hogy engedélyt kért volna rá, Gabriel elindította a szövegszerkesztő programot, és megnyitotta az utolsóként mentett dokumentumot. Két oldal volt, Liddell precíz, iskolás stílusával írva. Gabriel kifürkészhetetlen arckifejezéssel, gyorsan elolvasta. Ellenállt a gondolat csábításának, hogy a nyomtatás utasításra kattintson, és inkább bezárta a dokumentumot és a fényképek mappáját is.

- Bármi szokatlan? - kérdezte a detektív.

- Semmi - felelte Gabriel - abszolút semmi.

- Van még más, amit látni szeretne?

Gabriel kikapcsolta a számítógépet, és azt mondta:

- Mindössze még egy dolgot.

10 GLASTONBURY, ANGLIA

Szorosan egymás mellett álltak a lépcsőforduló szélén, és a rászáradt vért nézték csendben.

- Vannak fényképeim - mondta a detektív, de attól tartok, nem a kényes gyomrúaknak valók.

Gabriel szó nélkül kinyújtotta a kezét, és átvette a nyolcszor tízes felvételek csomóját - Christopher Liddell, a halálában tágra nyílt és fagyott tekintettel, nagy sebvel a torkán, amelyet egy kijövő golyó hagyott, és egy picivel a homloka közepén, amelyet egy behatoló golyó ütött. Harkness ismét Gabrielt nézte figyelmesen, és szemmel láthatóan csodálkozott, hogy a brutálisan meggyilkolt ember holttestének látványa a megbotránkozás legkisebb jelét sem váltja ki nála. Gabriel átadta a fényképeket Chiarának, aki ugyanolyan tárgyilagosan vizsgálta meg őket, mielőtt visszaadta volna a csomót a detektívnek.

- Mint láthatják - mondta -, Liddellre kétszer lőttek rá. Mindkét golyó kijött a testből, és megtaláltuk őket. Az egyiket a falban, a másikat pedig a padlóban.

Gabriel először a falat vizsgálta meg. A golyónyom körülbelül kilencven centivel volt a padló szintje felett, a műteremből lefelé vezető lépcsővel szemben.

- Feltételezem, hogy ez a nyakat ért lövés.

- Úgy van.

- Kilencmilliméteres?

- Ön nyilvánvalóan ért a fegyverekhez, Mr. Rossi.

Gabriel felnézett a harmadik emeleti műterem felé.

- Tehát a gyilkos a lépcső tetejéről tüzelt?

- Még nincs meg a teljes jelentés, de a seb elhelyezkedése, valamint a szög, ahogy a golyó behatolt a falba, ezt a feltételezést erősíti meg. A rendőrségi orvos azt mondja, hogy a lövés az áldozat nyakának hátsó részét érte, szétzúzta a negyedik nyakcsigolyát, és elmeszette a gerincagyat

Gabriel újra megnézte a bűncselekmény helyszínén készült felvételeket.

- A Liddell homlokán lévő löpornyomokból ítélve, a második lövést közvetlen közről adhatták le.

- Pár hüvelykről - mondta Harkness egyetértően.

Ezután Gabrielre nézett, és provokatívan hozzátette:

- Úgy gondolom, egy profi gyilkos ezt biztonsági lövésnek hívná.

Gabriel nem vette figyelembe a megjegyzést, és megkérdezte, hogy a szomszédok közül bárki hallotta-e a lövéseket. Harkness megrázta fejét.

- Tehát a gyilkos hangtompítót használt?

- Ez tűnik valószínűnek.

Gabriel leguggolt, és a fejét félrebillentve vizsgálgatta a lépcsőforduló padlóját. Közvetlenül a falban ütött golyólyuk alatt volt néhány parányi vakolatdarab. És még valami más is... Guggoló helyzetben maradt még egy kicsit, elképzelte Liddell halálát, mintha Rembrandt festette volna le egy képen, majd azt mondta, hogy már eleget látott. Amikor a detektív kikapcsolta a helyszínelő lámpát, Gabriel lenyúlt, s kesztyűs ujjának hegyét végighúzta a lépcsőforduló padlóján. Öt perccel később, amikor Chiarával beszállt a Roverbe, a kesztyű kifordítva lapult a zsebében.

- Éppen most követtél el egy nagyon súlyos bűncselekményt - mondta Chiara, ahogy Gabriel begyújtotta a motort.

- Biztos vagyok benne, hogy nem az utolsót.

- Remélem, megérte.

- Meg.

Harkness úgy állt a küszöbön, mint egy katona a „Pihenj!” vezényszó után, háta mögött összekulcsolt kézzel, és a Henley Qose-ból nagy sebességgel távozó Róvert figyelte. Rossi... Harkness attól a pillanattól kezdve tudta, ez nem igaz, hogy az angyal leszállt harci szekereéről. A szemei árulták el, azok a nyugtalan, zöld pillantások, amelyek mintha áthatolnának az emberen. És a járása... Úgy lépkedett, mintha egy bűncselekmény helyszínét hagyná el, gondolta Harkness, vagy mintha éppen készülné elkövetni egyet. De mi a csudát keres az angyal Glastonburyben? És miért kutatja egy eltűnt festmény hollétét?

A felsőbb hatóságok arra utasították ugyan, ne tegyen fel kérdéseket, de mégis eltűnődött. És egy nap talán elmondhatja kollégáinak, a valóságban is megszorította a legenda kezét. Még emléke is van az alkalomról, a kesztyűk, amelyeket az angyal és szép felesége viselt.

Harkness kivette őket a kabátzsebéből. Különös, csak három van belőlük. Hol van a negyedik? Mire a Rover hátsó lámpáinak fénye eltűnt a kanyarban, Harkness tudta a választ. Azonban mit tehet? Szaladjon utána? Követelje vissza tőle? Ezt valószínűleg nem tehetné. A felsőbb hatóságok megszólaltak. A felsőbb hatóságok arra utasították Harknesst, hogy ne zavarja az angyalt. Ezért csak állt, csukott szájjal, földre szegezett tekintettel, és azon tűnődött, mit rejthetett el az angyal abban az átkozott kesztyűben.

11 SOMERSET, ANGLIA

Gabriel bal mutatoujjának a hegyét nézte.

- Mi az? - kérdezte Chiara.

- Ólomkarbonát, cinóbervörös és talán egy kevés természetes azurit.

- Festékből?

- Igen, és szálakból is látok rostokat.

- Milyen szálakból?

- Erős vászonanyag, amilyenből ágytakarókat és vitorlákat készítettek a tizenhetedik században. Rembrandt is ilyenből vágta ki a festővásznait.

- Mire utalnak a festékdarabkák és a rostok a lépcsőfordulón?

- Ha nem tévedek, akkor most egy olyan Rembrandtot keresünk, amelyikben golyólyuk van.

Gabriel lefújta az anyagot az ujja hegyéről. A Polden hegységben nyugati irányba haladtak egy kétsávos úton. Egyenesen előttük a narancssárgán fénylő nap alacsonyan függött a horizonton, két vékony felhőréteg között.

- Arra gondolsz, hogy Liddell védekezett?

Gabriel bólintott.

- A műtermében bizonyítékok vannak rá.

- Mint például?

- Az üvegszilánkok és a vegyi anyag maradéka, amivel már el lehet indulni.

- Azt gondolod, dulakodás közben kerültek a földre?

- Ez nem valószínű. Liddell elég okos volt ahhoz, hogy ne kezdjen el birkózni egy fegyveres tolvajjal. Szerintem a folyadékot fegyverként használta.

- Hogyan?

- A padlón talált maradékok alapján úgy vélem, Liddell a tolvaj arcába öntötte. Erősen marhatta a szemét, és másodpercekig nem látott tőle - addig Liddell elfuthatott. Elkövetett viszont egy hibát. Őt is magával vitte.

- A Rembrandtot?

Gabriel bólintott.

- Túl nagy ahhoz, hogy egy kézzel lehessen fogni, ami azt jelenti, hogy a vakkeret mindkét oldalát meg kellett markolnia.

Gabriel ezt úgy szemléltette, hogy a kormányt a három és a kilenc óra pozíciójánál fogva tartotta.

- Nehézkés lehetett megpróbálni levinni azon a keskeny lépcsőn, de Liddellnek majdnem sikerült. Mindössze pár lépcsőfokra volt a pihenőtől, amikor az első lövés eltalálta. A golyó nyakának első részén ment ki, és ha nem tévedek, átlyukasztotta a festményt is, mielőtt a falba csapódott volna. A festékdarabok összetételéből és színéből ítélve azt gondolom, az arc jobb oldalán hatolt keresztül.

- Ki lehet javítani egy golyólyukat?

- Gond nélkül. Meg lennél lepődve, hogy egyes örültek milyen károkat okoznak festményekben. - Gabriel egy kis szünetet tartott. - Vagy festményeknek.

- Mit jelent ez?

- Christopher romantikus lélek volt. Amikor együtt voltunk Velencében, mindig szerelmes lett valakibe. És a kapcsolat mindig sebzett szívvel végződött.

- Mi köze van ennek a Rembrandthoz?

- Benne van a restaurálásról készített naplójában - magyarázta Gabriel. - Olyan, mint egy szerelmes levél. Christopher végül egy olyan nőbe lett szerelmes, aki nem okozhatott fájdalmat neki. A képen látható lány ejtette őt rabul. És szerintem azért halt meg, mert nem akart megválni tőle.

- Még egy dolgot nem értek - mondta Chiara. - Miért nem vitte el a tolvaj valamelyik másik képet, mint például a Monet-t vagy a Cézanne-t?

- Mert profi. A Rembrandtért jött. És azzal együtt távozott.

- Akkor most mit teszünk?
- Időnként egy festmény megtalálásához a legjobb út annak kiderítése, hogy korábban hol volt.
- Hol kezdünk hozzá?
- Az elején - mondta Gabriel. - Amszterdamban.

12 MARSEILLE

Ha Maurice Durand-ban lett volna hajlam az önvizsgálatra, mint ahogy nem volt, akkor esetleg arra a következtetésre jut, hogy a későbbi életét az a nap határozta meg, amikor először hallotta Vincenzo Perugia történetét.

Perugia, ez az észak-olaszországi ács, 1911. augusztus 20-án, vasárnap délután lépett be a Louvre-ba, és elrejtőzött egy tároló helyiségben. Másnap reggel fehér munkásruhában jött elő onnan, és bement a Cour Carréba. Jól ismerte a termet; pár hónappal korábban segített itt egy különleges védőborítást készíteni a leghíresebb kiállítási tárgy, a Mona Lisa számára. Mivel most hétfő volt, amikor a Louvre nincs nyitva a nagyközönség számára, teljesen egyedül volt a teremben, és csak pár másodpercre telt, hogy leakassza Leonardo alkotását a falról, és a közeli lépcsőházba vigye. Néhány pillanattal később, a festményt az egyenruhája alá rejtve, Perugia elsétált a biztonsági őrk üres posztja előtt, és átvágott a Louvre hatalmas belső udvarán. És ezzel a világ leghíresebb műtárgya eltűnt Párizs reggeli forgalmában.

Ami ennél is különösebb, hogy huszonnégy óra telt el, amíg valakinek feltűnt a kép hiánya. Amikor a riasztást végre elrendelték, a francia rendőrség átfogó, de ugyanakkor abszurd nyomozásba kezdett. Az első gyanúsítottjaik között volt egy Pablo Picasso nevű avantgárd festő, akit annak ellenére letartóztattak a montmartre-i lakásán, hogy a tényleges tolvajlás időpontjában több száz kilométerre volt Párizstól.

A csendőrök végül eljutottak Perugiáig, de gyorsan tisztázták őt a vádak alól. Ha esetleg veszik maguknak a fáradságot, hogy belenézzenek egy nagy bőröndbe az ágy alatt, a Mona Lisa utáni keresés véget érhetett volna. Ehelyett a festmény még két további évig maradt ott elrejtve, amíg végül Perugia buta módon megpróbálta eladni egy jól ismert kereskedőnek Firenzében. Letartóztatták, de csak hét hónapot töltött börtönben. Évekkel később arra is engedélyt kapott, hogy visszatérjen Franciaországba. Meglehetősen különös, de a történelem legnagyobb művészeti büntettét végrehajtó ember ezután festéküzletet nyitott Haute-Savoie megyében, és ott élt nyugodtan, egészen haláláig.

Maurice Durand számos fontos információt tanult meg Perugia különös esetéből. Többek között azt, hogy egy híres festmény ellopása nem olyan nehéz, mint hinni lehetne, a hatóságok nem igazán törődnek a művészeti bűncselekményekkel, és hogy a büntetések általában enyhék. Perugia története ugyanakkor fel is keltette Durand étvágyát. A tudományos régiségeket a születésével örökölte - az üzlet az apjáé volt, azelőtt pedig a nagyapjáé -, azonban a művészet mindig is az ő nagy szenvedélye volt. És noha Párizs nyolcadik kerületénél rosszabb helyek is vannak egy nap eltöltésére, az üzlet mégsem jelentette a pénzkereset kifejezetten izgalmas módját. Ehirand időnként úgy érezte magát, mint a kirakatában sorakozó kiállítási műtűrkék - fényesek és meglehetősen vonzóak is, de voltaképpen nem mások, mint porfogók.

A tényezőknek ez a kombinációja készítette huszonöt évvel később, hogy ellopja első festményét a strasbourgi Beaux-Arts Múzeumból, Jean-Baptiste-Siméon Chardin egy apró csendéletét, amely egy olyan sarokban lógott, ahová őrk és felügyelők csak ritkán mentek. Egy régimódi borotvával kivágta a képet a keretből, és becsúsztatta irattáskájába. Később, ahogy a vonaton visszafelé utazott Párizsba, és megpróbálta felidézni a bűncselekmény elkövetésének pillanatában tapasztalt érzéseit, arra döbbsent rá, a megelégedettségen kívül semmi mást nem érzett. Maurice Durand akkor jött rá, egy tökéletes tolvaj tulajdonságaival bír.

Akárcsak korábban Perugia, Durand is a párizsi lakásában tartotta trófeáját, ha nem is két évig, de két napig. Az olasztól eltérően, neki már volt vevője, egy rossz hírű

gyűjtő, aki történetesen Chardint keresett a piacon, és akit nem érdekelt a kép története. Durand tisztességes fizetséget kapott, az ügyfél elégedett volt, és elkezdődött egy karrier.

Egy olyan pályafutás, amelynél a fegyelem nagyon fontos. Durand sosem lopott festményeket azért, hogy váltságdíjat vagy megtalálói jutalmat kapjon értük, csakis eladásra szánta őket. Kezdetben, a mesterműveket álmodozóknak és bolondoknak hagyva, neves művészek középszerű festményeire koncentrált, vagy olyan munkákra, amelyeket könnyen össze lehet keverni olyanokkal, amelyeknél az előélet nem jelent problémát. Durand lopott időnként kisebb múzeumokból és galériákból is, ám zsákmányai nagy részét magánvillákból és udvarházakból vitte el, amelyeket gyengén őriztek, és amelyek tömve voltak értéktárgyakkal.

Párizsi műveleti központjából nagyon átfogó kapcsolatrendszert épített ki, és olyan távoli helyekről is voltak vevői, mint Hongkong, New York, Dubai és Tokió. Fokozatosan nagyobb halakra is kivetette a hálóját - több tízmillió, időnként több százmillió dollárra is értekeit múzeumi darabokra. Egy alapszabályt azonban mindig betartott. Csakis olyan képeket lopott, amelyekre már voltak vevők, és csakis olyan emberekkel kötött üzletet, akiket ismert. Van Gogh Őnarckép levágott füllel című festménye most egy olyan szaúdi sejk palotájában lógott, aki előszeretettel viseltetett a késsel kapcsolatos, erőszakos tevékenységek iránt. A Caravaggio egy sanghaji gyároshoz került, míg a Picasso egy olyan mexikói milliárdos kezére jutott, akinek kényelmetlenül közeli kapcsolatai voltak az ország kábítószerkartelljeivel. Mindhárom műremekben volt valami közös. A nagyközönség sosem látta őket újra.

Mondani sem kell, sok év eltelt már, amióta Maurice Durand utoljára maga lopott festményt. Ez fiatal emberek „szakmája”, és ő már visszavonult azóta, hogy megsérült a háta, amikor egy kis osztrák galériába a tetőablakon keresztül hatolt be. Attól kezdve állandó fájdalmai voltak. Most már arra kényszerült, hogy felfogadott profik szolgálatait vegye igénybe. A megoldás nyilvánvaló okoknál fogva nem ideális, de Durand tisztességesen bánt az alkalmazottaival, és busásan megfizette őket. Ennek eredményeként még egyetlen kellemetlen komplikációja sem volt. Egész mostanáig.

Franciaország déli részén teremnek a legfinomabb borok, és Durand megítélése szerint a legjobb tolvajok is itt vannak. Az állítás sehol máshol nem igaz jobban, mint Marseille régi kikötőjében. A Saint-Charles pályaudvarról kilépve Durand örömmel tapasztalta, hogy a hőmérséklet több fokkal magasabb, mint Párizsban. Gyorsan átsétált a ragyogó napfényben a Boulevard d'Athènes sugárúton, utána jobbra fordult, és lement a régi kikötőbe. A halászhajók már visszatértek a reggeli munkából, és a kikötő keleti szélén sorakozó acélasztalokra mindenfajta, borzalmas kinézetű tengeri teremtményt raktak ki, amelyekből a város szakácsai hamarosan bouillabaisse-t készítenek. Más alkalommal Durand megállt volna ezeknél, hogy olyan élvezettel szemlélje őket, ami csak egy franciától várható el, de ezen a napon, megállás nélkül, egy kopott gypjúpulóvert és gumikötényt viselő ősz hajú férfi asztalához sietett. Az illető külseje alapján halásznak tűnt, aki a halakban immár szegény tengerből él meg, tisztességesen. Pascal Rameau minden volt azonban, csak tisztességes nem. Azon sem lepődött meg, hogy észrevette Maurice Durand-t.

- Milyen volt a fogás, Pascal?

- Gyalázatos - dörmögte Rameau. - Úgy tűnik, napról napra kisebb. Hamarosan... - Ajkát gall módon biggyesztette megvetésre. - Nem marad más, csak szemét.

- Az olaszok miatt van - mondta Durand.

- Minden az olaszok miatt van - mondta Rameau. - Hogy van a hátad?

Durand arca elkomorult.

- Mint mindig, Pascal.

Rameau megértő arcot vágott.

- Akárcsak az enyém. Nem tudom, hogy meddig használhatom még a hajót.

- Te vagy Marseille-ben a leggazdagabb ember. Miért mész ki a tengerre minden reggel még most is?

- Az egyik leggazdagabb vagyok. És azért megyek ki a tengerre, amiért te is bemész az üzletbe. - Rameau elmosolyodott, és Durand diplomatatáskájára nézett. - Elhoztad a pénzt?

Durand bólintott.

- Nem túl bölcs dolog sok készpénzzel sétálni Marseille-ben. Nem hallottad még,

Maurice? Ez a város tele van tolvajokkal.

- Nagyon jó tolvajokkal - jegyezte meg Durand egyetértően. - Legalábbis, korábban azok voltak.

- Az olyan üzlet, mint a miénk, tartogathat meglepetéseket.

- Nem te szoktad mindig mondani, hogy a vér rossz az üzleti életben, Pascal?

- Ez igaz. Néha azonban elkerülhetetlen.

- Hol van most?

Rameau a fejével jobbra intett. Durand végigment a Rive-Neuve rakparton a kikötő bejárata felé. A kikötőmedence középső részénél horgonyzott a Mistral motoros jacht. A hátsó fedélzeten ült egy férfi, aki lábait a hajókorláton pihentette, szemén sötét napszemüveg és a válláig érő, sötét haja lófarokban. René Monjeannak hívták, ő volt Durand legtehetségesebb tolvajainak egyike, és általában a legmegbízhatóbb.

- Mi történt Angliában, René?

- Komplikációk merültek fel.

- Milyen komplikációk?

Monjean levette napszemüvegét, és vérvörös szemmel nézett Durand-ra.

- Hol van a festményem?

- Hol van a pénzem?

Durand felemelte a diplomatatáskát. Monjean feltette a szemüveget, és felállt.

13 MARSEILLE

- Orvoshoz kellene menned, René. Az aceton maradandó károsodást okozhat a szaruhártyán.

- És ha az orvos megkérdezi, hogyan került az aceton a szemembe?

- A te orvosod nem merné megkérdezni.

Monjean kinyitotta a hajókonyha kis hűtőszekrényének ajtaját, és kivett két üveg Kronenbourg sört.

- Nekem még egy kicsit korai, René.

Monjean visszatette az egyik palackot, és megvonta vállát - északiak. Durand leült az alacsony asztalhoz.

- Semmi más megoldás nem volt az adott helyzetben?

- Talán hagyhattam volna elmenekülni, hogy telefonálhasson a rendőrségnek. Ez viszont nem tűnt nagyon jó ötletnek.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

- Egyikünk számára sem.

- Nem lehetett volna egyszerűen csak mozgásképtelenné tenni őt?

- Már azon is csodálkozom, hogy egyáltalán el tudtam találni. Alig láttam valamit, amikor meghúztam a ravaszt. - Monjean levette a sörösüvegről a kupakot. - Te még sosem...

- Sosem lőttem le valakit? - Durand megrázta a fejét.

- Még fegyver sem volt nálam soha.

- A világ megváltozott, Maurice. - Monjean a diplomatatáskára nézett. - Van ott valami a számomra?

Durand felpattintotta a zárat, és több köteg száz-eurós bankjegyet vett ki.

- Most rajtad a sor, René.

Monjean kinyitott egy felső szekrénykét, és kivett egy körülbelül tizenkét centi átmérőjű és kilencven centi hosszú, keménypapírból készült hengert. Lefeszítette róla az alumínium zárósapkát, és a hengert többször megrázta, míg végül egy vászon csúszott ki belőle.

- Óvatosan, René! Még kárt teszel benne.

- Attól tartok, hogy már túl késő emiatt aggódni. Monjean kiterítette a festményt az asztalra. Durand megbotránkozva meredt rá. Rögtön a nő jobb szeme fölött perforáció látszott, mint a valaki ceruzával lyukasztotta volna át. A selyemkendőn valami sötét folt volt, és a keblén is.

- Nyugtass meg, hogy ez nem vér.

- Mondhatnám - felelte Monjean de nem lenne igaz.

- Kinek a vére?

- Mit gondolsz? - Monjean nagyot kortyolt a söréből, és előadta a tényeket.

- Kár, hogy nem céloztál jobban - mondta Durand.

- A két szeme között is eltalálhattad volna.

Vizsgálgatta a lyukat, majd az ujja hegyét megnyalva dörzsölgetni kezdte a kép

felületét, amíg végül szétkent egy keveset a vérből.

- Úgy tűnik, simán lejön - mondta Monjean.
- Le kéne hogy jöjjön.
- De mi lesz a golyólyukkal?
- Ismerek egy embert Párizsban, aki ki tudná javítani.
- Milyen ember?
- Olyan, aki hamisítványokat készít.
- Restaurátorra van szükséged, Maurice. Méghozzá nagyon jóra.
- Minden jó restaurátorban rejtőzik egy hamisító.

Monjean nem tűnt meggyőzöttnek.

- Adhatok egy tanácsot, Maurice?
- Nemrég lőttél keresztül egy negyvenötmillió dollárt érő Rembrandtot. De tessék,

René, hallgatom.

- Ezzel a képpel csak a baj van. Égesd el, és feledkezz meg róla! Hiszen bármikor lophatunk másikat.
- Érzek is rá kísértést.
- De?

- Várja egy ügyfelem. És az ügyfeleim arra számítanak, hogy szállítom is az árut.

Emellett, René, nem azért fogtam ebbe az üzletbe, hogy elpusztítsak festményeket. Különösen egy olyan szépet, mint ez.

14 Amszterdam

A műkincs-kereskedelem öldöklő világában egyvalami számít szentnek és sérthetetlennek. A proveniencia, egy írásos nyilvántartás arról, hogy korábban kiknek a tulajdonában volt egy festmény. Elméletileg a kereskedők nem adnak el képeket megfelelő proveniencia nélkül, a gyűjtők nem veszik meg őket ezek hiányában, és magára valamit adó restaurátor hozzá sem nyúl olyan képhez, amelyről nem tudja, hogy korábban hol volt és milyen körülmények között. A provenienciák tanulmányozásával eltöltött sok év után azonban Gabriel megtanulta, sosem szabad meghökkenni azon, hogy a világ leginkább keresett mesterművei közül néhány milyen titkos életet élt. Tudta, hogy a képek, akárcsak az emberek, időnként hazudnak a múltjukat illetően. És azt is tudta, ezekből a hazugságokból gyakran többet lehet megtudni, mint az írott pedigréikben lévő úgynevezett igazságokból. Ez magyarázza, miért érdekelte őt a De Vries Szépművészeti Galéria, amely már 1882 óta szállítja a legjobb holland és flamand mesterek műveit.

Az amszterdami Herengracht-csatomára néző ünnepélyes, bár elég komor épületben lévő galéria mindig is igyekezett úgy bemutatni magát, mint az állandóság és az erkölcsösség szimbólumát, bár a múltjának legsötétebb kamráiba vetett egyetlen futó pillantás elég lett volna ahhoz, hogy a szemlélőben már teljesen más kép alakuljon ki róla. Ezek között is a második világháborúban játszott szerepét rejtő kamra volt a legsötétebb. Hollandia kapitulációját követően heteken belül holland festményeket kereső németek özönlöttek el Amszterdamot. Az árak olyan meredeken emelkedtek, hogy az átlagpolgár hamarosan tűvé tette a lakását bármi olyasmi után, amit régi mesterműnek lehetett tekinteni. A De Vries Galéria tárt karokkal fogadta a németeket. A legjobb vásárlójuk maga Hermann Göring volt, aki több mint egy tucat festményt vásárolt a galériától 1940 és 1942 között. A személyzet Göringet ravasz tárgyalópartnernek találta, és titokban irigyelte a huncut kedvességét. Göring, a maga részéről, elmondta a berlini kollégáinak, hogy egyetlen amszterdami bevásárló körút sem teljes a Herengracht melletti elegáns galériába tett látogatás nélkül.

A galéria Rembrandt Fiatal nő portréja című festményének történetében is lényeges szerepet játszott. A huszadik században a festmény háromszor cserélt gazdát ismert módon, és ebből kétszer a De Vries Galéria védnöksége alatt. Az első eladás 1919-ben volt, a második pedig 1936-ban. Mindkettő magánjellegű üzlet, ami azt jelenti, hogy az eladó és a vevő személyét egyedül a galéria ismerte. A műkincs-kereskedelem szabályai szerint az ilyen tranzakciók örökre titokban maradtak. Bizonyos körülmények között azonban - elég idő eltelte, vagy megfelelő összegű pénz átadása után - egy kereskedőt rá lehet bírni, hogy megnyissa az üzleti könyveit.

Gabriel ezt a kényes feladatot Julian Isherwoodra bízta, aki mindig is nagyon jó szakmai kapcsolatot tartott fenn a De Vries Galériával, annak kétes múltja ellenére. Többórányi heves telefonbeszélgetésre volt szükség, de Isherwoodnak végül sikerült meggyőznie Geert de Yriest az alapító dédunokáját, hogy adja át a kért információkat. Isherwood sosem árulta el Gabrielnek a dokumentumokért kifizetett pontos árat, csak azt mondta, hogy magas volt.

- Emlékezz valamire a műkincskereskedőkkel kapcsolatban - mondta. - Isten teremtményei között a legutolsók között vannak. És a mostanihoz hasonló gazdasági helyzet a legrosszabbat hozza ki belőlük.

Gabriel és Chiara a tárgyalások utolsó szakaszait az Ambassade Hotel egy elegáns lakosztályából figyelte. Arról értesülve, hogy az üzlet összejött, néhány perc különbséggel kiléptek a szállodából, és megtették a rövid sétát a Herengracht mellett a galériáig; Chiara a csatorna egyik partján ment, Gabriel pedig a másikon. Geert de Vries a dokumentumok fénymásolt példányait egy ROSSI jelzésű, barnássárga borítékban a bejárati pultnál hagyta. Gabriel a borítékot becsúsztatta a táskájába, és olasz akcentussal, angolul elköszönt a recepcióstól. Az épületből kilépve megpillantotta Chiarát, ahogy a csatorna másik partján egy lámpaoszlopnak támaszkodik. Sálján a megkötött csomó azt jelezte, hogy megfigyelésnek semmilyen jelét nem tapasztalta. Követte a férfit a Virágpiac egy cukrászdájába, ahol forró csokoládét ivott, míg Gabriel alaposan áttanulmányozta a dokumentumokat.

- Megvan az oka, hogy a hollandok miért beszélnek olyan sok nyelvet. A sajátjuk teljesen érthetetlen.

- Kiveszel belőle valamit?

- A legnagyobb részét. A festményt 1919-ben egy Andries van Gelder nevű bankár vette meg. Érzékenyen érinthette őt a nagy gazdasági világválság. Amikor 1936-ban eladta, ezt jelentős veszteséggel tette.

- És a következő tulajdonos?

- Egy Jacob Herzfeld nevű férfi.

- Keresztelnek egyáltalán holland fiúkat Jacob névre?

- Általában Jacobusnak hívják őket.

- Tehát zsidó volt.

- Valószínűleg.

- Mikor történt az adásvétel?

- Ezerkilencszázhatvannégyszerben, a luzerni Hoffman Galériában.

- Svájcban? Miért adta volna el Jacob Herzfeld ott a festményét?

- Fogadni mernék rá, nem ő volt az eladó.

- Miért?

- Mert, hacsak nem volt rendkívüli szerencséje, Jacob Herzfeld valószínűleg már nem élt 1964-ben. Ami azt jelenti, hogy most valószínűleg egy hatalmas lyukat találtunk a festmény múltjában.

- Tehát, mit fogunk tenni?

Gabriel visszatette a dokumentumokat a borítékba.

- Kiderítjük, mi történt vele.

15 Amszterdam

A Fiatal nő portréja vászonalapú olajfestmény, 104*86 centiméteres, és Amszterdam régi központjának nyugati részén készült egy nagy házban. Rembrandt 1639-ben vette meg az épületet tizenháromezer holland forintért, ami hatalmas összeg volt, még egy olyan kaliberű festőnek is, mint ő, és a ház megvétele végül a pénzügyi tönkremeneteléhez vezetett. Abban az időben az utca neve Sint Antonisbreestraat volt. Később, a környék lakosságának összetételében bekövetkező változások miatt, az utca a Jodenbreestraat, vagyis a Zsidó főutca nevet kapta. A kérdés, hogy Rembrandt miért akart azon a helyen lakni, már régóta viták tárgyát képezi. Azért, mert titokban vonzódott a zsidósághoz? Vagy azért választotta azt a környéket lakóhelyül, mert sok más festő és gyűjtő is lakott ott? Akármilyen is az igazság, egy tény vitathatatlan. A holland aranykor legnagyobb festője amszterdami zsidók között élt és alkotott.

Hamarosan Rembrandt halála után, több nagy zsinagóga is épült a Jodenbreestraat másik

végén, a Visserplein és a Meijerplein közelében. A vörös téglás épületek valamilyen módon túléltek Hollandia náci megszállását, de a bennük imádkozók legnagyobb része nem. Négy régi askenázi zsinagóga között áll a borzalmas emlékek legfőbb tárháza, a Zsidó Történeti Múzeum.

Miután áthaladt a bejáratí mágneses vizsgálókapun, Gabriel a kutatórészeleget kérdezte, és a legalsó szintre irányították. Modem helyiség volt, tiszta és jól megvilágított; hosszú munkaasztalok sorakoztak benne, és egy csigalépcső vezetett a felső iratpolcokhoz. Mivel már későre járt, üres volt, leszámítva egy irattárost, egy vörösesszőke, magas férfit, aki nem sokkal lehetett túl a harmincon.

Anélkül, hogy kitért volna apró részletekre, Gabriel azt mondta, hogy egy Jacob Herzfeld nevű emberről szeretne információt. Az irattáros rákérdezett a név pontos írásmódjára, majd átment egy számítógépes terminálhoz. Egy gyors kattintás az egérrel, és a képernyőn máris megjelent az adatbázis keresőlapja. Beírta Herzfeld vezeték- és keresztnevét, majd újra kattintott.

- Ő lehet az. Jacob Herzfeld, Amszterdamban született 1896 márciusában, és Auschwitzban halt meg 1943 márciusában. A feleségét és a lányát is ugyanakkor gyilkolták meg. A gyermek mindössze kilencéves volt. - Az irattáros vállá felett Gabrielre pillantott. - Meglehetősen jómódúak lehettek. Elegáns környéken laktak, a Plantage Middenlaan utcában. Az innen nincs messze, a Wertheim Park másik oldalán van.

- Ki lehet deríteni, hogy maradt-e valaki életben a családból?

- Ezzel az adatbázissal nem, de megnézem az állományokat.

Az irattáros kiment egy ajtón. Chiara az iratpolcokat nézte át, Gabriel pedig leült a számítógéphez, és végigfutott a halottak nevein. Salamon Wass, Amszterdamban született 1932. május 31-én, meggyilkolták Sobiborban 1943 májusában... Alida Spier, Rotterdamban született 1915. szeptember 20-án, meggyilkolták Auschwitzban 1942. szeptember 30-án... Sara da Silva Rosa, Amszterdamban született 1930. április 8-án, meggyilkolták Auschwitzban 1942. október 15-én... Ők csak hárman voltak abból a száztízezer holland zsidóból, akiket tehervagonokba zsúfoltak, hogy elindítsák őket keletre, ahol halál és krematórium várt rájuk. A holland zsidóságnak mindössze egyötöde élte túl a háborút, és ez az arány a németek által elfoglalt összes nyugati országban a legalacsonyabb volt. A hollandiai holokaust áldozatainak nagy számához több tényező hozzájárult, és nem utolsósorban az is, hogy a holland társadalom sok tagja lelkesen támogatta a deportálásokat. Valóban, a zsidókat letartóztató holland rendőröktől kezdve egészen az áldozatokat a halálba szállító holland vasúti dolgozókig, a holland polgárok a folyamat szinte minden fázisában aktívan részt vettek. Adolf Eichmann, a Végső megoldás program vezetője mondta később a helyi segítőiről: „Öröm volt velük dolgozni.”

Az irattáros újra megjelent, és egyetlen lapot tartott a kezében.

- Azt hiszem, megtaláltam a nevet és a címet. Van egy másik gyermek is, aki életben maradt. De nem hiszem, hogy beszélni fog.

- Miért nem? - kérdezte Gabriel.

- Évente konferenciákat tartunk itt Amszterdamban, és ezek olyan gyerekekkel foglalkoznak, akiket elrejtettek a holokaust idején. Tavaly én intéztem a regisztrációt. - Felemelte a papírlapot. - Lena Herzfeld ott volt az első ülésen, de szinte azonnal távozott.

- Mi történt?

- Amikor arra kértük, írja le az emlékeit a háborúról az irattárunk számára, nagyon izgatott és dühös lett. Azt mondta, nem is kellett volna eljönnie. Ezután már soha többé nem láttuk viszont.

- Egy ilyen reakció nem szokatlan - mondta Gabriel.

- Néhány túlélőnek évek kellettek hozzá, hogy beszélni tudjon tapasztalatairól. És néhányan soha nem is beszélnek.

- Ez igaz - értett vele egyet az irattáros. - De az elrejtett gyerekek a holokaust legkevésbé megértett áldozatai között vannak. A tapasztalatuknak is megvan a saját, különleges tragédiája. Ezeket a gyerekeket legtöbbször teljesen idegeneknek adták oda. A szüleik egyszerűen megpróbálták megmenteni őket, de melyik gyermek tudja teljesen felfogni, hogy elhagyták?

- Értem - bólintott Gabriel. - Mégis fontos lenne, hogy találkozzam vele.

Az irattáros Gabriel arcát fürkészte, és úgy tűnt, felismer valamit, amit már korábban is látott. Ezután elmosolyodott, és átadott egy darab papírt.

- Ne árulja el neki, hogy hol kapta meg a címét. És bánjon vele nagyon tapintatosan! Sérülékeny. Mindannyian kicsit sérülékenyek vagyunk.

16 Amszterdam

Az irattáros mindent elmondott Gabrielnek és Chiarának, amit tudott. Lena Herzfeld tanárként dolgozott a holland állami oktatásban, sosem ment férjhez, és mint kiderült, a régi családi házuktól mindössze egysaroknyira lakott. Az utca kicsi volt, egyik oldalán egy zöld park volt fákkal, a másikon pedig tetőablakos házak sorakoztak. Az övé keskeny kis épület volt, keskeny fekete ajtóval az utca szintjén. Gabriel a csengő felé nyúlt, de elbizonytalanodott. Nagyon izgatott és dühös lett... Ezután már soha többé nem láttuk viszont. Talán jobb lenne őt nem zavarni, gondolta. Személyes tapasztalatból tudta, egy túlélő emlékei között vájkálni olyan, mint átmenni egy befagyott tavon. Elég egy rossz lépés, hogy a felszín beszakadjon, és az eredmény katasztrofális legyen.

- Mi a baj? - kérdezte Chiara.

- Nem akarom őt ilyen megpróbáltatásnak kitenni. Ráadásul, valószínűleg nem is emlékszik már.

- Kilencéves volt, amikor a németek jöttek. Emlékszik.

Gabriel nem mozdult. Chiara nyomta meg helyette a csengőt

- Miért csináltad ezt?

- Oka volt, hogy elment arra a konferenciára. Beszélni akar.

- Akkor miért lett olyan felindult, amikor a háborúról kérdezték?

- Bizonyára nem a megfelelő módon tették fel a kérdéseket.

- És szerinted én képes vagyok jól feltenni őket?

- Tudom, hogy igen.

Chiara újra a csengő felé nyúlt, de nem fejezte be a mozdulatot, mert lépések hallatszottak az előszobából. Kigyulladt egy külső lámpa, az ajtó visszahúzódott pár hüvelykre, és egy teljesen feketébe öltözött, alacsony, szikár nő jelent meg. Ónszürke haját gondosan fésülte, kék tekintete tiszta és éber volt. Figyelmesen szemügyre vette látogatóit, és megérezve, hogy nem hollandok, kifogástalan angolsággal szólalt meg.

- Segíthetek valamiben?

- Lena Herzfeldet keressük - mondta Gabriel.

- Én vagyok Lena Herzfeld - válaszolta a nő nyugodtan.

- Arra gondoltunk, hogy talán beszélhetnénk önnel.

- Miről?

- Az édesapjáról. - Gabriel kis szünetet tartott, majd folytatta. - És a háborúról.

Az asszony hallgatott egy pillanatig.

- Az apám több mint hatvan éve halott - mondta határozottan. - Ami pedig a háborút illeti, arról nincs mit beszélni.

Gabriel Chiarára pillantott, aki azonban nem vett róla tudomást, és nyugodtan megkérdezte:

- Beszélne akkor nekünk a festményről?

Lena Herzfeld riadtnak látszott, de gyorsan összeszedte magát.

- Milyen festményről van szó?

- Arról a Rembrandt-képről, amely az édesapjáé volt a háború előtt.

- Attól tartok, összetéveszt valakivel. Apámnak sosem volt Rembrandt-képe.

- Ez viszont nem igaz - vetette közbe Gabriel. - Az édesapjának igenis volt egy Rembrandtja. A De Vries Galériától vásárolta a Herengracht mellett, 1936-ban. Van egy másolatom az adásvételi szerződésről, ha látni szeretné.

- Nem kívánom látni. És ha most megengedik...

- Akkor legalább megnézné ezt?

Választ sem várva, Gabriel a nő kezébe nyomott egy fényképet a festményről. Másodperceken keresztül Lena Herzfeld arcán nem látszott más érzés, mint enyhe kíváncsiság. Ezután fokozatosan a jég repedni kezdett, és könnyek csorogtak az arcán.

- Emlékszik már rá, Miss Herzfeld?

- Nagyon régen volt, de igen, emlékszem. - Letörölt egy könnycseppet az arcáról. - Ezt hol kapták?

- Talán jobb lenne, ha bent beszélgetnénk.

- Hogyan találtak rám? - kérdezte félősen, tekintetét továbbra is a fényképre szegezve. - Ki árult el?
Gabriel úgy érezte, mintha egy nagy kő lenne a szívében.
- Senki nem árulta el, Miss Herzfeld - mondta csendben. - Barátok vagyunk. Megbízhat bennünk.
- Gyerekkoromban megtanultam, hogy senkiben sem szabad megbízni. - Felnézett a fényképről. - Mit akarnak tőlem?
- Csak az emlékeit.
- Régen volt.
- Valaki meghalt e miatt a festmény miatt, Miss Herzfeld.
- Igen - mondta. - Tudom.

Visszatette a fényképet Gabriel kezébe. A férfi egy pillanatig attól tartott, hogy talán túl messzire ment. Ezután az ajtó kicsit szélesebbre tárult, és Lena Herzfeld oldalra lépett.

Bánjon vele nagyon finoman, emlékeztette magát Gabriel. Sérülékeny. Mindannyian egy kicsit sérülékenyek vagyunk.

17 Amszterdam

Attól a pillanattól fogva, hogy Lena Herzfeld házába belépett, Gabriel tudta, egyfajta furcsa világba toppant. A lakás ápolat volt, rendezett és makulátlanul tiszta, de ettől függetlenül, furcsaság áradt belőle. A háziasszony különösségének első jele a nappali szobában mutatkozott meg. Mint a legtöbb holland társalgóra, erre is egy Vermeer-kép zárt hangulata volt jellemző. Mégis, a bútorok helyének és színének - vakító, kórházi fehér - gondos kiválasztásával a gazdájának sikerült elkerülnie a rendetlenség vagy bezártság benyomását. Nem voltak díszes üvegtárgyak, tálak cukorkákkal, nem voltak emléktárgyak, és sehol egy fénykép. Olyan volt, mintha Lena Herzfeld teljesen egyedül csöppent volna ide, mint akinek nincsenek szülei, ősei, és nincs múltja. Az otthona nem is igazán otthon, gondolta Gabriel, hanem inkább egy kórterem, ahová állandó tartózkodásra vonult be.

A háziasszony ragaszkodott hozzá, hogy teát készítsen. Nem meglepő módon, fehér kannában hozta be, és fehér csészékbe töltötte. Ahhoz is ragaszkodott, hogy Gabriel és Chiara egyszerűen csak Lénának szólítsa. Elmondta nekik, hogy egy állami iskolában dolgozott tanárként, és harminchét évig a diákok is és a kollégák is csak Miss Herzfeldnek hívták. A nyugdíjba vonulása után rájött, hogy szeretné visszacapni keresztnevét. Gabriel méltányolta a kérést, bár időnként udvariasságból, vagy tiszteletből, a családi név hivatalossága mögött keresett menedéket. Amikor magát és a mellette ülő fiatal hölgyet kellett bemutatnia, úgy döntött, hogy nem lehetséges viszonzni Lena Herzfeld bizalmas stílusát. Tehát elővett egy régi álnevet a zsebéből, és sietve kiötlött hozzá néhány információt. Most Gideon Argov volt, aki egy kicsi és magánpénzből támogatott szervezetnél dolgozik, amely a holokauszttal kapcsolatos pénzügyi és egyéb vagyoni kérdéseket vizsgálja. A vizsgálatok érzékeny jellege, és a velük kapcsolatban felmerülő biztonsági problémák miatt nem lehet részletekbe bocsátkozni.

- Ön izraeli, Mr. Argov?
- Ott születtem. Most főként Európában élek.
- Európában hol, Mr. Argov?
- A munkám jellegéből kifolyólag, az otthonom egy bőrönd.
- És a segítője?
- Olyan sok időt töltünk együtt, hogy a férje biztos lehet benne, szeretők vagyunk.
- Azok?
- Szeretők? Sajnos nem, Miss Herzfeld.
- Lena, Mr. Argov. Kérem, szólítson Lénának!

A túlélők nem könnyen osztják meg titkaikat. Ezek szorosan zárt ajtók mögött vannak, és a hozzájuk jutás nagy kockázatot jelent a tulajdonosaiknak. Ebből arra lehetett következtetni, hogy az esti program olyan lesz, mint egyfajta vallatás. Gabriel tapasztalatból tudta, hogy a kudarc legbiztosabb módja, ha túl nagy nyomást próbál alkalmazni. Egy látszólag hevenyészett megjegyzéssel kezdte, hogy a város milyen sokat változott az utolsó látogatása óta. Lena Herzfeld erre válaszul elmondta, milyen volt Amszterdam a háború előtt.

Az ősei a tizenhetedik század közepén érkeztek Hollandiába a kozákok kelet-lengyelországi, véres **pogromjai** elől menekülve. Bár Hollandia mindig is tolerálta az újonnan érkezőket, a zsidókat mégis kizárták a holland gazdaság legtöbb területéről, így arra kényszerültek, hogy boltosok és kereskedők legyenek. Az amszterdami zsidók nagy része alsó középosztálybeli vagy meglehetősen szegény volt. A Herzfeld-ösök házalóként és boltosként dolgoztak egészen a tizenkilencedik század végéig, amikor is Abraham Herzfeld gyémántokkal kezdett kereskedni. Az üzletet fiára, Jacobra hagyta, aki gyorsan és nagyon sikeresen felfejlesztette. Jacob egy Susannah Arons nevű nőt vett feleségül 1927-ben, és a Jodenbreestraat melletti szűk épületből a Plantage Middenlaanon lévő nagy házba költözött. Négy évvel később Susannah megszülte a házaspár első gyermekét, Lénát. Két évvel ezután született egy újabb kislány, Ráhel.

- Bár zsidónak tekintettük magunkat, elég jól beilleszkedtünk, és nem voltunk borzasztó vallásosak sem. Sabbatkor gyertyát gyújtottunk, de általában csak ünnepnapokon mentünk el a zsinagógába. Apám nem viselt szakállt, és a konyhánk sem volt kóser. A húgommal közönséges holland iskolába jártunk. Sok osztálytársunk nem is tudta, hogy zsidók vagyunk. Ez különösen rám volt igaz. Tudja, Mr. Argov, fiatal koromban szőke voltam

- És a húga?

- Barna szeme volt és szép, sötét haja. Mint neki - tette hozzá, Chiarára pillantva.
- A húgom és én, akár ikrek is lehettünk volna, leszámítva hajunk és szemünk színét

Lena Herzfeld arcán a gyász kifejezése jelent meg. Gabriel készíttetést érzett, hogy további kérdéseket tegyen fel, de azt is tudta, ez hiba volna. Ezért inkább arra kérte Lena Herzfeldet, írja le neki a család Flantage Middenlaan utcai otthonát.

- Kényelmesen éltünk - mesélte a nő, láthatóan hálásan a beszélgetés témájának megváltoztatásáért. - Néhányan azt is mondhatnák, gazdagok voltunk. Apám azonban sosem szeretett pénzről beszélni. Azt mondta, ez nem fontos. És az is igaz, hogy csak egy luxust engedett meg magának. Imádta a festményeket. A házunk tele volt műtárgyakkal.

- Emlékszik a Rembrandtra?

A nő kicsit habozott, majd bólintott.

- Ez volt apám első jelentős szerzeménye. A nappali szobában akasztotta fel. Esténként leült karosszékébe, és csodálta. A szüleim imádták egymást, de apám annyira kedvelte azt a képet, hogy anyám időnként féltékenységet színlelt. - Lena Herzfeld futólag elmosolyodott. - A festmény mindnyájunkat nagyon boldoggá tett. De, nem sokkal azután, hogy bekerült a lakásunkba, a dolgok kezdtek nagyon rosszra fordulni körülöttünk. A kristályéjszaka, Ausztria, Lengyelország. Utána pedig, végül... mi.

Amszterdam sok lakosa számára, folytatta, az 1940. május 10-i német megszállás sokszerű volt, mivel Hitler megígérte, Hollandiát mindaddig megkíméli, amíg az ország semleges marad. A következő kaotikus napokban Herzfeldék kétségbeesetten Belgiumba próbáltak menekülni, először hajóval, majd országúton. Ez természetesen nem sikerült, és tizenötödike éjszakáján újra a Plantage Middenlaanon lévő otthonukban voltak.

- Csapdába kerültünk - folytatta Lena Herzfeld -, akárcsak száznegyvenezer más hollandiai zsidó.

Hitler úgy döntött, hogy Franciaországgal és Belgiummal ellentétben, amelyek német katonai irányítás alatt voltak, Belgiumot polgári kormány vezesse. A munkát Arthur Seyss-Inquart birodalmi főnökre bízta, egy fanatikus zsidóellenesre, aki az 1938-as megszállás után Ausztria elnöke is volt. Napokon belül megszülettek a rendeletek. Először egy jóindulatúnak álcázott határozat megtiltotta a zsidók számára, hogy légoltalmi felügyelőként dolgozzanak. Ezután a zsidóknak el kellett hagyniuk Hágát, a holland fővárost, és el kellett költözniük a partvidéki területekről. Szeptemberben az összes zsidó újságot betiltották. Novemberben azonnali hatállyal elbocsátották az összes zsidót a holland közzolgálatból, köztük azokat is, akik az oktatásban vagy a telefontársaságoknál dolgoztak. Ezután, 1941 januárjában jelent meg a leginkább baljóslatú náci rendelet. A Hollandiában élő összes zsidó négy hetet kapott, hogy bejelentkezzen a holland népszámlálási hivatalnál. A rendeletnek ellenszegülőket börtönnel fenyegették, és a vagyonuk elkobzására kellett készülniük.

- A hivatal átadott a németeknek egy mappát, amelyben feltüntették a Hollandiában élő majdnem összes zsidó nevét, címét, korát és nemét. Buta módon megadtuk nekik az elpusztításunkhoz szükséges adatokat.

- Az édesapja bejelentkezett?

- Először úgy döntött, nem veszi figyelembe a rendeletet, de végül belátta, hogy nincs más lehetőség, és engedelmeskedni kell. A város leginkább szembetűnő zsidó

környékén éltünk, egy ismert címen.

A népesség összeírást új rendeletek özöne követte azzal a céllal, hogy még inkább elkülönítsék, megalázzák és elszegényítsék a holland zsidóságot. Zsidók nem adhattak vért. Zsidók nem léphettek be szállodákba, és nem ehettek éttermekben. A zsidók nem járhattak színházba, városi könyvtárakba, vagy nem nézhettek meg művészeti kiállításokat. Zsidók nem dolgozhattak a tőzsdén. A zsidók galambokat sem tarthattak. A zsidó gyerekeket kitiltották az árja iskolákból. A zsidóknak el kellett adniuk az üzleteiket és vállalatukat nem zsidók számára. A zsidóknak be kellett szolgáltatniuk a műkinccsgyűjteményeiket és az összes ékszerüket, a jegygyűrűk és zsebórák kivételével. És a zsidóktól azt is megkövetelték, hogy minden betétüket a Lippmann, Rosenthal & Co., röviden a LiRo banknál tartsák, amely korábban zsidó tulajdonban volt, de a nácik átvették.

A leginkább drákói határozat a 13-as Rendelet volt, amelyet 1942. április 29-én adtak ki, és amely a hat év feletti összes zsidó számára előírta, hogy közterületeken mindig viseljék a sárga Dávid-csillagot. A jelzést fel kellett varrni - nem tűzni, hanem varrni - a külső ruházat bal oldalán, mellmagasságban. Egy további inzultus volt, hogy a zsidóknak négy holland centet kellett átadni mindegyik csillagért, az értékes ruhajegyen kívül.

- Anyám megpróbálta játéknak beállítani, hogy ne ijedjünk meg. Amikor a környéken viseltük a jelzést, azt játszottuk, hogy nagyon büszkék vagyunk. Engem természetesen nem lehetett becsapni. Akkor lettem tizenegy éves, és bár nem tudtam, mi jön még, azzal tisztában voltam, hogy veszélyben vagyunk. A húgom kedvéért azonban belementem a játékba. Ráhel még elég kicsi volt, hogy be lehessen őt csapni. Tetszett neki a sárga csillagja. Azt mondta, Isten szemét érzi magán, amikor viseli.

- Engedelmeskedett az édesapja a felszólításnak, hogy szolgáltatassa be a festményeit?

- Igen, leszámítva a Rembrandtot. Azt kivette a keretéből, és elrejtette egy olyan helyre a padláson, ahová csak mászva lehetett bejutni, egy zacskónyi gyémánttal együtt, amelyeket megtartott, miután eladta az üzletét egy holland versenytársnak. Anyám sírt, ahogy a családi ereklyék kikerültek a házból. Apám azonban azt mondta, hogy nem kell aggódni. Sosem fogom elfelejteni a szavait. „Ezek csak tárgyak”, mondta. „Ami fontos, hogy mi egymáséi vagyunk. És ezt senki nem veheti el.”

És egyre újabb rendeletek születtek. A zsidók éjszaka nem hagyhatták el otthonukat. Zsidók nem léphettek be nem zsidók házába. Zsidók nyilvános telefonokat sem használhattak. A zsidók nem utazhattak vonaton vagy villamoson. Ezután pedig, 1942. július 5-én Adolf Eichmann Központi Zsidó Kivándorlási Hivatala értesítést küldött négyezer zsidó számára, hogy németországi „munkaszolgálatra” választották ki őket. Ez természetesen hazugság volt. A deportálás megkezdődött.

- Kapott a családja felhívást, hogy jelentkezzenek?

- Nem azonnal. Az elsők között kiválasztottak főleg olyan német zsidók voltak, akik 1933 után Hollandiában kerestek menedéket. A miénk csak szeptember második hetében érkezett meg. Értesítést kaptunk, hogy jelentkezünk az amszterdami központi pályaudvaron, és nagyon pontos utasításokat adtak arra vonatkozóan is, mit csomagoljunk be. Jól emlékszem apám arcára. Tudta, hogy ez a halálos ítélet volt.

- Mit tett ő akkor?

- Felment a padlásra a Rembrandtért és a gyémántokért.

- És utána?

- Letéptük a csillagokat a ruhánkról, és elrejtőztünk.

18 Amszterdam

Chiarának igaza volt Lena Herzfelddel kapcsolatban. A hallgatás évei után végre hajlandó volt beszélni a háborúról. Nem azonnal tért rá a borzalmas titokra, amely a múltjában rejtőzött eltemetve. Lassan, módszeresen jutott el odáig, mint egy tanár, akinek egy nehéz iskolai anyagot kell elmagyaráznia. Gabriel és Chiara, mint az emberi érzelmek jó megfigyelői, nem is próbálták siettetni. Ehelyett csendben ültek Lena hófehér díványán, ölükből összekulcsolt kézzel, mint két, érdeklődéssel figyelő diák.

- Ismerik a holland verzuiling szót? - kérdezte Lena.

- Attól tartok, nem - felelte Gabriel.

Ez egy olyan holland viselkedésmód, mondta, amely segített fenntartani a társadalmi harmóniát a katolikusok és protestánsok között erősen megosztott országban. A békét nem a kölcsönhatások, hanem a szigorú elkülönülés révén sikerült megőrizni. Ha valaki például kálvinista volt, akkor kálvinista újságot olvasott, kálvinista hentesnél vásárolt, kálvinista sportkluboknak szurkolt, és kálvinista iskolába járatta a gyerekeit. Ugyanez volt igaz a római katolikusokra és a zsidókra is. A katolikusok és kálvinisták közti szoros barátság szokatlan volt. A zsidók és bármilyen fajta keresztények közti barátságról még csak hallani sem lehetett.

A verzuiling volt a fő oka annak, hogy a razziák és a deportálások kezdete után miért csak olyan kevés zsidó tudott elrejtőzni a németek elől bármeddig is. Legtöbbjük nem tudott kihez fordulni segítségért.

- Ez azonban nem így volt az én apám esetében. A háború előtt az üzleti tevékenysége révén nagyon sok emberrel összebarátkozott a zsidó közösségen kívül is. Különösen egygyel, egy római katolikus férfival, akit Nikolaas de Graafnak hívtak. A feleségével és négy gyermekével a Vondelpark mellett lakott. Feltételezem, apám jelentős összeget fizetett neki, de egyikőjük sem beszélt erről. Szeptember kilencedikén, nem sokkal éjfél előtt mentünk be de Graafék házába, egyenként, hogy a szomszédok ne vegyenek észre minket. Mindnyájunkon három réteg ruha volt, mert nem mertünk bőrdöggel járkálni a városban. A padláson alakítottak ki nekünk rejtekhelyet. Felmásztunk a létrán, és bezárták az ajtót. Ezután pedig... állandó éjszaka következett.

A padláson a padlóra tett néhány régi takarón kívül semmi más nem volt a tartózkodás elviselhetőbbé tételére. Mrs. de Graaf minden reggel felvitt egy tál tiszta vizet a legszükségesebb mosdáshoz. A WC egy szinttel lejjebb volt; biztonsági okokból de Graafék azt kérték, hogy a család minden tagja csak kétszer használja egy nap. Suttogásnál erősebb hangon beszélni tilos volt, és éjszaka semmilyen szóbeli kommunikációt nem lehetett folytatni. Tiszta ruhát hetente egyszer adtak, az élelem pedig arra korlátozódott, amit de Graafék ki tudtak szakítani a saját fejadagjukból. A padláson nem volt ablak. Lámpát vagy gyertyákat nem gyűjthettek, még a szombat napján sem. Hamarosan a teljes Herzfeld család alultápláltságtól és a tartós sötétség élettani hatásaitól szenvedett.

- Fehérek voltunk, mint a szellemek és nagyon soványak. Amikor Mrs. de Graaf főzött, ennek illata feljött a padlásra. Miután a család evett, felhozta a mi részünket. Ez sosem volt elég. Természetesen sosem panaszkodtunk. Mindig is az volt a benyomásom, Mrs. de Graaf nagyon fél az ottlétünk miatt. Alig nézett ránk, és ideges volt, amikor lementünk. Számunkra viszont ez volt az egyedüli lehetőség, hogy kiszabaduljunk a sötétből és a csendből. Olvasni nem tudtunk, mert nem volt fény. Nem hallgathattuk a rádiót, és nem beszélhettünk, mert minden hang tilos volt. Éjszakánként hallottuk a német razziák hangjait, és reszkettünk a félelemtől.

A németek nem egyedül végezték a rajtaütéseket. Velük voltak a holland rendőrség különleges alakulatai, a Schalkhaarderek és az Önkéntes Kisegítő Rendőrség néven ismert, a németek által létrehozott egység tagjai. Ennek megszállott zsidóvadász tisztjeit semmi nem tartotta vissza attól, hogy az éjszakai kvótát teljesítsék. Ők korábban a holland SS és a holland náci párt tagjai voltak. A deportálások kezdeti időszakában hét és fél forintot kaptak mindegyik letartóztatott zsidóért. De ahogy a deportálások nyomán folyamatosan csökkent Hollandiában a zsidók száma, és egyre nehezebb volt zsákmányra akadni, a díjat negyven forintra emelték. A háború és a gazdasági nehézségek idején ez tekintélyes összeg volt, ezért sok holland polgár szolgáltattott információt rejtőzködő zsidókról, pár ezüstért cserébe.

- Ettől féltünk a legjobban. Féltünk, hogy valaki elárul minket. Nem de Graafék, hanem egy szomszéd vagy egy ismerős, aki tud az ottlétünkről. Apám főleg a de Graaf gyerekek miatt aggódott. Tizenévesek voltak, a legkisebb fiú velem egykorú. Apám attól félt, véletlenül elmondja egy iskolatársának. Tudják, milyenek a gyerekek. Elmondanak dolgokat, hogy magukra vonják barátaik figyelmét, és nincsenek teljesen tisztában a következményekkel.

- Ez történt?

- Nem - válaszolta, határozottan ingatva a fejét. - Mint ahogy kiderült, a de Graaf gyerekek egyetlen árva szót sem szóltak ottlétünkről. Az egyik szomszéd árult be minket.

Egy nő, aki a mellettünk lévő házban lakott.

- Meghallotta önöket a padláson?

Lena tekintete a mennyezetre vándorolt, és ijesztő lett.

- Nem - mondta végül. - Meglátott engem.

- Hol?

- A kertben.

- A kertben? Mit csinált a kertben, Lena?

A nő megpróbált válaszolni, de végül kezébe temette arcát, és zokogott. Gabriel átölelte, és csak nézte őt megdöbbenően, hogy ezt teljesen némán teszi. Lena Herzfeld, a sötétség gyermeke, a padlás gyermeke, még mindig tudott sírni egyetlen hang nélkül.

19 Amszterdam

Ezután Lena Herzfeld vallomása következett. Vétsége apró engedetlenséggel kezdődött, egy kétségbeesett gyermek cselekedetével, aki egyszerűen csak meg akarta érinteni a havat. Nem tervezte meg előre a kalandot. Voltaképpen azóta sem tudja, miért ébredt fel 1943. február 12-én hajnalban, vagy mi késztette arra, hogy csendesen felkeljen, és lemenjen a létrán a padlásról. Emlékezett rá, teljes sötétség volt az előszobában. Ennek ellenére gond nélkül megtalálta a mosdót. Az elmúlt öt hónapban naponta kétszer végigment ugyanazon a hét létrafokon. Ez a hét létrafok jelentette neki a testmozgás egyetlen formáját. Az egyedüli kimozdulást a padlás monotóniájából. És az egyedüli alkalmat, hogy láthassa a külső világot.

- Volt egy ablak a mosdókagyló mellett. Kicsi volt, kerek, és a hátsó kertre nézett.

Mrs. de Graaf ragaszkodott hozzá, hogy a függönyt elhúzzuk, valahányszor bemegyünk.

- És ezt az utasítása ellenére kinyitotta?

- Időnként.

Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta:

- Még csak gyerek voltam.

- Tudom, Lena - jegyezte meg Gabriel megértően. - Mondja el, mit látott.

- Láttam, hogy friss hó csillog a holdfényben. Láttam a csillagokat. - Gabrielre nézett. - Biztos vagyok benne, hogy most ezt nagyon hétköznapiak tartják, de egy olyan gyerek számára, aki öt hónapig élt egy padlásra bezártan, ez valami...

- Ellenállhatatlan?

- A mennyországnak tűnt. A mennyországnak csak egy kis szeglete, de mégis mennyország. Meg akartam érinteni a havat. Látni akartam a csillagokat. És ugyanakkor Isten szemébe akartam nézni, és megkérdezni Tőle, miért tette ezt velünk.

Úgy vizsgálgatta Gabrielt, mintha azt fontolgatná, hogy az idegen, aki megjelent a küszöbén, méltó-e ilyen emlék megismerésére.

- Ön Izraelben született? - kérdezte.

Gabriel nem Gideon Argov, hanem a saját nevében válaszolt.

- Egy mezőgazdasági településen születtem a Jezréel-völgyben.

- És a szülei?

- Apám családja müncheni. Anyám, ő Berlinben született. 1942-ben Auschwitzba deportálták. A szüleit az érkezéskor elgázosították, de neki sikerült életben maradnia. 1945 januárjában evakuálták.

- A halálmenetben? Szavamra, csodálatos nő lehet, ha túlélte egy ilyen megpróbáltatást.

Egy pillanatra ránézett, majd megkérdezte:

- Mit mesélt önnek?

- Anyám sosem beszélt róla, még nekem se.

Lena megértően bólintott. Ezután, egy hosszú szünetet követően elmesélte, hogyan ereszkedett le csendben a de Graaf-ház lépcsőjén, és lopódzott ki a kertbe. Nem volt rajta cipő, és a hó nagyon hideg volt a zoknin keresztül. Nem számított, nagyszerű érzés volt. Felmarkolta a havat, és mélyeket lélegzett a fagyos levegőből, amíg égni nem kezdett tőle a torka. Széttárt karokkal forogni kezdett, az ég és a csillagok pedig úgy mozogtak, mint a kaleidoszkóp képe. Addig forgott, amíg szédülni nem kezdett.

- Akkor vettem észre az arcot a szomszéd ház ablakában. Ijedtnék látszott - őszintén ijedtnék. Csak elképzelni tudom, milyen látványt nyújthattam. Mint egy halovány kísértet. Mint egy másik világból jött teremtmény. Engedelmeskedtem az első ösztönömnek, és visszafutottam. De attól tartok, ez csak súlyosbította hibámat. Ha sikerül nyugodtan

viselkednem, talán azt gondolhatta volna, hogy a de Graaf gyerekek egyike vagyok. A futással azonban elárultam magam és a családom többi tagját. Olyan volt, mint teli torokból kiáltozni, hogy én rejtőzködő zsidó vagyok. Akár a sárga csillagomat is viselhettem volna.

- Elmondta a szüleinek, hogy mi történt?

- Akartam, de nem mertem. Egyszerűen csak feküdtem a takarómon, és vártam. Pár óra múlva Mrs. de Graaf behozta a tálban a vizet, és én tudtam, hogy az éjszakát túléltek.

A nap többi része is úgy telt, mint az előző százöt. Megmosakodtak, amennyire tudtak. Egy kevés ennivalót is kaptak. Mindegyikőjük kétszer lement a WC-be. A második út során Lena kísértést érzett, hogy kipillantson a kertbe, látszódnak-e még a lábnyomai a hóban. Ehelyett azonban ismét felment a hét létrafokon, vissza a sötétségbe.

Aznap este volt a szombat. A Herzfeld család tagjai suttogva elmondtak három áldást - bár nem volt se gyertyájuk, se kenyérük, se boruk és imádkoztak, hogy Isten oltalmazza meg őket egy újabb hétre. Pár perccel később megindultak a razziák. Német bakancsok csattogtak a macskaköves utcákon, Schalkhaarderek üvöltöttek utasításokat hollandul.

- Az osztagok általában elhaladtak mellettünk, ás hangjuk egy idő után elhalt. De nem azon az éjszakán. Azon az éjszakán a hang egyre erősödött, míg végül az egész ház beleremegett. Tudtam, hogy értünk jönnek. Ezt csak egyedül én tudtam.

20 AMSZTERDAM

Lena Herzfeld elhallgatott, és a kimerültségtől sokáig nem szólalt meg. Gabriel érezte, hogy az emlékezetében bezárult egy ajtó. Az egyik oldalán volt egy idős nő, aki egyedül élt Amszterdamban, a másikon pedig egy gyermek, aki véletlenül elárulta családját. Gabriel javasolta, hogy aznap estére talán fejezzék be. Abban sem volt biztos, hogy folytassák-e egyáltalán. Mi célból? Egy festmény miatt, amely talán örökre elveszett? Nagy meglepetésére azonban Lena ragaszkodott a folytatáshoz, Lena volt, aki mindenáron be akarta fejezni a történetet. Nem a Rembrandt kedvéért, erről biztosította, hanem saját maga miatt. El kellett mondania, milyen súlyos büntetést kapott az ellopott pár pillanatért a kertben. Szükségét érezte, hogy vezekeljen. Így, életében először elmondta, hogyan rángatták ki családját a padlásról a de Graaf gyerekek szeme láttára, és hogyan vitték őket teherautóval a Hollandsche Schouwburgba, amely korábban Amszterdam legpompásabb színháza volt.

- A németek abban alakították ki az elfogott zsidók gyűjtőhelyét. Természetesen már nem is hasonlított arra, ahogy emlékeztem rá. A zenekari székeket eltávolították, a csillárokat leszedték a mennyezetről, és a színpad maradványai felett kötelek lógtak, mint a hóhérkötelek.

Az emlékek rémálomszerűek voltak. Emlékképek Schalkhaarderekről, akik az éjszakai portya élményeit beszélték meg. Egy kisfiúról, aki menekülni próbált, és eszméletlenre verték. Tucatnyi idős férfiről és nőről, akiket az idősek otthonában rángattak ki ágyukból, és akik békésen ültek rongyos hálóköntösükben, mintha az előadás kezdetét várnák. És volt egy emlékkép egy magas, teljesen feketébe öltözött férfiről is, aki istenként vonult keresztül a színpadon, egyik kezében egy Rembrandt-portréval, a másikban pedig egy zacskó gyémánttal.

- A férfi az SS tagja volt?

- Igen.

- Megtudta valaha is a nevét?

A nő kicsit habozott.

- Később megtudtam, de nem mondom meg.

Gabriel megértően bólintott. Lena behunyta szemét, és folytatta. Amire leginkább emlékszik vele kapcsolatban, mondta, az a bőr illata, amely a frissen fényezett bakancsából áradt. A szeme mélybarna volt, a haja sötét és dúsan olajozott, a bőre pedig sárgás és vértelen. A modora arisztokratikus és ijesztően udvarias.

- Nem egy falusi bugris volt elegáns egyenruhában. Ez az ember jó családból származott. A német társadalom felsőbb rétegéből. Kifogástalan holland nyelven kezdett el beszélni apámmal.

- Tudott ön németül?

- Egy keveset.

- Értette, mi történik?

- Töredékesen. Az SS-katona leszidta apámat, mert megszegte a zsidó értékek és vagyontárgyak, mint például az ékszerek és műkincsek beszállítására vonatkozó rendeletet. Ezután arról tájékoztatta apámat, hogy mind a gyémántokat, mind pedig a Rembrandtot el kell kobozni a munkatáborba való deportálás előtt. Először azonban szüksége volt valamire. Azt akarta, hogy apám aláírjon egy papírt.

- Egy elkobzási dokumentumot?

Megrázta a fejét.

- Egy adásvételi szerződést, nem a gyémántokról, csak a Rembrandtról. Azt akarta, hogy apám adja el neki a festményt. Az ár száz forint volt - később történő fizetéssel, természetesen. Száz forint... kevesebb, mint amennyit a zsidóvadászok egy sikeres éjszakai portyával megkereshettek.

Látta a tényleges szerződést?

Egy kicsit habozott, majd lassan bólintott.

- A németek mindenben precízek voltak, és a papír fontos volt számukra. Mindent feljegyeztek. A gázkamrákban naponta meggyilkolt emberek számát. Hány cipő maradt utánuk. Milyen súlyú aranyat rángattak ki a halottakból, mielőtt a krematóriumba vetették őket.

Lena hangja ismét akadozni kezdett, és Gabriel egy pillanatig attól félt, már nem tudnak meg tőle többet. De a nő gyorsan összeszedte magát, és folytatta. Aznap este Lena Herzfeld Gabrielt és Chiarát választotta, hogy hallják a tanúvallomását. Azon az estén már nem lehetett visszafordulni.

- Csak később értettem meg, az SS-tiszt miért követeli apám aláírását. Egy zacskó gyémánt ellopása egy dolog. De egy festmény, különösen egy Rembrandt ellopása már teljesen más. Nem ironikus? Hatmillió embert megöltek, de ő adásvételi szerződést akart apám Rembrandtjáról - papírt, hogy bizonyítani tudja, jogosan jutott hozzá.

- Mit csinált az édesapja?

- Először visszautasította. Még most sem tudom elképzelni, honnan vette a bátorságot hozzá. Azt mondta az SS-tisztnek, nincsenek kétségei a ránk váró sorsot illetően, és semmilyen körülmények között sem ír alá semmit. Az SS-tiszt egész meglepettnek látszott. Nem hiszem, hogy hosszú ideje volt zsidó, aki így mert beszélni vele.

- Megfenyegette az édesapját?

- Inkább az ellenkezőjét tette. Egy pillanatra meghökkentnek tűnt. Utána lenézett Ráhelre és rám, majd elmosolyodott. Azt mondta, a munkatábor nem gyerekek számára való, de tud megoldást. Üzlet. Két élet egy festményért cserébe. Ha apám aláírja az adásvételi szerződést, Ráhel és én szabadon elmehetünk. Apám először ellenállt, de anyám meggyőzte, hogy nincs más választási lehetőség. Legalább ők megmaradnak egymásnak, mondta. Apám végül feladta, és aláírta a papírokat. Kettő volt, egy neki, egy pedig az SS-tisztnek.

Lena tekintete hirtelen könnytől lett fényes, és a keze is remegni kezdett; nem a szomorúságtól, hanem a dühtől.

- Amikor azonban a szörnyeteg megkapta, amit akart, meggondolta magát. Azt mondta, hogy tévedett. Nem vihet el két gyereket, csak egyet. Utána rám mutatott, és megszólalt „Azt. Aki szőke és kék szemű.” Ez volt az én felmentő ítéletem.

Az SS-tiszt utasította a Herzfeld család tagjait, hogy búcsúzzanak el egymástól. És ezt gyorsan tegyék, tette hozzá színlelt jóindulattal. Lena anyja és húga zokogott, ahogy utoljára megölelték egymást, de az apjának sikerült megőrizni a nyugalom látszatát. Magához szorította Lénát, és azt suttogta, hogy mindig is szeretni fogja, és egy nap hamarosan ismét mind együtt lehetnek. Ezután Lena azt érezte, apja valamit a kabátzsebébe tesz. Pár másodperccel később a szörny kivezette őt a színházból. Ne álljon meg, Miss Herzfeld, mondta folyton.

És akármit is tesz, ne forduljon hátra. Ha visszanéz, akár csak egyszer is, önt is felrakom a vonatra.

- Mit gondolnak, mit csináltam? - kérdezte.

- Nem állt meg.

- Így igaz. Miss Herzfeld nem állt meg. És hátra se fordult. Egyszer sem. És sosem látta többé a családját. Három héten belül halottak voltak. Miss Herzfeld azonban nem. Ő életben maradt, mert szőke volt. A húgából pedig hamu lett, mert sötét volt a haja.

Lena Herzfeld másodszor is rejtekhelyre vonult. Hányattatása a színházzal közvetlenül szemben lévő épületben, a Plantage Middenlaan 31-ben kezdődött. A munkáscsaládok egy korábbi óvodáját a nácik egy második gyűjtőhelyé alakították át csecsemők és kisgyerekek számára. De a deportálások időszaka alatt több száz kisgyereket csempészték ki ládákbán, krumpliszákokban, és adták át őket a holland ellenállóknak.

- Az SS-tiszt személyesen jött be velem az óvodába, és adott át a személyzetnek. Csodálom, hogy egyáltalán megtartotta a szavát, de nála volt a festmény. Az egyik pillanatban szívtelen szörny volt, a másokban pedig ember, akiben van egy cseppnyi tisztesség.

Lenát Frízföldre, Hollandia északnyugati részére csempészték egy autó csomagtartójában, és ott átadták egy, a holland ellenállásban aktív, gyermektelen házaspárnak. Ők új nevet adtak neki, és azt mondták a szomszédoknak, hogy Rotterdam 1940. májusi német bombázásakor vesztette el szüleit. Mivel mélyen vallásos kálvinisták voltak, Lénának is el kellett mennie velük templomba vasárnaponként, már az álcázás miatt is. Az otthon biztonságában viszont már arra bátorították, tartsa meg zsidóságát.

- Talán nehezen értik meg, de én a szerencsések közé sorolom magam. Sok gyereknek, aki keresztény családoknál talált menedéket, borzalmas tapasztalatai voltak. Velem azonban szeretettel bántak, sok melegséggel, ragaszkodással.

- És amikor a háború véget ért?
- Nem volt hova mennem. Frízföldön maradtam tizennyolc éves koromig. Utána egyetemre jártam, és tanár lettem. Többször gondoltam rá, hogy kivándorlok Izraelbe vagy Amerikába. Végül azonban úgy döntöttem, nem megyek. Kötelességemnek éreztem, hogy Amszterdamban maradjak, a holtak szellemével.

- Megpróbálta valaha is visszaszerezni a családi házat?
- Nem lehetett. A háború után a holland kormány kijelentette, hogy az akkori tulajdonosok jogai megegyeznek a korábbi zsidó tulajdonosok jogaival. Ez azt jelentette, hogy amennyiben nem tudom bizonyítani, a házat megvásárló rosszhiszeműen járt el, akkor nem tudom őt kitenni. Ráadásul papírom sem volt róla, hogy a ház valaha is apámé volt, és még a halálát sem tudtam bizonyítani, pedig a törvény mind a kettőt megkövetelte.

- És a Rembrandt?
- Egy idő után a festményen lévő nőre úgy tekintettem, mint aki bűnrészes a családom elpusztításában. Soha többé nem akartam látni.

- A számlát viszont megtartotta - mondta Gabriel.
A padlás gyermeke gyanakvó tekintettel nézett rá.
- Nem azt csúsztatta édesapja a kabátja zsebébe, amikor elbúcsúztak?
A nő továbbra sem válaszolt.
- Ön pedig megőrizte a rejtőzködés alatt, ugye, Lena? Megőrizte, mivel ez volt az egyedüli emléke az édesapjától.

Gabriel egy pillanatra elhallgatott.
- Hol van a számla, Lena?
- Az éjjeliszekrényem felső fiókjában. Minden este megnézem lefekvés előtt.
- Nekem adja?
- Miért lenne szüksége ilyesmire?
- A Rembrandtjuk megvan valahol. Mi pedig meg fogjuk találni.
- Azt a festményt vér borítja.
- Tudom, Lena. Tudom.

22 Amszterdam

Tizenegyre járt az idő, amikor kiléptek Lena Herzfeld házából, és sűrű eső kopogott a járdán. Chiara taxiba akart szállni, de Gabriel ragaszkodott hozzá, hogy gyalog menjenek. Sokáig álldogáltak a Hollandsche Schouwburg Színház előtt, amely most az ott bebörtönözöttek emlékhelye volt, és csak utána folytatták útjukat Rembrandt korábbi házához, a Jodenbreestraat végén. Gabriel csak csodálkozott, milyen közel van. Egy kilométernél nem több. Biztos volt benne, a lánc következő szeme hosszabb lesz.

Mérsékelt étvággal ettek egy csendes étteremben a szállodájuk mellett, közben mindenről beszélgettek, csak az előbb hallott borzalmakról nem, majd hamarosan lefeküdtek. Chiarát éjszaka rémálmok gyötörték, amelyekben meglepő módon nem Iván Harkov

játszotta a főszerepet, hanem egy feketébe öltözött férfi, aki megpróbál elragadni egy gyermeket a karjaiból. Sikerült felébrednie, és azt látta, Gabriel a szobájuk íróasztalánál ül, a lámpa világít, és a férfi kezében a toll lendületesen szántja a sorokat egy papírlapon.

- Mit csinálsz?
- Aludj tovább!
- Róla álmodtam.
- Tudom.

Reggel, miközben Gabriel még aludt, felfedezte az éjszakai munka eredményét. A festmény számlája mellett több oldal szöveg volt a szálloda papírján Gabriel jellegzetes, balkezes írásával. Az első oldal tetején a dátum, a város neve, és lentebb a szavak: Lena Herzfeld vallomása. Chiara gyorsan átlapozta az anyagot, és meglepődött attól, amit olvasott. A kifogástalan memóriával megáldott Gabriel szó szerint rögzítette a teljes beszélgetést. És az utolsó oldalon a maga számára készített egy rövid feljegyzést.

Időnként egy festmény megtalálásához a legjobb út annak kiderítése, hogy korábban hol volt.

Megtalálni Kurt Vosst.

Megtalálni a festményt.

MÁSODIK RÉSZ

Attribúció - a művész azonosítása

23 SOUTHWARK, LONDON

Az újságíróknak kevés gyötrelmesebb dolog van, mint egy szerkesztőségi megbeszélés, amely péntek délután ötkor kezdődik. A résztvevők fele már a hétvégi terveire koncentrál, a többiek pedig a lapzártára gondolnak, és így nyugtalanok a még elvégzendő munka miatt. Abban a pillanatban Zoe Reed egyik csoportba sem tartozott, bár a gondolatai neki is eléggé elkalandoztak.

Mint szinte mindenki más, aki összegyűlt a Financial Journal ötödik emeleti konferenciatermében, már Zoe is többször hallott mindent. A globális üzleti világ hajdan dicső lovagjából pénzügyi nyomorék lett. A példányszámok és a hirdetési bevételek folyamatosan zuhannak, és a szakadéknak nem látszik az alja. Nemcsak hogy nem nyereséges a Journal, de ijesztő és elfogadhatatlan mértékben folyik ki belőle a pénz. Ha ez így megy tovább, az újság tulajdonosának, a Latham International Mediának nem marad más, mint azonnal vevőt keresni rá, vagy ami ennél is valószínűbb, megszüntetni a lapot. Addig is, a szerkesztőség kiadásait újra a minimálisra kell leszorítani. Nincs több drága ebéd interjúalanyokkal. Nincs több utazás előzetes engedély nélkül. És nincs több előfizetés más kiadványokra. Ettől a pillanattól kezdve a Journal riporterei ugyanúgy juthatnak hírekhez, mint bárki más a világon - az interneten és ingyen.

A lehangoló bejelentést Jason Turnbury, a Journal főszerkesztője tette meg. Matadorként lépett be a konferenciaterembe, nyakkendőjét ügyesen meglazította, és arcán még látható volt a nem sokkal korábban, a Karib-tengeren töltött szabadságán szerzett barnaság. Jason rakéta volt, a társaság üstököse, akinek páratlan képessége van rá, hogy kikerülje a közelgő bajokat. Ha vérre lesz szükség a Journal apadó vagyona miatt, ez nem az ő vére lesz. Zoenak biztos tudomása volt róla, Jason útját már egyengetik a Latham központjának egy irodája felé. Ezt azért tudta, mert korábban, buta módon, viszonyuk volt egy rövid ideig. Már nem szerették egymást, de a férfi még mindig megbízott benne, és rendszeresen tanácsot, jóváhagyást kért tőle. Ezért Zoe számára nem is volt váratlan, amikor az ülés vége után öt perccel felhívta az irodájában.

- Milyen voltam?
- Szerintem egy kicsit szentimentális. Egész biztos nem ilyen rossz a helyzet.
- Rosszabb. Gondolj a Titanicra!
- Azt mégsem kívánhatod tőlem, hogy megfelelő utazási és vendéglátási keret nélkül végezzem a munkámat.
- Az új szabályok a szerkesztőség minden tagjára vonatkoznak. Még rád is.
- Akkor kilépek.
- Helyes. Legalább eggyel kevesebb embert kell kirúgnom. Voltaképpen kettővel. Én mondom, iszonyatos összegekbe kerülsz nekünk.
- Ez azért van, mert különleges vagyok. Még a beosztásom is az, Különleges Oknyomozó Újságíró. Te magad adtad nekem.
- A legnagyobb tévedés pályafutásom során.
- Megjegyzendő, a második legnagyobb, Jason.

A megjegyzést Zoe a névjegyét jelentő, maró stílusban tette. Halk és határozott hangja az egyik legrettegettebb volt a londoni pénzügyi világ köreiből. Hatására az arrogáns vállalati vezetők gyakran váltak kezes bárányokká, és a legharciasabb ügyvédekből is fecsegő idioták lettek. Nagy-Britannia leginkább tisztelt és rettegett oknyomozó újságíróinak munkájához hasonlóan, ahol Zoe járt a riporterekből és nyomozókból álló kis csapatával, ott összetört vállalatok és karrierök maradtak a nyomában. Feltárta a hamis könyveléseket, a bennfentes kereskedelmi gyakorlatokat, a környezet elleni bűnöket, valamint felfedett számtalan esetet megvesztegetésekkel és tisztességtelen

jutalékokkal kapcsolatban. És bár munkája leginkább brit cégekre irányult, gyakran közölt jelentéseket vállalati trükkökről más európai országokban és Amerikában is. 2008 zavaros őszén Zoe több hetet töltött azzal, hogy bizonyítani próbálta, a hatalmas tekintélynek örvendő stratégia által vezetett amerikai vagyonkezelő cég nem más, mint egy nagy piramisjáték szervezője. Mindössze negyvennyolc óra kellett volna a történet bizonyításához, amikor FBI-ügynökök letartóztatták Bernard Madoffot, és értékpapírokkal elkövetett csalással vádolták meg. Ahogy a botrány kibontakozott, Zoe korábbi jelentései nyomán a Journal határozott előnybe került a versenytársaival szemben, bár ő sosem bocsátotta meg magának, hogy nem sikerült Madoffot a hatóságok elé vinnie. Mivel meglehetősen harcias volt, és rendkívüli módon megvetette a szabályokat áthágókat, Zoe Reed megfogadta, soha többé nem hagy újabb korrupt, tolvaj üzletembert kicsúszni a markából.

Ebben a pillanatban is a végső szálakat varrta el egy beszámolóhoz egy munkáspárti parlamenti képviselőről, aki legalább százezer fontot fogadott el törvénytelen módon az Empire Aerospace Systems cégtől, egy vezető brit hadiipari vállalatától. A Journal tájékoztatási osztálya bizalmasan megemlítette a hírcsatornáknak, Zoe fontos szerepet játszott az ügyben, és feltűnés nélkül már meg is hívták a BBC, a CNBC, a Sky News és a CNN stúdióiba. A nyomtatott sajtó legtöbb riporterétől eltérően, Zoe fesztelenül viselkedett a kamerák előtt, és megvolt az a kivételes képessége, hogy el is feledkezzen róluk. Sőt mi több, a kinézetét tekintve is ő volt a legvonzóbb. A BBC már évek óta próbálta elcsalogatni Zoet a Journaltól, és ő nemrég New Yorkba repült, hogy találkozzon a CNBC vezetőivel. Zoenak most lehetősége volt fizetése megnégyszerezésére, és ehhez csak a telefont kellett felemelnie. Ez azt jelentette, semmi kedve előadást hallgatni Jason Turnburytól a kiadások csökkentésével kapcsolatban.

- Elmondhatom, miért teszik lehetetlenné a munkámat az új, megszorító intézkedéseid?
- Ha muszáj.
- Jól tudod Jason, hogy az információim belső körökből származnak, és az informátorokat rá kell venni a felfedésükre. Tényleg azt várod, hogy egy McDonald's-hamburger mellett bírjak rá egy ügyvezető igazgatót cége elárulására?
- Megnézted a múlt havi kiadásaid listáját, mielőtt aláírtad volna? Két új szerkesztőt vehettem volna fel pusztán abból a pénzből, amit a Dorchester éttermében hagytál.

- Néhány beszélgetést nem lehet telefonon intézni.
- Ezzel egyetértek. Tehát miért ne találkozhatnánk a Café Rouge-ban? Ott egy ital mellett folytathatjuk.
- Tudod, hogy ez nem jó ötlet, Jason.
- Egy kollégák közötti, barátságos italra gondolok.
- Ez letolást jelent, és ezzel te is tisztában vagy.

Jason könnyedén fogadta az elutasítást, és gyorsan témát váltott.

- Nézed a tévét?
- Szabad még tévét néznünk, vagy ez már a cég drága áramának pocsékolását jelenti?
- Kapcsold be a Sky News adását!

Zoe bekapcsolta a készüléket, és azt látta, hogy három férfi áll riporterek gyűrűjében az ENSZ genfi központjánál. Az egyik az ENSZ főtitkára volt, a második egy ír roksztár, aki fáradhatatlanul küzdött az afrikai szegénység megszüntetéséért, a harmadik pedig Martin Landesmann. Mesésen gazdag genfi pénzemberként Landesmann épp akkor jelentette be, százmillió dollárt ad a harmadik világ élelmiszer-termelésének fokozására. Nem ez volt az első eset, hogy ilyen gesztust gyakorol. Az őt becsmérők és támogatók által egyaránt „Szent Martin”-ként említett Landesmann a jelentések szerint legalább egymilliárd dollárt adott saját vagyonából különböző jótékonsági szervezeteknek. A hatalmas vagyonához és bőkezűségéhez csak a zárkózottsága és a sajtóval szembeni megvetése volt mérhető. Landesmann egész életében mindössze egyetlen interjút adott. És Zoe volt a riporter.

- Mikor volt ez?
- Még délután. Nem volt hajlandó kérdésekre válaszolni.
- Már az is meglep, egyáltalán arra rá tudták venni Martint, hogy elmenjen.
- Nem is tudtam, hogy keresztnéven szólítjátok egymást.
- Valójában már hónapok óta nem beszéltem vele.
- Talán ideje, hogy felújítsátok a kapcsolatot.
- Megpróbáltam, Jason. Semmi kedve nincs beszélni.

- Miért nem hívod fel most?
- Mert most hazamegyek, és hosszú ideig a kádban áztatom magam.
- És a hétvége többi részén?
- Egy ponyvaregény. Pár DVD. Talán séta Hampstead Heathben, ha nem esik.
- Meglehetősen unalmasan hangzik.
- Szeretem az unalmast, Jason. Ezért is kedveltelek mindig.
- Egy óra múlva a Café Rouge-ban leszek.
- Akkor hétfő reggel találkozunk.

Letette a telefont, és nézte, ahogy Martin Landesmann otthagyja a genfi sajtótájékoztatót, az ezüstszerű haja vagy száz fényképezőgép villanólámpáinak fényében ragyog, mellette pedig csodálatos, francia születésű felesége, Monique. Visszavonult életvitele ellenére Landesmann nagyon jó tudta, hogyan kell lenyűgöző módon viselkedni azon ritka alkalmakkor, amikor megjelenik a nyilvánosság előtt. Különleges adottságainak egyike volt az a páratlan képesség, hogy irányítani tudta, a világ mit ismerjen meg róla, és mennyit lásson belőle. Zoe egész biztos volt benne, többet tud Martin Landesmannról, mint a földkerekség bármely más riportere. De azt elismerte, Szent Martinnal és pénzügyi birodalmával kapcsolatban rengeteg mindent még ő sem ért.

Landesmann helyett most az új amerikai elnököt mutatták, aki egy kezdeményezést jelentett be az Egyesült Államok és egyik legengesztelhetetlenebb ellensége, az Iráni Iszlám Köztársaság közti kapcsolatok javítására. Zoe kikapcsolta a televíziót, az órájára pillantott, és halkán szitkozódott magában. Pár perccel már hat után járt az idő. A hétvégi elképzelései nem voltak annyira szürkék, mint ahogy Jasonnel elhitette. Tulajdonképpen egész komoly tervei voltak, és csak kevés ideje maradt hátra.

Átnézte az e-mail postáját, majd a telefonüzeneteket hallgatta meg nagy sietve. Negyed hétkor már rajta volt a kabátja, és kifelé ment a szerkesztőségből. Az üvegfalú irodájából Jason éppen a Temze gyönyörű látványát csodálta. Megérezve Zoe jelenlétét a háta mögött, gyorsan megfordult, és heves kísérletet tett, hogy magára vonja a nő tekintetét. Zoe ehelyett a szőnyeget nézte, és belépett az ott várakozó liftbe.

Ahogy a fülke a földszint felé ereszkedett, Zoe a rozsdamentes ajtón tükröződő képmását nézegette. Cigányok hagytak a küszöbünkön, hallotta többször is az anyjától. Ez tűnt az egyedül lehetséges magyarázatnak arra, egy angolszász gyerek hogyan jöhet a világra fekete hajjal, sötétbarna szemmel és olajbarna bőrrel. Fiatal lányként Zoet zavarta a kinézete. Mire azonban Cambridge-be került, tudta, örülnie kell neki. Megjelenése folytán kiemelkedett a tömegből, akárcsak a nyilvánvaló intelligenciája és csípős humora révén. Jason már akkor a hatása alá került, amikor Zoe először belépett az irodájába. Azonnal alkalmazta és támogatta a siker felé vezető útján. Az őszinteség pillanataiban Zoe beismerte, külleme segített a karrierjében. A legtöbb kollégájánál azonban eszesebb is volt. És a szerkesztőségben senki nem dolgozott nála keményebben.

Amikor a liftajtó kinyílt, riporterek és szerkesztők egy csoportját vette észre az előcsarnokban, ahogy éppen arról beszélgetnek, mi lenne megfelelő hely az esti italozáshoz. Zoe udvarias mosollyal elsurrant mellettük - voltak ismerősei közöttük, de igazi barátai nem - és kilépett az utcára. Mint általában, most is átment a Temzén, a Cannon streeti metrómegállóhoz. Amennyiben hazafelé igyekszik, akkor a nyugat felé tartó szerelvényen az Embankment megállóig utazik, és ott átszáll a hampsteadi vonalra. Ehelyett azonban most a keletre tartó szerelvényre szállt, és elment egészen a St. Pancrasig, a nagy sebességű Eurostar vonatok új, londoni végállomásáig.

Zoe táskájának külső zsebében jegy volt a 7:09-es párizsi vonatra. Az útlevél-ellenőrzés előtt vett még néhány magazint, majd kiment az indulási peronra, ahol már megkezdődött a beszállás. Megtalálta helyét az első osztályú fülkében, és szinte azonnal kapott egy pohár meglehetősen márkás pezsgőt. Egy ponyvaregény. Pár DVD. Talán egy séta Hampstead Heathben, ha nem esik... Nos, nem egészen. Kinézett az ablakon, miközben a vonat kigördült a pályaudvarról, és az üvegről egy vonzó, sötét hajú nő nézett vissza rá. Ez az utolsó, cigánylány, gondolta. Ez a legutolsó alkalom.

Csak kevesen vették észre másnap, hogy Eli Lavon Amszterdamba érkezik, és akik fel is figyeltek rá, valaki mással tévesztették össze. Ez volt az ő különleges tehetsége. Miközben az utcai megfigyelések legkiválóbb mesterének tekintették, akit a Cég valaha is kinevelt, Lavon olyan ember szelleme volt, aki kaméleon módjára tudja változtatni külsejét. Természetes jeltelensége volt a legértékesebb tulajdonsága. Külsőleg úgy nézett ki, mint akit az élet bajai sújtanak. Valójában természetes ragadozó volt, aki úgy tud nyomon követni egy képzett hírszerzőt, vagy sokat tapasztalt terroristát az utcán, a világ bármely részén, hogy ez senkinek nem tűnik fel. Ari Samron szívesen mondogatta, Lavon akkor is el tud tűnni az ember szeme elől, amikor éppen kezét fog vele. Ez nem is állt messze az igazságtól.

Maga Samron mutatta be Lavont 1972 szeptemberében egy Gabriel Allon nevű, ígéretes fiatal művésznak. Bár még nem tudták/ de mindkettőjüket azért választották ki, hogy részt vegyenek egy feladatban, amely az egyik leginkább ünnepezt és legellentmondásosabb volt az izraeli titkosszolgálat által valaha is végrehajtottak között: az Isteni harag. Egy titkos manőver a müncheni olimpián elkövetett mészárlás elkövetőinek felkutatására és kivégzésére. A csapat héber szavakból álló lexikonjában Lavon ayin volt, a megfigyelés-felderítés specialistája. Gabriel aleph volt. Egy 22-es kaliberű Beretta pisztollyal ő maga végzett ki hatot a müncheni fekete szeptemberért felelős terroristák közül. Samron könnyörtelen nyomásától vezérelve, három éven át hajszolták a prédájukat Nyugat-Európán keresztül, ölték éjjel és fényes nappal, miközben végig attól kellett félniük, bármelyik pillanatban letartóztathatják, és gyilkossággal vádolhatják őket. Amikor végre hazatértek, Gabriel halántéka hamuszínű volt, arca pedig húsz évvel idősebbnek tűnt. Eli Lavonnál, akinek hosszú időn át semmi segítsége nem volt a terroristákkal szemben, a stressz megszámlálhatatlan zavart váltott ki, többek között szeszélyessé vált a gyomorműködése, és ez a baja azóta is megvolt.

Amikor az Isteni harag manőver hivatalosan is véget ért, se Gabriel, se Lavon nem akart már semmit, ami hírszerzéssel vagy gyilkolással kapcsolatos. Gabriel Velencében talált menedéket, hogy festményekről gyógyítson, Lavon pedig Bécsbe menekült, ahol Háborúban Eltűnt Értékek Felkutatása néven egy kis nyomozóirodát nyitott. Minimális költségvetéssel több millió dollárt érő, a holokauszt során zsákmányolt vagyont sikerült megtalálnia, és jelentős szerepet játszott abban is, hogy dollármilliókat lehetett kicsikarni a svájci bankoktól az igények rendezéséhez. A tevékenység nem sok barátot szerzett Lavonnak, és 2003-ban bomba robbant az irodájában, súlyosan megsebesítve őt, és megölve két beosztottját. Lavon sosem próbált új életet kezdeni Bécsben, inkább visszatért Izraelbe, hogy első szerelmével, a régészettel foglalkozzon. Most a Héber Egyetem adjunktusa volt, és rendszeresen részt vett az ország különböző részein végzett ásatásokban. És évente kétszer visszatért a Cég akadémijára is, hogy az újonnan toborzottaknak tartson előadásokat a túlélés művészetéről. Az emberek folytonosan kérdezték Lavont a legendás gyilkossal Gabriel Allonnal végzett munkájáról. Erre Lavon válasza mindig az volt:

- Gabriel kicsoda?

Neveltetése és vérmérséklete révén, Lavon általában óvatosan nyúlt a finom tárgyakhoz. Ez különösen igaz volt arra a papírlapra, amelyet az Ambassade Hotel egyik lakosztályának nappali szobájában vett át. Először másodperceken át nézegette a gyenge fényben, majd letette a kisasztalra, és arany olvasószemüvegének kerete fölött kíváncsian Gabrielre és Chiarára pillantott.

- Azt hittem, Cornwall legtávolabbi zugába rejtőztetek Samron elől. Hol a csudában szereztétek ezt?

- Igazi? - kérdezte Gabriel.

- Teljes mértékben. De honnan van?

Gabriel beszámolt Lavonnak az eddig végzett kutatásról, onnan kezdve, hogy Julian Isherwood bejelentés nélkül megjelent a Lizard Point szikláin, egészen addig, hogy Lena Herzfeld elmondta történetét. Lavon erősen figyelt, barna szemét váltakozva hol Gabrielre, hol Chiarára szegezve. Végül újra megsemmisítette a dokumentumot, és lassan megcsóválta fejét.

- Mi a baj, Eli?

- Éveket töltöttem azzal, hogy valami ilyesmit találjak. Végül ti bukkantok rá, véletlenül.

- Mi ez, Eli?

- Igazolás a bűnösségére. Ó, hiteles bizonyítékok apró darabjait találtam szétszórva Európa temetőiben, de semmi olyasmit, mint ez.

- Felismered a nevet?

- Kurt Voss nevét?

Lavon lassan bólintott.

- Az is mondhatnátok, az SS-Hauptsturmführer Kurt Voss és én régi barátok vagyunk.

- És az aláírás?

- Számomra olyan felismerhető, mint Rembrandté.

Lavon lenézett a dokumentumra.

- Függetlenül attól, megtaláljátok-e valaha Julian festményét, már most tettetek egy nagy felfedezést. És ezt meg kell őrizni.

- A legnagyobb örömmel tenném gondos kezeidbe, Eli.

- Feltételezem, ennek ára is van.

- Jelentéktelen - mondta Gabriel.

- Milyen ár?

- Beszélj nekem Vossról!

- Nagyon szívesen. Rendelj azonban kávé, Gabriel. Egy kicsit én is olyan vagyok, mint Samron. Kávé nélkül nem tudok történetet mesélni.

25 Amszterdam

Eli Lavon Kurt Voss döbbenetes életútjának legfőbb állomásaival kezdte.

Az 1906. október 23-án Kölnben, egy felsőosztálybeli kereskedőcsalád gyermekeként született Voss, a fővárosba küldték tanulni, és 1932-ben szerzett diplomát a Berlini Egyetemen jogból és történelemből. 1933 februárjában, hetekkel Hitler hatalomra jutása után, belépett a náci pártba, és a Sicherheitsdiensthez, vagyis az SD-hez, az SS biztonsági és hírszerző egységéhez osztották be. A következő években, a berlini központban dolgozott, és dossziékat állított össze a Párt mind valóságos, mind képzelt ellenségeiről. A minden téren ambiciózus Voss Frieda Schulernek egy vezető beosztású Gestapo-tiszt lányának udvarolt, és hamarosan össze is házasodtak Berlin mellett, egy vidéki birtokon. Az esküvőre meghívták Heinrich Himmler SS-Reichsführert, és ott volt még az SD főnöke, Reinhard Heydrich, aki hegedűn adott szerenádot a boldog párnak. Tizennyolc hónappal később Frieda fiút szült. Az eseményhez maga Hitler is gratulált.

Voss hamarosan unni kezdte az SD-központban végzett munkáját, és egyértelművé tette befolyásos támogatói számára, valami izgalmasabb feladatra vágyik. 1938 márciusában érkezett el számára a lehetőség, amikor is a német erők ellenállás nélkül benyomultak Ausztriába. Augusztusra Voss Bécsben volt, a Zentralstelle für Jüdische Auswanderungnál, a Központi Zsidó Kivándorlási Hivatalnál. Az irodát egy könyörtelen fiatal SS-tiszt vezette, aki megváltoztatta Voss életének folyását.

- Adolf Eichmann - mondta Gabriel.

Lavon lassan bólintott. Eichmann...

A Központi Hivatal székhelye egy díszes bécsi palotában volt, amelyet a Rothschild-családtól sajátítottak ki. Eichmann rendeletei azt célozták, hogy a kényszerű menekülés gyors, automatikus programjával megtisztítsák Ausztriát a nagyszámú és befolyásos zsidó népességétől. Az elegáns régi termekben és a széles folyosókon minden áldott nap zsidók tömegei voltak, akik tülekedtek, hogy menekülhessenek az országon végigsöprő, antiszemita kegyetlenkedések hulláma elől. Eichmann és csapata boldogan mutatta meg nekik a menekülés kapuját, feltéve, ha előbb megfizetnek egy magas kilépési díjat.

- Ez egy átfogó nyúzási művelet volt. A zsidók az egyik oldalon beléptek a pénzüikkel és vagyontárgyaikkal, a másikon pedig úgy mentek ki, hogy nem volt semmijük, de éltek. A nácik később a folyamatot mint bécsi modellt emlegették, és Eichmann egyik legnagyobb sikereként tartották számon. Valójában, nagyrészt Vossé volt az érdem, ha ezt annak lehet nevezni. Sose volt messze Eichmanntól. Együtt járták végig a palota folyosóit fekete SS-egyenruhájukban, mint két fiatal isten. Egy különbség azonban volt köztük. Eichmann nyíltan kegyetlen volt az áldozataival, ám akik Voss elé kerültek, azokat gyakran meglepte a kifogástalan modora. Mindig olyan benyomást keltett, mintha undorodna az egész folyamattól. A valóságban ez csak álca volt, Voss pedig ravasz üzletember. Kiválogatta a

gazdagokat, és behívta őket az irodájába magánbeszélgetésre. A pénzük végül mindig az ő zsebében kötött ki. Amikor távozott Bécsből, Kurt Voss gazdag ember volt. Pedig csak akkor kezdte.

1941 őszén, miközben az egész kontinensen dúlt a háború, Hitler a vezető csatlósaival úgy döntött, hogy a zsidóságot ki kell irtani. Egész Európát meg kellett tisztítani, úgy, hogy ehhez Eichmann és „kitelepitési szakemberei” mozgatják a halálgépezet karjait. Az egészségeseket és erőseket kényszermunkára vitték. A többieket – a gyerekeket, öregeket, betegeket és fogyatékosokat – pedig azonnal „különleges kezelésnek” vetették alá. A közvetlen vagy közvetett német irányítás alatt élő, kilenc és fél millió zsidó számára ez a katasztrófát jelentette, egy név nélküli bűncselekményt.

- De nem Voss számára – mondta Lavon. – Kurt Vossnak ez volt élete nagy üzleti lehetősége.

Ahogy 1942 halálos nyara megkezdődött, Voss és Eichmann csapatának többi tagja Berlinbe költözött, a Kurfürstenstrasse 116. szám alatti impozáns épületbe, amely, Eichmann nagy boldogságára, korábban egy zsidó segélyszervezetnek adott otthont. IVB4 Osztályként ismerték őket, és ezek az emberek gondoskodtak róla, hogy a tömeggyilkosság ipara az egész kontinensen zavartalanul működjön.

- Voss irodája egész közel volt Eichmannéhoz – folytatta Lavon. – Ő azonban ritkán tartózkodott benne. Vossnak széles körű felhatalmazása volt. Ő hagyta jóvá a deportálási listákat, ellenőrizte a portyákat, és biztosította a szükséges vonatszerelvényeket. Mindeközben, természetesen, kiterjesztette virágzó üzletét, és mindenüktől megfosztotta az áldozatokat, mielőtt a halálba küldte őket.

Voss legjövedelmezőbb vállalkozása azonban a háború vége felé virágzott, abban az országban, amelyet utoljára perzselt fel a holokauszt tüze: Magyarországon. Amikor Eichmann Budapestre érkezett, egyetlen célja volt – felkutatni mind a 825000 magyar zsidót, és Auschwitzba, a halálba küldeni őket. Megbízható segítője, Kurt Voss, valami mást akart.

- A Bauer-Rubin üzemetek – mondta Lavon. – A tulajdonosai már eléggé asszimilálódott zsidók voltak, akik vagy átkeresztelkedtek katolikussá, vagy katolikus nőt vettek feleségül. Napokon belül azután, hogy megérkezett Budapestre, Voss összegyűjtötte őket, és elmagyarázta nekik, napjaik meg vannak számlálva. De mint mindig, most is volt egy ajánlata. Ha a Bauer-Rubin üzemet átadják az ő irányítása alá, akkor gondoskodik róla, hogy a tulajdonosok és családtagjaik szabadon eljuthassanak Portugáliába. Ahogy gondolhatjátok, a tulajdonosok gyorsan elfogadták Voss ajánlatát. Másnap az ügyvezető igazgató, egy Samuel Rubin nevű férfi, Voss társaságában már úton volt Zürichbe.

- Miért Zürichbe?

- Mert ott helyezték letétbe a cég vagyonának nagy részét. Voss darabról darabra szétszedte a vállalatot, és a tulajdonrészeket az ő ellenőrzése alatt lévő számlákra utalta. Amikor mohóságát végre kielégítette, megengedte Rubinnak, hogy Portugáliába távozzon, és megígérte, hamarosan a többiek is követik majd. Erre azonban sosem került sor. Egyedül Rubin maradt életben. A többiek Auschwitzban kötöttek ki, több mint négyszázezer más magyar zsidóval együtt.

- És Voss?

Ő 1944 karácsony estéjén tért vissza Berlinbe. De ahogy a háború már szinte elveszett, Vost és Eichmann irodájának többi gyilkosát a társadalomból kitaszítottként kezelték, és még az SS-nél is így vélekedett róluk néhány kollégájuk. Ahogy a város rázkódott a szövetségesek légítámadásaitól, Eichmann jól védett erőddé alakította barlangját, és kezdte megsemmisíteni a leginkább terhelő dokumentumokat. Voss, a jogász tudta, hogy ilyen hatalmas bűnök leplezése lehetetlen, főleg úgy, hogy az egész földrészen mindenütt vannak rá bizonyítékok, és túlélők ezrei várják, hogy előléphessenek, és elmondhassák saját történeteiket. Ezért a maradék időt hasznosabb célokra fordította – összegyűjtötte bűnös módon szerzett vagyonát, és készült a menekülésre.

- Eichmann szánalmasan készületlen volt, amikor eljött a vég. Nem rendelkezett hamis iratokkal, nem volt pénze és rejtekhelye. Nem így Voss. Neki volt új neve, voltak rejtekhelyei, és természetesen dúskált a pénzben. 1945. április 30-án, amikor Hitler öngyilkosságot követett el a Birodalmi Kancellária alatti bunkerében, Kurt Voss levette az SS-egyenruháját, és kilépett a Kurfürstenstrasse 116. szám alatti irodájából. Még aznap délelőtt eltűnt.

- És a pénz?

- Az is - mondta Lavon. - Mint ahogy azok az emberek is, akiké korábban volt.

26 Amszterdam

Gabriel Allon nagyon sok formában találkozott már a bűnnel: terroristákkal, gyilkos orosz fegyverkereskedőkkel és profi gyilkosokkal, akik néhány bőröndnyi pénzért idegenek vérént ontják. Ezek közül azonban egyet sem lehetett azoknak a férfiaknak és nőknek a népirtó bűnéhez hasonlítani, akik a történelem legnagyobb tömeggyilkosságát vitték véghez. Még ha nem is akarták beismerni, ezek az emlékek folyton jelen voltak Gabriel gyerekkori házában, az izraeli Jezréel-völgyben. És most, ahogy az éjszaka leszállt Amszterdamra, belopódtak az Ambassade Hotel lakosztályába is. Mivel már nem volt képes elviselni a társaságukat, hirtelen felállt, és közölte Eli Lavonnal és Chiarával, azt szeretné, hogy kint folytassák tovább a beszélgetést. Kószáltak a Herengrach partján a sárga lámpafényben; Gabriel és Lavon szorosan egymás mellett, Chiara pedig pár lépéssel mögöttük.

- Túl közel van hozzánk.

- Nem titkon követ minket, Eli. Csak mögöttünk jön.

- Nem számít. Akkor is túl közel van.

- Megálljunk, hogy utasításokat adhass neki?

- Sosem hallgat rám. Hihetetlenül makacs. És túlságosan csinos az utcai munkához. - Lavon oldalvást rápillantott Gabrielre. - Sosem fogom megérteni, mit látott meg egy ilyen kövületben, mint te vagy. A természetes vonzerőd és vidám természeted lehetett.

- Kurt Vossról akartál még valamit elmondani.

Lavon megállt, hogy egy kerékpárt elengedjen. Fiatal nő ült rajta, és egyik kezével a kormányt fogta, a másikkal pedig SMS-t küldött. Lavon futólag elmosolyodott, majd folytatta az előadást.

- Egy dolgot ne feledj, Gabriel. Most már sokat tudunk Vossról, de a háború után mindössze a gazember nevét ismertük. És mire teljes képet kaptunk bűnei igazi jellegéről, addigra eltűnt.

- Hová ment?

- Argentínába.

- Hogy jutott oda?

- Mit gondolsz?

- Az egyház segített?

- Természetesen.

Gabriel lassan megcsóválta fejét. A történészek még akkor is ádázul vitáztak, hogy XII. Piusz pápa, a háború idejének ez az ellentmondásos főpapja vajon segítette-e a zsidókat, vagy szemet hunyt szenvedésük fölött. Gabriel azonban Piusz háború utáni cselekedeteit tartotta leginkább elítélendőnek. A Szentatya egyetlen sajnálkozó vagy kesergő szót nem szólt a hatmillió emberi lény meggyilkolásával kapcsolatban, és úgy tűnt, jobban aggódik a bűn elkövetői, mint áldozatai miatt. A pápa nemcsak nyíltan bírálta a nürnbergi pert, de azt is megengedte, hogy a Vatikán közbenjárásával menekítsék emberek tömegeit az igazságszolgáltatás elől. A vatikáni egérút náci háborús bűnösök százainak, ha nem ezreinek biztosított menedékhelyet Dél-Amerikában és a Közel-Keleten.

- Voss régi SS-barátok segítségével jutott el Rómába. Eleinte kis fogadóknak vagy rejtékhelyeknek tartózkodott de leginkább ferences kolostorokban és zárdákban talált menedéket.

- És azután?

- Egy szép, régi villában lakott a Via Piave 23. szám alatt. Egy osztrák lelkes, Monsignor Karl Bayer nagyon jól gondoskodott róla, míg a pápai segítőbizottság az utazását intézte. Napokon belül vöröskeresztes útlevele volt Rudolf Seibel nevére kiállítva, és engedélye, hogy Argentínában partra szálljon. 1949. május 25-én felszállt a North Kingre Genovában, és elhajózott Buenos Airesbe.

- A hajó neve ismerős.

- Nem véletlenül. Volt egy másik utas a fedélzetén, aki szintén a Vatikántól kapott segítséget. A vöröskeresztes útlevelében a Helmut Gregor név szerepelt. Az igazi azonban...

- Josef Mengele.

Lavon bólintott.

- Nem tudjuk, ők ketten egyáltalán találkoztak-e az utazás alatt. Azt viszont igen,

hogy Voss megérkezése simábban ment, mint Mengelée. Tény, hogy a Halál Angyala technikusként igazolta magát a bevándorlási hatóság emberei előtt, de a bőröndje orvosi papírokkal volt tele és az auschwitz-i időkből való vérmintákkal.

- Vossnak volt bármi érdekes a bőröndjében?

- Olyasmire gondolsz, mint egy Rembrandt-portré?

- Lavon megrázta fejét. - Amennyire tudjuk, Voss üres kézzel érkezett az Újvilágba. A foglalkozásához azt írta, hordár, és azonnal be is léphetett az országba. Tanítója, Eichmann, egy évvel később érkezett meg.

- Boldog találkozás lehetett.

- Igazából nem sokat voltak együtt Argentínában. Párszor találkoztak az ABC kávézóban, Buenos Aires belvárosában, de Vosst látszólag nem érdekelte Eichmann társasága. Eichmann éveken keresztül rejtőzködött, favágóként és farmerként dolgozott. Már nem volt ifjú isten, aki milliók sorsát tartja kezében. Egyszerű munkás volt, akinek munkára volt szüksége. És forrongott benne a keserűség.

- Voss?

- Eichmanntól eltérően, neki volt hivatalos végzettsége. Egy éven belül jogászként dolgozott egy cégnél, amely az argentinai német közösség számára nyújtott szolgáltatásokat. 1955-ben feleségét és fiát is kicsempészték Németországból, így a család egyesülhetett. Mindent számításba véve, Kurt Voss meglehetősen közönséges, de kényelmes, középosztálybeli életvitelt folytatott Buenos Aires Palermo negyedében, egészen 1982-es haláláig.

- Miért nem tartóztatták le soha?

- Mert befolyásos barátai voltak. Barátok a titkosrendőrségnél. Barátok a hadseregben. Amikor 1960-ban elcsíptük Eichmannt, utána pár hónapig rejtőzködött. De ez az ember, aki Lena Herzfeld családját felrakta az auschwitz-i vonatra, úgy élte le az életét, hogy általában nem kellett letartóztatástól vagy kiadatástól félnie.

- Beszért valaha is nyilvánosan a háborúról?

Lavon egy picit elmosolyodott.

- Nehéznek tarthatjátok elhinni, de Voss ténylegesen interjút adott a Der Spiegelnek, pár évvel halála előtt. Ahogy gondolhatjátok, végig ártatlanságát hangoztatta. Tagadta, hogy valaha is deportált bárkit. Tagadta, hogy bárkit megölt. És azt is tagadta, hogy valaha bármit ellopott.

- Akkor mi történt a rengeteg pénzzel, amit Voss nem lopott el?

- Általános egyetértés van a holokausztot vizsgáló szakemberek között, engem is beleértve, hogy sosem tudta kivinni Európából. Valójában, Kurt Voss vagyonának sorsa a holokauszt egyik legnagyobb, máig is megoldatlan rejtélyének számít.

- Van bármi ötleted, hol lehet?

- Ugyan, Gabriel. Nincs szükséged rám, hogy ezt megtudd.

- Svájcban?

Lavon bólintott.

- Az SS szempontjából az egész ország egy hatalmas páncélszekrénynek számított. A stratégiai szolgáltatások irodájának jelentéseiből tudjuk, hogy Voss a háború alatt végig gyakori látogató volt Zürichben. Azt sajnos nem tudjuk, kikkel találkozott, vagy hol intézte bankügyeit. Amikor Bécsben voltam, kapcsolatba kerültem egy család tagjaival, akiknek az őseit Voss 1938-ban megnyúzta a Kivándorlási Hivatalban. Éveken keresztül kopogtattam zürichi ajtókon, ahogy azt a pénzt kerestem.

- És?

- Semmi nyom, Gabriel. Egy árva nyom sincs. A svájci bankok számára Kurt Voss soha nem is létezett. Mint ahogy az összerabolt vagyona sem.

27 Amszterdam

Teljes egyetértésben érkeztek meg a Jodenbreestraat végére. Gabriel kicsit elidőzött a háznál, amelyben Hendrickje Stoffels modellt ült szeretőjének, Rembrandtnak, és egyetlen kérdést tett fel neki. Hogyan kötött ki a portréja, amelyet 1943-ban loptak el Jacob Herzfeldtől Amszterdamban, a luzerni Hoffman Galériába, huszonegy évvel később? A lány természetesen nem tudott válaszolni, ezért inkább Eli Lavont kérdezte.

- Talán Voss megvált tőle, mielőtt elmenekült Európából. Vagy talán magával vitte Argentínába, és később visszaküldte Svájcba, hogy feltűnés nélkül eladják.

Lavon rápillantott Gabrielre, és megkérdezte:

- Milyen esélyünk van, hogy a Hoffmann Galéria megmutatja az 1964-es eladás dokumentumait?

- Semmilyen - felelte Gabriel. - Az egyedüli hely, ahol titkosabban kezelik az információkat, mint egy svájci bankban, az egy svájci művészeti galéria.

- Ezek szerint csak egy lehetőségünk marad.

- Mi az?

- Peter Voss.

- A fia?

Lavon bólintott.

- Voss felesége pár évvel férje után halt meg. Peter az egyedüli, aki él. És az egyedüli, aki tudhat valamit arról, hogy mi történt a festménnyel.

- Ő most hol van?

- Még mindig Argentínában.

- Milyenek a politikai nézetei?

- Azt kérdezed, ő is náci-e, mint az apja volt?

- Egyszerű kérdés csak.

- Náci szülők nagyon kevés gyereke osztja apja nézetét, Gabriel. A legtöbben szégyellik, mint például Péter Voss is.

- Tényleg ezt a nevet használja?

- Elhagyta az álnevét, amikor apja meghalt. Egész jó hírnévre tett szert az argentin borüzlet terén. Van egy nagyon jól menő szőlészete Mendozában. Kétségtelen, hogy az országban övé az egyik legjobb malbec.

- Ezt örömmel hallom.

- Próbálj meg nem túl szigorúan ítélni, Gabriel. Peter Voss megkísérelte jóvátenni apja bűneit. Amikor pár éve a Hezbollah felrobbantotta az Argentín Zsidószövetség Központját Buenos Airesben, valaki nagy adományt küldött névtelenül az újjáépítés támogatására. Történetesen tudom, Peter Voss volt.

- Fog beszélni?

- Nagyon zárkózott, de már több kiváló történésznek adott interjút. Más kérdés persze, hogy nyilatkozik-e egy Gabriel Allon nevű izraeli ügynöknek.

- Nem hallottad még, Eli? Visszavonultam.

- Ha visszavonultál, akkor miért járkalunk egy amszterdami utcán ezen a fagyos estén?

- Mivel nem kapott választ, Lavon maga felelt saját kérdésére. - Mert a munka sosem ér véget, ugye, Gabriel? Ha Samron azzal próbál meg kicsalogatni visszavonultságodból, hogy megtalálj egy terroristát, rövid úton kidobod. Ez viszont más, ugye? Még mindig látod a tetoválást anyád karján, amelyet folyton takarni próbált.

- Befejezte a pszichoanalízisemet, Lavon professzor?

- Jobban ismerlek, Gabriel, mint bárki más a világon. Még a mögöttünk jövő, csinos lánynál is jobban. Számodra leginkább én jelentem a családot - leszámítva természetesen Samront. - Lavon itt egy kis szünetet tartott. - Erről jut eszembe, üdvözetét küldi.

- Hogy érzi magát?

- Gyatrán. Úgy tűnik, Samron napja lenyugvóban van. A tiberiasi villájában tesz-vesz, de nincs mit csinálnia. Az biztos, megőrjíti Gilaht. Szegény nő nem tudja, meddig bírja még.

- Úgy gondoltam, Uzi kinevezése azt jelenti, Samron korlátozás nélküli felhatalmazást kap a Saul király úton.

- Samron is így gondolta. Mindenki meglepetésére azonban Uzi úgy döntött, saját maga veszi kézbe az ügyeket. Pár hete együtt ebédeltünk. Bella nagyon alapos munkát végzett szegény fiú külsején. Most inkább néz ki vállalatvezetőnek, mint a Cég főnökének.

- Szóba került a nevem?

- Csak futólag. Valami azt súgja, Uzi örül, hogy Cornwallban, a világ végén rejtőzködsz. - Lavon futólag rápillantott. - Egyáltalán nem bánod, hogy nem fogadtad el az állást?

- Sosem akartam azt az állást, Eli. És kifejezetten örülök, amiért Uzi kapta.

- Ő viszont már nem fog annyira örülni, ha meghallja, Argentínába akarsz menni, hogy beszélhess Adolf Eichmann legközelebbi munkatársának fiával.

- Amiről Uzi nem tud, amiatt nem is idegeskedik. Mellesleg, csak egy röpke látogatás.

- Hol hallottam én ezt már? - Lavon elmosolyodott.

- Ha kíváncsi vagy a véleményemre, Gabriel, szerintem a Rembrandt már régóta nincs meg. De ha makacsul hiszel benne, hogy Peter Voss segíthet, hadd menjek én Argentínába.

- Egy dologban igazad van, Eli. Még mindig látom a tetoválást anyám karján.

Lavon mélyet lélegzett.

-Legalább hadd telefonáljak, talán tudok segíteni a találkozó megszervezésében. Nem akarom, hogy elutazz egész Mendozaig, és üres kézzel gyere vissza.

- Csak finoman, Eli.

- Más módot nem is ismerek. Annyit azonban ígérj meg, hogy óvatos leszel ott. Argentína tele van olyanokkal, akik semmit nem látnának szívesebben, mint a fejed egy pózna tetején.

Elérték a Plantage Middenlaant. Gabriel egy mellékutcába vezette Lavont, és megálltak egy keskeny kis ház előtt, amelynek keskeny, fekete ajtaja volt. Lena Herzfeld, a sötétség gyermeke, magában üldögélt egy ragyogóan fehér szobában, emlékek nélkül.

- Emlékszel még, mit mondott Samron a véletlenekről, amikor gyerekek voltunk, Eli?

- Azt mondta, csak idióták és holtak hisznek bennük.

- Szerinted mit mondana Samron egy olyan Rembrandt-kép eltűnéséről, amely egykor Kurt Voss kezében volt?

- Nem tetszene neki.

- Tudnál figyelni a nőre, amíg én Argentínában vagyok? Sosem bocsátanám meg magamnak, ha történné vele valami. Már eleget szenvedett.

- Már terveztem, hogy maradok.

- Légy óvatos vele, Eli. Sérülékeny.

- Mindnyájan sérülékenyek vagyunk - mondta Lavon. - Még csak észre sem fogja venni, hogy itt vagyok.

28 Amszterdam

Svájcban a zürichi Zentrum Security biztonsági cég egyetlen alapelv szerint működött. A megfelelő összegű pénzért és a megfelelő feltételek megléte esetén, majdnem minden munkát elvállalt. A nyomozási osztálya vállalatok, magánszemélyek vizsgálatát és háttérellenőrzését végezte. A terrorizmusellenes egysége tanácsokat adott a vagyontárgyak védelmével kapcsolatban, és hiteles napi közleményeket adott ki, hogy a világ egyéb pontjain milyen éppen a fenyegetettség szintje. A személyvédelmi osztálya egyenruhás biztonsági embereket adott vállalatoknak és civil ruhás őrköt magánszemélyeknek. A Zentrum számítógépes biztonsági osztályát Európa legjobbjai között tartották számon, míg nemzetközi tanácsadói azokat a cégeket látták el útmutatással, amelyek a világ veszélyes pontjain akartak üzleti vállalkozásba fogni. A cégnek saját bankja volt, a Talstrasse alatt pedig egy olyan pincéje, ahol ügyfelek kényes vagyontárgyait őrizték. Az utolsó becslések szerint a pincében őrzött tételek értéke meghaladta a tízmilliárd dollárt.

A Zentrum különböző osztályainak megfelelő személyzettel való feltöltése nem volt egyszerű, mivel a vállalat, nem munkára jelentkezőket alkalmazott. A felvétel menete mindig ugyanaz volt. A Zentrum fejedelméi azonosították a keresett személyeket; ezután, az illetők tudta nélkül, a Zentrum nyomozói feltűnés nélküli, de igen átfogó háttérvizsgálatot végeztek. Ha a kiválasztott cél „Zentrum-anyag” volt, a toborzók lecsaptak rá. Munkájukat megkönnyítette, hogy a Zentrum fizetései és kiegészítő juttatásai messze meghaladták a szokványos üzleti világban kapható béreket. A Zentrum vezetői akár egy kézen is megszámlálhatták, hányan utasították őket vissza. A cég gárdája nagyon iskolázott volt, a dolgozók pedig több nemzetet és etnikai csoportot képviseltek. Legtöbbször közülük már szolgáltak saját országuk hadseregében, a rendészetnél vagy a titkosszolgálatnál. A Zentrum toborzói legalább három nyelv folyékony ismeretét követelték meg, bár a német volt a munkahelyi nyelv, és ezt minden dolgozónak ismernie kellett. A kilépés szinte ismeretlen volt, és az elbocsátott dolgozók csak ritkán találtak új állást maguknak.

Mint a példaképül szolgáló titkosszolgálatoknak, a Zentrumnak is két arca volt - az egyiket valamennyire megmutatta a világ előtt, a másikat gondosan titkolta. A Zentrumnak ez a titkos részlege foglalkozott a kis szépitéssel különleges ügyeknek nevezett feladatokkal: zsarolással, megvesztegetéssel, megfélemlítéssel, ipari kémkedéssel és „számlák megszüntetésével”. Az egység neve sosem jelent meg a Zentrum papírjain, és a Zentrum irodáiban sem említették soha. Azon kevesek, akik tudtak a létezéséről, a Cellar Group vagy Kellergruppe (Pincecsoport) néven hivatkoztak rá, és ennek főnöke volt a Kellermeister (Pincemester). Az elmúlt tizenöt évben ezt a pozíciót végig ugyanaz az

ember, Ulrich Müller töltötte be.

A két hírszerző, akiket Müller Amszterdamba küldött, a legtapasztaltabbak közül került ki. Egyikük német volt, aki a rádiótechnika területére szakosodott; a másik pedig svájci, akinek a fényképészethez volt érzéke. Nem sokkal hat óra után a svájci hírszerző fényképet készített az ápolt, ősz halántékú izraeliről, ahogy a magas, sötét hajú nő társaságában áthalad az Ambassade Hotel bejárati ajtaján. Egy pillanattal később a német felemelte parabolamikrofonját, és egy harmadik emeleti ablakra irányította a szálloda homlokzatának bal oldalán. Az izraeli feltűnt ott egy kis időre, és kinézett az utcára. A svájci készített még egy utolsó felvételt, és utána azt látta, a függönyök összehúzódnak.

29 MONTMARTRE, PÁRIZS

A rue Chappe lépcsője nedves volt a reggeli esőtől. Maurice Durand a felső részén állt, egy fájdalmas csomót masszírozott a derekán, majd a Montmartre keskeny utcáit nyakába véve elment a rue Ravignan egyik bérházáig. Futólag felnézett egy nagy ablakra a legfelső szinten, majd a kaputelefont vette szemügyre. Őt név állt rajta takaros, nyomtatott betűkkel. A hatodikat feltűnő módon kézírással írták: Yves Morel...

Egyetlen estén, huszonkét évvel korábban, Párizs minden fontos gyűjtője ezt a nevet emlegette. Durand ugyan általában valamennyi távolságot tartott a törvényes művészeti világtól, de még ő is késztetést érzett, hogy ott legyen Morel sokat ígérő bemutatkozásán. A gyűjtők zseninek kiáltották ki Morelt - aki joggal lép nyomába olyan mestereknek, mint Picasso, Matisse és Vuillard. Az este végére pedig már a galériában lévő minden képéről beszéltek. A helyzet viszont megváltozott másnap reggel, amikor a mindenható párizsi művészeti kritikusok is kifejtették véleményüket. Igen, elismerték, a fiatal Morel technikája figyelemre méltó. A munkájából viszont hiányzik a bátorság, a képzelet, és ami talán legfontosabb, az eredetiség. Órákon belül az összes gyűjtő visszavonta ajánlatát, és a karrier, amely látszólag hihetetlenül nagy magasságokba készült emelkedni, méltatlanul zúzódott szét a földön.

Yves Morel kezdetben dühös volt. Haragudott a kritikusokra, akik nekiestek. Haragudott a galériák tulajdonosaira, akik utána már nem voltak hajlandók bemutatni munkáit. Dühének nagy részét azonban azoknak a gyáva, vastag pénztárcájú gyűjtőknek tartogatta, akiket ilyen könnyen el lehet tántorítani.

- Birkák - jelentette ki róluk Morel mindenkinek, aki meghallgatta őt. - Gyanús, pénzes alakok, akik valószínűleg nem tudnak megkülönböztetni egy hamisítványt a valóditól.

Végül a figyelemre méltó technikával dolgozó festő, akinek munkájából állítólag hiányzott az eredetiség, úgy döntött, hamisítóként bizonyítja képességeit. A festményei már világszerte ott lógtak kastélyok falain és még néhány kis múzeumban is. Gazdaggá tették Morelt - gazdagabbá, mint néhányan azok közül a bolondok közül, akik megvették őket.

Bár Morel már nem árulta hamisítványait a piacon, időnként azért dolgozott barátok számára, akik nem éppen a legtisztességesebb műkinskereskedők közül kerültek ki. Az egyik ilyen barát volt Maurice Durand. Ő leginkább pótlások készítésére vette igénybe Morel tehetségét - olyan rablásokhoz, amikor az ellopott festmény másolata ott maradt, elhítetve a tulajdonossal, szeretett mesterműve még mindig biztonságban nála van. Amikor Durand belépett Morel műtermébe, a hamisító akkor is épp az utolsó simításokat végezte egy Manet-képen, amelyik hamarosan egy kis belga múzeum falára kerül. Durand csodálattal nézte a vásznat, majd előcsalogatta a Rembrandtot egy hosszú keménypapír hengerből, és óvatosan letette Morel munkapadjára. Morel halkan fűttyentett, és csak annyit mondott:

- Gyalázatos.
 - Határozottan egyetértek vele.
 - Feltételezem, ez egy igazi Rembrandt.
- Durand bólintott.
- És sajnos a golyólyuk is az.

- Mi van a szennyeződéssel?

- Használd a fantáziádat, Yves.

Morel közelebb hajolt a vászonhoz, és finoman megdörzsölte a felületét.

- A vér nem jelent problémát.

- És a golyólyuk?

- Fel kell tennem egy új vászondarabot az eredetire, és retusálnom a homlokrészt.

Amikor készen van, bevonom egy réteg színezett lakkal, hogy megegyezzen a festmény többi részével. - Morel megvonta a vállát.

- A régi holland mesterek nem az én szakterületem, de azt hiszem, boldogulni fogok veled.

- Mennyi ideig tart?

- Pár hétig. Talán tovább.

- Egy ügyfelem várja.

- Azt nem akarnád, hogy az ügyfél ezt lássa. - Morel ujja hegyével a golyólyukat tapogatta. - Attól tartok, új vászonra kell ragasztanom. Úgy tűnik, az utolsó restaurátor a biztosítóvásznas technikát használta.

- Mi a különbség?

- Amikor hagyományos módon ragasztunk új vászonra, a ragasztót szétterítjük a festmény teljes hátfelületén. A biztosítóvászonnál csak a széleket kenjük be.

- Miért járt volna így el?

- Nehéz megmondani. Így könnyebb, és sokkal gyorsabb. - Morel felnézett, és megvonta vállát. - Talán sietett.

- Meg tudod csinálni?

- Új vászonra ragasztani egy képet? - Morel kicsit megbántottalak látszott. - Minden hamisítványomat új vászonra ragasztom, hogy idősebbnek nézzen ki, mint amilyen valójában. Megjegyzendő, egy kis kockázat is van benne. Egyszer tönkretettem így egy hamis Cézanne-t.

- Mi történt?

- Túl sok volt a ragasztó. Átszivárgott a vásznon.

- Próbáld meg nem túl sok ragasztót tenni erre, Yves. Már így is épp elég baja van szegénynek.

- Én mondom - jegyezte meg Morel rosszalló tekintettel. - Ha ettől megnyugszol, most azonnal leveszem a biztosítóvásznat. Nem tart sokáig. Helyezd magad kényelembe!

- Tizenkét éve nem érzem magam kényelmesen. - A hátad?

Durand bólintott, és helyet foglalt egy festékfoltos fotelben, miközben Morel megfordította a festményt a munkapadon. Egy dekorkés hegyével óvatosan leválasztotta a biztosítóvászon bal felső részét az eredetiről, majd lassan körbement az egész képen. Tíz perc múlva be is fejezte a leválasztást.

- Istenemre!

- Mit csináltál a Rembrandtommal, Yves?

- Én semmit, de valaki más igen. Gyere ide, Maurice. Jobb, ha ezt te is látod.

Durand odament a munkapadhoz. A két férfi csak állt egymás mellett, és szótlánul nézte a festmény hátulját.

- Tegyéél meg nekem valamit, Yves.

- Mit?

- Ezt most rakd vissza a csöndben, és felejtse el, hogy valaha is itt volt.

- Biztos vagy benne, Maurice?

Durand bólintott, és csak annyit szólt:

- Teljes mértékben.

30 Mendoza, Argentína

A LAN légitársaság 4286-os járata lassan ereszkedett a felhőtlen argentin égből Mendoza városa és az Andok távoli, csipkés hegyei felé. Gabriel már hétezer méter magasságból is láthatta a szőlőültetvényeket, amelyek végtelen, zöld szalagként húzódtak a sivatagos völgy távolabbi végén. Chiarára nézett. A nő hátrahajtott a ülését, szép arcán teljes nyugalom. A rendkívül hosszú út alatt ugyanebben a helyzetben volt egész Amszterdamtól, és csak időnként mozdult meg. Gabriel irigyelte. Mint a Cég legtöbb ügynöke esetében, az ő munkáját is a folytonos utazás jellemezte, de mégsem sikerült megtanulnia, hogy repülőgépen aludjon. A hosszú, tengerentúli út idejét azzal töltötte,

hogy egy dossziét olvasott, amelyet Eli Lavon állított össze sietve Kurt Vossról. Benne volt az egyetlen ismert fénykép, amely Vost az SS-egyenruhájában ábrázolta - a pillanatfelvétel nem sokkal azután készült, hogy megérkezett Bécsbe -, és egy beállított kép is, amely a Der Spiegelben jelent meg nem sokkal halála előtt. Ha Vossnak volt is lelkiismeret-furdalása élete vége felé, ezt jól titkolta a fényképezőgép lencséje előtt. Olyan embernek látszott, aki megbékélt múltjával. És aki nyugodtan tud éjszakánként aludni.

Egy utaskísérő felébresztette Chiarát, és arra kérte, állítsa függőleges helyzetbe az ülést. Ő másodperceken belül újra mélyen aludt, még akkor is, amikor a repülőgép egy zökkenéssel leszállt a mendozai repülőtér kifutópályájára. Tíz perccel később, amikor kiléptek a terminál épületéből, teli volt energiával. Gabriel elzsibbadt lábbal ment mellette, és füle csengett az alváshiánytól.

Az útlevélvizsgálaton már korábban átestek, amikor megérkeztek Buenos Airesbe, és csak a bérelt autót kellett átvenni. Európában az ilyen alantas feladatokat általában futárok és a Cég egyéb helyszíni munkatársai végzik. Itt, a távoli Mendozában viszont, Gabrielnek nem volt más választása, be kellett állnia a pult előtti, hosszú sorba. Az írásos visszaigazolás ellenére a kérés meglepetésként hatott az alkalmazott számára, mivel akárhogy is kereste, nem találta a számítógépen Gabriel számára a foglalást. Harmincpercnyi sziszifuszi munkára, több telefonhívásra és a számítógép képernyő folytonos bámulására volt szükség, hogy valami elfogadható megoldást lehessen találni. Végül előállt egy autó, egy Subaru Outback, amely nemrég balesetet szenvedett a hegyek között. Bármilyen mentegőzés nélkül az alkalmazott átadta a papírokat, majd komor tájékoztatást tartott, mire vonatkozik, és mire nem vonatkozik a biztosítás. Gabriel aláírta a szerződést, és egész idő alatt azon töprengett, milyen szerencsétlen balesetet okozhat az autóval, amíg visszaadja.

A kulcsokkal és csomagokkal a kézben Gabriel és Chiara kilépett a taplószáraz levegőre. Európában a tél közepe volt, de itt, a déli féltekén, javában tombolt a nyár. Gabriel megtalálta a kocsit a kölcsönző cég parkolójában; majd, miután ellenőrizte, nincs benne robbanószer, beszálltak, és elindultak a városba. A szállodájuk a Plaza Italia téren volt, amely a tizenkilencedik század végén és a huszadik század elején nagy számban betelepülő olasz bevándorlókról kapta nevét. A szobába lépve Gabriel kísértést érzett, hogy befeküdjön a frissen vetett ágyba. Ehelyett azonban lezuhanyozott, tiszta ruhát vett, és visszament az előcsarnokba. Chiara a pultnál várakozott, és egy olyan térképet keresett, amelyiken rajta vannak a helyi borászatok. A szállodai alkalmazott adott egyet. Peter Voss borászata, a Bodega de la Mariposa, nem volt rajta.

- Attól tartok, a tulajdonos nem szereti a nyilvánosságot - magyarázta az alkalmazott. - Nincsenek borkóstolók. Nem fogad látogatócsoportokat.

- Találkozót beszéltünk meg Senior Voss-szal - mondta Gabriel.

- Ó! Ebben az esetben...

Az alkalmazott kis kört rajzolt a térképre, körülbelül öt mérfölddel délre, és megjelölte a leggyorsabb útvonalat. Kint hordárok egy háromfős csoportja tett nem túl barátságos megjegyzéseket a bérautó siralmas állapotára. Chiarát látva mind egyszerre szaladt ajtót nyitni neki, így Gabrielnek segítség nélkül kellett beszállni a kormányhoz. Kikanyarodott az utcára, és a következő harminc percben Mendoza központjának csendes főútjain barangolt, azt figyelve, követik-e őket. Mivel semmi rendkívülit nem tapasztalt, déli irányba fordult. Elhaladtak több szőlőültetvény és borászat mellett, míg végül megérkeztek egy elegáns, kő- és acélkapuhoz, amelyen a magánterület tábla volt. Bent, egy fehér Suburban ajtajának támaszkodva, egy széles vállú biztonsági őr állt, rajta nagy cowboykalap és tükrös napszemüveg.

- Senior Allon?

Gabriel bólintott

- Isten hozta. - Barátságosan elmosolyodott. - Kövessenek, kérem.

Gabriel várt, amíg a kapu kinyílik, majd megindult a Suburban mögött. Nem kellett sok idő a felismeréshez, hogy a Bodega de la Mariposa, ami körülbelül azt jelenti, a Lepkék borospincéje, honnan kapta nevét. Fecskefarkú lepkék hatalmas, hullámozó felhője lebegett a szőlősparcellák fölött és Peter Voss nagy, olaszos villájának széles, kavicsos előkertjében. Gabriel és Chiara egy ciprusfa árnyékában állította le az autót, majd követte a biztonsági őrt előbb egy kongó előcsarnokon, majd egy széles folyosón át egy

teraszra, ahonnan az Andok hófödte csúcsait lehetett látni. Megterített asztalon sajt, kolbász és füge volt, andoki ásványvíz, valamint egy üveg 2005-ös Bodega de la Mariposa Reserva társaságában. A korlátnak támaszkodva, ragyogó, frissen fényesített bőr lovaglőcsizmájában, ott állt az SS-Hauptsturmführer Kurt Voss.

- Isten hozta önöket Argentínában Mr. Allon - mondta. - Örülök, hogy el tudtak jönni.

31 Mendoza, Argentína

Természetesen nem Kurt Voss volt, de apa és fia között megdöbbenő volt a hasonlóság. Néhány apró eltérést leszámítva, a teraszon át felénk közeledő alak akár ugyanaz is lehetett volna, akit Lena Herzfeld figyelt, miközben áthalad a Hollandsche Schouwburg Színház színpadán, egyik kezében egy Rembrandt-portréval, a másikban pedig egy zacskó gyémánttal.

Peter Voss kicsit jobban nézett ki, mint apja élete vége felé, picivel robusztusabb volt, és többet megőrzött a hajából, amelyet a kor már teljesen fehérre festett. Közelebbről megfigyelve, a csizmája nem volt olyan ragyogó, mint amilyennek Gabriel először gondolta. A mélybarna színű lábbelit, a délutáni lovaglás után, vékony porréteg borította. Melegen megrázta Gabriel kezét, csípőből kicsit meghajolt, majd házigazdaként a napsütötte asztalhoz vezette őket. Amikor helyet foglaltak, egyértelmű volt, Peter Voss tudja, megjelenése milyen benyomást tesz két látogatójára.

- Nem szükséges másfelé nézniük - mondta bátorító hangon. - Bizonyára gondolhatják, mára már megszoktam, hogyan merednek rám az emberek.

- Nem állt szándékomban, Herr Voss. Én csak...

- Kérem, ne mentegetőzzék, Mr. Allon. Az én apám volt, nem az öné. Nem gyakran beszélek róla. Amikor azonban mégis, akkor tapasztalatom szerint legjobb teljesen őszintének lenni. Ez a legkevesebb, amit megtehetek. Nagyon messziről jöttek, és erre bizonyára meg is van a megfelelő okuk. Mit szeretne tudni?

Gabriel meglepőnek találta Voss kérdésének őszinteségét. Egyszer már vallatott náci háborús bűnöst, de még sosem beszélt ilyen bűnös gyerekével. Ősztönei azt súgták, legyen óvatos, mint Lena Herzfeld esetében volt. Ezért egy fűgét majszolt, és fesztelen hangon megkérdezte Vost, mikor szembesült először apja háborús cselekedeteivel.

- Cselekedeteivel? - ismételte Voss hitetlenkedő hangon. - Kérem, Mr. Allon, ha őszintén akarunk beszélgetni apámról, ne szépítsük a kifejezéseket. Apám nem cselekedetekbe bonyolódott. Atrocitásokat követett el. Azzal kapcsolatban pedig, hogy mikor értesültem róluk, ez apránként történt. Ebből a szempontból, úgy vélem, én is pont olyan vagyok, mint bármilyen más fiú, aki rájön, az apja nem az, akinek megpróbálta beállítani magát.

Voss mindegyiküknek töltött egy-egy pohárral a gránátszínű borból, és felidézett néhány esetet, amelyek egymástól pár hét eltéréssel történtek, még tizenéves korában.

- Hazafelé mentem az iskolából Buenos Airesben, és megálltam egy cukrászdánál, hogy ott találkozzam apámmal. Egy sarokasztalnál ült, és egy másik emberrel beszélgetett. Sosem felejttem el a másik férfi arckifejezését, amikor meglátott - sokk, rémület, büszkeség, megdöbbenés, mind egyszerre. Egy kicsit reszketett, amikor kezet fogott velem. Azt mondta, pont úgy nézek ki, mint az apám, amikor régen együtt dolgoztak. Ricardo Klementként mutatkozott be. Biztos vagyok benne, tudja az igazi nevét.

- Adolf Eichmann.

- Személyesen - mondta Voss. - Nem sokkal ezután olyan pékségbe mentem be, ahol gyakran vásárolnak zsidó menekültek. Állt a sorban egy idős nő. Amikor meglátott, arcából kifutott a vér, és hisztérikusan viselkedett. Azt gondolta, én vagyok az apám. A családja megölésével vádolt.

Voss a borospoharáért nyúlt, de nem fejezte be a mozdulatot.

- Végül megtudtam, apám tényleg gyilkos volt. És nem is közönséges gyilkos. Olyan, akinek milliók vére szárad a kezén. Mit árul el rólam, hogy szeretni tudok valakit, akinek ilyen iszonyú bűnei vannak? Mit árul el anyámról? Ami azonban a legrosszabb, Mr. Allon, apám sosem bánta meg bűneit. Sosem szégyenkezett. Tulajdonképpen végig büszke is volt mindarra, amit tett. Most én cipelem az ő terhét. És még most is érzem a bűneit. Már teljesen magamra maradtam. A feleségem több éve meghalt. Nincs gyermekünk. Miért? Mert félttem apám gonoszságától. Azt akartam, hogy velem véget érjen a vérvonal.

Úgy tűnt, Vosst kifárasztotta a vallomás. Töprengő csendbe merült, és a távoli hegyeket nézte. Végül visszafordult Gabrielhez és Chiarához, majd megszólalt:

- Egész biztos, nem azért tettek meg egy ilyen hosszú utat Mendozába, hogy meghallgassák, miképp ítélekem apám felett.

- Megmutatom, miért jöttem.

Gabriel Voss elé tett egy fényképet, amely a Fiatal nő portréját ábrázolta. A fotó egy pillanatig csak hevert az asztalon, érintetlenül, mint egy negyedik vendég, aki nem tudja, milyen üreggel kapcsolódjon be a társalgásba. Egy idő után Voss óvatosan felemelte, és alaposan megnézte a vakítóan tűző napfényben.

- Mindig is kíváncsi voltam, milyen lehet valójában - mondta higgadtan. - Hol van most?

- Pár napja ellopták Angliában. Egy régi ismerősöm meghalt, miközben menteni próbálta.

- Ezt őszinte sajnálattal hallom - mondta Voss. - Attól tartok azonban, a barátja nem az első volt, aki e miatt a festmény miatt meghal. És sajnos, nem is az utolsó.

32 Mendoza, Argentína

Amszterdamban Gabriel Lena Herzfeld vallomását hallgatta. Most, ahogy egy csodálatos teraszon ültek az Andok árnyékában, egy hasonlót hallgatott Kurt Voss egyedüli gyermekétől. Kiindulópontként Peter Voss az 1982. novemberi estét választotta, amikor anyja telefonon felhívta, és értesítette apja haláláról. Arra kérte, menjen el a palermói családi házba. Pár dolgot közölnie kell, mondta. Pár dolgot meg kell tudnia az apjáról és a háborúról.

- Apám halálos ágyának lábánál ültünk, és órákon át beszélgettünk. Voltaképpen, főleg anyám beszélt - tette hozzá Voss. - Én inkább csak hallgattam. Az volt az első alkalom, hogy teljesen megismertem apám összes bűnét. Anyám elmondta, miképp használta fel a hatalmát, hogy meggazdagodjon. Kirabolta áldozatait, mielőtt halálba küldte őket Auschwitzba, Treblinkába, Sobiborba. És egy téli éjszakán, Amszterdamban, hogyan fogadott el egy Rembrandt-portrét egyetlen gyermek életéért cserébe. Ami csak súlyosbítja az ügyet, bizonyíték is volt apám bűnösségére.

- Bizonyíték arra, hogy kényszerítéssel szerezte meg a Rembrandt-képet?

- Nem csak arra, Mr. Allon. Bizonyíték annak igazolására, hogy busás hasznót húzott a történelem legnagyobb tömeggyilkosságából.

- Milyen bizonyíték?

- A lehető legrosszabb - mondta Voss. - Írásos.

Mint a legtöbb SS-tiszt, folytatta Peter Voss, az apja is pedánsan megőrizte a feljegyzéseket. Ahogy a haláltáborok vezetőinél is bűneiket bizonyító iratok tömkelege volt, az SS-Hauptsturmführer Kurt Voss is egyfajta kimutatást vezetett, amelyben pontosan feltüntette minden jogellenes tranzakcióját. Az ügyletekből származó bevételt több számlán rejtette el Svájcban.

- Számlák tucatjain, Mr. Allon, mert apám vagyona olyan hatalmas volt, hogy veszélyesnek tartotta volna az egészet egyetlen, feltűnően nagy összegű számlán tartani.

A háború utolsó napjaiban, ahogy a szövetségesek keletről is, és nyugatról is közeledtek Berlinhez, Kurt Voss egyetlen dokumentumba sűrítette könyvelését, feltüntetve a pénz forrásait és az összegekhez tartozó számlákat.

- Hol rejtette el a pénzt?

- Egy kis zürichi magánbankban.

- És a számlaszámok listáját? - kérdezte Gabriel. - Azt hol tartotta?

- A lista túl veszélyes volt, hogy nála legyen. Egyszerre volt kulcs a vagyonhoz, és írásos bizonyíték ellene. Ezért apám olyan helyre tette, amelyről azt gondolta, ott soha senki nem fogja megtalálni.

És akkor, a megvilágosodás egy hirtelen pillanatában, Gabriel megértette. Láta a bizonyítékot Christopher Liddell számítógépének fényképein Glastonburyben - vékony vonalak a kép felületén, az egyik teljesen függőleges, a másik pedig teljesen vízszintes, amelyek pár centiméterrel Hendrickje bal válla mellett érnek össze. Kurt Voss a Fiatal nő portréját használta borítéknak. Nagy valószínűséggel a történelem legdrágább borítékjaként.

- A Rembrandtban rejtette el?

- Így van, Mr. Allon. A Rembrandt-kép eredeti vászna, és a hátuljára ragasztott,

második vászon közé dugta.

- Milyen hosszú volt a lista?
- Három oldal pauszpapíron, apám kézírásával.
- És hogyan védte?
- Zsírpapírba tette.
- Ki végezte el számára a munkát?

- Amíg apám Párizsban és Amszterdamban volt, kapcsolatba került számos olyan emberrel, akik a linzi Különleges Csoportnál, Hitler képzőművészeti fosztogatóinál dolgoztak. Egyikőjük restaurátor volt. Ő ötlötte ki az elrejtés módját. És amikor végzett a munkával, apám azzal viszonzotta a szívességet, hogy megölte.

- És a festmény?

- Amikor Európából menekült, apám rövid időre megállt Zürichben, hogy találkozzon a bankárával. Egy széfben hagyta. Rajta kívül csak egy ember tudta a számlaszámot és a jelszót.

- Az ön édesanyja?

Peter Voss bólintott.

- Az apja akkor miért nem utalta át egyszerűen a pénzt Argentínába?

- Mert nem lehetett. A szövetségesek nagyon alaposan ellenőrizték a svájci bankok pénzügyi tranzakcióit. Ha Zürichből nagy értékű készpénzt, vagy más vagyontárgyakat küldenek Buenos Airesbe, ez azonnal figyelmeztető jelzés lett volna. Ami a listát illeti, apám nem merte magával vinni menekülés közben. Ha letartóztatják útban Olaszország felé, a lista halálos ítéletet jelentett volna számára. Nem volt más választása, mint hogy hátrahagyja a pénzt és a listát, és várjon, amíg tiszta lesz a levegő.

- Mennyit várt?

- Hat évet.

- Addig, amíg ön az édesanyjával elhagyta Európát?

- Így van - felelte Voss. - Amikor apám végre értünk tudott küldeni, utasította anyámat, álljon meg Zürichben. A terv az volt, hogy ott anyám átveszi a festményt, a listát és a pénzt. Nem értettem, mi történik, de arra emlékszem, hogy az utcán várakoztam, amíg bement a bankba. Tíz perc múlva jött ki, és láttam rajta, sírt. Amikor megkérdeztem, mi történt, rám szólt, legyek csendben. Ezután felszálltunk egy villamosra, és céltalanul utazgattunk a városközpontban. Anyám csak nézett kifelé az ablakon. Ugyanazokat a szavakat ismételte folyamatosan. „Mit mondok majd apádnak? Mit mondok majd apádnak?”

- A festmény eltűnt?

Voss bólintott.

- A festmény eltűnt. A lista eltűnt. A pénz eltűnt. A bankár azt mondta anyámnak, a számlák nem is léteztek. „Bizonyára téved, Frau Voss”, mondta neki. „Talán egy másik bankról van szó.”

- Apja ezt hogyan fogadta?

- Tajtékozott, természetesen. - Voss kis szünetet tartott. - Nem furcsa? Apám dühöngött, mert a lopással szerzett pénzét valaki ellopta tőle. Azt is mondhatnánk, a festmény lett a büntetése. Elkerülte az igazságszolgáltatást, de rögeszméjévé vált a Rembrandt, és hogy megtalálja a benne elrejtett kulcsot a vagyonhoz.

- Próbálkozott újra?

- Még egyszer - mondta Voss. - 1967-ben egy argentin diplomata vállalta, Svájcba utazik apám ügyében.

Megállapodásuk értelmében a visszaszerzett pénz fele az argentin államkincstáré lett volna, úgy, hogy a diplomata is megkapja a maga részét.

- Mi történt?

- Ahogy a diplomata megérkezett Svájcba, hamarosan értesítést küldött, találkozott apám bankárával, és biztos a sikerben. Két nap múlva a Zürichi-tóban találták meg a vízben lebegő testét. A svájci nyomozás azt derítette ki, nézelődés közben lecsúszott egy móló végéről. Apám ezt nem hitte el. Biztos volt benne, a férfit meggyilkolták.

- Ki volt a diplomata?

- A neve Carlos Weber.

- És ön, Herr Voss? - kérdezte Gabriel hosszabb szünet után. - Ön kereste valaha is a pénzt?

- Őszintén szólva, foglalkoztam a gondolattal. Úgy véltem, a segítségével valamennyi kárpótlást adhatok apám áldozatai számára. Jóvátételként. Végül azonban rájöttem, reménytelen vállalkozás. A zürichi bankárok nagyon gondosan vigyáznak a titkos

vagyonaikra, Mr. Allon. A bankok makulátlanul tisztának tűnhetnek, de valójában piszkosak. A háború után a svájci bankárok még a vakmerő módon betétjeiket kereső, tisztességes embereket is elzavarták - nem azért, mert nem volt meg a pénz, hanem mert nem akarták átadni. Milyen esélye lett volna egy gyilkos fiának?

- Tudja az apja bankárának nevét?

- Igen - mondta Voss kis habozás után. - Walter Landesmann-nak hívták.

- Landesmann? Miért olyan ismerős ez a név?

Péter Voss elmosolyodott.

- Mert a fia Európa egyik legbefolyásosabb bankára. Pár napja a hírekben is szerepelt. Valami, az afrikai éhezők megsegítését célzó, új programmal kapcsolatban. A neve...

- Martin Landesmann?

Péter Voss bólintott.

- Micsoda véletlennek tűnik.

- Nem hiszek a véletlenekben, Herr Voss.

Voss a nap felé emelte poharát.

- Én sem, Mr. Allon. Én sem.

33 MENDOZA, ARGENTÍNA

Gabriel és Chiara lepkék sűrű felhőjének kíséretében hajtott ki a szőlőültetvényről, és visszatért Mendozába. Aznap este a Plaza Italián, egy kis, nyitott étteremben vacsoráztak a szállodájukkal szemben.

- Szimpatikusnak tartod, ugye? - kérdezte Chiara.

- Vosst? - Gabriel lassan bólintott. - Megnyerőbb, mint gondoltam.

- Kérdés, hiszel-e neki.

- Figyelemre méltó történet - mondta Gabriel. - És minden szavát elhiszem. Kurt Voss könnyű célpont volt. Ismert háborús bűnös, körözött személy. A vagyon húsz éven keresztül Landesmann bankjában gyarapodott napról napra. Egy idő után Landesmann úgy döntött, Voss többé nem tér vissza, és meggyőzte magát, a pénz őt illeti. Ezért lezárta a számlákat, és megsemmisítette a bizonylatokat.

- És a zsákmányolt holokauszta javak vagyona levegővé vált - mondta Chiara keserűen.

- Mint azok az emberek, akiké korábban volt.

- És a festmény?

- Ha Landesmann-nak kis esze van, elégeti. Ezt azonban nem tette. Mohó gazember volt. Már 1964 előtt is, mielőtt a műkincsek ára az egekbe szökött, a festmény nagyon sokat ért. Szerintem a luzerni Hoffmann Galériára bízta, és megszervezett egy feltűnés nélküli adásvételt.

- Tudott a listáról?

- Csak úgy tudta volna megtalálni, ha szétszedi a két vásznat, és közéjük néz. De erre nem volt oka.

- Tehát még mindig a festményben volt az 1964-es eladásnál?

- Kétségtelenül.

- Egy dolgot nem értek - tűnődött Chiara kis szünetet követően. - Miért kellett megölni Carlos Weber? Hiszen Landesmann csendben küldte el Voss feleségét is, amikor a nő a pénzt kereste. Miért nem járt el ugyanígy, amikor Weber megjelent Zürichben?

- Talán azért, mert Weber látogatása félig hivatalos volt. Emlékezz, nem csak Vosst képviselte, hanem az argentin kormányt is. Ettől veszélyessé vált. - Gabriel itt kis időre elhallgatott. - Gyanítom azonban, volt más is, ami Weber még inkább veszélyessé tette. Tudott a Rembrandtról és a számlaszámok benne elrejtett listájáról. És a találkozó során ezt egyértelművé tette Landesmann előtt.

- Landesmann pedig rájött, komoly problémával került szembe - mondta Chiara. - Mert akárkinél is van a Rembrandt, annak arra is bizonyítéka van hogy, Kurt Voss vagyonát Landesmann bankjában rejtették el.

Gabriel bólintott.

- Landesmann kétséget kizáróan mondott valami biztatót Webernek, hogy elég hosszú ideig Zürichben tartsa, és megszervezhesse a megölését. Azután pedig, hogy Weber szerencsétlen módon beleesett a Zürichi-tóba, egész biztos örült keresést indított a festmény után.

- Miért nem ment egyszerűen vissza a Hoffmann Galériába, és kérdezte meg annak az

embernek a nevét, aki 1964-ben megvette?

- Mert Svájcban a privát adásvétel tényleg privát adásvételt jelent, még az olyanok esetében is, mint Walter Landesmann. Emellett, Landesmann bizonytalan helyzetét figyelembe véve, nemigen akarta így felhívni magára a figyelmet.

- És Martin?

- Arra gondolok, az apa egy idő után bevallotta bűneit fiának, és Martin látott neki a keresésnek. Az a Rembrandt időzített bombaként vándorolt egyik helyről a másikra, több mint negyven éven keresztül. Ha valaha is előkerülne...

- Akkor Martin világa egy pillanat alatt összeomlik. Gabriel bólintott.

- Pereskedések özöne zúdulna rá, és ez a legkevesebb. A legrosszabb helyzetben arra kényszerülhet, hogy több százmillió, esetleg milliárd dollárt fizessen ki kártérítésként és jóvátételként.

- Ez elég erős indítéknak tűnik egy festmény ellopására - mondta Chiara. - De mit teszünk most? Walter Landesmann régóta halott. És nem kopoghatunk be egyszerűen a fia ajtaján.

- Talán Carlos Weber segíthet nekünk.

- Carlost Webert Zürichben meggyilkolták 1967-ben.

- A mi szempontunkból ez szerencsés eset. Tudod, ha diplomaták halnak meg, az ügy kicsit idegesíti a kormányukat. Vizsgálatokat folytatnak. És ezekről mindig jelentések készülnek.

- Kizárt, hogy az argentin kormány másolatot adjon nekünk a Weber halálával kapcsolatos vizsgálatok dokumentumairól.

- Ez igaz - mondta Gabriel. - Ismerek azonban valakit, aki megszerezheti nekünk.

- Van ennek a valakinek neve? Gabriel elmosolyodott, és megszólalt:

- Alfonso Ramirez.

Vacsora után, ahogy az alanyok kéz a kézben sétáltak szállodájuk felé a sötét téren, egy digitális hangfelvétel indult útnak a zürichi Zentrum Security céghez, több kémfotóval együtt. Egy órával később a központból válasz érkezett. Tömör utasítások voltak benne, a Buenos Aires-i San Telmo városrész egy bérházának címe, valamint egy bizonyos, korábbi ezredes neve, aki a piszkos háború legsötétebb napjaiban az argentin titkosrendőrségnél dolgozott. Az üzenetben mégis a hírszerzők hazautazására vonatkozó utasítás volt a legkülönösebb. Másnap este kell elhagyniuk Buenos Airest. Egyikőjük az Air France járatával Párizsba repül, másikuk pedig a British Air gépén Londonba. A különválásra semmilyen okot nem jelöltek meg. Nem is volt rá szükség. Mindkét hírszerző veterán volt, és tudta, hogyan kell olvasni a központból kapott titkos üzenet sorai között. Egy számla megszüntetésére kaptak utasítást. Már írták a fedőtörténeteket, és intézték a távozás módjait. Kár a nőért, gondolták, ahogy röpke pillantást vetettek rá szállodai szobájának erkélyén. Valóban kedves látvány volt az argentin holdfényben.

34 BUENOS AIRES

1979. augusztus 13. éjszakáján Maria Espinoza Ramirez költőt, csellistát és figyelemre méltó argentin másként gondolkodót kidobták egy katonai szállító repülőgép rakteréből, az Atlanti-óceán fölött, több ezer méter magasságban. Előtte pár másodperccel azonban a műveletért felelős százados egy bozótvágó késsel felvágta a hasát, hogy ennek az utolsó barbár cselekedetnek az eredményeként a holttest gyorsan megteljen vízzel, és örökre a tenger fenekén maradjon. Férje, Alfonso Ramirez, az ismert kormányellenes újságíró, még hónapokig nem tudta meg Maria eltűnését, mivel akkor ő is a junta csatlósainak kezében volt. Ha nincs az Amnesty International szervezet, amely fáradhatatlanul küzd, hogy ráirányítsa a figyelmet az esetre, nagy valószínűséggel Ramirez is ugyanarra a sorsra jut, mint felesége. Ehelyett azonban több mint egy év fogság után szabadon engedték, azzal a feltétellel, hogy a továbbiakban tartózkodnia kell a politikai jellegű írásoktól. „A hallgatás büszke argentin hagyomány”, mondták a tábornokok, amikor elengedték. „Úgy gondoljuk, Señor Ramirez elég bölcs, hogy felismerje ennek nyilvánvaló előnyeit.”

Bárki más megfogadta volna a tábornokok tanácsát. Alfonso Ramirez azonban, dühtől és fájdalomtól vezérelve, bátor kampányt kezdett a junta ellen. Küzdelme nem ért véget a rezsim összeomlásával, 1983-ban. A sok kínvallató és gyilkos között, akik leleplezésében

Ramirez segített a következő években, ott volt az a százados is, aki korábban tengerbe hajította Ramirez feleségét. Ramirez könnyezett, amikor a bíróság a századost bűnösnek találta. És újra könnyezett pár hónappal később, amikor a gyilkos mindössze öt év börtönbüntetést kapott. A bírósági épület lépcsőjén Ramirez kijelentette, az argentin igazságszolgáltatás ugyanúgy a tenger fenekén hever, mint azok, akik eltűntek. Hazatérve lakását feldúlva találta, és a fürdőkádat vízzel megtöltve. A kád alján több fénykép is volt a feleségéről, és mindegyiket kettévágták.

Miután az egyik legjelentősebb emberjogi aktivistaként vált ismertté Latin-Amerikában és a világ előtt, Alfonso Ramirez arra fordította figyelmét, hogy feltárja az argentin történelem egy másik tragikus elemét, a náci Németországgal fenntartott szoros kapcsolatot. A 2006-ban kiadott mesterműve, A gonosz menedékhelye, részletesen leírta a Perón-kormány, a Vatikán, az SS és az amerikai hírszerzés titkos megállapodása révén hogyan kaphatott biztos menedéket több ezer háborús bűnös Argentínában, a háború után. Azt is bemutatta, Ramirez hogyan segített az izraeli titkosszolgálatnak egy Erich Radek nevű, német háborús bűnös leleplezésében és elfogásában. Ramirez sok részletet kihagyott belőle, többek között annak a legendás izraeli ügynöknek a nevét is, akivel együttműködött.

Bár a könyv Ramirezt milliommossá tette, ellenállt az előkelő északi városrészek vonzásának, és továbbra is a déli peremkerületben, a San Telmóban lakott. Az épület nagy, párizsi stílusú bérház volt, belső udvarral és csigalépcsővel, amelyet kifakult futószőnyeg fedett.

A lakás egyszerre volt lakóhely és iroda, a szobák pedig dugig tömve több tízezernyi számafüles papírral és dossziékkal. Az a szóbeszéd járta, Ramirez saját archívuma a kormány irattárával vetekszik. Ennek ellenére, miközben évekig vájkált Argentína sötét múltjában, sosem digitalizálta vagy rendszerezte más módon a hatalmas anyagot. Ramirez úgy vélte, a rendetlenség egyfajta biztonságot jelent, és ezt az elméletet tapasztalati bizonyítékok is alátámasztották. Több alkalommal tért úgy haza, hogy kartotékjait szétszórva találta, de ellenségei soha nem lopták el egyetlen fontos dokumentumát sem.

A nappali szoba egy része mentes volt a történelmi kacatoktól, és Ramirez itt fogadta Gabrielt és Chiarát. Az egyik sarokba támasztva ott állt Maria poros csellója, ugyanabban a helyzetben, ahogy elrablásának éjszakáján hagyta. Felette a falon kétoldalmi, kézzel írt vers, bekeretezve és üveg alatt, valamint egy fénykép Ramirezről, amely a börtönből való szabadulásakor készült. Már csak nagyon kicsit hasonlított a képen látható, borzasztóan lesoványodott alakra. Magas volt, széles vállú, és inkább keltette olyan ember benyomását, aki csákánnyal és lapáttal birkózik, mint olyanét, aki szavakkal és gondolatokkal. Az emberi hiúság egyedüli jele a dús, szürke szakálla volt, amely a jobboldali kritikusi szerint Fidel Castróhoz és Karl Marxhoz tette hasonlóvá. Ramirez nem tekintette sértésnek a jellemzést. Dacos kommunistaként mindkettőt tisztelte.

A lakásban lévő, pótolhatatlan dokumentumok tömege ellenére, Ramirez könnyelmű és szórakozott dohányos volt, aki folyton égő cigarettákat hagy a hamutartóban vagy az asztal szélén. Valahogy azonban emlékezett rá, Gabriel mennyire irtózik a dohányzástól, és sikerült türtőztetnie magát, miközben rengeteg témáról beszélt, az argentin gazdaság állapotától kezdve az új amerikai elnökig, vagy hogy Izrael hogyan bánik a palesztinokkal, amit természetesen borzalmasnak tartott. Végül, ahogy a délutáni eső első cseppjei kis tócsákká gyűltek a poros ablakpárkányon, felidézte a több évvel korábbi délutánt, amikor Gabrielt elvitte az Argentin Bevándorlási Hivatal irattárába. Ott, egy málladozó mappákkal teli, patkányoktól megrágott dobozban találtak egy dokumentumot, amely arra utalt, hogy Erich Radek, akit régóta halottnak hittek, Bécs első kerületében él álneven.

- Azzal a nappal kapcsolatban egy dologra emlékszem különösen - mondta Ramirez. - Volt egy szép lány, aki robogón követett minket, bárhová is mentünk. Végig sisak volt rajta, ezért az arcát igazából nem láttam. De nagyon tisztán emlékszem a lábára. - Chiarára, majd Gabrielre pillantott. - Egyértelmű, kapcsolatokat a szakmainál kicsit szorosabb volt.

Gabriel bólintott, bár arckifejezése elárulta, erről a témáról nem kíván részletesebb eszmecserét folytatni.

- Tehát, mi hozott most benneteket Argentínába? - kérdezte Ramirez.
- Egy kis borkóstolást tartottunk Mendozában.
- Ízlett valamelyik?
- A Bodega de la Mariposa Reserva.
- A 05-ös vagy a 06-os évjárat?
- Inkább a 05-ös.
- Én is kóstoltam. Valójában már számos alkalommal nyílt rá lehetőségem, hogy a borászat tulajdonosával beszéljek.
- Kedveled őt?
- Igen - mondta Ramirez.
- Bízol benne?
- Csak úgy, mint bárki másban. És mielőtt folytatnánk, talán célszerű meghatároznunk ennek a beszélgetésnek az alapszabályait.
- Ugyanazok, mint a múltkor. Most segítesz nekem, én pedig később segítek neked.
- Pontosan mire van szükséged?
- Információra egy argentin diplomatáról, aki Zürichben halt meg 1967-ben.
- Feltételezem, Carlos Weberre gondolsz. - Ramirez elmosolyodott. - És mivel nemrég Mendozában jártál, feltehetően az SS-Hauptsturmführer Kurt Voss eltűnt vagyonát keresed.
- Létezik a vagyon, Alfonso?
- Természetesen. A zürichi Landesmann Bankban volt letétben 1938 és 1945 között. Carlos Weber akkor halt meg, amikor 1967-ben megpróbálta Argentínába hozni. Nekem pedig megvannak a dokumentumok ennek bizonyítására.

35 BUENOS AIRES

Egyetlen probléma merült csak fel. Alfonso Ramireznek fogalma sem volt, hová rejtette a dokumentumokat. Ezért a következő félórán szobáról szobára járkált, poros borítókat emelgetett, kifakult papírokat nézegetett, és közben elmondta Carlos Weber nem túl dicső életrajzának részleteit. A spanyol és német iskolákat kijárt Weber szélsőségesen nacionalista volt, aki külpolitikai tanácsadóként szolgált a második világháború előtti évtizedben Argentínát kormányzó katonai vezetőket és határozatlan politikusokat. Mivel mélységesen antiszemita és antidemokratikus volt, magától értetődően a Harmadik Birodalom felé hajlott, és szoros kapcsolatokat alakított ki számos SS-vezetővel - olyan kapcsolatokat, amelyek révén Weber páratlan módon segíthette a náci háborús bűnösöket, hogy menedéket találjanak.

- Az egész piszkos bagázs egyik kulcseleme volt. Közel állt Perónhoz, a Vatikánhoz és az SS-hez. Weber nem pusztán jószívűségből segített a náci gyilkosoknak, hogy az országba jöhessenek. Komolyan hitt benne, segíthetnek neki felépítem álmai Argentínáját.

Ramirez kirántotta egy ütött-kopott fém iratszekrény felső fiókját, és sietve átnézte több tucat papírmappa címkéjét.

- Van bármi valószínűsége annak, hogy halálát baleset okozta? - kérdezte Gabriel.
- Semmi - felelt Ramirez nyomatékosan. - Carlos Webert kitűnő atlétaként és jó úszóként ismerték. Kizárt, hogy belecsúszott a tóba, és megfulladt.

Ramirez becsapta a fiókot, és a következőt húzta ki. Egy pillanattal később elmosolyodott, és diadalmasan kivett egy dossziét.

- Itt van, amit kerestem.
- Mi ez?

- Körülbelül öt éve a kormány bejelentette, nyilvánosságra hozza az úgynevezett náci akták egy újabb csomagját. A legtöbb csak szemét volt. Az irattárosok azonban pár gyöngyszemet is hagytak kicsúszni. - Ramirez felemelte a dossziét. - Többek között ezeket is.

- Mik ezek?
- Azoknak a táviratoknak a másolatai, amelyeket Weber küldött Svájcba az 1967-es útja során. Nézd meg őket!

Gabriel átvette a dokumentumokat, és elolvasta az első távirat szövegét:
TÁJÉKOZTASSÁK A MINISZTERT, A TALÁLKOZÓ SIKERES VOLT, HAMAROSAN KEDVEZŐ FEJLEMÉNYT REMÉLEK HASONLÓ ÜZENETET ADJANAK AZ ÉRDEKELT FÉLNEK IS, MERT HÍREKET VÁR.

- Weber itt világosan a Walter Landesmann-nal folytatott találkozóra utal - mondta Ramirez. - Az érdekelt fél pedig egyértelműen Kurt Voss.

Gabriel megnézte a második táviratot:

TÁJÉKOZTASSÁK A MINISZTERT, A LANDESMANN BANK MEGTALÁLTA A KÉRDÉSES SZÁMLÁKAT. ÉRTESÍTSÉK A KINCSTÁRT, HAMAROSAN ÁTUTALT ÖSSZEGEKET KAPHATNAK.

- A következő nap holtan találták Carlos Webert. - Ramirez felvett egy vastag iratcsomót, melyet fémkapcsok és vastag gumiszalagok fogtak össze. Csendben tartotta egy pillanatig, majd megszólalt. - Fontos, hogy figyelmeztesselek, Gabriel. Mindenki, aki azt a pénzt keresi, holtan végzi. Ezeket az iratokat egy barátom gyűjtötte össze, egy oknyomozó riporter, Rafael Bloch.

- Zsidó?

Ramirez bólintott.

- Az egyetemen ő is kommunista volt, mint én. A piszkos háború idején rövid időre letartóztatták, de az apja egy meglehetősen nagy megvesztegetési összeggel elérte, hogy kiengedjék. Rafi átkozottul szerencsés volt. A legtöbb zsidónak, akit letartóztattak, soha semmi esélye nem volt.

- Folytasd, Alfonso.

- Rafi Bloch pénzügyi történetekre specializálódott. Velünk ellentétben, ő valami hasznosat tanult - közgazdasági és üzleti ismereteket. Rafi tudta, mit kell kiolvasni egy könyvelésből. Rafi tudta, hogyan kell megtalálni a pénzáttalalások nyomát. És Rafi sosem hagyta magát lerázni.

- Ez örökletes.

- Igen, tudom - mondta Ramirez. - Rafi éveken keresztül próbálta kideríteni, mi történt azzal a pénzzel. Ennek során azonban valami mást talált. Rájött, az egész Landesmann-birodalom piszkos.

- Piszkos? Hogy értve?

- Rafi sosem beszélt velem részletekről. 2008-ban azonban már biztos volt benne, összejött a történet.

- Mit csinált?

- Genfbe utazott, hogy beszéljen egy Landesmann nevű emberrel. Martin Landesmann-nal. És nem jött vissza többé.

Utólag visszagondolva, mondta Ramirez, egy olyan tapasztalt újságírónak, mint Rafael Bloch, kicsit óvatosabbnak kellett volna lennie. De a kérdéses férfi feddhetetlen közéleti hírnevére tekintettel, Bloch buta módon azt hitte, nincs veszélyben.

Az első kapcsolatfelvételt október tizenötödikének reggelén került sor - Bloch a szállodai szobájából telefonált a Global Vision Investments központjába, hogy beszélni szeretne az elnökkel. A kérést elutasították, és egyértelművé tették Bloch számára, nem kívánnak további érdeklődést. Bloch erre meggondolatlanul, ultimátummal válaszolt. Ha nem kapja meg az interjút, az anyagát Washingtonba viszi, hogy bemutassa az illetékes kongresszusi bizottságoknak és kormányzerveknek.

Úgy tűnt, ez felkelti a vonal másik végén lévő személy figyelmét, és két nappal későbbre megbeszéltek egy találkozót. Rafi Bloch nem jelent meg azon a megbeszélésen - és egyetlen másikon sem. Egy hegymászó találta meg a holttestét a következő tavaszon a francia Alpokban, fej és kéz nélkül, keményre fagyva. A nyomozás során Martin Landesmann neve még csak fel sem merült

36 BUENOS AIRES

A világítás az első villámcsapásnál kialudt. A nappali szoba félhomályában ültek, és Raphael Bloch dokumentumait nézték át, miközben az egész épület remegett a mennydörgéstől.

- Minden nagy vagyon mögött bűn rejtezik - mondta Ramirez.

- Honoré de Balzac - jegyezte meg Chiara.

Ramirez elismerően bólintott.

- Az öregfiú akár Walter és Martin Landesmannra is gondolhatott volna, amikor ezeket a szavakat írta. Walter Landesmann halálával fia egy kis zürichi magánbankot örökölt - tekintélyes mennyiségű véres pénzzel a mérlegszámláján -, és Martin ezt birodalomká építette ki. - Ramirez Gabrielre nézett. - Mennyit tudsz róla?

- Landesmannról? - Gabriel megvonta a vállát. - A világ egyik leggazdagabb embere, de szeret a visszahúzódó milliárdos szerepében tetszelegni. - Gabriel homlokát ráncolta, mintha erősen gondolkodna. - Juttasd eszembe az alapítványa nevét!

- One World - mondta Ramirez.

- Ó igen, hogy is felejtettem el? - kérdezte Gabriel keserű gúnnyal. - Landesmann lelkes rajongói egyfajta prófétának tartják. Adósság elengedésről, vállalati felelősségről és megújuló energiáról prédikál. Számos fejlesztési munkában is részt vett a Gázai övezetben, amelyek révén meglehetősen szoros kapcsolatot alakított ki a Hamasszal. Kétlem azonban, hogy ezen a barátai megbotránkoznának Hollywoodban, a médiánál vagy baloldali politikai körökben. Szerintük Martin Landesmann soha semmit nem tesz rosszul. Szíve tiszta, szándékai nemesek. Igazi szent. - Gabriel kis szünetet tartott. - Kifelejtettem bármit?

- Mindössze egyvalamit. Ez mind hazugság. Nos, talán nem mind. Szent Martinnak tényleg sok barátja és csodálója van az előkelő világban. De kétlem, hogy akár a béketűrő hollywoodiak is mellette maradnának, ha felfedezik óriási gazdagságának és hatalmának igazi forrását. Ami a jótékonykodásait illeti, azokat a legaljasabb és legkönyörtelenebb kapitalizmusból pénzeli. Szent Martin környezetet szennyez, és, fúr és kizsákmányol, mint bárki más.

- A pénz mozgatja a világot, Alfonso.

- Ez nem így van, barátom. Ahogy a jó könyvben írják, „A pénz szeretete minden bűn gyökere”. És Szent Martin gazdagságának forrása egy leírhatatlanul súlyos bűn. Ezért vált meg apja bankjától az öregember halála után egy éven belül. És ezért költözött Zürichből a Genfi-tó partjára. El akart menekülni a bűn színhelyéről, és megszabadulni az alemann gyökerektől. Tudod, hogy többé már nem is hajlandó németül beszélni nyilvános helyen? Kizárólag angolul és franciául.

- Miért nem foglalkoztál behatóbban a történettel?

- Tervezgettem.

- De?

- Voltak dolgok, melyekről Rafi tudott, de nem készített feljegyzéseket - dolgok, melyekről én nem tudtam másolatot készíteni. Röviden összefoglalva, nem volt meg az anyag. Szent Martin zsebe nagyon mély és szeret pereskedni a kutya. Az alapos vizsgálathoz egy erős rendészeti hatóság eszközeire lenne szükség. - Ramirez pajkosul rámosolygott Gabrielre. - Vagy egy titkosszolgálatra.

- Van rá esély, hogy nekem add azokat a táviratokat? - Semmi probléma - mondta Ramirez. - Még azt is megengedhetem, hogy Rafi iratait kölcsönvedd. Ennek viszont már ára van.

- Mondd meg az árat!

- Tudni akarom a történet folytatását.

- Fogj egy tollat!

- Zavar, ha feljegyzem a pontosság kedvéért?

- Egész biztos csak viccelsz, Alfonso.

Sajnálom - mondta Ramirez. - Majdnem elfelejtettem, kivel is beszélek.

Három óra felé járt, amikor befejezték, ezért Gabrielnek és Chiarának éppen csak annyi ideje maradt, hogy az esti KLM-járáttal vissza tudjon repülni Amszterdamba. Ramirez felajánlotta, kiviszi őket a repülőtérre, de Gabriel ragaszkodott a taxihoz. A lakás ajtajában búcsúztak el Ramireztől, és gyorsan lementek a csigalépcsőn. Gabriel válltáskájában ott lapultak a táviratok és Rafi Bloch iratai.

A következő másodpercek eseményei ezután még hónapokon át, szakadatlanul ott motoszkáltak Gabriel gondolataiban. Sajnos olyan képek voltak, amelyeket túlságosan is sokszor látott korábban - egy olyan világ képei, amelyről azt gondolta, végre megszabadult tőle. Más ember figyelmen kívül hagyhatta volna a figyelmeztető jeleket - egy nagy bőrröndöt az előcsarnok sarkában, amely korábban nem volt ott, az izmos, szőke, napszemüveges alakot, aki meglehetősen sietve lép ki az utcára, vagy a nyitott hátsó ajtóval a járda mellett várakozó autót de Gabriel ezt mind észrevette. Akkor egyetlen szó nélkül derékon fogta Chiarát, és kilökte a kapun.

Sem ő, sem Chiara nem tudta később visszaidézni a robbanás hangját, csak a perzselő léghullámot és a tehetetlenség érzését, ahogy kirepülnek az utcára, mint egy nyugös gyerek elhajított játéka. Egy más mellett értek földet; Gabriel arcával lefelé, kezei átvetve a fején, Chiara pedig háton, szemei lehunyva a fájdalomtól. Gabrielnek sikerült ugyan megvédenie a rájuk zúduló fal- és üvegtörmeléktől, de Alfonso Ramirez látványától már nem. Alfonso az utca közepén feküdt, és ruházata megfeketedett a tüztől. Körülöttük apró papírdarabok ezrei repkedtek, Ramirez archívumának felbecsülhetetlen értékű

dokumentumai. Gabriel Ramirezhez kúszott, és kitapintotta nyakán a pulzusát. Utána felállt, és visszatért Chiarához.

- Nincs bajod?
- Úgy gondolom.
- Fel tudsz állni?
- Abban nem vagyok biztos.
- Meg kell próbálnod.
- Segíts!

Gabriel talpra segítette Chiarát, majd felvette a táskáját, és vállára akasztotta. Chiara első lépései bizonytalanok voltak, de mire meghallották a szirénákat a távolban, már segítség nélkül, fürgén lépkedett a feldúlt utcán. Gabriel befordult vele egy sarkon, majd elővette mobiltelefonját, és emlékezetből hívott egy számot. Női hang válaszolt, nyugodtan, héber nyelven; ugyanezen a nyelven Gabriel bemondott egy kódszöveget, és megadott néhány számot is. Pár másodperccel később a női hang megkérdezte:

- Mi a vészhelyzet jellege?
- Kimenekítést igényiek.
- Milyen gyorsan?
- Azonnal.
- Egyedül van?
- Nem.
- Hányan vannak?
- Ketten.
- Mi a jelenlegi tartózkodási helyük?
- Avenida Caseros, San Telmo, Buenos Aires...

37 BEN GURION REPÜLŐTÉR, IZRAEL

A Ben Gurion repülőtéren van egy helyiség, amelyet csak nagyon kevesen ismernek. Az útlevélellenőrző pultról balra található, egy mindig zárva tartott, jelzés nélküli ajtó mögött. Falai mészakőutáncból készültek; a berendezés a repülőtereken szokásos: fekete PVC-padok és székek, összetolható asztalok és erős fényt adó, modem lámpák. Két ablaka van, az egyik a kifutópályára néz, a másik pedig az érkezési csarnokra. Mindkettőn biztonsági üveg, amelyen csak egyik irányba lehet átlátni. Kizárólag a Cég személyzete használhatja, ez az első megálló a titkos külföldi csataterekről visszatérő kémek számára, ezért állandó jelleggel cigaretta, kávé és verejtek áporodott szaga üli meg. A takarítószemélyzet már minden elképzelhető anyagot kipróbált az elűzésére, de a szag marad. Akárcsak Izrael ellenfeleit, ezt sem lehet legyőzni hagyományos eszközökkel.

Gabriel már sok alkalommal lépett be ebbe a helyiségbe, vagy ennek megfelelőibe. Vonult már be diadalmasan, és tántorgott be kudarc után. Volt, hogy ünnepelték itt, máskor vigasztalták, egyszer pedig hordágyon tolták be, golyó ütötte sebbel a mellkasán. Rendszerint Ari Samron várta. Most, amikor Chiarával az oldalán belépett az ajtón, Uzi Navotot pillantotta meg. Legalább tizenöt kilót fogyott, amióta utoljára látta, és divatos szemüveget viselt, amelytől úgy nézett ki, mint egy népszerű újság szerkesztője. A rozsdamentes acélórát, melyet Samron utánzására viselt mindig, egy lapos, szögletes szerkezet váltotta fel, és jól illett rendelésre készült, kék öltönyéhez és nyitott gallérú, fehér ingéhez. Az átalakulás teljes, gondolta Gabriel. Gondosan kitörölték a makacs és állhatatos kém minden vonását. Uzi Navot most már a központ embere, aki csak élete korábbi szakaszában kémkedett.

Navot egy pillanatig csak nézte őket, őszinte megkönnyebbüléssel az arcán. Ezután, elégedetten megállapítva, hogy Gabriel és Chiara nem szenvedett komoly sérülést, arckifejezése komorabbá vált.

- Ez most különleges alkalom - mondta végül.- Főnökként az első esetem, hogy a személyzet tagjai vészhelyzetbe kerülnek. Úgy vélem, nem meglepő, hogy pont ti vagytok azok. Voltaképpen, a ti magas mércétekkel mérve, nem is számít komolynak - csak egy bérház dőlt össze és nyolc halott van, köztük Argentína egyik legismertebb újságírója és társadalomkritikusa.

- Chiara és én jól vagyunk, de köszönjük a kérdést.

Navot békítő mozdulatot tett, mintha azt szeretné mondani, emberi hangnemben akarja

folytatni a társalgást.

- Tudom, a helyzeted pillanatnyilag bizonytalan, Gabriel, de a mozgásodra vonatkozó szabályokat illetően minden egyértelmű. Mivel az útleveleidet és személyi igazolványaidat továbbra is a Cég intézi, velem is közölnöd kell, ha utazol. - Navot itt kis szünetet tartott. - Emlékszel az ígéretre, amit tettél, ugye, Gabriel?

Gabriel egy fejbólintással elismerte a megjegyzés jogosságát.

- Mikor akartál beszámolni nekem a kis kalandodról?

- Ez magánjellegű ügy volt.

- Magánjellegű? Ilyen nem létezik, ahol te is érintett vagy. - Navot rosszalló arcot vágott. - És mi a fenét kerestetek Alfonso Ramirez lakásában?

- Rembrandt egyik portréját - felelte Gabriel. - Meg rengeteg pénzt.

- És én még azt gondoltam, valami unalmas ügy. Navot nagyot sóhajtott. - Feltételezem, ti voltatok annak a bombának a célpontjai, és nem Alfonso Ramirez.

- Én is attól tartok.

- Bárki gyanúsított?

- Csak egy.

Beszálltak Navot páncélozott limuzinjának hátsó ülésére, közöttük Chiarával mint biztonsági kerítéssel, és az 1-es főúton Jeruzsálem felé indultak. Először úgy tűnt, Navot érdeklődéssel hallgatja Gabriel beszámolóját, de a végére karjait védekezően fonta össze mellkasán, arcán pedig egyértelműen rosszalló kifejezés ült. Navot már csak ilyen. Veterán aktív ügynökként arra tanították, leplezze érzelmeit, de sosem tudta titkolni, ha valami zavarja.

- Lenyűgöző történet. De ha kis kirándulásotok célja az volt, hogy megtaláljátok Julian Isherwood barátod festményét, akkor, úgy látszik, nem vagytok sokkal közelebb hozzá. És az is nyilvánvaló, nagyon érzékeny tyúkszemekre sikerült rálépnetek. Te is és Chiara is szerencsések vagytok, hogy egyáltalán éltek még. Vedd észre a jelet! Dobd egy nagyon mély kútba az ügyet, és feledkezz meg róla! Julian majdcsak kibírja valahogy.

- Menj vissza Cornwallba, a tengerparti házadba. Éld az életed!

Navot kis szünetet tartott, majd megkérdezte:

- Ezt akartad, nem?

Gabriel válasz nélkül hagyta a kérdést.

- Lehet, hogy az ügy egy ellopott festmény keresésével kezdődött, Uzi, de sokkal komolyabbá vált. Ha a megszerzett információ mind helyes, Martin Landesmann egy lopott pénzből álló hegy tetején ül. Ő is és az apja is több embert megölt már a titok védelmében, és valaki éppen most próbált megölni minket Buenos Airesben. De ezt magam is be tudom bizonyítani. Amire szükségem van...

- A Cég eszközeire? - Navot kétkedően nézett rá. - Talán elkerülte a figyelmed, de ebben a pillanatban Izrael állam komolyabb veszélyekkel néz szembe. Iráni barátainknak már csak egy lépés kell, hogy nukleáris hatalommá váljanak. Libanonban a Hezbollah totális háborúra készül. És, ha a hírek esetleg nem jutottak el Cornwallba, ebben a pillanatban nem vagyunk kifejezetten népszerűek a világ előtt. Nem mintha nem venném komolyan, amit kiderítettél, Gabriel. Egyszerűen más dolgok miatt kell most aggódnunk.

Chiara most szólt közbe először.

- Másképp éreznél, ha találkoztál volna Lena Herzfelddel.

Navot védekezőképpen felemelte kezét.

- Figyelj, Chiara. Egy tökéletes világban az összes létező Landesmann nyomába erednénk. Ez azonban nem tökéletes világ. Ha az lenne, a Cég bezárhatna, mi pedig mind tiszta gondolatokkal foglalkozhatnánk életünk végéig.

- Tehát, mit tegyünk? - kérdezte Gabriel.

- Bízd Elire az ügyet! Vagy add át a holokausztkárpótlással foglalkozó ügynökségek kopóinak.

- Landesmann és jogászhai legyekként csapják le őket.

- Inkább őket, mint téged. A múltadat ismerve, nem te vagy a legjobb jelölt hogy egy olyan ember nyomába eredj, mint Landesmann. Magas pozíciókban vannak barátai.

- Nekem is.

- Akik elfordulnak tőled, ha olyan embert próbálsz befeketíteni, aki már ennyi pénzt adott jótékony célokra. - Navot egy pillanattig csendben volt. - Mondok valamit, amit később bizonyára megbánok.

- Akkor talán nem is kellene mondanod.

Navot nem fogadta meg Gabriel tanácsát.

- Ha betöltötted volna az igazgatói posztot, ahogy Samron akarta, akkor most magad dönthetnél ilyen ügyekben. Te azonban...

- Erről van szó, Uzi? Rendre akartok utasítani?

- Ne hízelegj magadnak, Gabriel. A döntésem alapja a fontossági sorrend. És az egyik prioritás, hogy jó kapcsolatokat tartsunk fenn Nyugat-Európa biztonsági és hírszerző szerveivel. Amire a legkevésbé van szükségünk, az egy magányos cowboy szerencsétlen fellépése Martin Landesmann ellen. Ezzel a beszélgetés hivatalosan lezárva.

Gabriel csendben nézett kifelé az ablakon, ahogy az autó befordult a Narkiss utcába. A végén volt egy kis mészkőből épített ház, melyet nagyrészt eltakart az előkertben terjeszkedő eukaliptuszfa. Ahogy az autó megállt a bejáratnál, Navot kényelmetlenül feszengett az ülésen. A személyes konfrontáció sosem volt erős oldala.

- Elnézést a körülményekért, de isten hozott itthon. Menj fel, és kerüld a feltűnést pár napig, amíg eltakarítjuk a Buenos Aires-i romokat. És próbálj meg egy kicsit pihenni! Ne vedd sértésnek, de borzalmasan nézel ki.

- Nem tudok repülőgépen aludni, Uzi.

Navot elmosolyodott.

- Jó tudni, hogy bizonyos dolgok sosem változnak.

38 RUE DE MIROMESNIL, PÁRIZS

Aznap délutánra, amikor Gabriel Allon előzetes bejelentés nélkül visszatért Jeruzsálembe, Maurice Durand már mélységesen bánta, valaha is hallotta a Rembrandt van Rijn nevet, vagy hogy szemet vetett a festő szépséges, fiatal kedvesének portréjára. Durand most két szempontból is pácban volt. Egyrészt, nála van egy vérrel szennyezett festmény, túlságosan is sérült ahhoz, hogy átadja megrendelőjének, másrészt, van egy nagyon régi listája nevekkal és számokkal, amely már attól a pillanattól fogva mardossa lelkiismeretét, hogy meglátta. Úgy döntött, egymás után néz szembe a problémákkal. Mivel mindenben módszeresen járt el, mást nem is tehetett.

Az első probléma megoldásához rövid e-mail üzenetet küldött egy „yahoo.com” címre. Az állt benne, hogy az Antiquités Sdentifiques nagy sajnálatára, a vevő által kért tétel nem érkezett meg. Szomorú, tette hozzá Durand, de nem is fog, mivel tragikus tűz volt a raktárban, és nem maradt belőle más, csak egy kevés hamu. Tekintettel arra, hogy a tételből mindössze egyetlen darab volt, és ezért pótolhatatlan, az Antiquités Sdentifiques számára nem marad más lehetőség, mint hogy késedelem nélkül visszafizesse a megrendelő letéti összegét - kétmillió eurót, mely összeg nem szerepelt a közleményben -, és mélységes sajnálatát fejezi ki az események előre nem látott alakulása által okozott kényelmetlenségéért.

Miután az első probléma megoldódott, Durand figyelmét a festmény belsejében talált, foszladozó pauszpapíron lévő és idegesítő három oldalra fordította. Ezúttal klasszikusabb megoldást választott, a Fouquet cég gyufásdobozát. Egy szálat meggyújtott, és az első oldal jobb alsó sarkához közelítette. A következő másodperceket azzal töltötte, hogy csökkenteni próbálta a láng és az éghető anyag közötti, néhány centis távolságot. A nevek azonban nem engedték.

Katz, Stem, Hirsch, Greenberg, Káplán, Cohen, Klein, Abramowiiz, Stein, Rosenbaum, Herzfeld...

A gyufa kis füstpamaccsal kialudt. Durand másodszor is próbálkozott, de ugyanazzal az eredménnyel. Harmadszor már nem kísérletezett. Ehelyett gondosan visszatette a dokumentumot a zsírpapírból készült tokba, és bezárta a páncélszekrényébe. Majd felvette a telefont, és tárcsázott. Egy nő jelentkezett, rögtön az első kicsengés után.

- Ott van a férjed?

- Nincs.

- Találkoznunk kell.

- Siess, Maurice!

Angélique Brossard sokban hasonlított a boltjának polcain sorakozó üvegfigurákra - kicsi volt, törékeny, és vonzó látványt nyújtott, amennyiben a tekintet nem időzik rajta

nagyon sokáig, vagy nem túl kritikus szemmel nézi valaki. Durand már közel tíz éve ismerte. Kapcsolatuk abba a kategóriába tartozott, amit a párizsiak udvariasan a cinq a sept kifejezéssel jelölnek, utalva a kétórás, késő délutáni időszakra, amely hagyományosan a házasságtörés számára fenntartott. Durand más kapcsolataival ellentétben, ez viszonylag problémamentes volt. Az egyik fél élvezetet nyújtott, cserébe élvezetet kapott, és közben a szerelem szó egyszer sem hangzott el. Ez nem jelenti, hogy a kapcsolatból hiányzott az érzés vagy az elkötelezettség. Elég volt egy meggondolatlan szó, vagy egy elfelejtett születésnap, és Angélique dühöngeni kezdett. Ami Durand-t illeti, már rég feladta a házasság gondolatát. Angélique Brossard töltötte be számára a legközelebbi társ szerepét.

Találkozásaikra mindig az Angélique irodájában lévő pamlagon került sor. Nem volt ugyan elég nagy a kényelmes szeretkezéshez, de a többévnnyi rendszeres használat során megtanulták, miképp lehet maximálisan kihasználni a korlátozott méretű felületet. Aznap délután azonban Durand nem érzett kedvet románchoz. Angélique határozottan csalódottan meggyújtott egy Gitane cigarettát, s a Durand kezében lévő, keménypapírból készült hengert nézte.

- Ajándékot hoztál nekem, Maurice?
- Inkább azon töprengtem, meg tudnál-e tenni nekem valamit.
A nő huncutul rámosolygott.
- Reméltem, ezt fogod mondani.
- Nem arról van szó. Azért van rád szükségem, hogy ez nálad legyen.
Társa újra ránézett a hengerre.
- Mi van benne?
- Jobb, ha nem tudod. Egyszerűen tedd el olyan helyre, ahol senki sem találja meg.
Valami olyan helyre, ahol a levegő hőmérséklete és páratartalma viszonylag állandó.
- Mi ez, Maurice? Bomba?
- Ne butáskodj, Angélique.
A nő elgondolkodva levett nyelve hegyéről egy parányi dohánylevél darabkát.
- Titkokat rejtegetsz előlem? Maurice?
- Sosem tennék ilyet.
- Akkor, mi van a csomagban?
- Nem hinnéd el, ha megmondanám.
- Próbáljuk ki!
- Egy negyvenötmillió dollárt érő Rembrandt-portré.
- Igazán? Van még más is, amit tudnom kellene? - Golyólyuk van benne, és vér szárad rajta. Angélique töprengve fújta ki a füstöt a mennyezet felé.
- Mi a baj, Maurice? Olyan, mintha nem is te lennél ma.
- Kicsit zaklatott vagyok.
- Üzleti problémák?
- Így is nevezhetjük.
- Az én üzleti ügyeim sem túl jók. Az utcában mindenkinek nehéz. Sosem gondoltam, hogy ezt fogom mondani, de a világ sokkal jobb volt, amikor az amerikaiak még gazdagok voltak.
- Igen - jegyezte meg Durand szórakozottan. Angélique szigorú arcot vágott.
- Biztos, hogy jól érzed magad?
- Jól vagyok - bizonygatta Durand.
- Elárulod valaha is, mi van igazából a csomagban?
- Bízz bennem, Angélique. Semmi különös.

39 TIBERIAS, IZRAEL

Azt leírni, Ari Samron milyen befolyást gyakorolt Izrael állam védelmére és biztonságára, olyan vállalkozás lenne, mint azt elmagyarázni, a víz milyen szerepet játszott a földi élet kialakulásában és fennmaradásában. Sok tekintetben Ari Samron volt Izrael állam. Miután harcolt az Izrael újbóli megalakulásához vezető háborúban, a következő hatvan évet azzal töltötte, hogy megvédje az országot az elpusztítására készülő ellenségek hadától. Csillaga válságok idején volt a legfényesebb. Bejárása volt királyok udvarába, zsarnokok titkait lopta el, és számtalan ellenséget ölt meg, időnként saját kezével, időnként pedig olyanok keze által, mint Gabriel. Mégis, akármennyi eredményt is

ért el Samron, egy cselekedete volt, amely nyomán bálvány lett belőle. 1960 májusának egy esős éjszakáján Argentínában kiugrott egy autó hátsó üléséről, és elfogta Adolf Eichmannt, a holokauszt egyik legfőbb irányítóját és az SS-Hauptsturmführer Kurt Voss közvetlen felettesét.

Tulajdonképpen minden út Samronhoz vezetett, attól a pillanattól fogva, hogy Gabriel belépett Lena Herzfeld nappali szobájába. Tény viszont, legtöbbször ez a dolgok menete.

Az utóbbi években Samronnak az állam ügyeiben betöltött szerepe drasztikusan lecsökkent, akárcsak befolyási övezetének nagysága. Most már szinte csak a Galileai-tengerre néző, mézszínű villája tartozott irányítása alá, de még ott is, szinte tárca nélküli miniszter volt Gilah, sokat szenvedett felesége mellett. Samron helyzete a legrosszabb volt, amit egy valaha befolyásos ember tapasztalhat - nem akarták őt, és nem volt rá szükség. Idegesítő és zavaró személynek tekintették, akit tolerálni kell, de nem kell igazán foglalkozni vele. Röviden, láb alatt volt.

Sokkal jobb lett viszont Samron hangulata, amikor Gabriel és Chiara felhívta Jeruzsálemből, hogy vele szeretnének vacsorázni. A bejáratnál várta őket, halványkék szemében pajkos izgalommal. Noha nyilvánvalóan kíváncsi volt, Gabriel miért tért vissza Izraelbe hirtelen, vacsora közben mégis türtőztette magát. Samron gyerekeiről beszélgettek, Gabriel új életéről Cornwallban, és mint ezekben a napokban mindenki, a világgazdaság szörnyű helyzetéről. Samron kétszer próbálta előhozni Uzi Navot és a Saul király út témáját, és Gilah kétszer terelte őt ügyesen vissza kevésbé zavaros vizekre. A konyhában Gabriel lopva megkérdezte tőle, milyen Samron egészségi állapota.

- Még én sem emlékszem elég pontosan, mi minden baja van - felelte. - De ne aggódj, Gabriel. Semmi vész. Samron örök életű. Menj most be hozzá! Tudod, ettől milyen boldog.

Az izraeli titkosszolgálatnál van egyfajta családi hangulat, amit csak kevés kívülálló tud átérezni. Fontos akciókat az esetek jelentős részében nem biztonságos tárgyalótermekben gondolnak ki és terveznek meg, hanem a résztvevők lakásában. Kevés helyszín játszott nagyobb szerepet Izrael titkos háborúiban - vagy Gabriel életében -, mint Samron tágas, a Galileai-tengerre néző terasza. Ez most különösen fontos hely volt Samron életében, mivel Gilah egyedül itt engedélyezte számára, hogy elszívja vacak, füstszűrő nélküli, török cigarettáit. Gabriel tiltakozása ellenére rágyújtott egyre, és betelepedett kedvenc karosszékébe, ahonnan a Golán-fennsík derengő, fekete tömegét lehetett látni.

- Chiara csodálatosan néz ki - mondta Samron. - Ez azonban aligha meglepő. Mindig is remek érzéked volt a szép alkotások kijavításához.

Samron arcán picit mosoly jelent meg. Ő küldte Gabrielt Velencébe, hogy tanulja ki a restaurálás mesterségét, és mindig is lenyűgözte felfedezettjének az a képessége, ahogy régi mesterek stílusában tud festeni. Amennyire Samron meg tudta ítélni, Gabriel úgy kezeli az ecsetet, mint bűvész a varázspálcáját. Ezt ki kellett használni, csakúgy, mint Gabriel kivételes nyelvtelhetségét és azt a készségét, hogy annyi idő alatt tud előrántani és tüzelőhelyzetbe hozni egy Beretta pisztolyt, mint ahogy más tapsol egyet.

- Amire most szükséged van - tette hozzá Samron -, az egy kisbaba.

Gabriel meghökkenten rázta meg fejét.

- Egyetlen része sincs az életemnek, amelyet csak rám tartozó, magánszférának tekintenél?

- Nincs - válaszolt Samron habozás nélkül.

- Legalább őszinte vagy.

- Csak akkor, ha megfelel céljaimnak. - Samron nagyot szívott cigarettájából. - Úgy hallom, Uzi sok fejfájást okoz neked.

- Honnan tudod?

- Még mindig vannak hírforrásaim a Saul király úton, annak ellenére, hogy Uzi úgy döntött, számúz a vadonba.

- Mire számítottál? Azt gondoltad, nagy irodát ad a legfelső szinten, és fenntartott helyed lesz a műveleti asztalnál?

- Amit elvártam volna fiam, az egy kevés tisztelet, és méltóság. Megérdemeltem.

- Meg is kapod, Ari. Beszélhetek azonban nyíltan?

- Csak nyugodtan. - Samron nagy kezével megfogta Gabriel csuklóját, és megszorította.

- Nem vagyok olyan gyenge, mint amilyennek látszom.

- Ahová csak belépsz, minden figyelem rád irányul. Valahányszor beteszed a lábad a Saul király útra, a harcosok a ragyogásodban akarnak sütkérezni, és meg akarják érinteni ruhád szegélyét.

- Uzi oldalán vagy?

- Még csak nem is álmodnék ilyet.

- Okos fiú.

- Azt viszont figyelembe kell vened, Uzi a folytonos segítséged nélkül is tudja vezetni a Céget. Végül is, ezért ajánlottad elsőként őt a posztra.

- Azért ajánlottam őt, mert akit igazán akartam, az nem vállalta. De ez már egy másik beszélgetés témája.

- Samron elnyomta cigarettáját a hamutartóban, és oldalról rápillantott Gabrielre. - Nem bántad meg?

- Egyáltalán nem. Uzi Navot a Cég igazgatója, és az is marad még nagyon sokáig. Jobban tennéd, ha kibékülnél ezzel a ténnyel. Különbben azt tapasztalod, életed maradék éveit keserűek lesznek.

- Úgy beszélsz, mint Gilah.

- Gilah nagyon okos nő.

- Az - értett egyet Samron. - De ha annyira elégedett vagy azzal, ahogy Uzi intézi az ügyeket, akkor mit keresel itt? Egész biztos nem az én társaságom kedvéért jöttél egészen Tiberiásig. Azért vagy itt, mert Uzitól akartál valamit, és tőle nem kapod meg. Próbálok rájönni, hogy mi az, de még nem sikerült. Azonban már közelítek.

- Mennyit tudsz?

- Tudom, Julian Isherwood azért vette igénybe szolgálataidat, hogy megtalálj egy eltűnt Rembrandt-portrét. Tudom, hogy Eli Lavon Amszterdamban figyel egy idős nőre. És tudom, a világ egyik leggazdagabb üzletemberét vetted célba. Azt nem látom még igazán, ezek között mi az összefüggés.

- Egy régi ismerősséddel vannak kapcsolatban.

- Kivel?

- Eichmannal.

Samron lassan elnyomta cigarettáját.

- Figyelek, Gabriel. Folytasd!

Ari Samron, egy nagy lengyelországi zsidó család egyetlen túlélője, aki elfogta Adolf Eichmannt, sokat tudott a holokauszt még befejezetlen ügyeiről. Úgy tűnt azonban, még őt is teljesen hatása alá vonja a történet, amelyet ezután Gabriel elmondott neki. A történetben szerepelt egy amszterdami gyerek, akit elbűjtattak, egy gyilkos, aki életeket adott vagyonért cserébe, és egy festmény, amelyen azok vére szárad, akik valaha is megpróbálták megtalálni. A festményben halálos titok lapult - egy lista nevekkal és számokkal annak bizonyítására, hogy a világ egyik leghatalmasabb üzleti birodalma halottak elrabolt vagyonára épült.

- Az ifjú királynak egy dologban igaza van - mondta Samron, Gabriel beszámolójának végén. - Szólnod kellett volna az utazásodról. Szervezhettem volna védelmet számotokra Argentínában.

- Egy eltűnt festményt kerestem, Ari. Nem gondoltam, hogy ilyesmire lehet szükség.

- Az is lehet, egyszerűen rosszkor voltál rossz helyen. Hiszen Alfonso Ramirez egyike azon keveseknek a világon, akinek majdnem annyi ellenségük van, mint neked.

- Elképzelhető - értett vele egyet Gabriel. - De nem hiszem.

Kis szünetet tartott, majd folytatta:

- És te sem hiszed, Ari.

- Nem, én sem. - Samron rágyújtott egy újabb cigarettára. - Nagyon rövid idő alatt sikerült felépítened egy hatásos vádat Martin Landesmann ellen. Mindössze egy probléma van. Sosem tudod bíróság előtt is bizonyítani.

- Ki beszélt itt bíróságról?

- Mire gondolsz most?

- Valamilyen módon rá kell bírunk Martint, tegye jóvá apja bűneit.

- Mire van szükséged?

- Elég pénzre, eszközre és segítőre, hogy európai földön intézhessek támadást a világ egyik leggazdagabb embere ellen.

- Költségesnek tűnik.

- Az is lesz. De ha sikeres vagyok, az akcióból bejön az ára.

Az elgondolás, vonzónak tűnt Samron számára, aki még mindig úgy gondolkodott, mintha

neki magának kellene fizetnie az akciók költségét.

- Feltételezem, ezután a régi csapatodat szeretnéd ismét megkapni.

- Erre akartam kilyukadni.

Samron egy pillanatig csendben méregette Gabrielt.

- Mi történt a fáradt harcossal, aki nemrég itt ült ezen a teraszon, és azt mondta, menekülni akar a feleségével, és örökre megválnak a Cégtől?

- Találkozott Amszterdamban egy nővel, aki azért van életben, mert apja egy Rembrandtot adott Kurt Vossnak.

Gabriel elhallgatott, majd megkérdezte:

- Az egyetlen kérdés, rá tudod-e bírni Uzit, szándéka megváltoztatására.

- Uzit? - Samron csak legyintett. - Ne aggódj Uzi miatt!

- Hogyan fogod intézni?

Samron elmosolyodott.

- Említettem már, hogy a miniszterelnök nagyszülei Magyarországról jöttek?

40 JERUZSÁLEM

Uzi Navot sok hagyományt örökölt az előtte igazgatóként tevékenykedő nyolc embertől, közöttük a heti magánjellegű reggeliket a miniszterelnökkel, annak jeruzsálemi hivatalában. Navot a találkozókat rendkívül értékesnek tartotta, mivel ezeken úgy tudta tájékoztatni legfontosabb ügyfelét az aktuális akciókról, hogy közben nem kellett Izrael más titkosszolgálatainak vezetőivel vetélkednie. Rendszerint főleg Navot beszélt, de a Gabriel tiberiasi zarándoklatát követő reggelen a miniszterelnök meglepően közlékeny volt. Mindössze negyvennyolc órával korábban Washingtonban részt vett az első csúcstalálkozón az új amerikai elnökkel - egy korábbi egyetemi oktatóval és amerikai szenátorral, aki a Demokrata Párt liberális szárnyát képviselte. Mint várni lehetett, a találkozó nem volt igazán sikeres. Valójában a merev mosolyok és a fényképészek számára beállított kézfogások mögött tisztán érezni lehetett a két politikus közti feszültséget. Világos volt, az ovális iroda előző lakója és a miniszterelnök közötti szoros kapcsolat nem őrizhető meg az új felállásban. Washingtonban határozott változás történt.

- Ezt azonban egyáltalán nem tartja meglepőnek, ugye, Uzi?

- Attól tartok, erre már az átmeneti időben is lehetett számítani - mondta Navot. - Egyértelmű, hogy a különleges együttműködési kapcsolat, amelyet szeptember 11. után alakítottunk ki a CIA-val, nem tartható fenn tovább.

- Különleges együttműködési kapcsolat? - A miniszterelnök a választási plakátokról ismert mosolyával tüntette ki Navotot. - Kíméljen meg a céges szóhasználatától, Uzi.

Gabriel Allonnak gyakorlatilag irodája volt Langley-ben^{*} az előző kormány ideje alatt.

Navot nem válaszolt. Megszokta már, hogy mindig Gabriel emlékeivel kell szembesülnie. De most, amikor elért az izraeli titkosszolgálat csúcsára, nem örült, hogy riválisa sok vitézi tettére emlékeztetik.

- Hallottam, Allon a városban van.

A miniszterelnök itt szünetet tartott, majd folytatta:

- Az is hallottam, kis gondja volt Argentínában.

Navot összeérintette ujjait, és ajkához emelte őket. Egy gyakorlott vallató a mozdulatot úgy értelmezte volna, mint nyilvánvaló kísérletet a feszélyezettség leplezésére. A miniszterelnök is észrevette. Egyértelműen élvezte a helyzetet, hogy titkosszolgálatának vezetőjét sikerült meglepnie valamivel.

- Miért nem beszélt Buenos Airesről? - kérdezte a miniszterelnök.

- Szükségtelennek tartottam, hogy részletekkel terheljem önt.

- Szeretem a részleteket Uzi, és főleg akkor, amikor egy nemzeti hőssel kapcsolatosak.

- Ezt majd észben tartom, miniszterelnök úr.

Navot hangjából egyértelműen hiányzott a lelkesedés, és egy kevés harag is forrongott benne. Egyértelmű, a miniszterelnök Samronnal beszélt. Navot már régóta számított valami ilyesmire az idős embertől. De most hogyan folytassa? Úgy döntött, óvatos lesz.

- Szeretne velem közölni valamit miniszterelnök úr?

A miniszterelnök ismét kávé töltött a poharába, és elgondolkodva, egy kevés tejszínt csöpögtetett bele. Egyértelmű volt, valamit mondani akar, de nem sietett rátérni. Ehelyett hosszúértekezésbe kezdett az összetett és veszélyes világban betöltött vezető

szerep kockázatairól. Időnként mondta, a döntéseket a nemzetbiztonság befolyásolja, máskor pedig a politikai célszerűség. Néhány esetben azonban csak a jó és rossz között kell választani. Ez utóbbi kijelentés után egy darabig csendben volt, majd felemelte öléből a fehér vászonszalvétát, és akkurátusan összehajtotta.

- Apám családja Magyarországról származik. Tudta, Uzi?

- Szerintem az egész ország tudja.

A miniszterelnök futólag elmosolyodott.

- Egy borzalmas kis faluban laktak, Budapest környékén. Nagypám szabó volt. Semmi más értékük nem volt, mint egy pár ezüst sabbat gyertyatartó és egy kiddus pohár. És tudja, mit tett Kurt Voss és Adolf Eichmann, mielőtt felrakta őket egy auschwitz-i vonatra? Mindent elloptak tőlük. Utána pedig nyugtát adtak nekik. Ezt megőriztem. Emlékeztet annak az ügynek a fontosságára, amelynek neve Izrael. - Itt egy kis szünetet tartott. - Érti, mire gondolok most, Uzi?

- Azt hiszem, igen, miniszterelnök úr.

- Rendszeresen tájékoztasson, Uzi. És ne felejtse, szeretem a részleteket.

Navot kilépett az előcsarnokba, ahol rögtön megszólította a Kneszet néhány tagja, akik a miniszterelnökkel akartak találkozni. Arra hivatkozva, hogy azonnal egy bizonyos problémával kell foglalkoznia, megszorított pár befolyásos kezét, megveregetett néhány kevésbé fontos hátat, majd gyorsan visszavonult a liftekhez. Kint páncélozott limuzinja várt rá a biztonság kellékeivel. Hangulatának megfelelően, sötétszürke volt az ég, és esett az eső. Beszállt a hátsó ülésre, és táskáját a padlóra dobta. Amikor az autó elindult, a sofőr Navot tekintetét kereste a visszapillantó tükörben.

- Hová menjünk, főnök? A Saul király útra?

- Még ne - mondta Navot. - Előbb meg kell állnunk valahol.

Az eukaliptuszfa illata a Narkiss utca teljes nyugati végét betöltötte. Navot lehúzta az ablakot, és felnézett a mészkőből épült társasház harmadik emeletének nyitott erkélyajtájára. Bentről egy ária dallamai szűrődtek ki. A Tosca? A Traviata? Navot nem tudta. Nem is nagyon érdekelte. Abban a percben irtózott az operától és mindenkitől, aki nagy lelkesedéssel hallgatja. Egy örült pillanatban arra gondolt, visszamegy a miniszterelnök hivatalába, és benyújtja azonnali lemondását. Ehelyett elővette telefonját, és egy számot hívott. Az ária elhalkult. Gabriel jelentkezett.

- Nem volt rá jogod, hogy a hátam mögött intézkedj - mondta Navot.

- Semmi ilyet nem tettem.

- Nem is volt rá szükség. Samron végezte el helyetted.

- Nem hagytál más választási lehetőséget.

Navot kimerülten sóhajtott.

- Lent vagyok az utcán.

- Tudom.

- Mennyi időre van szükséged?

- Öt percre.

- Várok.

Az ária hangjai crescendóvá erősödtek. Navot felhúzta az ablakot, és élvezte az autó teljes csendjét. Nem kifejezés, mennyire viszolygott az operától.

41 ST. JAMES'S, LONDON

Jeruzsálemben aznap délelőtt egy név nem került szóba. Azé az emberé, aki az egészet elindította: Julian Isherwoodé, a londoni 7-8 Mason's Yard, St. James's címen található Isherwood Fine Arts műtárgykereskedés tulajdonos vezetőjéé. Isherwood semmit nem tudott Gabriel számos felfedezéséről és gyötrelméről. Valójában amióta Amszterdamban megszerzett egy csomó elsárgult adásvételi dokumentumot, szerepe egy izgatott, de tehetetlen kívülállóra korlátozódott. Napjainak üres óráit azzal töltötte, hogy figyelemmel kísérte az angliai nyomozások eredményeit. A rendőrségnek sikerült ugyan megakadályozni, hogy az újságok írjanak a rablásról, de semmi információjuk nem volt a festmény hollétéről, vagy Christopher Liddell gyilkosának személyét illetően. Nem amatőr, aki gyors haszonhoz akar jutni, mondogatták a detektívek, saját maguk védelmében. Igazi profi.

Mint minden reményvesztett ember esetében, Isherwood világa is összezsugorodott. Időnként elment egy-egy aukcióra, néha bemutatott egy festményt, és hiába próbálta azzal

elterelni gondolatait, hogy viszonyt kezd a legújabb fiatal recepciós lánnyal. Az idő legnagyobb részében saját üzleti világának temetésére gondolt. Elpróbálta magában, milyen beszédet tart majd a gyűlölt David Cavendishnek, a dúsgazdagok művészeti tanácsadójának, és még egy hevenyészett bűnbánó levelet is megfogalmazott, amelyet a washingtoni National Gallery of Art képtárnak küld el. A visszavonulás és száműzetés képei is felvillantak gondolataiban. Talán egy kis villa Provence hegyei között, vagy egy házikó Costa Rica tengerpartján. És a galéria? Legsötétebb pillanataiban Isherwood azt képzelte, Oliver Dimbleby ölébe kell pottyantania. Oliver mindig is vágyakozott a galériára. Most, a Fiatal nő portréja - vászonalapú olajfestményt, 104 x 86 centiméteres - révén Oliver olyan áron kaphatja meg, hogy nem kell mást tennie, mint eltakarítani Julian szemetét.

Ez természetesen butaság volt. Isherwood nem készült, hogy élete többi részét száműzetésben töltsse. Azt sem engedné soha, hogy szeretett galériája Oliver Dimbleby piszkos mancsaiba kerüljön. Ha Isherwoodnak mindenképpen kivégzőosztag elé kell állnia, ezt nem bekötött szemmel teszi, és fejét sem hajtja le. Életében először bátor lesz. Mint idős apja. És mint Gabriel Allon.

Történetesen éppen ezek a gondolatok jártak Isherwood fejében, amikor észrevett egy magányos alakot, aki átment a Mason's Yard nedves macskakövein, gallérja felhajtva a késő őszi hideg szél ellen, és tekintete a zsákmányon. A férfi harmincas éveinek elején járt, teste, mint egy páncélos harci jármű, és sötét öltönyt viselt. Egy pillanatig Isherwood attól tartott, az illető egyfajta kemény öklű pénzbehajtó. Pár másodperc múlva viszont eszébe jutott, látta már korábban is. Dél-Kensingtonban dolgozik, egy bizonyos követség biztonsági osztályán - egy olyan követségen, ahol, sajnálatos módon, sok hasonló alkalmazottat kell foglalkoztatni.

Egy pillanattal később Isherwood meghallotta recepciósának álmos hangját, hogy egy bizonyos Mr. Radcliff akar vele beszélni. Úgy tűnt, Mr. Radcliff, akinek neve napnál világosabban álnév, el akar tölteni pár percet két találkozó között, és arra gondolt, talán megnézheti a galéria anyagát. Isherwood általában elküldte az ilyen utcáról beesőket. Aznap délelőtt viszont, minden világos indok nélkül, kivételt tett.

Óvatosan üdvözölte a férfit, és felvezette a felső kiállítóterem magányába. Mint ahogy Isherwood gondolta, Mr. Radcliff látogatása rövid ideig tartott. Komor képpel ránézett egy Luinira, nyelvét csettintette egy Bordone láttán, és kicsit meglepettnek tűnt Claude egy élénk színekkel festett tájképe előtt.

- Azt hiszem, tetszik - mondta, és átadott Isherwoodnak egy borítékot. - Tartjuk majd a kapcsolatot.

Ezután suttogóra fogta hangját, és hozzátette:

- Ügyeljen rá, és pontosan kövesse az utasításokat!

Isherwood kikísérte a fiatal férfit az ajtóig, utána visszavonult mosdójába, és felbontotta a borítékot. Rövid üzenet volt benne. Isherwood elolvasta egyszer, majd még egyszer a biztonság kedvéért. Hatalmas megkönnyebbülés fogta el, miközben a mosdókagylónak támaszkodott. Bár Gabriel nem találta meg a festményt, nyomozása mégis hihetetlenül fontos információval szolgált. Amikor annak idején Isherwood kereste a festmény provenienciáját, nem derült ki, a képet ellopták a második világháború alatt. Tehát a festmény jogos tulajdonosa nem David Cavendish név nélküli, titokzatos ügyfele, hanem egy idős nő Amszterdamban. Julian Isherwood számára a felfedezés azt jelenti, a pénzügyi összeomlás fenyegető felhője eloszlott. A rablott műkincsekkel kapcsolatos pereskedések évekig eltarthatnak, és Isherwood tapasztalatból tudta, a világ egyetlen tisztességes bírósága sem kötelezné, hogy kártérítést fizessen valakinek egy olyan festményért, amely jogosan nem az övé. A Rembrandt még mindig nincs meg és talán sosem fogják megtalálni. De ami a lényeg, az ő nyakáról lekerült a hurok.

Megkönnyebbülését azonban hamarosan maró büntudat követte. Büntudatot érzett a Herzfeld család miatt, akik tragédiáját Isherwood nagyon is megértette. Büntudatot Christopher Liddell sorsa miatt, aki életét áldozta, miközben védeni próbálta a Rembrandtot. És büntudatot Gabriel Allon jelenlegi helyzete miatt. Úgy tűnt, Gabriel a festmény utáni kutatással egy nagyon erős, új ellenséget szerzett magának. És úgy néz ki, ismét Ari Samron bűvöletébe került. Vagy talán, gondolta Isherwood, pont fordítva.

Isherwood még egyszer, utoljára elolvasta az üzenetet, majd az utasítás szerint egy gyufa lángjához érintette. A papír egy pillanat alatt, vakító fénnel fellobbant, és semmi hamu nem maradt utána. Isherwood reszkető kézzel visszament az irodájába, és lassan leült az asztalhoz. Figyelmeztethettél volna az ellobbanó papírra, virágszálam, gondolta. Kis híján szívbajt kaptam.

HARMADIK RÉSZ

Autentifikáció - a valódiság bizonyítása

42 SAUL KIRÁLY ÚT, TEL-AVIV

Az akció akkor kezdődött meg igazán, amikor Gabriel és Chiara beköltözött a 456C szobába. A Saul király úti épület előcsarnoka alatt három szinttel lévő pincehelyiség korábban kiszuperált számítógépek és kopott bútordarabok lomtára volt, amelyet a személyzet éjszakai tagjai is gyakran igénybe vettek romantikus együttlétek céljára. Most az egész Cégnél úgy ismerték, mint Gabriel Birodalmát.

A zárt ajtó alatt kékes neonfény csíkja látszott, bentről pedig hangok szűrődtek ki. Gabriel rámosolygott Chiarára, megadta az ajtónyitó kódot, és beléptek. Pár másodpercig a kopott munkaasztalok körül lévő kilenc személy egyike sem vette észre jelenlétüket. Akkor valaki megfordult, és kitört a hangos éljenzés. Mikor a hangzavar végre alábbhagyott, Gabriel és Chiara lassan átment a helyiségen, és egyenként üdvözölte a legendás csapat minden tagját.

Ott volt Joszi Gavish, egy közvetlen, oxfordi végzettségű elemző a kutatástól és Jakov Roszman, egy himlőhelyes férfi, aki korábban a Shabakhoz tartozó Arab Ügyek Osztályán dolgozott, és most Szíriába küldött ügynököket. Ott volt még Dina Sáríd, a történelemrészleg terrorizmus-specialistája, aki látszólag mindenhová magával vitte a munkájához tartozó szomorúságot, valamint Rimona Stem, egy korábbi katonai hírszerző, aki házasság révén történetesen Samron unokahúga volt, és akit most a Cég különleges iráni akciócsoportjához osztottak be. Ugyancsak ott volt Mordeháj és Oded, a Műszaki Osztály két számítógépes kopója, akik elől állítólag a világ egyetlen adatbázisa vagy szervere sincs biztonságban. És ott volt Eli Lavon is, aki az előző este érkezett meg Amszterdamból, miután egy helyi biztonsági csapatra bízta Lena Herzfeld felügyeletét.

A Saul király úti központ folyosóin és tárgyalótermeiben ezeket a férfiakat és nőket a Barak kódnéven ismerték - a héber szó jelentése „fény” -, mivel fénysebességgel tudtak összegyűlni, és akcióba lendülni. Együtt végezték az akciókat, gyakran nagy feszültség alatt, titkos csatatereken, Moszkvától kezdve egész a Karib-tengerig. A csapat egy tagja viszont hiányzott. Gabriel Joszira nézett, és megkérdezte:

- Hol van Mihail?
- Eltávozáson volt.
- És most hol van?
- Rögtön mögöttem - szólalt meg egy hang Gabriel háta mögött.

Gabriel megfordult. Az ajtófélfának dőlve ott állt egy hórihorgas alak, szeme, mint a gleccserek jege, arca pedig finom csontú, sápadt. Mihail Abramov Moszkvában született, másként gondolkodó tudósok gyermekeként, és tizenévesen jött Izraelbe, pár héttel a Szovjetunió széthullása után. Samron egyszer azzal a hasonlattal jellemezte, ő „Gabriel, lelkiismeret nélkül”. Mihail úgy lépett be a Céghez, hogy előtte a Sayeret Matkal rohamegységnél szolgált, ahol a Hamasz és a palesztin Iszlám Dzsihád több merényletszervezőjét kivégezte. Mégis, azok a borzalmas órák kapcsolták örökre Gabrielhez és Chiarához, amelyeket együtt töltöttek Iván Harkov markában, egy Moszkva melletti nyírfaedőben.

- Úgy gondoltam, most Cornwallban kellene lenned - mondta Mihail.
 - Már untam a bezártságot.
 - Én is ezt hallottam.
 - Benne vagy a dologban?
- Mihail megvonta vállát.
- Semmi probléma.

Mihail szokásos helyére ült a bal hátsó sarokban, miközben Gabriel a négy falat vette

szemügyre. Titkosszolgálati felvételek borították őket, városok térképei és megfigyelések jelentései – azzal a tizenegy névvel kapcsolatban, amelyeket Gabriel az előző nyáron írt fel a táblára. Tizenegy korábbi KGB-ügynök neve, akiket mind Gabriel és Mihail ölt meg. Gabriel most olyan könnyedséggel törölte le a neveket a tábláról, mint ahogy ezeket az oroszokat törölte le a föld színéről, és Martin Landesmann kinagyított fényképét tette a helyükre. Ezután elhelyezkedett egy fémből készült széken, és elmondott egy történetet a csapatának.

A történet kapzsiságról, rablásról és halálról szólt, és több mint fél évszázadot ölelt fel. Szálai Amszterdamból indultak, elérték Zürichet, Buenos Airest, majd visszakanyarodtak a Genfi-tó elegáns partjához. Szerepelt benne egy régóta rejtegetett Rembrandt-portré, egy, a holokauszt során zsákmányolt és kétszer ellopott vagyon, s egy férfi, akit a világ Szent Martinként ismer, de minden, csak nem szent. Akár egy festmény, mondta Gabriel, Szent Martin is csak illuzórikus kép. A ragyogó lakk és a felület makulátlan kidolgozása alatt árnyékok és hazugságok rétegei találhatók. És van ott talán egy olyan elrejtett mű is, amely arra vár, hogy láthatóvá váljék. Úgy indítanak támadást Szent Martin ellen, hogy a hazugságaira koncentrálnak. Ahol egy van, mondta Gabriel, ott több is lesz. Olyanok, mint a kibomlott szálak egy különben ép vászon szélén. Csak meg kell húzni a megfelelőt, ígérte Gabriel, és Szent Martin világa szétfoszlik.

43 SAUL KIRÁLY ÚT, TEL-AVIV

Az életét két részre osztották fel, és ha Martin tudott volna az erőfeszítéseikről, akkor bizonyára ő maga is jónak tartja a felosztást. Dina, Rimona, Mordeháj és Chiara kapta a mély titokban tartott magánéletét és emberbaráti munkásságát, míg a csapat többi tagjáé lett az a herculesi feladat, hogy felgöngyölítsék a szerteágazó pénzügyi birodalmának szálait. Bizonyítékokat akartak találni annak igazolására, Szent Martin tudja, mérhetetlen vagyonának alapja iszonyatos bűn.

Eli Lavon, sok hasonló vizsgálat harcedzett veteránja, magában lemondott a siker reményéről. A Landesmann elleni vád ugyan meggyőző lehet egy laikus számára, de jórészt csak néhány érintett halványuló emlékeire alapozott. A Landesmann Bank eredeti dokumentumai, vagy Szent Martin beismerő vallomása nélkül a gonosztett bizonyítására nincs lehetőség. De Gabriel időről időre emlékeztette Lavont, nem jogi bizonyítékot keres elsősorban, hanem egy kalapácsot, amellyel leverheti Szent Martin fellegvárának kapujáról a zárat.

Gabriel elsődleges célja azonban mégis az volt, hogy Uzi Navot igazgatói irodájának ajtaját kinyissa. Órákkal a csapat megalakulása után, Navot minden osztályvezetőnek utasítást adott, teljes mértékben működjenek együtt vele. Az írásbeli utasítást viszont hamarosan követte egy szóbeli, melynek az volt a lényege, hogy a megfigyelésre vagy anyagi támogatásra vonatkozó minden kérést Navot csillogó íróasztalára kell továbbítani, ahol a szükséges aláírásáig várakozik. Navot személyes viselkedése csak erősítette a közömbösség érzését. Akik tanúi voltak a Gabriellel folytatott beszélgetéseinek, feszültnek és tömörnek jellemezték azokat. És a napi megbeszélések során Navot a Martin Landesmann-nal kapcsolatos vizsgálatokat egyszerűen a „Gabriel vállalkozása” néven illette. Még arra sem volt hajlandó, hogy megfelelő kódnevet adjon az akciónak. Az üzenet, rejtjeles formában ugyan, de mindenki előtt egyértelmű volt. A Landesmann-ügy eldobott konzervdoboz, amelyet Navot félre akar rúgni az útról. Ami Gabrielt illeti, legenda, de már a múlté. És ha akad valaki, aki buta módon az ő vonatához akarja kapcsolni kocsiját, az Uzi haragjával találja szembe magát.

Ahogy azonban a csapat munkája kibontakozott, lassan az ostrom is enyhült. Gabriel kérései korábban kaptak jóváhagyást Navot íróasztalán, és hamarosan már a két férfi is rendszeres személyes beszélgetéseket folytatott. Még az is megtörtént, hogy együtt látták őket a vezetőség ebédlőjében, miközben párolt csirkéből és zöldségekből álló diétás ebédjüket fogyasztják. A szerencsések, akik belépést kaphattak Gabriel föld alatti birodalmába, az ott uralkodó hangulatot tapintható izgatottságként írták le. Azok, akik Gabriel lankadatlan nyomása alatt dolgoztak ott, a légkört talán másképp jellemezték, de erről bölcsen hallgattak.

Gabriel lojalitáson és kemény munkán kívül nem sok mást kért csapatától, és cserébe teljes diszkréciót kapott. Családnak tekintették magukat - hangos, veszekedős, időnként rosszul funkcionáló családnak - és a kívülállók sosem pillanthattak be a családi titkokba.

Munkájuk igazi természetét egyedül Navot és néhány vezető beosztottja ismerte, de elég lett volna egy futó pillantás a csapat zsúfolt barlangjába, hogy ne sokat kelljen találgatni. Az egyik fal teljes hosszában a Szent Martin globális üzleti világát bemutató ábrák sorakoztak. Felül a vállalatok, melyek a genfi Global Vision Investments közvetlen tulajdonában vagy irányítása alatt álltak. Alattuk azoknak a cégeknek a listája, melyek a GVI leányvállalatainak tulajdonában voltak, legalul pedig azok a cégek, amelyek részvénytársasági formában vagy off shore vállalkozásként tartoztak hozzá.

Az ábra igazolta Alfonso Ramirez állítását; hogy Szent Martin, minden üzleti jámborsága ellenére, könyörtelenül hajszolja a profitot. Volt egy thaiföldi textilüzem, amelyről már többször állították, kényszermunkát alkalmaz, egy vietnami vegyi komplexum, amely megölte az életet egy közeli folyóban, és egy bangladesi, kiselejtezett teherhajókat szétbontó központ, amely a bolygó egyik leginkább szennyezett földterületének számít. A GVI igazgatása alá tartozott még egy brazil mezőgazdasági vállalkozás, amely naponta több száz holdnyi területen irtja ki az Amazonas esőerdejét, egy afrikai bánya, amely Csád egyik sarkát porteknővé változtatja, és egy koreai olajfúró cég, amely a Japán-tenger történetének legsúlyosabb környezeti katasztrófáját okozta. Jakov ugyan már látta, mennyi rosszra képes az emberiség, de még őt is elképesztette a Landesmann szavai és tettei között tátongó hatalmas szakadék.

- Ilyenkor a sokszínűség szó jut az ember eszébe - mondta Jakov. - A mi Szent Martinunk mellett Ari Samron határozottan szürke.

Ha Landesmannt zavarták is üzleti ügyeinek ellentmondásai, nem mutatta ki nyilvánosan. A 456C szoba egyik falán ugyanis egy olyan becsületes és világosan gondolkodó ember képe rajzolódott ki, aki sokat elért az életben, és cserébe sokat akar adni másoknak. Ott Martin, az emberbarát és Martin, az üzleti felelősség misztikusa jelent meg. Martin, aki gyógyszert ad a betegeknek. Martin, aki vizet visz a szomszédoknak és Martin, aki házat épít a hajléktalanoknak, időnként saját kezével. Martin államelnökök és kormányfők társaságában, és Martin, ahogy híres színészek, és zenészek kíséretében feszít. Martin a fenntartható mezőgazdaságról beszél a walesi herceggel, és Martin egy korábbi amerikai szenátor társaságában figyelmeztet a globális felmelegedés veszélyeire. Ott volt Martin fotogén családja - Monique, szép, francia születésű felesége, valamint Alexander és Charlotte, tizenéves gyermekeik - körében. Végül ott volt Martin, ahogy meglátogatja a davosi Világgazdasági Fórumot, az egyedüli helyszínt, ahol évente egyszer fel is szólal nagyközönség előtt. Ha nincs Davos, Szent Martin hű követői teljes joggal akár azt is feltételezhetnék, prófétájuk hallgatási fogadalmat tett.

Nem lehetett volna ilyen rövid idő alatt ennyire teljes képet összeállítani Martinról, ha nem segít valaki, aki még csak be sem lépett a 456C szobába. Ő volt Rafael Bloch, és a Martin Landesmann-nal kapcsolatban hosszú időn át folytatott, végül tragikus nyomozása során összegyűjtött dokumentumainak kincisével járult hozzá a munkához. Bloch a kirakójáték számos darabját hagyta hátra, de Eli Lavon ásta ki az igazi gyöngyszemet, és Rimona Stem segített a megfejtésben.

Egy címke nélküli, sárgásbarna mappában rejtőzött többoldalnyí kézirásos feljegyzés a Keppler Werk GmbH-ről, egy kis fémipari üzemről a korábbi keletnémet városban, Magdeburgban.

Nyilvánvaló, Landesmann titokban megvásárolta a vállalatot 2002-ben, majd milliókat ráköltve, a hajdan pusztuló létesítményt a modern technológia mintapéldányává alakította. Úgy tűnt, a Keppler gyártósorain készül Európában a legjobb minőségű ipari szelepek egy része - olyan szelepek, amelyekből a világ minden pontjára szállítanak vásárlóknak. Most ezeknek a vevőknek a listája szólaltatta meg a riasztócsengőt, mivel a Keppler elosztói lánc nagyon szépen egybevágtott egy csempészútvonallal, amelyet a Cég elemzői jól ismertek. A lánc útvonala Nyugat-Európa ipari övezetéből indult, átlopakodott a hajdani Szovjetunió államain, végigcsúszott a csendes-óceáni körzet szállítási útvonalain, hogy

végül megérkezzen céljához, az Iráni Iszlám Köztársaságba.

Ez, a csapat erőfeszítéseinek negyedik napján tett felfedezés sarkallta Gabrielt a bejelentésre, hogy megtalálták Martinnal kapcsolatban a kibomlott szálát. Uzi Navot azonnal a Mestermű nevet adta az akciónak, és a jeruzsálemi Káplán utca felé vette az irányt. A miniszterelnök részleteket akart, és Navot végre egy igazán fontosat tudott megosztani vele. Gabriel vállalkozása már nem egyszerűen egy eltűnt Rembrandt-portréről és egy csomó, a holokauszta idején ellopott vagyonról szólt. Martin Landesmann az irániakkal feküdt össze. És az ég tudja még kikkel másokkal.

Másnap este Martin Landesmann a Cég távolról végzett, de aktív megfigyelőmunkájának célpontja lett. A jelentős esemény színhelye Montreal volt; az alkalom pedig egy jótékonysági gála egy belvárosi szállodában, olyan célból, amely feltételezhetően kedves volt Szent Martin szívének. A megfigyelők több felvételt készítettek Landesmannról, miközben megérkezett az összejövetelre – Jonas Brunner, személyes biztonsági főnöke kíséretben és akkor is, amikor ugyanilyen módon távozott. Amikor legközelebb látták, magánrepülőgépéről szállt le éppen a genfi nemzetközi repülőtéren, és beült páncélozott Mercedes Maybach 62S limuzinjának hátsó ülésére, hogy közvetlenül az Elma villába, a Genfi-tó partján fekvő, fejedelmi birtokára menjen. Martin, mint ahogy hamarosan kiderítették, szinte egyáltalán nem tartózkodott a GVI Quai de Mont Blanc-i központjában. Műveleti bázisa az Elma villa volt, hatalmas birodalmának igazi idegközpontja és Martin sok titkának tárháza.

Ahogy a megfigyelés gyakorlata kialakult, áradni kezdtek a jelentések, bár nagy részük használhatatlan volt. A megfigyelők sok jó fényképet készítettek Martinről, és rögzítették az időnként, nagy távolságból elkapott hangokat, de erőfeszítéseik szinte semmi lényeges és igazán használható információt nem produkáltak. Martin nem hallható beszélgetéseket folytatott nem azonosítható személyekkel. Ez olyan volt, Gabriel megfogalmazása szerint, mint egy szöveg nélküli dalt hallgatni.

A problémát az jelentette, hogy a Műszaki Osztály az ismételt erőfeszítések ellenére sem tudta feltörni a GVI jól védett számítógéprendszerét, vagy lehallgatni Martin mobiltelefonját, amelyet mindig magánál tartott. Mivel nem kaptak előzetes tájékoztatást Martin nagyon sűrűn változó programjáról, Gabriel megfigyelői leginkább csak olyanok voltak, mint a ravasz rókát üldöző kutya farka. Egyedül a Martin pilótái által leadott repülési tervek utaltak a mozgására, de még ezeket sem lehetett igazán használni. A Landesmann-megfigyelés tizedik napján Gabriel kijelentette, nem akar több olyan képet látni, amelyiken Martin éppen beszáll egy repülőgépbe, vagy kiszáll onnan. Voltaképpen, állapította meg, örülne, ha soha többé nem látná Martin arcát. Martin világába kell bejutnia. A telefonjába. A számítógépébe. Ehhez pedig segítőtársra van szüksége. Martin félelmetes biztonsági intézkedéseit ismerve, illet nem lehetett csak úgy leakasztani valahonnan. Gabrielnek olyan valakitől kellett segítséget kapni, aki közel áll Martinhoz. Egy bizalmi helyen lévő ügynökre volt szüksége.

Egy hét éjjel-nappal folytatott kutatás után a csapat első potenciális jelöltjét akkor találta meg, amikor Martint Párizsban, az Ile Saint-Louis északi részén, a Quai de Bourbon 21. cím alatti, tetőtéri luxuslakásban figyelte. Az illető hölgyet egy sofőr által vezetett Mercedes vitte a házhoz öt perccel este kilenc után. Haja barna és divatosan rövid; szeme nagy, csillogó és kifejezetten intelligens. A megfigyelőcsapat magabiztosnak tartotta, és mikor hallották, ahogy elköszön a sofőrtől, britnek. A belépéshez szükséges kódot úgy adta meg, mint aki már sok alkalommal végezte a műveletet, majd besurrant az ajtón. Két órával később pillantották meg újra, ahogy a Szajna látványát csodálja Martin ablakából, mögötte Martinnal. Az intim helyzet, valamint hogy a nő testéből látható részen nem volt ruha, nem hagyott kétséget kapcsolatuk jellegét illetően.

A látogató másnap 8:15-kor távozott. A megfigyelők számos fényképet készítettek, amikor beszállt a sofőr által vezetett Mercedes hátsó ülésére, majd követték a Garde de Nord pályaudvarra, ahol a nő felszállt a 9:13-as londoni Eurostar vonatra. Három nap megfigyelés után Gabriel már tudta nevét, címét, telefonszámát és születési dátumát. És ami a legfontosabb, azt is tudta, hol dolgozik.

Ez az utolsó információ - a munkahely - volt az, amelynek hatására Uzi Navot azonnal „teljesen alkalmatlannak nyilvánította a feladatra. A további heves viták során a dühös Navot többször is olyan dolgokat mondott, amit később megbánt. Nemcsak Gabriel ítélőképességét kérdőjelezte meg, de épelméjűségét is.

- Egyértelmű, a Cornwalli szél kifújta valamit az agyadból - jegyezte meg egyszer gúnyosan. - Nem alkalmazunk ilyeneket. Mindenképpen kerüljük őket. Húzd ki a listádról, és keress valaki mást!

Navot tirádáit hallgatva Gabriel figyelemre méltó higgadtságot tanúsított. Türelmesen cáfolta Navot vádjait, eloszlatta félelmeit, és emlékeztette a Martint körülvevő védelmi rendszer félelmetes biztonságára. Az először Párizsban megpillantott nő a közmondásokban szereplő veréb, mondta. Ha szélnek eresztik, hónapokba is beletelhet, amíg újabb jelöltet találnak. Navot végül engedett, ahogy arra Gabriel számított is. Mivel Martin titkos kereskedelmi kapcsolatban áll az irániakkal, már nem konzervdoboz, amelyet le lehet rúgni az útról.

Martin bűneinek globális volta, a beszervezni készült személy útlevelével együtt azt jelentette, a Cég többé már nem cselekedhet egyedül. Partnerre van szükség, és alapos megfontolásból, talán kettőre is. Navot elküldte a meghívókat; a britek gyorsan vállalták a vendéglátó szerepét. Gabrielnek még egy utolsó kérése volt, és most Navot sem ellenezte. Az ember nem indul késsel pisztolyos banditák ellen, ismerte be. És egy Martin Landesmann kaliberű ember ellen sem kezd harcot úgy, hogy Ari Samron nincs ott a háta mögött.

44 LE MARAIS, PÁRIZS

Jó pár évvel korábban Maurice Durand kezébe akadt egy újságcikk Christoph Meili esetéről, amikor is a magán biztonsági őrt balszerencséjére a zürichi Banhoffstrassén, az UBS, a svájci Union Bank központjában osztották be munkára. Amikor 1997 januárjának egy délutánján a mélyen vallásos, kétgyermekes apa a szokásos ellenőrzéseket végezte éppen, belépett az iratmegsemmisítő terembe, és ott nagy kerekas tartályokat talált, amelyek tele voltak régi dokumentumokkal. Olyan pénztárkönyvek is voltak közöttük, amelyek az UBS és a hitleri Németország közötti tranzakciókról tartalmaztak részleteket. Meili meglehetősen gyanúsnak tartotta, hogy ilyen anyag van az iratmegsemmisítő teremben, mivel pár héttel korábban szövetségi törvényben tiltották meg a svájci bankok számára a háborús iratok bezúzását. Érezte, valami nincs rendben, ezért két pénztárkönyvet begyűrt az inge alá, és kicsempészte őket a Zürich melletti, szerény otthonába. Másnap átadta a dokumentumokat az Izraeli Kulturális Központnak, és akkor kezdődtek a problémái.

A központ vezetője gyorsan sajtótájékoztatót hívott össze, hogy elítélje az UBS-t a nyilvántartások könnyelmű megsemmisítéséért. Az UBS az iratok bezúzását sajnálatos tévedésnek minősítette, és azonnal a bank irattárosát tette felelőssé. Ami Chistopher Meilit illeti, őt haladéktalanul elbocsátották, és hamarosan számos bűnügyi vizsgálat indult ellene, a háborús dokumentumok kicsempészésével nem sértette-e meg a svájci banktitokra vonatkozó törvényeket. Meilit világszerte a „dokumentumok hőseként” ünnepelték, szülőföldjén azonban nyilvános vádakkal és halálos fenyegetésekkel üldözték. Svájc szégyenére válik, de a lelkiismeretére hallgató biztonsági őr az Egyesült Államok szenátusától kapott politikai menedékjogot, és családjával feltűnés nélkül New Yorkba települt át.

Akkoriban Maurice Durand úgy vélte, Meili cselekedete ugyan csodálatra méltó és bátor, de végtelenül meggondolatlan. Ezért is furcsa, hogy Durand most úgy döntött, nincs más választása, neki is hasonló útra kell lépnie. A sors iróniája, hogy őt is ugyanaz motiválta, mint Meilit. Bár Monsieur Durand karrierbűnöző volt, aki rendszeresen megsért a tízparancsolatból kettőt, de lelkiekben gazdag és tisztességes embernek tartotta magát, aki megpróbál egy bizonyos törvénynek megfelelően cselekedni. Ez a törvény nem engedi, hogy egy vérrel szennyezett festményért fogadjon el fizetséget. Azt sem engedi meg, hogy eltitkolja a benne elrejtve talált dokumentumot. Ha ezt teszi, nemcsak a történelem ellen követ el bűnt, de egy halálos gáztettben is cinkossá válik.

Volt azonban Meili ügyében két olyan elem, amelyeket Maurice semmiképpen sem akart megismételni – a közfigyelem felhívása és a pereskedésektől való fenyegetettség. Meili tévedése abban állt, vonta le a következtetést, hogy idegenre bízta magát. Ez magyarázza, aznap délután Durand miért döntött úgy, hogy előbb zárja be üzletét, és személyesen viszel egy tizenennyolcadik századi operalátcsövet Hannah Weinbergnek, egyik legkedvesebb vásárlójának.

Az ötvenéves, gyermektelen Madame Weinbergnek két szenvedélye volt: a régi francia optikai eszközökből álló, csodálatos gyűjteménye, és a fáradhatatlan harc, hogy meg lehessen szabadítani a világot a faji és vallási gyűlölet minden formájától. Hannah első szenvedélye nyomán szoros kapcsolatba került az Antiquités Sdentifiques üzlettel. A második szenvedélye arra sarkallta, hogy megalapítsa a franciaországi antiszemitizmus tanulmányozásával foglalkozó Isaac Weinberg Központot, melyet saját apai nagyapjáról nevezett el, akit 1942 júliusában a Jeudi noir alkalmával, a fekete csütörtökön tartóztattak le Párizsban, amikor a zsidókat gyűjtötték össze, és akit később Auschwitzban kivégeztek. Hannah Weinberget most Franciaország legismertebb, úgynevezett emlékezetmegőrző harcosának tekintették. Az antiszemitizmus ellem küzdelme révén rengetegen csodálták – a jelenlegi francia elnököt is beleértve –, de sok esküdt ellenséget is szerzett magának. A Weinberg Központ állandó fenyegetések céltáblája volt, akárcsak maga Hannah Weinberg is. Éppen ezért csak kevesen tudták, hogy nagyapja régi lakásában él a negyedik kerületben, a 24 rue Payée cím alatt, és Maurice Durand ezen kevesek közé tartozott.

A lakás előtti lépcsőfordulón várt a férfira, sötét színű pulóvert viselt, rakott gyapjúszoknyát és vastag térdzoknit. Sötét hajába ősz csíkok vegyültek; orra keskeny és hajlott volt. Melegen üdvözölte Durand-t, mindkét arcán megpuszilta, és behívta. A lakás nagy volt, egy tágas előszobán át lehetett bejutni, és a nappali szobából könyvtár nyílt. Az antik bútorokat fakó brokát borította, az ablakok mellett vastag bársonyfüggönyök lógtak, a kandallópárkányon pedig egy aranyozott óra ketyegett halkán. A berendezés célja az volt, hogy egy letűnt kor hangulatát keltse. Durand egy pillanatig tényleg úgy érezhette, az Antiquités Sdentifiques egy másik épületében áll.

Duran a formásoknak eleget téve átadta Hannah-nak az operalátcsövet, és tájékoztatta több érdekes cikkről, amelyeket hamarosan megszerezhet. Végül kinyitotta diplomatatáskáját, és csak úgy mellékesen megjegyezte:

– Pár napja néhány érdekes dokumentumra bukkantam, Madame Weinberg. Arra gondoltam, talán lesz egy kis ideje, hogy megnézze őket.

– Mik azok?

– Őszintén szólva, fogalmam sincs. Remélem, ön esetleg tudja.

Átadta Hannah Weinbergnek a régi, zsírpapírból készült tokot, és figyelte, ahogy kiveszi a vékony lapokat.

– Egy teleszkópban voltak, melyet pár hete vásároltam – mondta. – Akkor találtam rájuk, amikor kisebb javítást végeztem rajta.

– Különös.

– Én is annak tartom.

– Honnan kapta a teleszkópot?

– Ha nem haragszik, Madame Weinberg, ezt inkább nem...

A nő feltartotta kezét.

– Ne is mondjon többet, Monsieur Durand. Teljes diszkrécióval tartozik ügyfeleinek.

– Köszönöm, madame. Tudtam, meg fog érteni. A kérdés, ez mi lehet?

– A nevek egyértelműen zsidó nevek. És az is világos, pénzzel van kapcsolatban. Minden névhez tartozik egy összeg svájci frankban, valami nyolcjegyű számmal együtt.

– Nekem háborús dokumentumnak tűnik.

A nő óvatosan tapogatta az egyik papír szélét.

– Az. A papír rossz minősége elárulja. Voltaképpen az is csoda, hogy az oldalak épek.

– És a nyolcjegyű számok?

– Nehéz megmondani.

Durand habozott egy kicsit.

– Elképzelhető, hogy valamilyen bankszámlaszámok, Madame Weinberg?

Hannah Weinberg felpillantott.

– Svájci bankszámlák?

Durand udvariaskan elmosolyodott.

- Ön a szakember, madame.

- Igazából nem vagyok az. De valószínűnek tűnik. - Újra tanulmányozni kezdte az oldalakat. - De ki állítana össze egy ilyen listát? És miért?

- Talán ismer valakit, aki választ adhat erre a kérdésre. Valakit a központban, például.

- Igazából senki sincs, aki tisztán pénzügyi dolgokkal foglalkozik. És ha igaza van a számokat illetően, a dokumentumokat olyannak kell megnéznie, aki tud egyet s mást a svájci bankügyekről.

- Ismer ilyet, madame?

- Egész biztos talállok valakit, aki ért hozzá.

Rápillantott a férfira, és megkérdezte:

- Ez a kívánsága, Monsieur Durand?

Bólintott.

- Lenne azonban egy kérésem. Szeretném, ha nem említené a dologgal kapcsolatban a nevem. Az üzlet, tudja. Néhány ügyfelem esetleg...

- Ne aggódjon! - mondta Hannah Weinberg, a szavába vágva. - Nálam biztonságban van a titka, Maurice. Ez kizárólag köztünk marad. Szavamat adom rá.

- Felhív, ha megtud valami érdekeset?

- Természetesen.

- Köszönöm, madame. - Maurice Durand bezárta diplomatatáskáját, és cinkos módon elmosolyodott. - Nem szívesen vallom be, de mindig is vonzódtak a rejtélyek.

Hannah Weinberg könyvtárszobájának ablakánál állt, és figyelte, Maurice Durand alakja miként olvad bele a rue Pavée egyre sűrűsödő sötétségébe. Utána a listára nézett.

Kaiz, Stem, Hirsch, Greenberg, Káplán, Cohen, Klein, Abramowitz, Stein, Rosenbaum, Herzfeld...

Egyáltalán nem volt benne biztos, valóban elhiszi Durand történetét. Ettől függetlenül, ígéretet tett. De mi legyen a listával? Szakemberre van szükség. Valakire, aki tud egyet s mást a svájci bankokról. Valakire, aki tudja, mit hová temettek el. Néhány esetben szó szerint.

Kihúzta íróasztalának felső fiókját - az íróasztal egykor nagyapjáé volt -, s kivett belőle egy kulcsot. A kulcs egy sötét folyosó végén lévő ajtót nyitott. Az ajtó mögött gyerekszoba, Hannah régi szobája, amelyben megállt az idő. Oszlopos ágy csipketetővel. Polcok kitömött állatokkal és játékokkal. Egy szívdöglesztő amerikai színész újságból kivágott, fakó képe. És felül, egy vidékies francia öltözőasztal fölött, félhomályba burkolózva egy festmény, Gachet kisasszony fészülőasztalánál, Vincent van Gogh alkotása. Pár évvel korábban kölcsönadta egy férfinak, aki terroristát üldözött - izraeli férfi, egy angyal nevével. Telefonszámot is kapott tőle, hol érheti el szükség esetén, vagy ha valamit kérni akar. Talán ideje felújítani ezt a kapcsolatot.

45 THAMES HOUSE, LONDON

A tárgyalóterem elképesztően nagy volt, akárcsak a fényes, négyszögletű asztal, amelyik teljesen végigérte. Samron a neki kijelölt helyen ülve egész eltörpült a nagy forgószéken, és a folyó túlsajtán az MI6-nek a mesékből ismert Smaragdvárosra emlékeztető központját nézte. Gabriel mellette foglalt helyet, kezét összekulcsolta az asztalon, és a szemben lévő két embert figyelte. Baloldalt, nem kifejezetten rászabott blézerben és gyűrött nadrágban ült Adrian Carter, a CIA Nemzeti Biztonsági Szolgálatának igazgatója. A jobb oldalon kapott helyet Graham Seymour, az MI5 igazgatóhelyettese.

Az asztalnál ülő négy férfi egyfajta titkos testvéri szövetséget alkotott. Bár mindegyikük lojális volt saját országához, kapcsolatuk független volt az időktől és politikai feletteseik szeszélyeitől. Elvégezték azokat a kellemetlen feladatokat, amelyekre más nem vállalkozott, és a következményekkel csak utólag foglalkoztak. Harcoltak egymásért, öltek egymásért, és néhány esetben vért is hullattak egymásért. Már több közös akcióban dolgoztak együtt rendkívüli stresszhatás alatt, és kifejlesztettek magukban egy titokzatos képességet, hogy megérezzék egymás gondolatait. Ennek eredményeként mind Gabriel, mind Samron előtt fájdalmasan nyilvánvaló volt, az asztal angol-amerikai oldalán feszültség támadt.

- Valami baj van, uraim? - kérdezte Samron.

Graham Seymour Carterre nézett, és komor arcot vágott.

- Ahogy az amerikai testvéreink szokták mondani, most kutyaszorítóban vagyok.

- Adrian is?

- Nem - válaszolt Carter azonnal. - Grahamet nagyra becsüljük. Őrá a Fehér Házban haragszanak.

- Igazán? - Gabriel Seymourra pillantott. Ez már valami. Hogy sikerült elérned?

- Múlt éjszaka az amerikai hírszerzés hibát követett el. Jelentős hibát - tette hozzá. - A Fehér Ház most minden erejével igyekszik a károkat csökkenteni. Kedélyek izzanak. Ujjak mutogatnak. És úgy tűnik, a legtöbb ujj énám szegeződik.

- Mi volt pontosan a hiba?

- Egy pakisztáni állampolgár, aki időnként az Egyesült Királyságban él, megpróbálta felrobbantani magát a Koppenhága-Boston repülőjáraton. Szerencsére ő is olyan béna volt, mint a múltkori alak, és úgy tűnik, a nemzetközi járatok utasai is hozzáedződtek már, hogy saját maguk birkózzanak meg helyzetekkel.

- Akkor miért haragszik rád bárki?

- Jó kérdés. Már több hónapja figyelmeztettük az amerikaiakat, az illető ismert radikálisokkal áll kapcsolatban, és esetleg támadásra kap kiképzést. A Fehér Ház szerint azonban nem voltak elég határozottak a figyelmeztetéseim. Seymour Carterre nézett. - Feltételezem, esetleg olvasói levelet közölhettem volna a New York Timesban, de azt már túlzásnak tartottam.

Gabriel Cartert kérdezte:

- Mi történt?

- A mi oldalunkon valaki pontatlanul írta le a nevet, amikor bevitte a terrorizmussal gyanúsítottak adatbázisába.

- Ezért nem került fel a tilalmi listára?

- Így van.

Graham Seymour hitetlenkedve rázta meg fejét.

- Van egy tízéves amerikai cserkészfiú, aki nem tud lekerülni a tilalmi listáról, én azonban nem tudok felvinni rá egy ismert muzulmán terroristát. Pont ellenkezőleg, korlátozás nélküli vízumot adtak neki, és felszállhatott a repülőgépre csak egy útra szóló jeggyel és robbanószerrel a kezításkájában.

- Igaz ez, Adrian? - kérdezte Gabriel.

- Nagy vonalakban - ismerte be Carter rosszkedvűen.

- Akkor miért Grahamet kell érte hibáztatni?

- Politikai szempontból így kényelmes - mondta Carter habozás nélkül. - Ha nem vetted volna észre, befolyásos emberek vannak az új elnökünk körül, akik szeretik azt a látszatot kelteni, nem folyik harc a terrorizmus ellen. Már ki sem szabad mondanom ezeket a szavakat. Ezért amikor tényleg történik valami...

- A befolyásos emberek az elnökököt körül bűnbakot keresnek.

Carter bólintott.

- És Graham Seymourt szemelték ki maguknak? - kérdezte Gabriel hitetlenkedve. - Egy lojális barátot és szövetségest, aki már a terrorizmus elleni harc kezdete óta a ti oldalatokon áll?

- Ezt én is bizonygattam az elnök terrorizmuselleni tanácsadójának, de nincs kedve odafigyelni rá. Úgy tűnik, az állása pillanatnyilag nem kifejezetten stabil. Ami Grahamet illeti, át fogja vészelní. Ő az egyedüli személy a nyugati hírszerzésben, aki nálam is régebben van a hivatalában.

Seymour mobiltelefonja halkán megszólalt. Egy gomb lenyomásával átirányította a hívást a hangpostafiókba, felállt az asztaltól, és átment a faliszekrényhez egy pohár kávéért. Mint általában, most is világosszürke öltönyt viselt, amely tökéletesen állt rajta, és csíkos nyakkendőt. Arca karakterisztikus volt, és dús, ezüstös hajával úgy nézett ki, mint a drága, de szükségtelen csecsebecsék hirdetésein látható modellek. Bár rövid ideig terepen is dolgozott, pályafutásának oroszlánrészét az MI5 központjának zárt ajtóí mögött töltötte. Graham Seymour tájékoztató megbeszéléseken való részvétellel és dossziék olvasásával harcolt Nagy-Britannia ellenségeivel. Az egyetlen fény, amely előkelő arcvonásaira vetült, halogén asztali lámpájából áradt. És az egyedüli felület, amelyet kézi munkával készült angol cipőí tapostak, az irodája és a vezérigazgató irodája közötti finom gyapjúszőnyeg volt.

- Hogy halad az eltűnt Rembrandt utáni kutatás? - kérdezte Seymour.

- Már mozgásba lendült.
- Én is így hallattam.
- Mennyit tudsz, Graham?

- Tudom, hogy Christopher Liddell műterméből bizonyítékot vittél magaddal egy gumikesztyűben, és utána Amszterdamba mentél. Onnan Argentínába utaztál, ahol két nappal később bombamerényletben meghalt az ország egyik legismertebb embere, aki a lelkiismeret hangját képviselte. - Seymour kis szünetet tartott. - Régi ellenség, vagy sikerült újat szerezned?

- Azt gondoljuk, Martin Landesmann volt.
- Tényleg?

Seymour lesöpört egy láthatatlan cérnaszálat nadrágjáról.

- Nem tűnsz borzasztó meglepettnek, Graham.
- Nem is vagyok.

Gabriel Adrian Carterre nézett, aki éppen az MI5 céges jegyzettömbjére firkálgatott.

- És te, Adrian?

Carter felpillantott a munkából.

- Mondjuk úgy, sosem hajlongtam mély tisztelettel Szent Martin oltára előtt. De feltétlenül mondd el a többit is, Gabriel. Egy ilyen nap után igazán értékelnék egy jó történetet.

Adrian Carter képességeit könnyen alá lehetett becsülni, és ez a tulajdonság gyakran volt hasznára a CIA-nál folytatott munkája során. Carter papos vagy professzoros viselkedésében csak kevés utalt rá, hogy a világ leghatalmasabb hírszerző hálózatát irányítja - vagy hogy mielőtt Langley-ben a hetedik emeletre költözött, titkos csatamezőkön tevékenykedett Lengyelországtól Közép-Amerikán át Afganisztánig. Idegenek többször egyetemi professzornak vagy valamilyen orvosnak vélték. Tény, Adrian Carter inkább keltette olyan ember látszatát, aki államvizsga-dolgozatokat értékel, vagy betegek panaszait hallgatja.

Cartert a hallgatás képessége emelte vetélytársai fölé Langley-ben. Gabriel beszámolója során szinte mozdulatlanul ült, lábai keresztben, kezei pedig figyelő pózban, álla alatt összefogva. Mindössze egyszer mozdult meg, és akkor is csak azért, hogy előhúzza pipáját. Ez jelt adott Samronnak, hogy ő is elővegye sajátját, noha Seymour valamennyire érvényesíteni próbálta az MI5 tilalmát a dohányzásra vonatkozóan. Mivel már hallotta Gabriel történetét, Samron inkább az impozáns környezetet nézegette, meglehetősen fitymálóan. Olyan épületben kezdte karrierjét, amelyben az áramon és folyó vízen kívül a kényelem nem sok más eszköze volt. A brit titkosszolgálat előkelősége mindig is szórakoztatta. Samron azt vallotta, a szép épületekre és elegáns bútorra költött pénz olyan, amelyet nem lehet titkok megszerzésére használni.

- Megjegyzésképpen - mondta Grahain Seymour Gabriel elbeszélésének végén -, eddig már sikerült megszegned megegyezésünk számos rendelkezését. Azzal a feltétellel engedték letelepedésedet az Egyesült Királyságban, hogy visszavonulsz, és munkád kizárólag művészeti jellegű lesz. Ez az ügy megszűnt művészeti vonatkozásúnak lenni, miután a Buenos Aires-i robbantást követően visszatértél régi szolgálatod karjai közé. És kétségkívül megszűnt művészeti vonatkozásúnak lenni akkor, amikor a miniszterelnököd engedélyezett egy átfogó nyomozást Martin Landesmann-nal kapcsolatban. Mellékesen, ez már rég esedékes volt.

- Mit tudtok Martinról, amit a világ többi részén nem ismernek?

- Néhány éve Ófelsége Adó- és Vámhivatala nagy erőket mozgósított, hogy lecsapjon pár brit alattvalóra, akik offshore adóparadicsomokban rejtettek el pénzt. A vizsgálatok során meglepően sok angol állampolgárt találtak, akik közül többnek kétes jövedelemforrása volt, és egy bizonyos liechtensteini Meissner Privatbank pénzügyi intézményénél helyezte el pénzét. Egy kis utánjárással kiderítették, a Meissner nem is igazán bank, hanem intézmény szolid pénzmosás céljaira. És sejted, kinek a tulajdonában áll?

- A genfi Global Vision Investmentsnek?

- Számos egység és leányvállalat közbeiktatásával, természetesen. Amikor a fiúk az Adó- és Vámhivatalnál arra készültek, hogy nyilvánosságra hozzák felfedezéseiket, lelkes vállon veregetésre számítottak. Legnagyobb meglepetésükre azonban, magas helyről utasítást kaptak, zárják le a vizsgálatot, így az ügyet ejtették.

- Indokolták valamivel?

- Semmivel, amit bárki hangosan ki mert volna mondani - felelte Seymour. - Egyértelmű volt azonban, a Downing Street nem akarja kockáztatni a svájci befektetési pénzeknek az

Egyesült Királyságba áramlását azzal, hogy nyilvános vitába kezd a svájci üzleti felelősség védőszentjének tartott emberrel.

Carter úgy ütögette pipáját a hamutartóba, mintha bírói kalapács volna, és kezdte lassan megtömní.

- Szeretnél még bármit hozzátenni, Adrian? - kérdezte Gabriel.

- Zentrum Security.

- Mi ez?

- Egy zürichi központú biztonsági cég. Pár éve számos, Svájcban tevékenykedő amerikai vállalat arról győződött meg, üzleti kémkedés céltáblái lettek. A kormányhoz fordultak, és segítséget kértek. A kormány csendben tudósított engem is.

- És?

- Kiderítettük, hogy a panaszos ügyben érintett összes vállalatra a Zentrum szállt rá. Ez nem csak „fegyveres őrző-védő” cég. A szokásos védelmi szolgáltatásokon felül olyan jövedelmező tevékenységgel is foglalkozik, amelyet tengeren túli konzultációként határoz meg.

- Ennek jelentése?

- Ügyleteket intéz ügyfelek és külföldi partnerek között, amelyek lehetnek vállalatok, de kormányok is.

- Milyen ügyleteket?

- Olyanokat, amelyeket nem lehet hagyományos eszközökkel lebonyolítani - mondta Carter. - Azt pedig sejtheted, kinek a tulajdonában áll a Zentrum Security.

- Global Vision Investments.

Carter bólintott.

- Intéztek valaha is bármilyen ügyletet a magdeburgi Keppler Werk GmbH német cégnek?

- A Keppler még egyszer sem bukkant fel a radarernyőinken - mondta Carter. - De ahogy te is tudod, több ezer nemzetközi cég dolgozik most Iránban. A kínai barátaink a legerőszakosabb betolakodók között vannak. Ők bárkivel üzletelnének, de a németek sem sokkal jobbak. Mindenki piaci részesedést akar, és az ilyen időkben nehezen mond le róla olyan apróság miatt, mint Irán szándéka a nukleáris fegyverkezésre. Legalább ezerhétszáz német vállalat folytat üzleti tevékenységet Iránban, és közülük sok nagyon korszerű ipari berendezéseket gyárt. Évek óta győzködjük a németeket, fogják vissza üzleti kapcsolataikat az irániakkal, de nem hallgatnak ránk. Néhány még a legközelebbi szövetségeseink közül is összeborul Teheránnal, és ennek oka mindig egy és ugyanaz. Mohóság.

- Nem furcsa? - jegyezte meg Samron. - Az ország, amely az utolsó holokausztot szabadította ránk, most azzal a néppel folytat élénk üzleti tevékenységet, amely a következővel fenyeget.

Mind a négy férfi zavartan elhallgatott. Gabriel törte meg a csendet.

- Kérdés - kezdett bele -, hogy Martin Landesmann veszélyes anyagokat szállít-e az irániaknak suba alatt? Amennyiben erről van szó, két dolgot kell tudnunk. Pontosan mit ad el nekik? És az hogy jut oda?

- Szerinted hogyan tudhatjuk meg? - kérdezte Seymour.

- Bejutunk a műveleteket végzők közé.

- Sok szerencsét hozzá! Martin rendkívüli módon ügyel a biztonságra.

- Nem annyira, mint ahogy gondolhatnánk. - Gabriel az asztalra tett egy kémfelvételt. - Feltételezem, felismeritek a nőt.

- Ki ne ismerné? - Seymour mutatóujjával böködte a képet. - De hol készült?

- Martin párizsi lakása előtt. Vele töltötte az éjszakát.

- Biztos vagy benne?

- Szeretnél újabb fényképeket látni?

- Isten ments! - mondta Seymour. - Sosem vonzottak az olyan akciók, amelyekben szívügyek vannak. Ezek nagyon zavarosak lehetnek.

- Az élet is zavaros, Graham. Ez ad munkát neked, nekem és a hozzánk hasonlóknak.

- Talán. De ha nem bánunk óvatosan ezzel az új jelölteddel, nekem nem sokáig lesz meg a munkám. - Seymour lenézett a képre, és lassan megcsóválta fejét.

- Miért nem tudott Martin belehabarodni egy pincérnőbe, mint minden más pasas?

- Remek ízlése van.

- Ezzel kapcsolatban várnék az ítélettel, amíg nem találkozol a nővel. Nem kis hírneve van. Lehet, hogy el fog utasítani.

Seymour kis szünetet tartott, majd hozzátette:

- És természetesen van egy másik lehetőség is.

- Mi az?
- Talán szerelmes a férfiba.
- Nem lesz, amikor a munka végére érek.
- Ne legyél olyan biztos benne! A nők szeretik elnézni az imádott férfi hibáit.
- Igen - mondta Gabriel. - Ezt már hallottam valahol.

46 THAMES HOUSE, LONDON

A Mestermű hadművelet másnap délelőtt, 11:45-kor vált közös amerikai-brit-izraeli vállalkozássá, amikor Graham Seymour kilépett a Downing Street 10-ből, lezárt irattáskájában az összes szükséges minisztériumi meghatalmazással. A megegyezés nyélbe ütésének sebessége jól mutatja, Seymourak milyen befolyása volt a Whitehall ügyeibe. Seymour később elismerte, a régimódi realpolitika is érvényesült, elég előrelátóan. Ha Martin Landesmann elbukik, ismerték fel a politikusok, akkor nagy eséllyel sok brit pénzt is magával ránt a mélybe. Számításaik szerint célszerűbb volt Gabriel hadműveletében részt venni, mint kívülről szemlélni az eseményeket. Egyébként talán semmi más nem marad Martin pénzügyi világának teteméből, csak fehér csontok és egy kevés aprópénz.

Abban a pillanatban az amerikaiak megelégedtek a bizalmas és megbízható tanácsadó szerepével. És valóban, pár órával a Thames House-ban tartott megbeszélés után Adrian Carter már úton volt Langley felé, Gulfstream V magánrepülőgépén. Gabriel Allonnak nem volt saját repülőgépe, és szándéka sem, hogy a hadműveletet más kezébe adja, még ha olyan megbízható barátról van is szó, mint Graham Seymour. Ő találta meg a célt, és Gabriel személyesen akarta lezárni az ügyet. Ez egy kis problémát jelentett az MI5 jogászáinak. Igen, jelentették ki hosszas tanakodás után, megengedhető egy külföldi titkosszolgálat tagjának, hogy ilyen megbeszélésen részt vegyen. De csak azt követően, hogy az élet megmásíthatatlan jogi körülményeit félreérthetetlen formában az illető tudomására hozták.

Ezért aznap délután, nem sokkal negyed három előtt, Gabriel ismét ott ült a kilencedik emeleti tárgyalóterem hatalmas asztalánál, és úgy tűnt, ebből az alkalomból az MI5 teljes jogi osztálya ott van vele szemben. Gabriel brit földön végzett korábbi akcióinak rövid ismertetése után - az összeállítás meglepően teljes volt - a jogászok lefektették a Mestermű hadműveletben való részvétel szabályait. A célpont munkájának kényes jellege folytán, a tevékenységet végzők toborzását nagyon óvatosan kell végezni. Semmilyen kényszerítőeszközt nem lehet alkalmazni, és semmi olyasmit, ami akár csak kicsit is emlékeztet zsarolásra. A továbbiakban brit földön a műveletre kiválasztott személy minden izraeli megfigyelését be kell fejezni. A célpont brit földön történő megfigyelését, jóváhagyás esetén, az MI5 végzi.

- Most ezt írja alá! - mondta az egyik jogász, Gabriel kezébe nyomva egy feltűnő formájú dokumentumot és egy úgyszintén feltűnő formájú aranytollat. - És az ég legyen önnel irgalmas, ha akár egyetlen szót is megszeg belőle.

Gabrielnek semmi ilyen nem állt szándékában - legalábbis abban a pillanatban -, ezért ráfirkantott valami olvashatatlant a jelzett vonalra, és visszavonult az előcsarnokba. Ott Nigel Whitcombe várakozott rá, az MI5 egy fiatal törzstisztje, aki az első munkatapasztalatokat akkor szerezte, amikor Gabriel akciójában vett részt Iván Harkov ellen. Whitcombe papos kinézete hivatásos bűnözőkére jellemző, fondorlatos gondolkodást takart.

- Meglep, hogy még egy darabban látlak - mondta.
- Megoldották vágások és kék foltok nélkül.
- Jók benne. - Whitcombe félredobta az Economist egy kéthetes számát, és felállt. - Menjünk most le! Nem szeretném lekésni a nyitófelvonást.

Lifttel lejutottak az épület legalsó szintjére, és ott végigmentek egy jól megvilágított folyosón, az operációs központ feliratú ajtóhoz. Whitcombe beütötte a biztonsági kódot, és bevezette Gabrielt. A terem egyik falán nagy képernyők voltak, amelyeket erre kiválasztott, vezető beosztású, operációs tisztek figyeltek. A Seymour jelzésű szék üres volt - ami nem meglepő, mivel a férfi, aki általában ülni szokott rajta, abban a pillanatban éppen készült a régóta várt visszatérésre az akciók világába. Whitcombe megérintette Gabriel karját, és rámutatott a zárt láncú kamerák felvételeinek képernyőjére a fal közepén.

- Itt jön anőd.

Gabriel még idejében nézett oda, hogy megpillantson egy esőtől vizes autót, amint éppen áthalad egy nyomasztó kinézetű, modern irodaépület biztonsági kapuján. A kép bal alsó sarkában lehetett látni a felvételt készítő kamera helyét: Wood Lane, Hammersmith. Tíz perccel később Nigel Whitcombe egy másik képre mutatott a falon, amely közvetlenül a BBC-től érkezett. Az egyik technikus pont jókor erősítette fel a hangot, hogy hallani lehessen a hírolvasó bemondót.

„Újfejléményekről kaptunk ma tudósítást...”

Whitcombe Gabrielre nézett, és elmosolyodott.

- Valami azt súgja, érdekes este lesz ez a mai.

Nagyon jól mutatja a nyomtatott sajtó akkori, meglehetősen siralmas állapotát, hogy Zoe Reed, akit a brit újságírás egyik legfényesebb csillagának tekintettek, a szervezése előtti utolsó órákat televíziós lámpák vakító fényében töltötte. A sors iróniája, hogy aznap esti szereplései nagy fejfájást jelentettek a Downing Street számára, mivel olyan állítások is voltak bennük, melyek szerint a Munkáspárt egy újabb parlamenti képviselőjét azonosították az Empire Aerospace megvesztegetési botrányában. Először a BBC kereste őt, majd a Sky News hírcsatorna, a CNBC és végül a CNN International.

Amikor a CNN Great Marlborough Street 16. alatti stúdiójából kilépett, akkor támadt először olyan érzése, hogy az este nem a tervek szerint alakul. Az váltotta ki, hogy hirtelen eltűnt a Financial Journal által felfogadott sofőr az autóval, amely szereplésről szereplésre vitte. Miközben mobiltelefonját kereste, egy középkorú, esőkabátos férfi lépett oda hozzá, és tájékoztatta, valami szervezési probléma miatt új autót kap, egy csillogó Jaguárt, amely az út másik oldalán parkol. Mivel a fárasztó nap után már nagyon szeretett volna hazatérni, gyorsan átvágott az úton az esőben, és habozás nélkül beszállt a hátsó ülésre. Akkor döbbsent rá, nincs egyedül. Egy jól öltözött, arányos vonású, dús, ezüstös hajú férfi ült mellette, füléhez szorított mobiltelefonnal. Leengedte a telefont, és úgy nézett Zoera, mint aki pont őrá várt.

- Jó estét, Ms. Reed. Nevem Graham Seymour. A biztonsági szolgálatnál dolgozom, és nem saját hibámból, de vezető beosztásba kerültem, amiről személyesen is meggyőződhet, ha beszél a személlyel, akit most hívtam. - Átadta a telefont. - A főigazgatóm. Gondolom, emlékszik még a hangjára, mivel a múlt hónapban készített vele interjút. Véleményem szerint eléggé megszorongatta, de nagyon jó volt az írását olvasni.

- Ezért vagyok most itt?

- Természetesen nem, Ms. Reed. Azért van itt, mert támadt egy komoly problémánk - amely az ország és az egész civilizált világ biztonságára kihat és most az ön segítségére van szükségünk.

Zoe óvatosan emelte füléhez a telefont.

- Jó estét, Zoe kedves - hallott egy ismerős, idősebb női hangot. - Legyen nyugodt, Graham mellett teljes biztonságban van. És elnézést kérek, amiért megzavarjuk az estéjét, de attól tartok, nem volt más megoldás.

A Thames House operációs termében több ember megkönnyebbülten sóhajtott, miközben figyelte, hogy a Jaguár elindul a járdaszegély mellől.

- Most kezdődik a móka - mondta Nigel Whitcombe.

- Készülődnünk kell, nehogy lekéssük a második felvonást.

47 HIGHGATE, LONDON

A titkos központ Highgate egy csendes zsákutcájának végén volt, háromemeletes masszív, viktoriánus, vörös téglás épület, tetejének mindkét végén kéményekkel. Gabriel és Nigel Whitcombe érkezett először, és már az emeleti dolgozószobában ülve figyelte az ott lévő képernyőkön, hogyan lép be Zoe Reed a főbejáraton. Pár barátságos megjelenésű női alkalmazott azonnal elvette tőle esőkabátját, táskáját és mobiltelefonját; ezután Graham Seymour felkísérte a nappali szobába. A helyiség egy londoni magánklub meghitt, régimódi hangulatát árasztotta. A kandalló fölött még egy borzasztó kép is lógott, egy vidéki vadászjelenet reprodukciója. Zoe kicsit zavarodott arccal nézegette, majd Seymour kérésére beült egy bőrfotelbe.

Seymour odalépett a fal melletti kisasztalhoz, amelyen ételek és italok voltak, és a

pumpás termoszból két pohárba kávét töltött. A nagy figyelem, ahogy ezt a feladatot végezte, pontosan tükrözte hangulatát. Zoe Reed nem akárki volt, akit kiszemeltek a beszervezéshez. Igen, a Martin Landesmann-nal folytatott kapcsolata révén sebezhető, ám Seymour tudta, ezt soha, semmilyen módon nem használná ki. Így nemcsak saját karrierjét kockáztatná, de az esélyt is elszalasztaná annak megszerzésére, amire legnagyobb szükségük van. A legtöbb

veteránhoz hasonlóan, Seymour is tisztában volt vele, a sikeres beszerzés, akárcsak egy sikeres vallatás, általában azon múlik, mennyire tudják kihasználni a megcélzott személy jellemének domináns elemeit. És Graham Seymour két alapvetően fontos dolgot ismert Zoe Reedről. Tudta, minden formában megveti a korrupciót, és azt is tudta, nem fél a befolyásos férfiaktól. Azt is gyanította, nem az a fajta nő, aki jól reagál, ha megtudja, becsapták. Tény viszont, ez csak kevés nőre jellemző.

Most az emberi érzelmeknek erre az aknamezejére hatolt be Graham Seymour, mindkét kezében egy-egy forró kávéscsészét egyensúlyozva. Az egyiket odaadta Zoenak, és szinte csak mellékesen arra kérte, írja alá az előtte lévő asztalon heverő dokumentumot.

- Mi ez?

- A Hivatali titoktartás törvénye. - Seymour hangja szinte mentegetődő volt. - Attól tartok, alá kell írnia, mielőtt folytatjuk a beszélgetést. Megértheti, Ms. Reed, az információ, amelyet most megosztok önnel, nem közölhető a Journal lapjain. Vagyis, miután aláírta...

- Erről még családtagjaimmal sem beszélhetek. - Gúnyos pillantással méregette a férfit. - Mindent tudok a Hivatali titoktartás törvényéről, Mr. Seymour. Mit gondol, kivel van dolguk?

- Nagy-Britannia egyik legügyesebb és legnagyobb tiszteletnek örvendő újságírójával, ezért is tettünk meg mindent annak érdekében, hogy a beszélgetés magánjellegű legyen. És most kérem, ha aláírná, Ms. Reed.

- Nem éri meg a papírt. - Mivel ezt csend fogadta, Zoe megadóan sóhajtott, és aláírta a dokumentumot. - Tessék - mondta, Seymour felé tolva a papírt és a tollat. - Most már elárulhatják, pontosan miért is vagyok itt.

- A segítségére van szükségünk, Ms. Reed. Semmi másért.

Seymour délután gondosan válogatta össze a szavakat, mit fog mondani. Szolgálatra történő behívásról volt szó - hivatkozás patriotizmusra, egy ilyen divatjamúlt fogalom említése nélkül -, és pontosan azt a hatást váltotta ki, amit remélt.

- Segítség? Ha a segítségemre van szükségük, miért nem hívtak fel egyszerűen telefonon? Mi szükség van a titokzatoskodásra?

- Telefonon nem lehetett, Ms. Reed. Beláthatja, könnyen előfordulhat, valaki figyelőnt, és hallgatja a beszélgetéseket.

- Ki az ördög figyelne engem?

- Martin Landesmann.

Seymour megpróbálta a lehető legtermészetesebb hangon kimondani a nevet, de még így is azonnal látszott a kiváltott hatás Zoe arcán. Kicsit elpirult, ám rögtön visszanyerte természetes arcszínét. És bár nem volt tudatában, Zoe ezzel megválaszolta Gabriel két legfontosabb kérdését. Zavarba ejtette a Martin Landesmann-nal fenntartott kapcsolata. És képes volt kényes helyzeteket kezelni.

- Ez valami tréfa? - kérdezte nyugodt hangon.

- Az MI5 igazgatóhelyettese vagyok, Ms. Reed. Semmire sincs sok időm, főként tréfákra nincs. Mármost tudnia kell, Martin Landesmann egy olyan vizsgálat célpontja, amelyet az Egyesült Királyság két szövetségesünk bevonásával végez. Arról is biztosítjuk, ön semmi ilyesminek nem célpontja.

- Micsoda megkönnyebbülés - mondta. - Tehát miért vagyok itt?

Seymour óvatosan fogalmazott a forgatókönyv szerint.

- Tudomásunkra jutott, szoros kapcsolatot tart fenn Mr. Landesmann-nal. Ezt szeretnénk kihasználni vizsgálatunk céljaira.

- Egyszer készítettem interjút Mr. Landesmann-nal. Alig hiszem, hogy ez abba a kategóriába tartozna, ami...

Seymour kezét felemelve félbeszakította. Erre már készült. Voltaképpen nem is várt mást. De semmiképp sem akarta Zoet olyan helyzetbe hozni, hogy úgy érezze, hazudnia kell.

- Nem vagyunk a bíróságon, Ms. Reed. Nincs jogi kötelessége beszélni, és én sem azért vagyok itt, hogy bárkiről ítéletet mondjak. Ismeretes, mindannyian követtünk már el hibákat, engem is beleértve. Ezzel együtt azonban, őszintének kell lennünk egymáshoz. És

attól tartok, nincs sok időnk.

Úgy tűnt, Zoe gondosan megválogatja szavait.

- Miért nem kezdi ön, Mr. Seymour? Legyen őszinte hozzám!

Próbára teszi - ezt Seymour is láthatta. Habozás nélkül megragadta a lehetőséget, bár hangja szigorúan tárgyilagos maradt.

- Tudjuk, úgy tizenhét hónapja kizárólagos interjút kapott Mr. Landesmantól, az első ilyen, amelyet valaha bárkinek is adott. Tudjuk, most romantikus kapcsolat van önök között. Azt is tudjuk, rendszeresen találkoznak, és utoljára Párizsban, az ile saint-louis-i lakásában voltak együtt. - Seymour kis időre elhallgatott. - Ebből azonban semmi nem fontos.

Zoe ezúttal nem próbálta tagadni a tényeket. Ehelyett híres vérmérsékletének adta tanújelét.

- Nem fontos? - csattant fel. - Mióta követnek?

- Sosem követtük.

- Ennyit az őszinteségről.

- Őszinte vagyok, Ms. Reed. Teljesen véletlenül bukkantunk az ön nyomára. Martin Landesmant figyeltük, amikor felment a lakásába. Sajnos ön egyszerűen bekerült az áramlatba.

- Ez jogi kifejezés?

- A helyzetet írja le, Ms. Reed.

Zoe lemondott a tagadásról, és a jogos felháborodáshoz folyamodott, az újságírók világszerte megszokott fegyveréhez.

- Még ha az ön által említett módon jutott is tudomásukra az információ, nincs joguk, hogy ennek alapján cselekedjenek, vagy bármilyen célra felhasználják.

- A helyzet az, hogy van. Ha kívánja, megmutathatom a belügyminiszter aláírását. Mindezzel együtt, nem a magánélete érdekel minket. Azért kértük ide, mert kényes információink vannak - amelyeket megosztunk önnel, ha segít nekünk.

Seymour szigorúan bizalmas információja cseppet sem enyhítette Zoe dühét.

- Tulajdonképpen - szólalt meg élesen -, szerintem ideje, hogy az ügyvéddel beszéljek.

- Erre nincs szükség, Ms. Reed.

- Mit szólna a kiadómhoz?

- A Latham? Kétlem, hogy örülnének, ha ebbe belerángatnánk őket.

- Valóban? Akkor mit gondol, hogyan fog reagálni a brit olvasóközönség egy olyan hírre, hogy az MI5 riporterek után kémkedik?

Miután éveken át szakadatlanul nyomában volt a sajtó, Seymour örömmel rámutatott volna, a brit nagyközönség nagy valószínűséggel szívesebben olvas valamit a partnere és Martin Landesmann kapcsolatáról, mint egy újabb gyászos botrányról, amelyben az MI5 is benne van. Ehelyett eltűnődve a mennyezetre irányozta pillantását és hagyta, hogy elszálljon a visszavágás kísértése.

A fenti dolgozószoza csendjében, a képernyők előtt ülő két férfin a szóbeli viaskodás eltérő reakciókat váltott ki. Nigel Whitcombe attól tartott, Zoe reménytelen ügy, ám Gabriel pozitív jelnek tekintette harciasságát. Ahogy Ari Samron szokta mondani, egy olyan jelölt, aki túl gyorsan igent mond, nem megbízható jelölt.

- Sajnos - folytatta Seymour - Martin Landesmann nem az, akinek gondolja. A csillogó máz nem más, mint gondosan elkészített álcázás. És nem ön az első, akit ez becsap. Foglalkozik pénzmosással, adóelkerüléssel, ipari kémkedéssel és még sokkal rosszabb ügyekkel is.

- Seymour kis időt adott Zoenak, hogy felfogja szavai értelmét. - Martin Landesmann veszélyes, Ms. Reed. Rendkívül veszélyes. És leszámítva a jelenlétét, kerüli a riportereket - nem egyfajta álszerénységből, hanem mert nem szereti, ha az ügyeiben vájkálnak. Egy újságíró kollégája nem túl rég jött erre rá, amikor elkövette a tévedést, és rossz kérdést tett fel Martinnak. Ez az ember most halott.

- Martin Landesmann? Gyilkos? Önök teljesen megőrültek? Martin Landesmann a világ egyik leginkább tisztelt és csodált üzletembere. Istenemre, ő gyakorlatilag...

- Egy szent? - Seymour megcsóválta fejét. - Mindent elolvastam Szent Martin jótetteiről az ön cikkében. Ám én a maga helyében várnék Martin szentté avatásával, amíg nem hallja az összes bizonyítékot. Ebben a pillanatban nehéz lehet elfogadni, de becsapta önt. Felkínálom a lehetőséget, hogy hallja az igazságot.

Úgy tűnt, Zoe egy pillanatig birkózik az „igazság” szó jelentésével. Miközben a nő

arcát vizsgálgatta a képernyőkön, Gabriel arra gondolt, először veszi észre a kétség jeleit a szemében.

- Nem ajánl nekem semmit - vágott vissza Zoe. - Megpróbál zsarolni. Semmi erkölctelent nem talál ebben?

- Teljes szakmai karrieremet a biztonsági szolgálatnál töltöttem, Ms. Reed. Arra tanítottak, hogy ne fekete-fehérben lássam a világot, hanem a szürke különböző árnyalataiban. Nem olyannak látom, amilyennek szeretném, hanem amilyen valójában. És pusztán megjegyezném, nem zsaroljuk önt, és semmilyen nyomást nem fejtünk ki önre. Egész egyszerűen választási lehetőséget adunk.

- Mik közül választhatok?

- Az első lehetőség, ha beleegyeznek, és segít nekünk. A feladata nagyon korlátozott lesz, és rövid ideig fog tartani. Senki nem fog megtudni semmit - hacsak nem dönt úgy, megszegi a Hivatali titoktartás törvényét, amitől természetesen erősen óvjuk.

- És a második lehetőség?

- Hazaviszem, és úgy teszünk, mintha semmi nem történt volna.

Zoe kétkedő arcot vágott.

- És mi lesz a rengeteg mocsokkal, amit önök és szövetségeseik előástak? Megmondom, mi lesz vele. Bekerül egy szép kis dossziéba, amelyet befolyásos ujjak könnyen elérhetnek. És ha én valaha is szabálytalanságot követek el, vagy bármivel ingerlem őfelsége kormányát, a dosszié tartalmát fel lehet használni ellenem.

- Ha ez lenne a helyzet, Ms. Reed, a gyakorlatot már alkalmaztuk volna, és megakadályozzuk az Empire Aerospace botrányának közlésében. Ez azonban csak rossz tévéjátékokban történik így, és nem a valóságban. A biztonsági szolgálat azért van, hogy védje, nem pedig elnyomja az embereket. Nem vagyunk vérszomjas

oroszok, az ég szerelmére. És szavamat adom, hogy az anyagot, amelyre hivatkozik, abban a pillanatban megsemmisítjük, ahogy kilép innen.

Zoe egy kicsit habozott.

- És ha maradok?

- Rendkívül lenyűgöző történetet hall egy nagyon érdekes embertől. - Seymour előrehajolt a széken, könyöke a térdén, ujjai egybefonva. - Minden hájjal megkent profiként tartják önt számon, Ms. Reed. Számítok rá, ez a hírnév segít legyőzni az olyan apró kellemetlenségeket, amelyeket a beszélgetésünk eddig esetleg ébreszthetett önben. Minden, amit tudni vél Landesmannról, hazugság. Most lehetőséget kap, hogy belülről leplezzen le egy korrupt és veszélyes üzletembert. Arra is lehetősége nyílik, hogy segítsen kicsit biztonságosabbá tenni mindannyiunk életét.

A fenti dolgozószobában Nigel Whitcombe és Gabriel a képernyőkre meredt, várva a választ. Whitcombe később elárulta, úgy érezte, veszítettek. De nem így Gabriel. Rokonlelket látott Zoeban, egy olyan nőt, akit túlságosan nagy igazságérzettel vert meg a sors. Akármilyen is érzett korábban Szent Martinnal kapcsolatban, az most darabjaira hullott Seymour szavainak súlya alatt. Gabriel látta az arckifejezésén. És kihallotta hangjának határozott csengéséből, amikor a nő közvetlenül Graham Seymour szemébe nézett, és megkérdezte:

- És ez az érdekes ember? Ő ki?

- Egy külföldi titkosszolgálat kötelékében áll. Az a tény, hogy hajlandó találkozni valakivel az ön szakmájából, kellően bizonyítja, milyen komolyan veszi az ügyet. Már most meg kell jegyeznem, nagy valószínűséggel felismerheti. De soha semmilyen körülmények között sem írhat róla, vagy arról, amit most el fog mondani önnek. És azt is hozzá kell tennem, nincs értelme bármit is kérdeznie vele kapcsolatban. Nem fog válaszolni. Egy kérdésre sem.

- Még mindig nem mondta meg, mit akarnak tőlem.

- Ezt ráhagyom. Behívhatom őt, Ms. Reed, vagy önt vigyem haza?

48 HIGHGATE, LONDON

Gabriel csendben belépett a helyiségbe. Először úgy tűnt, Zoe nem is veszi észre. Később viszont lassan felé fordult, és egyértelmű kíváncsisággal vizsgálgatta, miközben arca egyik felét megvilágította a lámpafény, a másik pedig árnyékban volt. Annyira mozdulatlan testtartást vett fel, hogy Gabrielnek egy pillanatra olyan érzése volt, mintha festményt látna. Akkor azonban a nő felállt, és kinyújtotta kezét.

- Zoe vagyok. Ön kicsoda?

Gabriel futólag rápillantott Graham Seymourra, és csak utána fogadta el a felé nyújtott kezét.

Barát vagyok, Zoe. Ugyanakkor csodálója is annak, amit végez.

- És kikerüli a kérdésemet.

Seymour közbe akart szólni, de Gabriel, fejének apró mozdulatával, elhallgattatta.

- Attól tartok, a kérdések kikerülése megszokott gyakorlat az olyanoknál, mint Graham és én. Igazmondást követelünk másoktól, miközben mi magunk hazugságok köpenyébe burkolózunk.

- Az a szándéka, hogy most hazudjon nekem?

- Nem, Zoe. Amennyiben hajlandó meghallgatni, amit el kell mondanom, akkor csak igazságot fog hallani tőlem.

- Figyelek. Ezen túl viszont, semmi másra nem vállalom kötelezettséget.

- Problémái vannak a kötelezettségvállalással, Zoe?

- Nincsenek - mondta, állva a férfi tekintetét. - Önnek vannak?

- Néhányan azt mondják, túlságosan is elkötelezett vagyok.

- Mi iránt elkötelezett?

- Sok olyan dolog zavar, ami önt is, Zoe. Nem szeretem a befolyásos embereket, akik a gyengéken élősködnek. És végképp nem szeretem azokat, akik olyan rezsimekkel üzletelnek, amelyek nyíltan hirdetik, a hazámat el kell törölni a föld színéről.

Zoe Seymourra pillantott, majd újra Gabrielre.

- Most egyértelműen Iránra utal.

- Igen.

- Ami azt jelenti, hogy izraeli.

- Én is attól tartok.

- És az akcióban részt vevő másik ország?

- Az Amerikai Egyesült Államokról van szó.

- Remek. - Újra helyet foglalt, és egy pillanatig szó nélkül vizsgálgatta a férfit.

- Szeretne valamit kérdezni tőlem, Zoe?

- A nevét.

- Úgy vélem, már tudja.

Egy kicsit habozott, sötét szemei a férfi arcát fürkészték, majd megszólalt:

- Ön Gabriel Allon, aki megmentette az amerikai nagykövet lányát a Westminster-apátság mellett.

- Ha emlékezetem nem csal, az Elizabeth Haltont kiszabadító két férfi a Metropolitan Police S019 egységének tagja volt.

- Ezzel a történettel leplezték az ön szerepét az akcióban. Az emberrablók azt követelték, vigye el nekik a váltságdíjat. Együtt akarták megölni önt és Elizabeth Haltont. Sosem derült ki pontosan, miképp sikerült megszökniük. Voltak híresztelések, hogy halálra kínozták a bűnözők vezetőjét egy mezőn, Londontól északra.

- Igazán nem kellene mindent elhinnie, amit az újságokban olvas, Zoe.

- Nem ez az igazság? - Szeme összeszűkült. - Igazak a híresztelések, Mr. Allon? Valóban kínozták a terroristát, hogy megmenthesse Elizabeth Halton életét?

- Mi van akkor, ha a válasz igen?

- Ortodox baloldali újságíróként természetesen felháborodnék.

- És ha ön volna Elizabeth Halton?

- Akkor valószínűleg remélném, a gazember kellően sokat szenvedett, mielőtt végleg megszabadította kínjaitól. - Figyelmesen fürkészte a férfi arcát. - Elmondja, mi történt azon a mezőn?

- Milyen mezőn?

Zoe komor kifejezéssel pillantott rá.

- Tehát megtudja az összes piszkos titkomat, míg én semmit nem tudok meg önről.

- Nem ismerem az összes titkát.

- Valóban? - Hangja keserűen gúnyos volt. - Milyen más, borzalmas dolgokat szeretne még tudni rólam?

- Pillanatnyilag semmit nem akarok tudni. Azt akarom mindössze, hallgasson meg egy történetet. A történet Rembrandt egy eltűnt mesterművéről szól, egy holokauszt-vagyonokból összerabolt zsákmányról, egy Rafael Bloch nevű argentin riporterről és egy magdeburgi német cégről, a Keppler Werk GmbH-ről.

Gabriel kis szünetet tartott, majd hozzátette:

- Egy olyan vállalatról, amely titokban Martin Landesmann tulajdonában van.

- Olyasminek hangzik, ami jócskán növelné az- újság példányszámát.

- Graham Seymourra pillantott. - Erre is vonatkozik a Hivatali titoktartás törvénye? Seymour bólintott.

- Milyen kár.

Zoe Gabrielre nézett, és arra kérte, folytassa.

Zoe megindultan hallgatta Lena Herzfeld történetét, érdeklődéssel a Peter Voss gyötrődéséről szólót, és mélyen lesújtotta őt Rafael Bloch és Alfonso Ramirez halála. Ám mégis, Martin Landesmann bűneinek hosszú listája borzasztotta el legjobban. Gabriel látta, Zoe korábbi kétségeit düh váltja fel - olyan düh, amely az igazság felfedett részleteinek számával együtt növekszik.

- Azt mondja, Martin Landesmann fontos berendezéseket ad el az iráni nukleáris program céljaira?

- Erre gyanakszunk, Zoe.

- Gyanakszanak?

- Tudja jól, a titkosszolgálati munkában csak nagyon kevés egyértelmű tény van, és eddig a következőket derítettük ki: tudjuk, Martin kiváló minőségű ipari berendezéseket ad el Iránnak egy államilag támogatott, nukleáris csempészhálózaton keresztül. Tudjuk, ebből óriási haszna van. És azt is tudjuk, mindent elkövet az ügy titokban tartására. Miközben az irániak nagy lépéseket tesznek egy nukleáris arzenál kifejlesztése felé, nem engedhetjük meg magunknak, hogy bármilyen téren is sötétben tapogatózzunk. Alapvetően fontos megtudnunk, Martin pontosan mit ad el nekik. - Itt kis időre elhallgatott. - És ehhez van szükségünk önre.

- Rám? Amit én Martin üzleti ügyeiről tudok, az mind benne van a cikkben, amely Mr. Seymour szerint nem pontos. Mivel segíthetnék önöknek kideríteni, mit szállít az irániaknak?

- Többel, mint gondolná - mondta Gabriel. - Mielőtt azonban rátérünk, tudnom kell néhány dolgot.

- Mint például?

- Hogyan történt, Zoe? Hogyan került kapcsolatba egy olyan emberrel, mint Martin Landesmann?

A nő kényszeredetten elmosolyodott.

- A társadalmi szokások talán mások Izraelben, Mr. Allon, de itt, Angliában, néhány dolog még mindig teljesen magánügynek számít - hacsak valaki nem politikus vagy híres labdarúgó, természetesen.

- Biztosíthatom, Zoe, semmi intim részletre nem vagyok kíváncsi a kapcsolatukból.

- Mit szeretne tudni?

- Kezdjük valami egyszerűvel - mondta. - Hogyan találkoztak?

Zoe arcán kis ideig a gondolkodás jelei látszottak.

- Két éve történt, Davosban. Martin akkor tartotta meg éves beszédét, és felvillanyozta a közönséget. A sajtószobából elküldtem a tudósításomat, és utána átmentem a Belvedere Hotelbe. A szokásos jelenet - filmcsillagok és politikusok dörgölőznek a világ leggazdagabb üzletemberéhez. Ott történnek az igazán fontos események, Davosban, a koktélpartikon és a legflancosabb szállodák bárjában.

- Martin ott volt?

Bólintott.

- A sarokban ivott a környezetében lévőekkel, testőrök fala mögött. Rendeltem egy pohár bort, és szinte azonnal valami borzasztóan unalmas beszélgetésbe kezdtem egy afrikai pénzügyminiszterrel az adósság-enyhítésről. Tíz perc múlva már képes lettem volna harakirit elkövetni. Akkor éreztem meg egy kezét a vállamon. Szőke férfi volt, sötét öltönyben, kefefrizurával és német akcentussal. Azt mondta, ő Jonas Brunner, és Mr. Landesmann-nak dolgozik. Azt is mondta, Mr. Landesmann tudni szeretné, elfogadok-e tőle egy italmeghívást. Természetesen elfogadtam, és pár másodperccel később már ott ültem a nagy ember mellett.

- Mit akart?

- Már hónapok óta zaklattam egy interjúért. Azt mondta, találkozni akar a világ legkitartóbb nőjével, vagy valami hasonlót.

- Miért akarna egyetlen épeszű üzletember is interjút adni önnek?

- Nem erről volt szó. Valami olyasmit kívántam, ami eltér a szokásos, mindent felperzselő vizsgálataimtól. Egy gazdag üzletemberről akartam írni, aki jót is tesz a pénzével. Azt mondtam Martinnak, szeretném bemutatni olvasóimnak a paraván mögött rejtőző embert.

- Erről a beszélgetésről azonban nem készített feljegyzést.

- Egy sort sem.

- Miről beszélgettek?

- Inkább csak én beszéltem. Martin a munkámra volt kíváncsi. A családomra. A hobbijaimra. Mindenről szó volt, csak róla nem.

- És ez önt lenyűgözte?

- Inkább meghökkentett. Nehéz volt nem meglepődni. Martin Landesmann hihetetlenül elegáns és gazdag. És a legtöbb ember, akivel találkozom, elsősorban csak magáról akar beszélni.

- Tehát vonzódott hozzá?

- Akkor kíváncsivá tett. És ne feledje, interjút akartam.

- És Martin?

Halvány mosoly jelent meg az arcán.

- Ahogy telt az este, határozottan udvarolni kezdett - a maga finom, fölényes, Martinra jellemző módján - jegyezte még meg. - Végül megkérdezte, nem vacsoráznék-e vele lakosztályának magányában. Azt mondta, így jobban megismerhetjük egymást. Mikor közöltem vele, nem tartom jónak az ötletet, egész megrökönyödöttnek tűnt. Martin nem szokta meg, hogy bárkitől is elutasítást kapjon.

- És az interjú?

- Arra gondoltam, minden esélyt elvesztettem rá. De pont fordítva volt. Scott Fitzgeraldnak igaza van a gazdagokat illetően, Mr. Allon. Mások, mint mi vagyunk. Mindent meg akarnak kapni. És ha valamit nem kapnak meg, annál jobban akarják.

- Martin akarta önt?

- Úgy tűnik.

- Hogyan sikerült rávennie?

- Nyugodt, kitartó munkával. Rendszeres időközönként felhívott, hogy beszélgessünk, és kicseréljük gondolatainkat. A brit politikáról. Az angol központi bank pénzügyi politikájáról. Az amerikai költségvetési deficitről. - Itt megállt, majd folytatta. - Nagyon szexi témák.

- Semmi személyes?

- Akkor még nem - mondta. - Úgy egy hónappal később végül felhívott, és egyetlen szót mondott: „Igen.” Felszálltam a következő genfi gépre, és három napot töltöttem Martin zárt világában. Még egy olyan, sokat tapasztalt riporternek is, mint én vagyok, szédítő élmény volt. Amikor az írásom megjelent róla az újságban, szinte földrengést váltott ki. Politikusok és üzletemberek világszerte olvasni akarták. Ez alapozta meg a világ egyik első számú pénzügyi újságírójaként szerzett hírnevem.

- Martinnak tetszett?

- Akkoriban fogalmam se volt róla.

- Nem kapott telefonhívásokat?

- Teljes csend. - Kis szünetet tartott. - Bevallom, csalódott voltam, amiért nem kaptam hírt tőle. Tudni akartam, mit gondol a cikkemről. Végül, két héttel az írás megjelenése után, ismét felhívott.

- Mit akart?

- Azt mondta, szeretné megünnepelni, ő az első üzletember, aki túlélte Zoe Reed tollának csapásait. Meghívott vacsorára. Még azt is javasolta, vigyek randevúpartnert.

- Elfogadta?

- Azonnal. De randevúpartner nélkül. Martinnal itt Londonban, a L'Autre Pied étteremben vacsoráztunk. Utána hagytam, hogy magával vigyen a szállodájába. Ott pedig... - hangja bizonytalanná vált. - Hagytam, hogy ágyba vigyen.

- Semmi aggály az újságírói etika miatt? Semmi lelkiismeret-furdalás, amiért nős emberrel fekszik le?

- Természetesen volt ilyen. Meg is fogadtam magamban, többé nem teszem.

- De megtette.

- Rögtön, másnap délután.

- Ezután már rendszeresen találkoztak?

Bólintott.

- Hol?

- Mindenütt, London kivételével. Itt túl ismerős az arcom. Mindig valahol a kontinensen találkoztunk, rendszerint Párizsban, néha Genfben, időnként pedig a gstaadi nyaralójában.

- Hogyan tartják a kapcsolatot?

- A szokásos módon, Mr. Allon. Martin kommunikációs csatornái nagyon biztonságosak.

- Ennek jó oka van - mondta Gabriel. - Bármilyen újabb találkozásra a közeljövőben?

- Az után, amit most hallottam öntől? - Zoe felnevetett. - Tulajdonképpen négy nap múlva kellene találkozoznunk Párizsban. Egy héttel később pedig Genfbe utaznom. Ez igazából hivatalos út lesz - Martin évi rendes karácsonyi ünnepe az Elma villában. Minden évben háromszáz nagyon gazdag és nagyon szerencsés ember tölthet pár órát Martin zárt szentélyében. A belépés ára százezer eurós hozzájárulás a One World Alapítványhoz. Még így is, minden alkalommal emberek százait kell elutasítania. Én természetesen, ingyen jutok be. Martin élvezi, ha elvihet az Elma villába. - Itt megállt, majd folytatta. - Abban már nem vagyok biztos, Monique is ugyanígy érez-e.

- Tud önről?

- Mindig sejtettem, gyanít valamit. Martin és Monique azt a látszatot kelti, kapcsolatuk tökéletes, ám a házasság valójában színlelt. Egy tető alatt laknak, de leginkább teljesen külön életet élnek.

- Felvetette Martin valaha is a lehetőséget, hogy elhagyja a feleségét ön miatt?

- Ne legyen már ilyen régimódi, Mr. Allon. - Komor arccal nézett rá. - Martin Landesmann társaságában lenni nagyon izgalmas. Martin boldoggá tesz. És amikor ennek vége van...

- Mindketten folytatják saját életüket?

- Nem így mennek mindig jól a dolgok?

- Feltételezem - mondta Gabriel. - Önnek viszont nem lehet könnyű.

- Miért mondja?

- Mert szereti.

Zoe arca élénkpiros lett.

- Annyira látszik rajtam? - kérdezte csendesen.

- Attól tartok.

- És még mindig használni akar?

- Használni? Nem, Zoe, nem akarom használni. De megtiszteltetésnek venném, ha partnerként csatlakozna a vállalkozásunkhoz. Ígérem, életre szóló élmény lesz. És olyan dolgokat láthat, amiket senki más brit riporter nem látott még.

- Akkor talán elmondhatná, pontosan mit akar tőlem, Mr. Allon.

- Arra van szükség, hogy még egyszer meglátogassa Martin Landesmant a párizsi lakásán. És amíg ott van, egy szívességre kérem.

Pár perccel múlt éjfél, amikor a Jaguar limuzin Zoe Reeddel és Graham Seymourral elkanyarodott a járda szélétől a highgate-i titkos központ elől. Gabriel öt perccel később indult, Nigel Whitcombe társaságában. Déli irányban haladtak London kihalt utcáin, miközben Whitcombe izgatottan beszélt, Gabriel pedig hébe-hóba mormolt valamit egyetértésképpen. A Marble Arch diadalívnél szállt ki, és gyalog folytatta útját a Cég egy titkos lakásához a Bayswater Roadon, a Hyde Park mellett. Ari Samron izgatottan várt rá az ebédlőasztalnál, cigarettafüst-felhőjében.

- Nos? - kérdezte.

- Az ügynökünket megszereztük magunknak.

- Mennyi idő alatt kell felkészíteni?

- Három nap.

Samron elmosolyodott.

- Akkor javaslom, lássatok szaporán munkához.

49 HIGHGATE, LONDON

Az idő ijesztően rövid volt, még a titkosszolgálati személyzetnek is, melynek tagjai pedig megszokták, napok és órák szorításában kell dolgozniuk. Mindössze három napjuk volt, hogy egy brit oknyomozó riporterből profi kémét faragjanak. Három nap a felkészítésre. Három nap, hogy megismertessék a szakma alapjaival. És három nap annak megtanítására, hogyan kell elvégezni néhány döntően fontos műveletet - az egyiket Martin Landesmann biztonságos mobiltelefonján, egy Nokia N900-as modellen, a másikat pedig a Sony VAIO Z sorozatú laptop számítógépén.

A feladatot csak nehezebbé tette Gabriel döntése, hogy Zoe munkájában ne legyen semmi változás, elkerülve így a megszokott munkamenet megzavarását. Ez azt jelentette, a csapat mindössze néhány órát tud vele foglalkozni esténként, és csak azt követően, hogy Zoe már

egy fárasztó napot ledolgozott a szerkesztőségben. Graham Seymour magában kétségeinek adott hangot, elkészülnek-e, akárcsak az amerikaiak, akik nagy figyelemmel követték a fejleményeket. Gabriel azonban hajthatatlan maradt. Zoenak három nap múlva találkoznia kell Martinnal Párizsban. Elég megváltoztatni az időpontot, és Martin máris gyanakodni kezd. Ha sokszor küldik a nőt Martin ágyába, miközben feje titkokkal van tele, úgy végezheti, mint Rafael Bloch.

Tanteremként Gabriel a highgate-i titkos központ ismerős környezetét választotta, bár amikor Zoe az első gyakorlatra megérkezett, addigra az már egyáltalán nem hasonlított londoni magánklubra. Falait térképek, fényképek és ábrák borították, a helyiségeket pedig egy népes izraeli csoport tagjai foglalták el, akik inkább tűntek izgatott érettségiző diákoknak, mint komoly titkosszolgálati dolgozóknak. Úgy üdvözölték az érkezőt, mintha már régóta várnának rá, majd együtt átvonultak az ebédlő asztalához egy kézből elfogyasztott, csípős vacsorára. A Gabriel csapatától kapott fogadtatás melegsége igazi volt, bár ezt a tagok nevével kapcsolatban már nem lehetett elmondani. Zoe ösztönszerűen Joszi, egy oxfordi vagy cambridge-i végzettségű, közvetlen férfi társaságát kereste, de nagyon érdekes volt számára egy hosszú, sötét hajú nő is, aki Ráhel néven mutatkozott be.

A mérhetetlenül sok gátló tényező hatására Gabriel kénytelen volt mellőzni a kiképzés szokványos módszereit, és összeállítani egy gyorstalpaló tanfolyamot a kémkedés alapjainak megtanítására. Ez rögtön a vacsora után kezdődött, amikor is Zoe felkerült egy futószalagra, amely szobáról szobára, foglalkozásról foglalkozásra vitte. Megtanították a megfigyelések kivédésének és a személytelen kommunikációnak az alapjaira. Megtanulta, hogyan kell mozogni nyilvánosság előtt, vagy hogyan kell elrejteni az érzelmeket és a félelmet. Néhány önvédelmi leckét is kapott.

- Természetesen agresszív - mondta Rimona Gabrielnek, miközben egy zacskó fagyasztott borsót nyomott dagadt szeméhez. - És milyen veszélyes a bal könyöke.

Zoe tehetséges tanítvány volt, de nem is vártak kevesebbet. Az első este végére a csoport teljes egyetértésben, meglepően gyorsan tanuló diáknak nyilvánította

- ami komoly dicséret, figyelembe véve a korábban beszervezettek teljesítményét. Egy kiváló riporter adottságaival megáldva, rendkívül gyorsan tudott hatalmas mennyiségű információt elraktározni memóriájában, rendezni és előbányászni. Dina ugyan a terrorizmus adatbázisát tartotta fejben, de még őt is lenyűgözte Zoe emlékezőképessége.

- Megszokta, hogy határidők szorításában dolgozzon - mondta Dina. - Minél nagyobb a nyomás, annál jobban reagál.

A gyakorlat minden este a kis emeleti dolgozószobában ért véget. Ott egyedül Gabriel társaságában ismételtette a beszerzés lényegét jelentő műveleteket. Ha sikerül, ígérte Gabriel, Martin világa nyitott könyv lesz. Elég azonban egyetlen hiba, figyelmeztette, és megghiúsul az egész akció, ő pedig komoly veszélybe kerül. Arra kell felkészülnie, a farkas kint vár az ajtó előtt, hogy elkaphassa a művelet végső fázisában. Ennek megakadályozására gyorsan és teljes csendben kell dolgozni. A gyorsasággal nem is volt gond; a csend már nagyobb problémát jelentett. A második este végére jött össze ez is, amikor a gyakorlatról készült hangfelvételen emberi fül számára semmi nem volt hallható.

Zoe gyors betanítása azonban Gabriel aggodalmainak csak egyike volt. Járműveket kellett bérelni, több embert megfelelő helyre vinni, és egy titkos lakást kivenni a Szajna jobb partján, a Hotel de Ville-től nem messze. És mivel brit részről sok vezető foglalkozott az üggyel, számos vezetői megbeszélésen is részt kellett venni. Az MI6 iráni csoportjának tagjai is helyet kaptak a tervezőasztalnál, akárcsak a Belügyminisztérium és a Hadügyminisztérium képviselői. Valóban, minden egyes alkalommal, amikor Gabriel belépett a Thames House-ba, a tömeg egyre nagyobbnak tűnt. A baráti titkosszolgálatokkal ilyen szoros együttműködésben végzett munkához nyilvánvaló kockázatok is társultak - például az, hogy ezek a szolgálatok gondos feljegyzéseket készítenek minden olyan műveleti elemről, amelyet megfigyelhetnek. Gabriel még inkább a középpontba került azzal, hogy az MI5 titkos központjában lakott és dolgozott. Bár Graham Seymour tagadta, lehallgatja az előkészületeket, Gabriel biztosra vette, az MI5 csoportjának minden szavát rögzíti és elemzi. Ez viszont olyan ár, amelyet meg kell fizetni a Martin Landesmann elleni brit együttműködésért. És Zoe-ért.

Gabriel tartotta magát az eredeti cselekvési megállapodáshoz, és méltatlankodva

ugyan, de átengedte Graham Seymournak Zoe megfigyelését. A jogászok ellenvetése dacára Seymour a megfigyelési zónát kiterjesztette Zoe telefonjára és számítógépére a Financial Journal irodáiban is. Hívásainak és elektronikus üzeneteinek megfigyelése semmi bizalmas elemet vagy hátsó gondolatot nem árult el. Olyan információt sem, hogy egy bizonyos Martin Landesmann, a genfi Global Vision Investments elnöke, titokban felvette vele a kapcsolatot.

A highgate-i titkos központban töltött utolsó estén Zoe a szokásosnál is jobban tudott koncentrálni. És ha aggódott is a rá váró feladat miatt, ennek semmi jelét nem adta. Határozottan lépett rá Gabriel futószalagjára, és utoljára járt szobáról szobára, foglalkozásról foglalkozásra. Az esti program, szokás szerint az emeleti dolgozószobában ért véget. Gabriel eloltotta a világítást, és erősen fülelt, miközben Zoe még egyszer elvégezte a gyakorlatot.

- Kész - mondta. - Mennyi ideig tartott?

- Két perc, tizennégy másodperc.

- Ez jó?

- Nagyon jó.

- Hallott bármit?

- Egy hangot sem.

- Befejeztük?

- Nem egészen. - Gabriel felkapcsolta a villanyt, és elgondolkodva ránézett. - Még nem késő meggondolnia magát, Zoe. Keresünk valami más módot, hogy elkapjuk Martint. És ígérem, az ön érdeme egyikünk szemében sem csökken.

- Az enyémben viszont igen. - Egy pillanatra elhallgatott. - Tudnia kell valamit rólam, Mr. Allon. Ha meghozok egy döntést, ahhoz utána már ragaszkodom. Sosem vonok vissza ígéreteket, és nem szeretek hibázni.

- Ebben sorstársak vagyunk.

- Sejtettem.

Zoe felvette a gyakorláshoz használt telefont.

- Bármilyen tanács az utolsó pillanatban?

- A csapatom már jól felkészítette, Zoe.

- Ez igaz. - Felnézett a férfira. - De ön nem a csapata.

Gabriel kivette kezéből a telefont.

- Ha munkához lát, ezt csendben, de gyorsan tegye! Ne úgy lopakodjon, mint egy besurranó tolvaj. Előbb gondolatban tervezze meg, mit fog csinálni. És ne foglalkozzon a testőrökkel! Azokat hagyja ránk! Önnek csak Martinra kell koncentrálnia. Martinnal kell törődnie.

- Nem vagyok benne biztos, hogy szerelmes nő látszatát tudom kelteni.

- Az emberek természetes hazudozók. Naponta több százszor vezetnek félre másokat, vagy titkolnak el dolgokat észrevétlenül. Martin Landesmann történetesen rendkívül jól hazudik. Az ön segítségével azonban saját térfelén verjük meg. A gondolatok tárháza olyan, mint egy tartály, Zoe. Bármikor megtölthető vagy üríthető. Amikor holnap este belép a lakásba, mi nem létezőnk. Csak Martin. Még egy éjszaka szeretnie kell őt.

- És azután?

- Visszatér saját életéhez, és úgy tesz, mintha semmi nem történt volna.

- Mi lesz akkor, ha ez nem lehetséges?

- A gondolatok tárháza olyan, mint egy tartály, Zoe. Meg kell nyitni a csapot, és az emlékezet kiürül.

Ezzel Gabriel lekísérte, és besegítette az MI5 egy Roverjének hátsó ülésére. Szokás szerint Zoe azonnal bekapcsolta telefonját, hogy egy kevés munkát még elvégezzon a Hampsteadig tartó rövid út során. Mivel az eszköz aznap délután pár percre Mordeháj szakértő kezében volt, a csapat most pontosan tudta, Zoe milyen földrajzi szélességen és hosszúságon tartózkodik, és milyen sebességgel halad. Mindent hallottak, amit az MI5 őrének mond, és a főszerkesztőjével, Jason Turnburyvel folytatott beszélgetés során a vonal mindkét végén elhangzottakat is megtudhatták. A hívás befejezése után öt percen belül már letöltötték az e-mail és szöveges üzeneteit, valamint sok hónapnyi internetes tevékenység anyagát. Több tucat fényképet is letöltöttek, közöttük egy hat hónappal korábbi pillanatfelvételt Martin Landesmannról, ahogy éppen ing nélkül napozik gstaadi nyaralójának teraszán.

A Zoe telefonjának memóriájában tárolt fénykép heves vitát váltott ki Gabriel

csapatában, és ezt olyan tömör, héber szavakkal folytatták, hogy semmilyen MI5-lehallgató nem értette volna a szöveget. Jakov, akinek magának is komplikált magánélete volt, a teljes akció azonnali leállítást javasolta.

- Csak egy ok van rá, hogy nő egy ilyen képet megtartson. Még mindig szerelmes belé. És ha holnap beküldjük a lakásába, mindnyájunkat elárul.

Dina - a megtört szívű - azonban lebeszélte Jakovot szándékáról.

- Időnként a nők legalább olyan szívesen nézegetik a gyűlölt férfi képét, mint azét, akit szeretnek. Zoe Reed jobban gyűlöli Martint, mint életében valaha bárkit. És most legalább annyira le akarja leplezni, mint mi.

Különös módon maga Zoe vetett véget a vitának egy órával később, amikor Martin telefonált Genfből, mennyire várja már a párizsi találkozást. A hívás rövid volt; Zoe alakítása pedig példás. A beszélgetés befejezése után azonnal telefonált a highgate-i központba, hogy beszámoljon róla, majd néhány órára lefeküdt aludni. Amikor lekapcsolta a lámpát az ágya mellett, meghallottak egy szót, amely semmi kétséget nem hagyott a Martin Landesmann-nal kapcsolatos érzései felől.

- Gazember...

Amikor másnap délelőtt Gabriel megérkezett a Thames House-ba, mintha az egész Whitehall ott várakozott volna a kilencedik emeleti tárgyalóteremben. Szigorú kérdések egyórányi özöne után meg kellett esküdnie, ha esetleg elfogják francia földön, semmit nem mond arról, az ügyben britek vagy amerikaiak is szerepelnek. Mivel nem látott aláírással váró papírt, Gabriel felemelte jobb kezét, majd gyorsan kisurrant az ajtón. Nagy meglepetésére Graham Seymour ragaszkodott hozzá, hogy ő vigye ki autóval a St. Pancras állomásra.

- Minek köszönhetem a megtiszteltetést? - kérdezte Gabriel, miközben az autó besorolt a Horseferry Road forgalmába.

- Négyszemközt akartam veled beszélni.

- Miről?

- Zoe mobiltelefonjáról. - Seymour Gabrielre nézett, és komoly arccal folytatta. - Megállapodást írtál alá, hogy ránk bízod a megfigyelését, és mégis, az első adandó alkalommal megszegted.

- Tényleg azt gondoltátok, telefonos fedezet nélkül küldöm Martin lakásába?

- Gondoskodj azonban a jeladás azonnali megszüntetéséről, mielőtt biztonságosan brit földre ér. Eddig sikerült elkerülnünk, hogy megsebezzen magunkat. Szeretném, ha ez így is maradna.

- Önmagunk megsebzésére a legbiztosabb mód, ha holnap éjszaka Zoet elveszítjük Párizsban.

- Ez azonban nem fog megtörténni, igaz, Gabriel?

- Nem, ha az akció az én terveim szerint folyik.

- Seymour kipillantott a Temzére.

- Nem kell, hogy emlékeztesselek, sok ember szakmai jövője van most a kezében, köztük az enyém is. Tegyel meg mindent, hogy hozzáférj Martin telefonjához és számítógépéhez. Ügyelj azonban, és egy darabban hozd haza a lányunkat!

- Ez a terv, Graham.

- Igen - hagyta helyben Seymour kimérten. - Ismered azonban a mondást a legjobban kigondolt, és mégis kudarcot valló tervekről. Időnként kisiklanak, az eredmény pedig katasztrofális. És ha a Whitehall valamit nem szeret, az a katasztrófa. Különösen akkor, ha Franciaországban történik.

- Szeretnél eljönni, hogy személyesen irányítsd az ellenőrzést?

- Tudod jól, Gabriel, a törvény értelmében nem végezhetek aktív munkát külföldön.

- Hogyan tudtok egyáltalán információt szerezni ilyen szabályokkal?

- Különbözünk tőled, Gabriel. Mi britek vagyunk. Szeretjük a szabályokat.

50 MYFAIR, LONDON

Akárcsak a Mestermű hadművelet szinte minden más eleme, az operációs irányító központ kiválasztása is heves viták kereszttüzében állt. Mind tervezési, mind jogi okok miatt, az MI5 operációs központját külföldi vállalkozások számára alkalmatlannak nyilvánították, még olyan közeli helyszín esetében is, mint Párizs. Ahogy várni lehetett, a célra az MI6 is felajánlotta Vauxhall Cross-i irodáját, de ezt azonnal elutasította Graham Seymour,

aki szélmalomharcot vívott annak érdekében, hogy ragyogó riválisát távol tartsa a sajátjának tekintett akciótól. Mivel az izraelieknek nem volt londoni operációs központjuk - legalábbis hivatalosan bejelentett -, így csak az amerikaiak maradtak. A munkát politikai és technikai okok folytán is célszerű volt a GA helyszínéről irányítani, mivel az amerikaiaknak brit földön sokkal több eszközük volt, mint maguknak a briteknek. Amikor Seymour utoljára látogatást tett az Ügynökség hatalmas, föld alatti létesítményében, meggyőződhetett róla, az amerikaiak akár egy világháborút is irányíthatnának a Grosvenor tér alól, úgy, hogy erről a Whitehall semmit nem tud.

- Ki engedélyezte nekik az építkezést? - kérdezte egyszer a miniszterelnök.

- Ön volt az, uram - válaszolta Seymour.

A helyszín kiválasztása után már csak az a kérdés maradt, kiket kérjenek fel a munkára. Seymour aggodalma beigazolódott, és a feladatban részt venni kívánók listája gyorsan iszonyú hosszú lett - annyira, hogy szükségét érezte emlékeztetni partnereit, titkosszolgálati műveletre készülnek, nem pedig színházi premierre a West Enden. Ráadásul, mivel az akció eredményét várhatóan nem lehet széles körben nyilvánosságra hozni, a szokásosnál is nagyobb titokban kell dolgozniuk. Más ügynökségeket is tájékoztatni fognak az elért eredményről, jelentette ki Seymour, de semmiképp sem lehetnek jelen a tevékenység fázisában. A vendégek listája a három vezetőre korlátozódott - a testvéri szövetség képviselőire, akik elvégzik azokat a kellemetlen feladatokat, amelyekre más nem vállalkozik, és a következményekkel csak utólag foglalkoznak.

Bár a CLA londoni operációs központjának pontos helye szigorúan őrzött titoknak számított, Graham Seymour meglehetősen biztos volt benne, a Grosvenor tér délnyugati sarka alatt van, úgy tizenkét méternyi mélyen. Ezt mindig is egy kicsit mulatságosnak tartotta, mivel közvetlenül felette naponta több százan állnak sorba vízumért, beleértve időnként azokat a Dzsihad-aktivistákat is, akik az amerikai haza ellen terveznek támadást. Mivel a létesítmény hivatalosan nem létezett, hivatalos neve sem volt. Akik tudtak róla, azok egyszerűen csak melléképületként hivatkoztak rá. Központi része egy amfiteátrumszerű irányítóterem, ahol több hatalmas képernyőn lehet biztonságosan megjeleníteni képeket a bolygó szinte bármely pontjáról. Rögtön mellette helyezkedik el egy üvegfalú, kedvesen csak akváriumnak nevezett, hangszigetelt tárgyalóterem, tucatnyi kisebb fülkével a terrorizmus elleni harcban és információgyűjtésben részt vevő egyéb, amerikai ügynökségeknek. Graham Seymour elsődleges tevékenysége ugyan továbbra is a terrorizmus elleni küzdelem volt, de még ő is csak halványan tudta mindet emlékezetébe idézni. Az amerikai biztonsági szervezet, gondolta, sok szempontból emlékeztet az amerikai autókra - nagy és csillogó, de nem igazán tökéletes.

Pár perccel este hat után járt az idő, amikor Seymour végre bejuthatott a melléképületbe. Adrian Carter megszokott székében ült az irányítóterem hátsó fertályában, és jobbra tőle Ari Samron, aki úgy nézett ki, mintha nikotinroham gyötörné. Seymour Cartertől balra ült le szokásos helyére, és a képernyőkre szegezte tekintetét. Középen egy állandó helyre telepített ipari kamera képe mutatta a Financial Journal külső részét, azét a szerkesztőségét, ahol Zoe Reed, a hamarosan telepítendő ügynökük dolgozott.

A Journalnál dolgozó kollégáitól eltérően, Zoe napját három nemzet titkosszolgálatára tanulmányozta behatóan. Tudták, rosszul kezdődött, mivel a borzalmas északi vonal metrószerelvénye húsz percet késett. Tudták, 9:45-kor érkezett munkába, meglehetősen aggódó arccal, majd egy furcsa bisztróban ebédelt együtt egy hírforrással a Szent Pál-székesegyház közelében, és visszafelé még beugrott egy Boots drogériába, ahol vásárolt néhány személyes holmit, de azt már nem tudták azonosítani, mit. Azt is tudták, néhány nagyon kellemetlen órát kellett eltöltenie a Journal egyik jogászával, mert az Empire Aerospace-ről írt cikke miatt bírósági perrel fenyegetik. És azt is, hogy ezután Jason Turnbury irodájába citálták, ahol újabb kioktatást kapott a költségei miatt, amelyek még az előző havinál is magasabbak.

Zoe végül 6:15-kor lépett ki a Journal központjából, pár perccel később, mint Gabriel remélte, és leintett egy taxit. A kocsit azonnal megállt a járda mellett, és ijesztő sebességgel kivitte őt a St. Pancras pályaudvarra. Rekordgyorsasággal jutott túl az útlevélellenőrzésen, és kisietett a peronra, ahol észrevette a City egy kicsapongó bankára, aki a legnagyobb rajongójának tartotta magát.

Zoe attól félt, mellette kell ülnie a vonaton, de megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy útitársa a csendes, sötét hajú highgate-i lány, aki Sally néven mutatkozott be. A csapat négy másik tagja is Zoe kocsijában utazott, köztük a rövid hajú, incselkedő alak, akit Maxként ismert és a közvetlen angol, aki Davidként nevezte meg magát. Egyikőjük sem bajlódott a Grosvenor téri műveleti központ értesítésével, hogy Zoe elérte a vonatot. Az ipari kamera megtette helyettük.

- Eddig rendben volnánk - mondta Samron, a képernyőkre szegezve tekintetét.
- Most már a férfi főszereplőnkre van szükség.

Miközben Samron kimondta ezeket a szavakat, a három mesterkém már tudta, Martin Landesmann ijesztő késésben van. A napot azzal kezdte, hogy egy órán keresztül evezett a Genfi-tó sima vizén, majd pár fontos segédje társaságában felszállt magánrepülőgépre, hogy megtegye a rövid utat Bécsig. Ott meglátogatta egy nagy osztrák vegyipari cég központját, és az épületből délután háromkor lépett ki, miközben szállingózott a hó. Ennél a pontnál a titkosszolgálatért felelős istenek úgy döntöttek, megzavarják a gépezet működését. Ugyanis amíg Landesmann társaival kiért a schwechat-i repülőtérre, a könnyű hőszállingózás igazi osztrák hóviharrá változott.

A következő két órában Szent Martin szerzetesi nyugalommal üldögélt a bécsi repülőtéri szolgálat VLP-csarnokában, miközben kísérői lázasan dolgoztak, hogy sikerüljön felszállási engedélyt kapniuk. Minden megszerezhető meteorológiai tájékoztatás hosszú várakozásra utalt, esetleg a repülőtér bezárására. Csodával határos módon azonban Martin repülőgépe megkapta az egyetlen felszállási engedélyt aznap délután, és fél hatkor már úton voltak Párizsba. Gabriel továbbra is érvényben lévő rendelkezése szerint egyetlen fénykép sem készült Martinről és kísérőiről, miközben kiszálltak a repülőgépből a Le Bourget repülőtéren, és beültek az ott várakozó, S-osztályú Mercedesekbe. Három autó a De Crillon Szállodához ment, egy pedig az Ile Saint-Louis elegáns, méltóságteljes bérházához.

A Szajna másik partján közvetlenül szemben lévő, titkos lakás ablakában álló Gabriel Allon számára Martin Landesmann megérkezése rendkívüli pillanat volt, mivel most látta meg zsákmányát először élőben. Egyik kezében a számítógépet rejtő divatos bőrtáskával Martin kiszállt az autó hátsó üléséről, és kíséret nélkül bement az épület kapuján. Martin, a nép embere, gondolta Gabriel. Martin, akit csak órák választanak el attól, hogy élete nyitott könyv legyen. Mint szinte minden nyilvános szereplése, ez is rövid volt, de felejtethetetlen. Gabriel önkéntelenül is egyfajta szakmai elismeréssel nézte, Martin álcázása mennyire kifogástalan.

Éjszakai látcsövét szeméhez emelve, Gabriel megsejtelte a csata színterét. Jakov egy Peugeot szedánban ült a folyó partján, Oded egy ferde hátú Renault-ban a Martin épülete melletti, keskeny utcában, Mordeháj pedig egy Ford kisteherautóban, amely a Marié híd lábánál parkolt. Mindhárman feszült várakozással fogják tölteni az estét, akárcsak a Quai de Bourbon 21. mellett leállított fekete, S-osztályú Mercedesben ülő három ember. Egyikőjük Henri Cassin volt, Martin szokásos párizsi sofőrje. A másik kettő hivatásos testőr a Zentrum Security szolgálatában. Abban a pillanatban Gabriel valami statikus zöreijre lett figyelmes. Távcsvét leengedve Chiarához fordult, aki egy laptop számítógép fölé hajolva figyelte a Zoe mobiltelefonjából érkező hangokat.

- Valami baj van?

Chiara megrázta fejét.

- A hangok alapján a vonat alagúton megy keresztül.
- Hol jár most?
- Kevesebb mint egy kilométerre a pályaudvartól északra.

Gabriel újra az ablak felé fordult, és felemelte távcsvét. Martin most a lakás feletti terasz szélén állt, tekintete a folyón, Nokia telefonja pedig füléhez szorítva. Pár másodpercen belül Gabriel meghallott egy rövid csengőhangot Chiara számítógépéből, melyet Zoe hangja követett.

- Szervusz, kedves.
- Hol vagy most?
- A vonat éppen beáll az állomásra.
- Milyen volt az út?
- Nem rossz.
- És a napod?

- Az valami borzalmas.
- Mi a baj?
- A jogászok, kedves. Az átkozott jogászokkal van a baj.
- Segíthetek valamit?
- Nagyon remélem.
- Pár perc múlva találkozunk.

A kapcsolat megszakadt. Chiara felpillantott a számítógép képernyőjéről, és megszólalt:

- Jól csinálja.
- Igen, jól. De telefonon hazudni könnyű. Sokkal nehezebb szemtől szembe.

Gabriel visszatért az ablak melletti posztjára. Martin újra mobiltelefonján beszélt, ám ezúttal Gabriel nem hallotta, mit.

- Zoe leszállt már a vonatról?
- Most lép le a peronra.
- Megfelelő irányba megy?
- Még hozzá gyorsan.
- Okos lány. Reménykedjünk, eljut az autóhoz, mielőtt bárki ellophatja a táskáját.

Mindig is rejtély volt Zoe előtt, hogy a London-Párizs Eurostar, a világ egyik legragyogóbb vonata miért olyan szegényes pályaudvarra érkezik, mint a Gare du Nord. Még nappal is barátságtalan hely, de egy hideg téli este, 10:17-kor kifejezetten visszataszító. Papírpoharak és ételek csomagolóanyagai a dugig megtelt szeméttartók alatt, kábítószerből szédelő drogosok csámborognak céltalanul, és elcsigázott emigráns munkások szenderegnek kopott bőrdíszeken, várva a sehová nem induló vonatokat. A III. Napóleon tér sötétjébe kilépve Zoet azonnal legalább három koldus szólította meg. Fejét lehajtva, szó nélkül elsietett mellettük, és beszállt egy autóba, melynek ablakában a Reed név volt olvasható.

Amikor az autó megindult, Zoe érezte, szíve hevesen zakatol mellkasában. Egy pillanatig arra gondolt, megkéri a vezetőt, vigye vissza a pályaudvarra. Ezután kipillantott az ablakon, és erőt merített egy bukósisakot viselő motoros látványából. Zoe a cipőt ismerte meg. Azé a hórihorgas kémé, aki oroszos kiejtéssel beszél.

Zoe egyenesen előre nézett, udvariassen elhárítva a sofőr kísérlését a társalgásra. Nem akar idegennel csevegni. Most nem. Fontosabb dolgok járnak a fejében. Az a két feladat, amelyért a beszerzése történt. Két feladat, melynek nyomán Martin élete nyitott könyv lesz. Végzett még egy utolsó próbát, majd lehunyta szemét, és minden igyekezetével felejtetni akart. Gabriel egyszerű gyakorlatok sorozatára tanította meg. Trükkök a memóriával. Szakmai trükkök. Az ő esetében könnyebbé teszi, hogy nem kell valaki mássá válnia. Egyszerűen az idő kerekét kell egy kicsit visszaforgatnia néhány nappal, addig a pillanatig, amikor még nem szállt be Graham Seymour autójába. A valóság megismerése előtti Zoevá kell változnia. Az igazság felfedése előtti Zoevá. Azzá, aki titkot rejteget kollégái előtt a Journalnál. Zoevá, aki hírnevét kockáztatja egy olyan ember miatt, akit az egész világ Szent Martinként ismer.

A gondolatok tárháza olyan, mint egy tartály, Zoe. Bármikor megtölthető vagy üríthető...

Így most ez a Zoe Reed szállt ki az autóból, és köszönt el a sofőrtől. És ez a Zoe Reed adta meg emlékezetből az ajtónyitó számkódot, és lépett be az elegáns liftbe. Nincs highgate-i titkos központ, emlékeztette magát. Nincs közvetlen angol, akit Davidnek hívnak. Nincs zöld szemű gyilkos, kinek neve Gabriel Allon. Ebben a pillanatban csak Martin Landesmann létezik. Martin, aki lakása ajtajában áll, kedvenc Montrachet fehérborának egy palackját tartva kézben. Martin, akinek az ajkát érzi ajkán. És Martin, aki azt mondja, mennyire szereti.

Még egy éjszaka szeretnie kell őt.

És azután?

Visszatér saját életéhez, és úgy tesz, mintha semmi nem történt volna.

Az operációs központ képernyőjén londoni idő szerint du. 9:45-kor jelent meg a hír Zoe megérkezéséről. A régóta érvényben lévő szabály ellenére, Ari Samron azonnal

rágyújtott egy erős, kellemetlen szagú török cigarettára. Most nincs más teendő, csak várakozni kell. Kimondhatatlanul gyűlölte a várakozást.

51 I'LE SAINT-LOUIS, PÁRIZS

A férfi a szürke sötétebb árnyalataiba öltözött: palaszürke kasmírpulóver, hamuszürke nadrág, fekete antilopbőr cipő. Ezüstszerű hajával és ezüst szemüvegével kiegészítve a látvány jezsuita komolyság hangulatát keltette körülötte. Az a Martin, akinek látni kívánja magát, gondolta Zoe. Martin, a szabadgondolkodó európai értelmiségi. Martin, akit nem kötnek a konvenciók. Martin, aki bárki lehet, kivéve egy Walter Landesmann nevű, zürichi bankár fiát. Zoe észrevette, gondolatai veszélyes területre kalandoznak. Semmit nem tud Walter Landesmannról, emlékeztette magát. Semmit egy Lena Herzfeld nevű nőről, vagy egy Kurt Voss nevű, náci háborús bűnösről, vagy egy veszélyes titkot rejtő Rembrandt-portréről. Ebben a pillanatban csak Martin létezik. Martin, akit szeret. Martin, aki kihúzta a dugót a Montrachet palackjából, és most gondosan két pohárba tölti a mézszínű bort.

- Zaklatottnak tűnsz, Zoe. - Kezébe adta a poharat, és picit megemelte sajátját. - Egészségedre!

Zoe a poharát Martinéhez érintette, és megpróbálta összeszedni magát.

- Sajnálom, Martin. Bocsáss meg, kérlek. Rémes volt a mai nap.

Mivel a rémes napok nem tartoztak Martin megszokott életéhez, próbálkozása, hogy együttérzést mutasson, nem sikerült igazán jól. Ivott még egy kis bort, majd poharát csodálatos konyhájában a hosszú, gránitlapos pult szélére helyezte. A helyiséget süllyesztett lámpákból áradó, mesterséges fény világította meg, és az egyik fénysugár úgy hullott Martinra, mintha színpadi világítás lenne. Hátat fordított Zoenak, és kinyitotta a hűtőszekrényt. Házvezetője aznap délután jól megpakolta. Előre elkészített étel fehér kartondobozait vette ki, és gondosan sorba rendezte őket a konyhai pulton. Martin, állapította meg Zoe, mindenben precíz.

- Mindig azt gondoltam, bármiről beszélhetünk, Zoe.

- Tudunk is.

- Akkor miért nem mondasz semmit a napodról?

- Mert olyan kevés időm van veled, Martin. És amit legkevésbé szeretnék, hogy a munkám fárasztó részleteivel gyötörjelek.

Martin elgondolkodva ránézett - azzal a pillantással, amellyel Davosban szokta fogadni az előre megbeszélte kérdéseket -, és kezdte felbontani az ételes dobozokat. Keze, mint a márvány. Még ebben a helyzetben is furcsa volt nézni, ahogy éppen konyhai munkával foglalatalkodik. Zoe felismerte, ez is a megtévesztés része, akárcsak az alapítványa, jó cselekedetei és divatos politizálása.

- Várom - jegyezte meg.

- Hogy untassalak?

- Sosem untatsz, Zoe. - Felnézett és elmosolyodott. - Az viszont tény, mindig meg tudsz lepni valamivel.

Nokia telefonja halkan megszólalt. Kivette nadrágja zsebéből, rápillantott a hívóazonosítóra, és a hívás fogadása nélkül visszatette zsebébe a készüléket.

- Említettél valamit.

- Elképzelhető, hogy pert indítanak ellenem.

- Az Empire Aerospace?

Zoe őszintén meglepődött.

- Olvastad a cikkeket?

- Mindent elolvasok, amit írsz, Zoe.

Az csak természetes. Akkor eszébe jutottak az első különös pillanatok, amikor Graham Seymourral találkozott. Telefonon nem lehetett, Ms. Reed. Beláthatja, könnyen előfordulhat, valaki figyelni őnt, és hallgatja a beszélgetéseket...

- Milyennek tartod az írásokat?

- Muszáj elolvasni őket. És ha az Empire vezetői meg a brit politikusok tényleg bűnösök, meg is kell kapniuk büntetésüket.

- Nem tűnsz meggyőzöttnek.

- A bűnösségüket illetően? - Elgondolkodva felhúzta egyik szemöldökét, és egy adag zöldbabot tett a szögletes tálalótálca szélére. - Természetesen bűnösök, Zoe. Nem értem, Londonban miért színlel mindenki meglepetést. Amikor valaki külföldi országoknak ad el

fegyvereket, ajánlatos megvesztegetni a politikusokat.

- Talán - értett vele egyet Zoe -, de ettől az ügy még nem lesz szabályos.
- Természetesen nem.
- Próbálkoztak már valaha is megkönyékezni?

Martin két szelet francia pizzát tett a zöldbab mellé.

- Megkönyékezni? Mivel? |
- Hogy megvesztegetést fizess egy állami szerződés megszerzése érdekében.

Tagadóan elmosolyodott, és pár szelet töltött csirkemellet helyezett a tálra.

- Szerintem elég jól ismersz, és magad is választ tudsz adni a kérdésre. Nagyon megválogatjuk, milyen cégeket vásárolunk fel. És katonai beszállítóknak vagy fegyvergyárosoknak még csak közelébe sem megyünk.

Nem, gondolta Zoe. Elég egy textilüzem Thaiföldön, ahol rabszolgák dolgoznak, egy vegyi komplexum Vietnamban, amely százmérőföldes körzetben minden folyót megmérgezik és egy brazil mezőgazdasági cég, amely éppen azokat az esőerdőket pusztítja, amelyekkel kapcsolatban Martin megesküdött, utolsó leheletéig védi őket. És itt van a kis ipari üzem a németországi Magdeburgban, amely jövedelmező, de titkos üzletet kötött az irániakkal, a Martin számára kedves erkölcsi szempontok bajnokaival. Gondolatai azonban ismét veszélyes területre tévedtek. El innen, emlékeztette magát.

Martin pár szelet francia sonkát helyezett a tálra, és az ételt bevitte az ebédlőbe, ahol már terített asztal várta őket. Zoe megállt a Szajnára néző ablaknál, s csak utána foglalta el szokásos helyét. Martin, illő módon, szedett neki az ételből, és bort is töltött a poharába. Miután magának is vett, a kilátásba helyezett bírósági perről kérdezte.

- Az igazság rosszindulatú figyelembe nem vétele - mondta Zoe. - A szokásos köntörfalazás.

- A nagyközönség áltatása?
- A legrosszabb fajta. A történet nyomába eredtem.
- Jól ismerem az Empire igazgatóját. Ha azt szeretnéd, hogy beszéljek vele, egész biztos el tudnám az ügyet...

- Simítani?

Martin nem válaszolt.

- Ez kicsit veszélyes lenne, Martin, de azért értékelem a gondolatot.
- Élvezed a vezetőség támogatását?
- Pillanatnyilag. De Jason Turnbury már keresi a legközelebbi rókalyukat.
- Jason már nem sokáig marad az állásában.

Zoe hirtelen felnézett tányérjáról.

- Ezt honnan a csudából tudod?
- Én mindent tudok, Zoe. Nem vetted még észre?

Zoe úgy érezte, arca égni kezd. Egy túlságosan is széles mosoly kíséretében megjegyezte:

- Mindig ezt mondod, kedves. Végül már én magam is kezdek hinni benne.

- Azt jól teszed. Azt is tudnod kell, az újságotok rosszabb helyzetben van, mint gondoljátok. Jasonre mentőcsónak vár a Latham központjában. De attól tartok, a Journal többi vezetőjének és a szerkesztői gárdának is, már magának kell boldogulnia.

- Meddig maradhatunk még a felszínen?
- Ha nincs vevő vagy nagy készpénzinjekció... már nem sokáig.
- Honnan tudod mindezt?

- Mert Latham a múlt héten megkeresett, és megkérdezte, hajlandó lennék-e átvenni tőle a Journalt.

- Tréfálsz. - A férfi arckifejezése egyértelműen mutatta, hogy nem. - Ez kapcsolatunkat még a mostaninál is komplikáltabbá tenné, Martin.

- Ne aggódj, Zoe. Mondtam neki, nem érdekel. A média ebben a pillanatban nagyon kicsi helyet foglal el a beruházásaink tervében, és nincs érdekemben átvenni egy olyan újságot, amely éppen elvérzik. - Felemelte mobiltelefonját. - Hogyan lehetne fizetést elvárni valamiért, amit ingyen is meg lehet szerezni?

- És a Journal?
- Azt gyanítom, kaptok mentőkötelet.
- Kitől?
- Viktor Orlovtól.

Zoe emlékezett a névre. Viktor Orlov az első orosz oligarchák egyike volt, akik a régi szovjet állam értékes vagyonának megszerzésével kerestek milliárdokat, miközben az egyszerű oroszok az életben maradásért küzdöttek. Mint az első generációs oligarchák közül a legtöbben, Viktor is népszerűtlenné vált Oroszországban. Jelenleg Londonban él, a város egyik legdrágább lakásában.

- Viktor pár hónapja kapott brit útlevelet - mondta Martin. - Most egy brit újságot is szeretne hozzá. Úgy véli, a Journal megszerzésével biztosíthatja magának a nagyon vágyott társadalmi státust Londonban. Husángként is akarja használni régi ellenfeleivel szemben a Kremlben. Ha sikerül rátennie a kezét, lapotok már sosem lesz a régi.

- És ha nem vesz meg minket?
- Az újság egykettőre megszűnhet. Ne feledd azonban, Zoe, ezt nem tőlem hallottad.
- Soha semmit nem tőled hallok, kedves.
- Én is remélem.

Zoe akaratlanul is felnevetett. Meglepődött, milyen könnyen fel tudja venni a kapcsolatukban játszott ismerős és kényelmes szerepet. Megpróbált nem ellenállni a régi érzéseknek, mint ahogy megpróbált nem gondolni a Martin könyökénél lévő mobiltelefonra, vagy a konyhai pulton heverő laptop számítógépre sem.

- Mennyire ismered Viktort?

- Elég jól. - Martin beledöfte villáját az ételbe. - Kierőltette, hogy meghívjam az Elma villában tartott jótékonysági estére a jövő héten.

- Hogyan érte el?

- Kiállított egy egymillió eurós csekket a One World Alapítvány számára. Nem érdekelt Viktor vagy a mód, ahogy üzletel, de legalább összejöhetsz egy kicsit az új tulajdonosokkal. - Komoly arccal a nőre nézett. - Még mindig el akarsz jönni, ugye Zoe?

- Úgy gondolom, ez attól függ, biztonságban leszek-e ott?

- Miről beszélsz?

- A feleségedről, Martin. Monique-ról beszélek.

- Monique éli a saját életét és én is a magamét.

- Azt viszont már nem élvezné, ha életed egy része Dior estélyi ruhában parádézik előtte, a legmegbotránkoztatóbb dekoltázssal, amelyet valaha láttam.

- Megkaptad az ajándékomat?

- Igen, Martin. Megkaptam. Igazán nem kellett volna.

- Természetesen kellett. És számítok rá hogy, viselni fogod a jövő héten.

- Biztos vagyok benne, a randevúpartneremnek is nagyon fog tetszeni.

Martin lenézett a tányérjára, és könnyedén megkérdezte, kit akar Zoe magával vinni az összejövételre.

- Jason remélte, megint eljőhet, de még nem döntöttem.
- Talán hozhatnál mást is, mint régi szeretőid egyikét.
- Jason és én nem voltunk szeretők, Martin. Az egész ügy tévedés volt.
- De nyilvánvalóan még mindig nagyon sokat törődik veled.

Zoe játékos pillantással ránézett.

- Martin Landesmann, komolyan úgy gondolom, féltékeny vagy.
- Nem, Zoe. Nem vagyok. De azt sem akarom, hogy becsapjanak.

A pillantás komolyra váltott.

- Ha arra vagy kíváncsi, van-e másik férfi az életemben, nincs, Martin. Jóban-rosszban csak te vagy nekem.

- Biztos vagy benne?
- Teljes mértékben. És ha érdekel, nagyon szívesen be is bizonyítom.
- Fejezd be a vacsorád, Zoe.

A nő elmosolyodott.

- Már befejeztem.

Húsz perccel később a Szajna másik partján lévő titkos lakásban Gabriel számítógépe fölé hajolva ült, keze halántékán, szeme csukva, és fülelt. Belső énjében, hazugságok ezrei és megszámlálhatatlan seb alatt eltemetve rejtőzött egy közönséges ember, aki minden erejével a hang kikapcsolását akarta. A szakma szabályai azonban nem engedték. Az ő érdekében, mondta magában. Az ő védelme miatt. Elnézést, Zoe, de ennek így kell lenni.

Figyelme elterelésére Gabriel az ablakhoz ment, az éjszakai messzelátót szeméhez emelte, és ellenőrizte csapatának helyzetét. Jakov a Peugeot-ban. Oded a Renault-ban. Mordeháj a Ford furgonban. Mihail és Joszi a rakparton sörözött egy csoport fiatal

vagánnyal. Rimona és Dina egy-egy robogón ült, nem messze a Hotel de Ville-től. Egy kódolt rádióüzenettel mindegyikőjüket vállon veregette. Egyenként válaszoltak, fürgén és éberén, Gabriel éjszakai katonái.

Ahogy Gabriel megszemlélte a harcmezőt, az utolsóként vizsgált rész a Quai de Bourbon 21. krémszínű bérházának bejárata volt, ahol Martin Zentrum cégének egyik testőre járkált lassan a lámpafényben. Tudom, mit érzel, gondolta Gabriel. A várakozás pokoli lehet.

52 I'LE SAINT-LOUIS, PÁRIZS

A holdfény besütött a függöny nélküli ablakon, és halványkék fény négyszögét rajzolta Martin Landesmann hatalmas ágyának gyűrött szaténlepedőire. Zoe teljesen mozdulatlanul feküdt, és a Szajna-part hajnali forgalmának sustorgó neszét hallgatta. Valahol egy részeg szerelmespár veszekedett hangosan. Martin lélegzése egy pillanatra kihagyott, majd felvette szokásos ritmusát. Zoe ránézett az ágy melletti asztalkán lévő órára. Most is azt az időt mutatta, mint amikor utoljára megnézte: 3:28.

Martint vizsgálta figyelmesen. A férfi a szeretkezés második menete után házastársi diszkrécióval visszavonult saját megszokott felére az ágyban, és elégedetten elszenderült. Testhelyzete közel egy órája nem változott. Derékig fedetlenül, hason feküdt, lábai olyan helyzetben, mintha futna, és egyik kezét vágyakozva nyújtotta Zoe felé. Álmában arca gyermekiesen ártatlan volt. Zoe késztetést érzett, hogy másfelé nézzon. Az utcán a szerelmesek veszekedése véget ért, és helyette most németül dörögő férfihangokat lehetett hallani. Semmi különös, nyugtatta meg magát. Egyszerűen 3:30 az idő, a Zentrum Security őreinek váltása.

Ne foglalkozzon a testőrökkel, emlékeztette Gabriel az utolsó highgate-i éjszakán. Azokat hagyja ránk! Önnek csak Martinra kell koncentrálnia. Martinnal kell törődnie...

Martin még mindig nem mozdult. Zoe sem. Csak az órán változott a szám.

3:32...

Ha munkához lát, ezt csendben, de gyorsan tegye! Ne úgy lopakodjon, mint egy besurranó tolvaj...

Szemét behunyta, és képzeletben felidézte a küldetés teljesítéséhez szükséges négy tétel helyét. Közülük kettő - mobiltelefonja és a pendrive - az ágy mellett, a padlón fekvő kényeztetőben van. Martin Nokia telefonja még mindig az ebédlőasztalon; a Sony számítógép pedig a konyha pultján.

Előbb gondolatban tervezze meg, mit fog csinálni. Amikor biztonságosan hozzáfér a telefonhoz és a számítógéphez, betű szerint kövesse az utasításaimat, és Martinnak nem lesznek többé titkai...

Benyúlt a táskájába, megmarkolta telefonját és a pendrive-ot, majd csendben kibújt az ágyból. Ruhái szanaszét heverték a padlón. Ezzel most nem törődve, hevesen dobogó szívvel és nesztelen léptekkel, fürgén az ajtóhoz osont, majd kilépett az előszobába. Bár Gabriel óvta tőle, önkéntelenül is visszanezett Martinra. Úgy tűnt, mélyen alszik. Félig behúzta az ajtót, és hang nélkül végigment a lakáson, be az ebédlőbe. A tányérok és poharak még mindig az asztalon voltak, akárcsak Martin telefonja. Felvette, a konyha felé indult, közben saját mobiltelefonján hívott egy számot.

Gabriel az első csengetés után felvette.

- Tegye le! Számoljon hatvanig, majd lásson munkához!

A kapcsolat megszakadt, és addigra Zoe belépett a konyhába. A sötétben éppen csak kivehette a fekete Sony VAIO számítógép körvonalait a pulton. Martin készenléti üzemmódban hagyta. Zoe azonnal kikapcsolta, és bedugta a pendrive-ot az egyik USB-csatlakozóaljzatba. Utána újra felvette a Nokia telefont, és a kijelzőt nézve, magában számolt.

Huszonöt... huszonhat... huszonhét... huszonnyolc...

Zoe hívása után Gabriel gyorsan tájékoztatta a csapatot egy kódolt rádióüzenettel, hogy az akció már élesben megy. Abban a pillanatban egyedül Mordeháznak volt feladata, és az is csak abból állt, hogy meg kellett nyomni a Ford furgon jobb oldali ülésén lévő

eszköz főkapcsolóját. A készülék gyakorlatilag egy bőröndbe rejtett, telefonátjátszó torony volt, melyet úgy terveztek, hogy elhitesse Martin telefonjával, a szokásos hálózaton üzemel, pedig valójában a Cégén működött. A belőle küldött jel, bár a Quai de Bourbon 21. épületére irányozták, időlegesen szinte minden más mobiltelefon-szolgáltatást elnyomott az Ile Saint-Louis körzetében. De abban a pillanatban Gabriel a francia telefontársaság ügyfeleit érő esetleges bosszúság miatt aggódott legkevésbé. A titkos lakás ablakában állt, Martin Landesmann hálószobájának sötét ablakait figyelte, és magában számolt.

Ötvenhét... ötvennyolc... ötvenkilenc... hatvan.

Most, Zoe. Most...

Mintha végszóra tenné, Zoe elkezdte megadni a kódot Martin telefonján. Olyan számsor volt, amelyet több százszor gyakorolt a highgate-i titkos központban. Úgy ismerte, mint a saját telefonszámát. Az utolsó elem beütése után megnyomta a hívás gombját, s füléhez emelte a telefont. Egyetlen csengőhang hallatszott, majd több éles, sípoló jel. Megjelent egy párbeszédpanel, és benne a kérdés, elfogadja-e a szoftver távoli forrásból történő frissítését. Az érintőképernyőn azonnal megnyomta az IGEN-t. Pár másodperc múlva újabb üzenet jelent meg: LETÖLTÉS FOLYAMATBAN.

Zoe óvatosan letette a telefont a pultra, majd az F8 billentyűt lenyomva tartva áram alá helyezte a Sony laptop számítógépet. A készülék nem a szokásos módon kapcsolódott be, hanem azonnal a rendszerindítási menüt kínálta fel Zoenak. Rákattintott a rendszerindítási menü aktiválására, majd arra utasította a számítógépet, a pendrive-on lévő szoftver használatával kapcsolódjon be. A gép ezt gond nélkül meg is tette, és pár másodperc múlva üzenet jelent meg a képernyőn, hogy az adatátöltés folyamatban van. A nagy mennyiség – a Martin merevlemezén tárolt összes információ miatt az adatátöltés egy órát és tizenöt percet vesz igénybe. A pendrive-ot sajnos végig az USB-csatlakozóaljzatban kell hagyni, ami azt jelenti, a művelet befejezése után Zoe-nak újabb utat kell tennie a konyhába, hogy kivegye.

Csökkentette a számítógép képernyőjének fényét, majd ismét felvette Martin mobiltelefonját. A „szoftver frissítése” művelet befejeződött. Már csak egy újraindításra volt szükség, és ehhez nem kellett mást termi, mint kikapcsolni, majd újra bekapcsolni a telefont. Ezt el is végezte, majd gyorsan ellenőrizte a legutóbbi hívások listáját. Zoe utolsó hívása nem szerepelt benne. Ehelyett, a megjelenített lista szerint, a készülékről indított utolsó hívás 10:18-kor történt, amikor Martin Monique-nak telefonált Genfben. Az utolsóként fogadott hívás akkor érkezett, amikor Martin éppen a vacsorával foglalatoskodott. Zoe megnézte a számot.

Monique...

Újra készenléti üzemmódba kapcsolta a készüléket, majd kinyitotta a hűtőszekrényt. A felső polcon egy literes palackban Volvic ásványvíz volt. Ezt kivette, óvatosan becsukta az ajtót, majd bement az ebédlőbe, ahol csak addig maradt, hogy Martin telefonját visszategye. A hálószobához visszatérve az ajtót félig nyitott helyzetben találta, ahogy hagyta. Martin mozdulatlanul feküdt az ágyon, és teste fedetlenül maradt részén halvány fehér bőre szinte világított a holdfényben. Hang nélkül odament az ágyhoz, és becsúsztatta mobiltelefonját a kezításkába. Ezután befeküdt a szaténlepedők alá, s Martinra nézett. A férfi szeme hirtelen kinyílt, és gyermeki arckifejezése is eltűnt.

- Már kezdtem aggódni miattad, Zoe. Hol voltál?

Még a legegyszerűbb műveletek közben is vannak pillanatok, amikor az idő megáll. Gabrielnek már több ilyen pillanatban volt része, mint a legtöbb profi hírszerzőnek. És kétségtelenül ilyet tapasztalt meg Párizsban, 3:36-kor is, miközben azt várta, mit válaszol Zoe Reed, a tiszteletre méltó Financial Journal különleges oknyomozó riportere szeretőjének, Martin Landesmann-nak. Nem értesítette Londont az esetleges problémáról. Nem értesítette a csapatát. Ehelyett a titkos lakás ablakában állt, távcsővel a szeme előtt, mellette Chiara, és azt tette, amit minden tapasztalt ügynök tesz ilyen helyzetben. Lélegzetét visszafojtva várt.

A csend örökkévalónak tűnt. Később, amikor visszahallgatta a hangfelvételt, kiderült, mindössze három másodpercig tartott. Zoe gyötrő szomjúságról kezdett panaszkodni, majd

játékosan megszidta Martint, amiért szerteszét dobálta ruháit a padlón, miközben vad szenvedéllyel vetkőztette. És végül számos ötlete volt, mit tehetnének, ha már mindketten ébren vannak hajnali 3:36-kor.

Valahol Gabriel belső énjében rejtőzött egy közönséges ember, aki semmiképp sem akart hallgatózni. A szakma törvényei azonban ezt nem tették lehetővé. Ezért ott állt a titkos lakás ablakában, mellette felesége, és hallgatták, hogyan szeretkezik Zoe Reed utoljára egy olyan férfival, akit Gabriel meggyűlöltetett vele. Utána, egy órával és tizenöt perccel később azt hallgatta, Zoe hogyan kel ki Martin ágyából, s veszi ki a pendrive-ot Martin számítógépéből – egy olyan pendrive-ot, amely már továbbította Martin merevlemezének tartalmát egy highgate-i masszív, vörös téglás viktoriánus házba.

Gabriel londoni partnerei sosem hallották az akkor éjszaka, Párizsban készített hangfelvételeket. Nem volt hozzá joguk. Csak azt tudták, Zoe Reed reggel 8:15-kor lépett ki az Ile Saint-Louis bérházából, és beszállt egy sofőr által vezetett Mercedes-Benzbe, melynek ablakában a REED név volt. Az autó közvetlenül a Gare du Nord pályaudvarra vitte, ahol újra körbevették a koldusok és narkósok, miközben a pénztárcsarnokon át vonatához igyekezett. Rajongói között egy sáros bőrzakót viselő, vékony csíkokba font hajú ukrán bizonyult a legkitartóbbnak. Akkor hátrált csak meg, amikor szembe találta magát egy rövid, sötét hajú, himlőhelyes arcú férfival.

Nem véletlenül, ugyanez a férfi ült Zoe mellett a vonaton is. Hamis új-zélandi útlevelelében a Leighton Smith név szerepelt, bár valójában Jakov Rossmannak hívták, és egyike volt annak a négy főnek Gabriel csapatából, aki Zoet visszaújtján elkísérte Londonba. Zoe a vonaton töltött idő nagy részében a reggeli újságokat olvasta, és miután megérkezett a St. Pancras állomásra, őrizetét feltűnés nélkül átvette az MI5. Egy taxinak álcázott autóval elvitték munkahelyére, s néhány felvételt is készítettek róla, miközben áthalad a bejáraton. Ígérete szerint, Gabriel elrendelte a digitális telefonlehallgatás megszüntetését, és Zoe percekben belül eltűnt a Cég globális megfigyelőhálózatából. Ezt a Mestermű-csapat kevés tagja vette észre. Addigra már mindannyian Martin Landesmann hangjára figyeltek.

53 HIGHGATE, LONDON

A számítógépes hálózatok és a kommunikációs eszközök bizonyos mértékben védhetők a külső behatolás ellen. Ha viszont a támadás belülről történik – vagy ha valaki magához az eszközhöz fér hozzá a kiszemelt cél nagyon keveset tehet saját védelmére. Mindössze néhány sornyi, ügyesen kiötlött kóddal egy mobiltelefon vagy laptop számítógép rábírható, árulja el tulajdonosának legjobban őrzött titkait – és még hónapokig vagy akár évekig folytassa a titkok felfedését. A gépek tökéletes kémek. Nincs szükségük pénzre, a ragaszkodás kifejezésére, vagy szeretetre. Szándékaik megkérdőjelezhetetlenek, mert sajátjuk nincs. Megbízhatók, számítani lehet rájuk, és hajlandók bármennyit túlórázni. Nem lesznek depressziósak, vagy nem isznak sokat. Nincsenek házastársaik, akik leszidhatják őket, vagy gyerekeik, akikben csalódhatnak. Nem égnak ki. Egyetlen gyengeségük az elavulás. Általában azért válnak meg tőlük, mert valami jobb lép helyükbe.

A Martin Landesmann elleni hírszerzői támadás ugyan lélegzetelállító mértékű volt, de jellege nem számított különlegesnek a huszonegyedik századi kémkedés világában. Elmúltak már azok a napok, amikor a megcélzott személy lehallgatásának egyedüli eszközét egy akkumulátoros rádióadó jelentette az irodájában vagy lakásában. A kiválasztott személyek már önként tartják maguknál az adókat mobiltelefonjaik vagy más hordozható, elektronikus eszközök formájában. A titkosszolgálatok hírszerzőinek nem kell többé az akkumulátorok feltöltésével foglalkozniuk, mert ezt a megcélzottak maguk végzik. A kémeknek most az a feladata, hogy vég nélküli órákat töltsenek barátságtalan megfigyelőposztokon, mivel a vezeték nélküli wifi eszközök által továbbított anyagok az internet segítségével a világ bármely pontján lévő számítógépekbe elküldhetők.

A Mestermű hadművelet esetében ezek a számítógépek London Highgate városrészében, egy csendes zsákutca végén álló, vörös téglás, viktoriánus házban voltak. Miután napi huszonnégy órán keresztül dolgoztak a párizsi akció előkészítésével, Gabriel és csapata

most napi huszonnégy órában válogatta és elemezte a hatalmas fogást. A világ legzárkózottabb üzletemberének élete egy szempillantás alatt nyitott könyvvé vált. Uzi Navot fogalmazta meg jól, amikor a miniszterelnököt tájékoztatta szokásos heti reggeli találkozásjuk során: „Bárhová is megy Martin, mi vele megyünk.”

Hallgatták telefonhívásait, olvasták e-mail üzeneteit, és a válla felett kukucskáltak, miközben az interneten szörfözött. Üzleteket tárgyaltak meg vele, együtt ebédeltek vele, és a fogadásokra is elkísérték, mellényzsebébe bújva. Vele aludtak, fürödtek, végeztek egészségügyi testmozgást, és kihallgattak egy veszekedést Monique-kal, mert sokszor utazik Párizsba. Társai voltak egy rövid stockholmi látogatáson, és egy gyötrelmes Wagner-estet is ki kellett bírniuk vele. Mindig pontosan tudták, a világ mely részén tartózkodik, vagy ha éppen mozgásban volt, a haladás sebességét is tudták. Azt is felfedezték, Szent Martin szeret sokáig egyedül lenni az Elma villában lévő irodájában, a Genfi-tóra néző kastély délkeleti sarkának egy tágas helyiségében, pontosan 380 méterrel a tengerszint felett.

Ilyen hatalmas mennyiségű megfigyelési adat fogadása egyfajta veszélyt is rejthet magában - a teljesen használhatatlan információk áradata elsöpörheti a kirakójáték egy elengedhetetlenül fontos darabját. Gabriel úgy gondoskodott ennek a csapdának az elkerüléséről, hogy csapatának legalább fele a párizsi akció igazi eredményére, Martin laptop számítógépére koncentrál. A fogás nem szorítkozott arra az anyagra, amely a párizsi akció idején volt a számítógép memóriájában. Egy ügyes technikai bravúrral a gép automatikus frissítést küldött minden egyes alkalommal, amikor adatokat vittek be a memóriába, vagy vettek onnan ki. Ez azt jelentette, hogy amikor Martin megnyitott egy dokumentumot, azt Gabriel csapata is megnyitotta. Arra is utasították a számítógépet, harmincperces időközönként videofelvételeket küldjön a beépített kamerával. Ezért naponta vagy egy órán át, amikor Martin a gépen dolgozott, mintha személyesen kukucskált volna a highgate-i titkos központba, azt figyelve, Gabriel csapata hogyan kotorászik éppen élete titkai között.

Martin számítógépének tartalma kódolt volt, ám ezek a védőfalak gyorsan leomlottak a Műszaki Osztály informatikus tehetségeinek támadása során. Miután áthatoltak a külső gyűrűn, a számítógép már ontotta magából a dokumentumok ezreit, amelyek kendőzetlenné tették a Landesmann-birodalom belső ügyeit. Bár az információk Martin sok versenytársának milliókat érhettek volna, Gabriel számára nem sok értékkel bírtak, mivel nem volt bennük újabb adat a GVI és a Keppler Werk GmbH kapcsolatairól, vagy arról, a Keppler mit is ad el pontosan az irániaknak titokban. Gabriel tapasztalatból tudta, nem arra kell koncentrálni, ami egyszerűen elérhető egy számítógép memóriájában, hanem arra, ami már nincs ott - az ideiglenes állományokra, amelyek szellemként suhannak át a merevlemezen és a törölt dokumentumokra, amelyek csak rövid ideig vannak ott, mielőtt a lomtárba kerülnek. Az állományokat sosem lehet teljes mértékben törölni egy számítógépből. Akárcsak a radioaktív hulladék, örökre megmaradhatnak. Gabriel utasította a technikusokat, Martin lomtárára koncentráljanak, különösen egy olyan szellemmappára, amely ott rejtőzik, de a visszakeresés minden kísérletének ellenállt.

Gabriel csapata nem elszigetelten dolgozott. Mivel a Mestermű hadművelet nemzetközi vállalkozás volt, a nehezen megszerzett eredményeket nemzetközi szinten adták tovább. Az amerikaiak a Highgate és a Grosvenor tér közötti, teljesen biztonságos csatornán kapták a híreket, míg a britek, sok belső civakodás után úgy döntöttek, először az MI6 számára kell elküldeni az információkat, mivel Irán hozzájuk tartozik. Graham Seymournak valahogy sikerült magánál tartani a teljes műveletirányítást, ezért a Thames House maradt a résztvevők éjszakai találkozóhelye. A légkör továbbra is barátságos, szakmai volt, bár mindegyik félnek más feltételezései voltak az irániak szándékairól, másképp elemeztek dolgokat, és mások voltak a nemzeti prioritások is. Az amerikaiaknak és a briteknek egy atomfegyverekkel rendelkező Irán regionális problémát jelentett; Izrael viszont a létét érezte fenyegetve. Gabriel nem foglalkozott ilyen kérdésekkel a tárgyalóasztalnál, de erre nem is volt szükség.

A Times House-ba tett látogatásai minden este Nigel Whitcombe ablaktalan fülkájában értek véget, mivel Whitcombe kapta Zoe Reed ellenőrzésének feladatát. Bár egy brit újságíró megfigyelése potenciális veszélyeket is rejteget, mégis, fenntartás nélkül

vállalta a feladatot. Mint a Mestermű hadművelet szinte minden résztvevője, ő is egyfajta iskolás vonzalmat érzett Zoe iránt, ezért örült a lehetőségnek, hogy ha távolról is, de még néhány napig csodálhatja. A megfigyelésről készített napi jelentések a nő semmilyen vétségéről nem számoltak be, és arra sem utaltak, hogy bármilyen módon megszegte volna a szabályokat. Valahányszor Martin kapcsolatba lépett vele, erről kötelességtudóan beszámolt. Még azt a rövid üzenetet is továbbította az MI5-nak, amelyet a férfi az otthoni gépére küldött.

- Mi volt benne? - kérdezte Gabriel.

- A szokásos. Nagyon élveztem a veled töltött időt, kedves. Alig várom, hogy újra találkozassunk Gertiben a jövő héten, kedves. Volt valami egy ruhával kapcsolatban is, de azt nem igazán értettem. - Whitcombe elrendezte a papírokat az iskolaigazgatókéra emlékeztető íróasztalán. - Hamarosan el kell döntenünk, elmenjen-e Martin szerény esti ünnepségére, vagy inkább hirtelen megbetegedjen sertésinfluenzában.

- Ezt én is tudom, Nigel.

- Javasolhatok valamit?

- Ha muszáj.

- Sertésinfluenza.

- Mi van akkor, ha ez Martinban gyanút ébreszt?

- Inkább egy gyanakvó Martin Landesmann, mint egy halott brit oknyomozó újságíró. Nem tenne jót a karrieremnek.

Már majdnem éjfél volt, amikor Gabriel visszatért a highgate-i titkos központba. Csapatát lázas munkában találta, és a Saul király útról is várt rá egy kódolt üzenet. Úgy tűnt, egy régi párizsi ismerőse szeretne beszélni vele. Miután másodszor is elolvasta az üzenetet, Gabriel nyugalomra intette magát. Igen, elképzelhető, hogy éppen ezt keresik, de valószínűleg semmi komoly. Tévedés, gondolta. Időpazarlás, mikor semmi felesleges ideje nincs. De az is elképzelhető, most először mosolyog rá a szerencse azóta, hogy Julian Isherwood megjelent a Cornwalli sziklákon, hogy egy eltűnt Rembrandt-portré megkeresésére kérje. Valakinek ellenőriznie kell. De a Mestermű hadművelet feladatai alapján az illető nem lehet Gabriel. Ez magyarázza, hogy Eli Lavon, a megfigyelés művésze, régész és eltűnt holokausztvagyonok kutatója, miért tért vissza Párizsba másnap reggel. És azt is, hogy aznap délután negyed kettő előtt miért sétált a rue des Rosiers-n, húsz lépéssel egy Hannah Weinberg nevű, emlékezetmegőrző harcos mögött.

54 LE MARAIS, PÁRIZS

A nő befordult a rue Pavée sarkán, és eltűnt a 24-es számú bérházban. Lavon kétszer végigment az utcán, tapasztal-e bármi, megfigyelésre utaló jelet, és csak utána állt meg a kapunál. A címlista alapján a 4B lakás címe BERIRAND-é volt. Lavon megnyomta a hívógombot, és barátságos arccal a biztonsági kamerába nézett.

- Oui?

- Madame Weinberggel szeretnék beszélni, ha lehet.

Kis csend, majd:

- Ön kicsoda, monsieur?

- Nevem Eli Lavon. Én vagyok...

- Tudom, kicsoda, Monsieur Lavon. Egy pillanat.

Megszólalt az ajtónyitást jelző, berregő hang. Lavon átment a párás belső udvaron, be az előcsarnokba, és fel a lépcsőn. Hannah Weinberg a negyedik emeleti lépcsőfordulóban várt rá, karját összefonva. Beengedte Lavont a lakásba, majd halkan becsukta az ajtót. Ezután elmosolyodott, és illemtudóan kezet nyújtott.

- Megtiszteltetésnek veszem, hogy találkozhatom önnel, Monsieur Lavon. Sejtheti, sok csodálója van a Weinberg Központban.

- Számomra megtiszteltetés - mondta Lavon szerényen. - Távolról figyelem önt. A központjuk csodálatos munkát végez itt, Párizsban. Egyre nehezebb körülmények között, azt még hozzáteszem.

- Megtesszük, amit tudunk, de attól félek, ez bizonyára nem elég. - Szomorúság jelent meg a tekintetében. - Rendkívüli mértékben sajnálom, ami Bécsben történt, Monsieur Lavon. A bombatámadás mindnyájunkat mélyen érintett.

- Heves érzéseket váltott ki - mondta Lavon.

- Mindkét oldalon. - Sikerült elmosolyodnia. - Éppen kávéfőztem.

- Kérek egy keveset.

A nő bevezette Lavont a nappali szobába, és eltűnt a konyhában. Lavon megcsodálta az elegáns régi bútorokat. Részt vett abban a műveletben, amelynek során Hannah Weinberg a Cég vonzáskörébe került, és jól ismerte családjá történetét. Azt is tudta, a folyosó végén lévő szobában Vincent van Gogh egyik festménye lóg, Gachet kisasszony fésülködőasztalánál. A véres akció, amelyben a viszonylag kevésbé ismert mű is szerepet kapott, Gabriel Allon egyik olyan alakítása volt, amelyet Lavon nagyon szeretett volna elfelejteni. Most elfojtotta emlékeit, mivel Hannah Weinberg visszatért két csésze tejeskávéval. Az egyiket odaadta Lavonnak, és leült.

- Feltételezem, nem udvariassági látogatásra jött, Monsieur Lavon.

- Nem, Madame Weinberg.

- A dokumentumok miatt van itt?

Lavon bólintott, és kortyolt kávéjából.

- Nem is tudtam, hogy ön kapcsolatban áll... - Innen már nem folytatta.

- Kapcsolatban, mivel? - kérdezte Lavon.

- Az izraeli titkosszolgálattal - mondta fojtott hangon.

- Én? Tényleg úgy nézek ki, mint aki ilyen munkára termett?

A nő figyelmesen méregette.

- Nem gondolnám.

- A bécsi bombamerénylet után visszatértem első szerelmemhez, a régészethez. A jeruzsálemi Héber Egyetem egyik karán dolgozom, de még mindig sok kapcsolatom van a holokauszt-kárpótlások terén.

- Hogyan hallott akkor a dokumentumokról?

- Amikor ön felhívta a követséget Párizsban, azonnal felvették a kapcsolatot egy barátommal, aki a Jad Vasem intézménynél dolgozik. Tudta, hogy valami más ügyben Párizsba jövök, és megkérdezte, be tudnék-e ugrani a papírokért.

- Milyen ügyben jött Párizsba?

- Tudományos konferencia.

- Értem.

A nő ivott egy kicsit a kávéjából.

- Itt vannak a dokumentumok, Madame Weinberg?

Bólintott.

- Megnézhetném őket?

Hannah rápillantott a kávéscsésze pereme fölé, mintha szavainak hihetőségét mérlegelné, majd felállt, és bement a könyvtárszobába. Amikor visszatért, egy fakó tasak volt a kezében. Lavon érezte, kicsit gyorsabban ver a szíve.

- Zsírpaper? - kérdezte a lehető legközömbösebb hangon.

Bólintott.

- Így kaptam meg.

- És a dokumentumok?

- Benne vannak. - Átadta a tasakot Lavonnak, és figyelmeztette. - Legyen óvatos! A papír könnyen szétmállik.

Lavon felnyitotta a csomagolást, s óvatosan kivett három, törékeny pauszpaper lapot. Ezután feltett egy olvasószemüveget, és enyhén remegő ujjakkal, a neveket kezdte olvasni.

Katz, Stern, Hirsch, Greenberg, Káplán, Cohen, Klein, Abramowitz, Stein, Rosenbaum, Herzfeld...

Herzfeld...

Ezt a nevet egy pillanattal tovább nézte, majd lassan Hannah Weinbergre emelte tekintetét.

- Honnan kapta?

- Attól tartok, ezt nem árulhatom el.

- Miért nem?

- Mert teljes titoktartást ígértem az illetőnek.

- Félek, nem lett volna szabad ilyen ígéretet tennie.

A nő észrevette a változást Lavon hangjában.

- Egyértelműnek tűnik, tud valamit erről a dokumentumról.

- Így van. És azt is tudom, már sokan meghaltak miatta. Akárki adta is önnek, az illető most komoly veszélyben van, Madame Weinberg. És ön is.

- Már hozzászóltam. - Csendben méregette a férfit. - Igazat mondott, és tényleg a Jad Vasem intézménytől kérte meg egy barátja, hogy jöjjön ide?

Lavon kicsit habozott.

- Nem, Madame Weinberg. Nem mondtam igazat.
- Kiküldte?
- Egy közös barátunk. - Lavon felemelte a listát. - És tudni akarja annak a nevét, aki ezt önnek adta.
- Maurice Durand.
- Mivel foglalkozik Monsieur Durand?
- Van egy kis üzlete, ahol tudományos régiségeket árul. Azt mondja, akkor találta a dokumentumokat, amikor egy teleszkópon végzett valami javítást.
- Tényleg? - kérdezte Lavon kételkedve. - Mennyire ismeri őt?
- Az évek során több alkalommal vásároltam nála. - Egy kör alakú faasztalka felé biccentett, amelyiken több tucat régi, nyeles szemüveg sorakozott. - Ez az egyik szenvedélyem.
- Hol van az üzlete?
- A nyolcadik kerületben.
- Most azonnal találkoznom kell vele.
Hannah Weinberg felállt.
- Odakísérem.

55 RUE DE MIROMESNIL, PÁRIZS

A Weinberg Központ rögtön ott volt a rue des Rosiers sarkán. Hannah és Lavon csak annyi időre állt meg, hogy több másolatot készítsenek a listáról, és ezeket elzárják. Utána, miközben az eredeti biztonságosan Lavon börtáskájában lapult, metróval elmentek a rue de Miromesnilre, és megtették a kétpercnyi gyalogutat az Antiquités Scientifiques-ig. Az ajtón a nyitva szót lehetett olvasni. Lavon egy darabig a kirakatot csodálta, s csak utána nyomta le a kilincset. Az ajtó zárva volt. Hannah megnyomta a csengőt, és azonnal beléphettek.

Az őket váró férfi súlyban és magasságban olyan volt, mint Lavon, de minden másban pont az ellentéte. Míg Lavon hanyagul öltözött, és többretegnyi gyűrött ruha volt rajta, addig Maurice Durand elegáns, kék öltönyt viselt és széles nyakkendőt, amely a Beaujolais nouveau vörösbor színét idézte. Miközben Lavon haja nagyon rövid és fésületlen volt, Durand szerzetesekére emlékeztető, rövid frizuráját fésűvel gondosan eligazgatta. Udvariasan mindkét arcán megpuszilta Hannah Weinberget, majd meglepően erős kézfogással üdvözölte Lavont. Ennek során Lavonnak az a kényelmetlen érzése támadt, mintha egy profi vizsgálgatná. És ha nem téved, akkor Maurice Durand is bizonyára ugyanezt érzi.

- Nagyon szép üzlete van, Monsieur Durand.
- Köszönöm - válaszolt a francia. - Számomra menedékhely a vihar elől.
- Milyen vihar elől, monsieur?
- A modem kor szelleme - válaszolt Durand azonnal.
Lavon megértően rámosolygott.
- Attól tartok, én is ugyanígy érzek.
- Valóban? És mivel foglalkozik, monsieur?
- Régészet.
- Milyen érdekes - mondta Durand. - Amikor fiatal voltam, engem is nagyon érdekelt a régészet. Még arra is gondoltam, ilyen tanulmányokat kellene folytatni.

- Miért nem tette?
- A piszok miatt.
Lavon csodálkozva felvonta szemöldökét.
- Sajnos nem tudom elviselni, ha piszkos a kezem - magyarázta Durand.
- Ezt az áldozatot pedig meg kell hozni.
- Szerintem túl nagy - mondta Durand. - És mi az ön szakterülete, monsieur?
- Bibliái tárgyú régészet. Munkám nagy részét Izraelben végzem.

Durand szeme kerekre tárgult.

- A Szentföldön?

Lavon kicsit habozott, majd bólintott.

- Én magam is mindig látni akartam. Hol dolgozik most?

- Galileában.

Durand őszintén megindultnak tűnt.

- Ön hívó, Monsieur Durand?

- Istenfélő vagyok. - Figyelmesen Lavonra nézett. - És ön, monsieur?

- Időnként - felelt Lavon.

Durand Hannah Weinbergre pillantott.

- A várt lornyettek végre megérkeztek. Félretettem önnek a legszebb darabokat.

Szeretné megnézni őket?

- Történetesen most a barátomnak kell önnel valamit megbeszélnie.

Durand pillantása visszatért Lavonra. Egy kevés kíváncsiságon kívül mást nem árult el, de Lavonnak újra olyan érzése volt, mintha Durand éppen méretet venne róla.

- Miben segíthetek?

- Beszélhetnénk négyszemközt?

- Természetesen.

Durand az üzlet végében lévő ajtóra mutatott. Elsőként Lavon lépett az irodába, és hallotta, ahogy becsukódik mögötte az ajtó. Amikor megfordult, Maurice Durand arckifejezése már korántsem volt olyan barátságos, mint egy pillanattal korábban.

- Miről van most szó?

Lavon kivette táskájából a zsírpapír tokot.

- Erről.

Durand tekintete nem mozdult Lavon arcáról.

- Azzal a feltétellel adtam Madame Weinbergnek a dokumentumot, hogy nem említi vele kapcsolatban a nevem.

- Meg is próbálta eltitkolni. De sikerült meggyőzőnöm, változtassa meg szándékát.

- Ön nagy hatással lehet az emberekre.

- Tulajdonképpen nem volt nehéz rábírni. Csak azt kellett elmondanom, hány embert öltek már meg e miatt a három papír miatt.

Durand kifejezése változatlan maradt.

- Legtöbben kicsit kényelmetlenül éreznék magukat egy ilyen kijelentés után - mondta Lavon.

- Talán nem vagyok ijedős, monsieur.

Lavon visszatette a tokot a táskába.

- Úgy tudom, egy teleszkóp belsejében találta a dokumentumot.

- A tizennyolcadik század végéről származó darab. Fából és rézből készült. A londoni Dollond terméke.

- Különös - mondta Lavon. - Én ugyanis biztosan tudom, egész mostanáig egy Rembrandt-festményben rejtőzött, a Fiatal nő portréjában. Azt is tudom, hogy a képet elrabolták, és ennek során megöltek egy embert. De most nem ezért vagyok itt. Nem tudom, hogy jutott ezekhez a dokumentumokhoz, de tudnia kell, nagyon veszélyes emberek keresik őket. És feltételezik, ezek a papírok még mindig a festményben vannak. - Lavon kis időre elhallgatott. - Érti, mit akarok mondani, Monsieur Durand?

- Azt hiszem - válaszolt Durand óvatosan. - De ebben az ügyben semmit nem tudok se Rembrandt, se bárki más festményéről.

- Biztos benne, monsieur?

- Attól tartok.

- Időnként azonban hallhat ezt-azt. Vagy talán barátai vannak a szakmában, akik hallanak dolgokat. Barátok, akik esetleg tudnak a festmény hollétéről.

- Nem szokásom a művészeti világ képviselőivel ismerkedni. Hajlamosak fölényesen lenézni a hozzám hasonlókat.

Lavon átadott Durandnak egy névjegyet.

- De ha esetleg hall valamit a Rembrandtról - akármit, monsieur hívja fel ezt a számot. Teljes titoktartást ígérek. Biztosíthatom, számunkra egyedül a festmény megtalálása fontos. És kérem, legyen óvatos! Nem szeretném, ha valami kellemetlenség történne önnel.

Durand zsebébe csúsztatta a névjegyet, és egyértelműen várta, hogy befejezhesse a beszélgetést.

- Szeretném, ha segíteni tudnék, monsieur, de attól tartok, ez nem áll módomban. Hacsak nem kíván még valami mást is, most már vissza kell mennem az üzletbe.

- Nem, nincs más. Köszönöm az idejét.

- Kérem.

Durand kinyitotta az ajtót. Lavon indulni készült, de megállt, és megfordult.

- Történetesen, Monsieur Durand, van még valami.

- Micsoda?

- Ne feledje, Isten figyeli önt. Ne okozzon neki csalódást!

- Ezt majd észben tartom, Monsieur Lavon.

Eli Lavon és Hannah Weinberg sötétedéskor vált el egymástól a Concorde téren. Hannah metróval visszament a Le Marais-ba, míg Lavon átsétált a nem messze lévő rue Rabelais 3. címre, ahol az izraeli nagykövetség volt. A követségen a Mestermű hadműveletben való részvétellel szerzett jogköre alapján utasította a Cég helyi főnökét, állítson egy biztonsági csoportot Hannah Weinberg védelmére, egy másik csoport pedig figyelje Maurice Durandt. Ezután autót és sofőrt kért, hogy kijusson a Charles de Gaulle repülőtérre.

- És arról is gondoskodjon, a sofőr zsebében legyen pisztoly - mondta Lavon. - Később talán meg tudom mondani, ez miért fontos.

Lavonnak sikerült másodosztályú helyet foglalnia az Air Francé 8:50-es heathrowi járatára, és aznap éjjel tizenegykor már a highgate-i titkos központhoz vezető bekötőúton lépkedett, kicsit fáradtan. Belépve azt tapasztalta, az egész csapat lázasan ujjong. Gabrielre nézett, és megkérdezte:

- Elmondaná valaki, mi történik éppen?

- Szelepek, csövek, vákumszivattyúk, gumiharangok, autoklávok, töltő- és ürítőrendszerek, frekvencia-átalakítók, motorburkolatok, molekuláris szivattyúk, rotorok, mágnesek.

- Centrifugákat ad el nekik?

- Nem csak centrifugákat - mondta Gabriel. - Szent Martin Landesmann mindent elad az irániaknak, amire az urándúsító üzemekhez szükségük van.

- És én még azt gondoltam, ez az én napom.

- Mit találtál?

- Semmi különös. - Lavon felemelte a zsírpapír tokot.

- Csak Kurt Voss listája a zürichi bankszámlákkal.

NEGYEDIK RÉSZ

Leleplezés

56 THE PLAINS, VIRGINIA

A farm Washingtontól úgy nyolcvan kilométernyire nyugatra volt, ahol a Blue Ridge hegyvonulat első előhegyei kezdenek kibújni a Shenandoah-völgy szélén. The Plains, a John Marshall főút mentén fekvő csendes kis település lakói azt hitték, tulajdonosa egy befolyásos washingtoni ügyvéd, akinek rengeteg pénze van és sok komoly barátja a kormányban, ezért látni gyakran fekete limuzinokat és elegáns terepjárókat, ahogy átrobognak a városkán, időnként a legfurcsább órákban is.

December közepének egy csípősen hideg reggelén tucatnyi ilyen járművet vettek észre The Plains lakosai, sokkal többet, mint általában. Mindegyik ugyanazt az útvonalat követte – balra a BP-benzinkútnál és a parányi üzletnél, jobbra a vasúti sínek után, majd talán másfél kilométert egyenesen a 601-es tagállami úton. Mivel péntek volt, és karácsony ünnepe is közeledett, The Plains lakói azt gondolták, a farmon washingtoni vendégek jönnek össze a hétvégére – egy olyan találkozóra, ahol lobbizók és politikusok gyűlnek egybe, hogy pénzt és szolgáltatásokat cseréljenek egymás között, valamint hogy tippeket adjanak egymásnak, miképp lehet javítani a golfütés technikáját, és élvezni az életet. Mint kiderült, a híresztelés nem volt alaptalan. A Központi Hírszerző Ügynökség, a CIA egyik részlege terjesztette el, az a részleg, amely egy fedőcégen keresztül birtokolta és működtette a farmot.

A biztonsági kapun egy szép sárgaréz táblán a Hewitt név állt, melyet Langley egyik számítógépe taláalomra választott ki. A kapu mögött salakos út húzódott, annak jobb oldalán egy keskeny patakmeder, tőle balra pedig egy széles mező. Most mindkettőt több mint hatvan centi mély hó takarta, egy olyan hóvihar nyomán, amely nemrégiben sújtott a környékre, és megakasztotta a szövetségi kormány működését. Mint ezekben a napokban szinte minden, a vihar is élénk vitákat váltott ki Washingtonban. Akik szerint a globális felmelegedésről szóló elmélet az emberek megtévesztése, az időjárásban saját állításuk igazolását látták, míg a klímaváltozás prófétái azt állították, ez is alátámasztja, a bolygó veszélyben van. Langleyben a profi kémek nem csodálkoztak a vélemények különbözőségén. Nagyon jól tudták, ha két ember vizsgálja ugyanazokat a tényeket, teljesen eltérő következtetéseket vonhat le belőlük. A hírszerzés így működik. Tulajdonképpen maga a természet is ilyen.

A salakos út végén, egy fás domb tetején állt egy kétemeletes virginiai farmház, kétszintes terasszal és vörösréz tetővel. A kör alakú bejárat az előző éjszaka szélesítették ki, de még így sem volt elég hely a személyautók és elegáns terepjárók tömegének. Olyan sok jármű csoportosult a bekötőúton, hogy az utolsóként érkező már nem is tudott a ház előtt leparkolni – ez azért jelentett problémát, mert a konferencia legfontosabb résztvevői ültek benne. Így nem tehettek mást, távolabb kellett kiszállniuk luxusterepjárójukból, és a hóban caplatva megtenni az utolsó harminc-negyven métert. Gabriel ment elől, egy lépéssel mögötte Uzi Navot, leghátul pedig Samron, Rimona karjába kapaszkodva.

Az izraeli delegáció megjelenése azonnal óvatos tapsot váltott ki a bent már összegyűlt nagy csoport tagjaiból. A britek két képviselőt küldtek – Graham Seymourt az MI5-től és Edmund Radcliffet az MI6-től –, de az amerikaiak már nem fogták így vissza magukat. Ott volt Adrian Carter, akárcsak Shepard Cantwell, a Központi Hírszerző Ügynökség, a CIA titkosszolgálati igazgatóhelyettese és Tom Walker, az iráni kérdések első számú elemzője. Megjelent még egy Blanchard nevű férfi is a Nemzeti Hírszerzéstől, valamint Redmond a Védelmi Hírszerzéstől. A Nemzeti Biztonsági Tanácsot Cynthia Scarborough képviselte, az FBI-t pedig Steven Clark, de az már örökre a Mestermű

hadművelet titkainak egyike marad, a Szövetségi Nyomozó Irodának hogyan sikerült meghívást kapni a konferenciára.

Egy hivatalos ebédlőasztal körül gyűltek össze, előttük névtáblák, fekete ismertetőkönyvecskék és egy-egy bögre gyenge kávé. Adrian Carter előbb egy rövid bevezető beszédet tartott, és csak utána kapcsolta be a vetítőt. A vásznon Irán térképe jelent meg, négy helyszín nevével. Carter lézeres mutatópálcájának vörös fényét egymás után ráirányította mindegyikre, és elolvasta a neveket.

- Busehr, Arak, Iszfahán, Natanz. Az iráni nukleáris program fő helyszínei. Mind jól ismerjük a létesítményeket, de engedjétek meg, hogy kicsit beszéljek róluk. Busehr az a nukleáris erőmű, amely német és orosz segítséggel épült. Iszfahán olyan urán átalakítási létesítmény, ahol uránércből hexafluorid gázt és urán-oxidot állítanak elő. Arak nehésvízüzem. Natanz pedig, természetesen, Irán első számú urándúsító létesítménye.

- Carter kis szünetet tartott, majd folytatta. - Legalábbis ezt állítják róla. Leengedte a lézeres mutatópálcát, és szembefordult közönségével.

- Kormányaink már régóta sejtik, ez a négy helyszín csak a jéghegy csúcsa, és Irán titkos föld alatti dúsítóüzemek hálózatát építi ki. Most Tel avivi barátainknak köszönhetően, úgy tűnik, gyanúnkat igazolni is, tudjuk. Azt gondoljuk, az irániaknak Martin Landesmann, a Global Vision Investment elnöke segít.

Carter az izraeli delegáció felé pillantott.

- Noha az elmúlt hetvenkét órában mindannyian ugyanazokat a titkosszolgálati jelentéseket láttuk Landesmannról, mégis Rimona Stemnek sikerült először megtalálni a kapcsolódási pontokat. Tájékoztatásul mondom azoknak, akik most találkoznak vele először, hogy Rimona az izraeli hadsereg korábbi őrnagya, kiváló aktív kém, és az ország legjobb hírszerzési elemzőinek egyike. Azt is tudnotok kell, a nagybátyja nem más, mint Ari Samron. Javaslom tehát, mindenki ügyeljen magára.

Samron elmosolyodott, majd unokahúgát figyelte, ahogy feláll, és elfoglalja Carter helyét a terem végében. A nő szó nélkül a következő képre váltott. Ez is Irán térképét mutatta, de most csak egy helyszín nevének feltüntetésével.

A szent város, Kom...

Kom bizonyítja, hogy a mullahok hazudnak, kezdte Rimona. Kom zúzott szét minden téves reményt, hogy az iráni nukleáris program célja nem a fegyvergyártást szolgálja. Mi másért rejtenének el egy titkos urándúsító üzemet egy sivatagi hegy belsejében? És mi másért tagadnák meg az ellenőrzést a Nemzetközi Atomenergia ügynökség felügyelőitől? Kommal kapcsolatban viszont van egy probléma, emlékeztette a többieket. Mindössze háromezer centrifuga számára tervezték. És ha ezek a centrifugák iráni gyártmányú IR-1 típusok, Kom mindössze kétévenként egy bomba gyártásához elegendő dúsított uránt tud előállítani, és ez kevés Iránnak ahhoz, hogy igazi nukleáris hatalommá váljon.

- Ami azt jelentené, Kom elhanyagolható - mondta Rimona. - Hacsak nincs több Kom, több más hasonló, titkos dúsítóüzem, szerteszét az országban. Két létesítmény hatezer IR-1 centrifugával évi egy bomba gyártásához elegendő dúsított urániumot tud előállítani. De mi van akkor, ha négy létesítményben tizenkétezer centrifuga működik? Vagy nyolc üzemben huszonnégyezer?

A kérdést Tom Walker válaszolta meg, aki az Ügynökségnél töltötte be Rimona beosztását.

- Akkor Irán elegendő mennyiségű dúsított uránt tud előállítani, hogy hónapokon belül ütőképes nukleáris arzenálra tegyen szert. Kiutasíthatják az ellenőröket az országból, és megkezdheti a nukleáris fegyverek gyártását. Ha pedig a titkos létesítmények hálózata megfelelően elrejtett és védett, semmit nem tehetünk, hogy megakadályozzuk őket.

- Pontosan - mondta Rimona. - De mi van akkor, ha a centrifugák nem ósdi, megbízhatatlan készülékek, mint az IR-1 típus? Mi van akkor, ha a pakisztániak P-2 modelljére hasonlítanak? Vagy még a P-2-nél is jobbak? Mi van akkor, ha Európában tervezték őket, és a legmagasabb műszaki színvonalat is kielégítik? Mi van akkor, ha olyan körülmények között készülnek, hogy teljesen mentesek a szennyeződéstől, és még por vagy ujjnyom sincs bennük?

Ezúttal Adrian Carter válaszolt.

- Akkor nagyon rövid idő alatt egy nukleáris Irán fegyvercsövébe nézhetünk.

- Ez is igaz. És attól tartok, pont ez történt. Amíg a civilizált világ tárgyalt, habozott, késlekedett és kezet tördelte, az irániak csendben tevékenykedtek régi

nukleáris céljuk megvalósítása érdekében. A khod'eh és taqiyya, vagyis a színlelés hagyományos megtévesztő gyakorlatához folyamodtak. Hazudtak, blöfföltek, s most a nukleáris fegyverkezés küszöbén állnak. És Martin Landesmann segítette őket az út során megtett minden lépésnél. Nem csak a centrifugákat adja el az irániaknak. Elad alapvetően fontos szivattyúkat, szelepeket, és olyan vákuumos berendezéseket is, amelyek sorba kapcsolják a centrifugákat. Röviden, Martin Landesmann mindennel ellátja az Iráni Iszlám Köztársaságot, amire az urándúsító üzeméhez szüksége van.

- Hogyan? - kérdezte Adrian Carter.

- Például így - mondta Rimona.

A vásznon megjelenő következő térképen a Nyugat-Európától a Japán-tengerig terjedő eurázsiai földdarab látszott. Németország, Ausztria, Svájc és Belgium területén cégeket jelöltek meg rajta, több mint egy tucat ipari és technológiai üzemet, köztük a magdeburgi Keppler Werk GmbH-t. Mindegyik gyárat szaggatott vonal kötötte össze, és ez a vonal a kínai Sencsenben ért véget, az XTE Hardware and Equipment cég városában.

- Sejtitek, ki az XTE Hardware and Equipment tulajdonosa? - kérdezte Rimona, általánosságban téve fel a kérdést.

- A Global Vision Investments - válaszolta Adrian Carter.

- Természetesen, számos alvállalat és fedőcég közbeiktatásával - tette hozzá Rimona gúnyos mosollyal. Mr. Landesmann-nak van egy erős partnere, egy sanghaji magánvállalat, amely szerintünk nem más, mint az Állambiztonsági Minisztérium egyik fedőcége.

- A kínai hírszerzésé - dörmögte Steven Clark az FBI-tól.

- Pontosan. - Rimona odament a térképhez. - Landesmann tevékenysége nagyban emlékeztet az iráni nukleáris programra, amelyet kiszolgál. Szétszórt, jól elrejtett, és tele van ködösítő elemekkel. Ami a legjobb benne, Szent Martin teljesen érinthetetlen, mivel az áruszállítás egész láncolata olyan kettős felhasználási területű technológiákon alapszik, amelyeket kívülállók adnak el. Martin sokkal okosabb annál, mintsem hogy közvetlenül az irániaknak adja el a centrifugák komplett sorait. Ehelyett darabokat és részegységeket ad el az XTE Hardware and Equipment cégnek. A kínaiak utána a késztermékeket dubai és malajziai kereskedő-vállalatoknak adják el, amelyek viszont Iránba szállítják őket.

- Meg lehet mondani, mióta tart már ez a gyakorlat? - kérdezte Cynthia Scarborough a Nemzeti Biztonsági Tanácstól.

- Pontosan nem, de jó közelítéssel megtippelhetjük. Tudjuk, hogy Landesmann 2002-ben vásárolta meg a Keppler Werket, és hamarosan ezután megkezdte újabb európai ipari üzemek bevonását is a titkos hálózatába.

- Tehát évekről beszélhetünk - mondta Scarborough.

- Elég sok évről - tette hozzá Rimona.

- Ami azt jelenti, a dúsítóüzemek titkos láncolata legalább részben elkészült?

- Ez a feltevésünk. És az irániak legújabb viselkedése is ezt látszik alátámasztani.

- Milyen viselkedés?

- Egyrészt alagutakat ásnak, mint a vakondok. A műholdas felvételeken is látszik, az irániak nukleáris programjuk egyre több elemét viszik a föld alá. És itt nem csak Komról van szó. Alagútkomplexumokat építettek ki Iszfahánnál és Natanznál, és most újakon dolgoznak több más helyen is, mint például Metfaz, Kojir és Parcsin. Hegyekbe alagutakat fúrni nem könnyű. És kétségtelenül nem olcsó. Feltételezzük, megvan rá az okuk - elrejtteni, és támadások ellen védeni az üzemeket.

- Mi van még? - kérdezte Shepard Cantwell a CIA-tól.

- Natanz - válaszolt Rimona.

- Mi a helyzet Natanzsal kapcsolatban?

- Az irániak négyezer-háromszáz fontnyi, kismértékben dúsított uránt vittek egy föld feletti tárolóhelyre, ami gyakorlatilag a teljes készletük. Mintha provokálnának, támadjuk meg őket. Miért vállalnának ilyen kockázatot?

- Feltételezem, van rá elméleted.

- Irán gazdasága lélegeztetőgépen van. A fiatalok annyira elkeseredettek, hogy hajlandók lennének utcai tüntetéseken meghalni. Szerintünk a mullahok még örülnének is egy támadásnak, hogy helyre tudják állítani legitimitásukat az iráni nép szemében.

- De tényleg hajlandók lennének így feladni kéttonnányi, kismértékben dúsított uránt?

- Hajlandók, ha ezzel elterelhetik a figyelmet más, titkos létesítményekről. Ebben az esetben egy Natanz elleni támadás ürügyet adna nekik, hogy kiutasítsák az ENSZ-ellenőröket, és megtagadják részvételüket az Atomsorompó Egyezményben.

- Ezt követően pedig már lehetőségük lenne, hogy nyíltan törekedjenek egy nukleáris

arzenál birtoklására - mutatott rá Cynthia Scarborough. - Pont úgy, mint az észak-koreaiak.

- Így igaz, Ms. Scarborough. Mit javasoltok tehát?
- Rimona kikapcsolta a Power Point vetítőprogramot.
- Természetesen le kell állítani őket.

57 THE PLAINS, VIRGINIA

Az ilyen találkozók során mindig van egy pont, amikor a titkosszolgálati információkat megszerzők különválnak az elemzőktől. Ez a pillanat Rimona beszámolójának végén érkezett el, amikor Adrian Carter hirtelen felállt, és szórakozottan kabátja zsebében kezdett kotorászni pipája után. Még négy másik ember is felállt egyszerre, és követte a központi folyosón át a nappali szobába. A nyitott kandallóban fahasábok égtek; Samron előbb a lángok fölött melengette májfoltos kezét, és csak utána ült le a legközelebb lévő székre. Navot mellette foglalt helyet, míg Gabriel állva maradt, és lassan fel-alá járkált a helyiség végében. Graham Seymour és Carter a pamlag két végére telepedett, Seymour olyan pózban, mintha ruhareklámhoz ülne modellt, Carter pedig mintha orvos volna, aki rossz hírt készül közölni halálosan beteg páciensével.

- Mennyi időnk van? - kérdezte végül. - Mennyi időnk van, amíg a program végére érnek, és elkészítik első atomfegyverüket?

Gabriel is és Samron is pusztán névleges főnökére, Uzi Navotra hagyta a választ.

- Még a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség is arra a következtetésre jutott, az irániak már rendelkeznek a bomba elkészítéséhez szükséges képességgel. És ha Martin Landesmann eladja nekik a legkorszerűbb centrifugákat, amelyekre a fűtőanyag folyamatos szállításához van szükségük...

- Mennyi időnk van, Uzi? - ismételte meg Carter a kérdést.

- Legfeljebb egy év. Talán már annyi sincs.

Carter benyomta pipáját a dohányzacskóba.

- Megjegyzendő, uraim, a Pennsylvania Avenue 1600. alatti főnökeim nagyon hálásak lennének, ha tartózkodni tudnátok Irán nukleáris létesítményeinek megtámadásától, akár most, akár a későbbiekben.

- A Fehér Ház érzéseit világossá tették számunkra.

- Ezeket csak megerősítem, a bizonytalan pontok elkerülése végett.

- Semmi ilyen pont nincsen. És a megjegyzéssel kapcsolatban, senki nem akarja nálunk kevésbé megtámadni Iránt. Most nem a PFSZ egy szárnyával van dolgunk. Ez a perzsa birodalom. Ha megtámadjuk őket, viszonzozzák a támadást. Már most a Hezbollah és a Hamasz felfegyverzését végzik, hogy harcot folytassanak a nevükben, és világszerte arra készítik fel terrorista egységeiket, hogy támadásokat indítsanak izraeli és zsidó célpontok ellen.

- Irakot is lángoló katlanná változtatják, a Perzsa-öblöt pedig háborús övezetté - tette hozzá Carter. - Az olaj ára csillagászati magasságokba emelkedik, és ennek hatására a globális gazdaság viharba fullad a recesszióba. És természetesen, az egész világ titeket hibáztat.

- Mindig ez történik - mondta Samron. - Már megszoktuk.

Carter meggyújtott egy gyufát, s pipájához tartotta. A következő kérdése már gomolygó füst mögül érkezett.

- Biztosak vagytok a kínai kapcsolatot illetően?

- Egy ideje már figyeljük az XTE-t. A Martin laptop számítógépéről előbányászott információk az összes gyanúkat megerősítették. - Navot kis szünetet tartott.

- De gondolom, nem tartjátok meglepőnek Kína részvételét a dologban.

- Ezekben a napokban semmin nem lepődöm meg amit Kína tesz, főleg ha Iránról van szó. Az Iszlám Köztársaság Kína második legnagyobb olajszállítója, és az állami irányítású, kínai energetikai óriáscégek több tíz-milliárdot fektettek be Irán olaj- és gázipari fejlesztésekbe. Világos számunkra, a kínaiak Teheránt nem fenyegetésnek, hanem szövetségesnek tekintik. És egyáltalán nem aggódnak az irániak nukleáris tevékenysége miatt. Talán még örülnek is neki.

- Azért, mert úgy gondolják, ez csökkenti az amerikai befolyást a Perzsa-öbölben?

- Pontosan - mondta Carter. - És mert a kínaiaknál van több százmilliárd dollárnyi amerikai adósság, nem vagyunk abban a helyzetben, hogy követeljük tőlük, ezzel kapcsolatban terítsék ki lapjaikat. Már számos alkalommal mentünk hozzájuk panaszkodni, amiért korlátozás alá eső áruk és fegyverek áramlanak a kikötőikből Iránba, és a válasz

mindig ugyanaz. Megígérik, utánanéznek. De semmi nem változik.

- Nem javasoljuk, hogy Kínába kellene menni - mondta Navot. - Vagy a svédekhez, németekhez, osztrákokhoz, vagy bármely más országba, amelyik a szállítás láncolatába bekapcsolódik. Már tudjuk, nem éri meg az időt és a fáradságot. A pusztá mohóság és a nemzeti érdekek erős ütőkártyák. Mellesleg, a legkevésbé kívánjuk bevallani a svájciaknak, hogy egyik legjelentősebb üzletemberük után kémkedünk.

- Mit gondoltok, Martin hány centrifugát adott el nekik?

- Nem tudjuk.

- Mikor küldték az első szállítmányt?

- Nem tudjuk.

- És az utolsót?

- Nem tudjuk.

Carter ablakot vágott az előtte gomolygó füstben.

- Nos, rendben van. Akkor azt mondjátok el nekünk, amit tudtok.

- Tudjuk, a kapcsolat csábító volt, és még mindig tart. Ennél azonban fontosabb, hogy azt is tudjuk, hamarosan egy nagy szállítmány indul Kínából Dubaiba és Iránba.

- Ezt honnan tudjátok?

- Az információ egy ideiglenes állományban volt, amelyet Martin merevlemezéről bányásztunk elő. Kódolt üzenet, amelyet egy Ulrich Müller nevű embertől kapott.

Carter csendben rágta pipája végét.

- Müller? - kérdezte végül. - Biztos vagy ebben?

- Teljes mértékben - mondta Navot. - Miért?

- Mert először akkor figyeltünk fel Herr Müllerre, amikor a Zentrum Security ügyeit vizsgáltuk. Müller korábban a DAP, a svájci biztonsági szolgálat igazgatója volt, első osztályú ganéj. Martin és Müller kapcsolata régi időkre nyúlik vissza. Müller végzi Martin piszkos munkáját.

- Mint egy olyan nukleáris csempészhálózat irányítása, amely Nyugat-Európából indul, és Kína déli részén át Iránig tart? Logikus, ha ilyen ügyekben egy Müllerhez hasonló valaki intézkedik Martin helyett. Martin nem akarja, hogy az iráni dokumentumok és a GVI egy dossziében legyenek. Jobb, ha a részleteket egy Müller típusú egyén intézi.

Carter elhallgatott, miközben tekintete Navot és Samron között vándorolt ide-oda.

- Rimona utolsó megjegyzései azt jelzik, van már elképzelések a továbbiakról - mondta Carter. Mivel a vállalkozásban partnerek vagyunk, Graham és én tudni szeretnénk, mit gondoltok.

Navot Gabrielre pillantott, aki végre abbahagyta a járkálást.

- A Martin számítógépéből kigyűjtött anyag segít, de nem elég. Sok mindent még mindig nem tudunk. A szóban forgó egységek száma. A szállítások időpontjai. A fizetés módja. A szállítóvállalatok.

- Feltételezem, van elképzelésed, hol találhatod meg ezeket az információkat.

- Egy számítógép memóriájában a Genfi-tó nyugati partján - mondta Gabriel. - Háromszáznyolcvan méterrel a tengerszint fölött.

- Az Elma villa?

Gabriel bólintott.

- Betörés? - kérdezte Carter hitetlenkedve. - Ezt javaslód? Svájc legjobban őrzött magánkastélyának második emeletén, egy olyan országban, amely a polgárok szokatlanul nagy éberségéről ismert?

Mivel nem kapott választ, Carter pillantása Gabriellről Samronra siklott.

- Nem kell, hogy figyelmeztesselek egy Svájcban végzett munka csapdáira. Igaz, Ari? Mintha emlékeznék egy tíz évvel korábbi esetre, amikor a Cég egy teljes akciócsoportját letartóztatták, miközben egy terroristagyanús egyén telefonját próbálta lehallgatni.

- Senki nem beszél betörésről az Elma villába, Adrian.

- Akkor mire gondolsz?

A kérdésre Gabriel válaszolt.

- Négy nap múlva Martin Landesmann pazar adománygyűjtő estélyt tart legközelebbi és leggazdagabb barátainak. Mi is ott akarunk lenni.

- Igazán? És hogyan szeretnétek bejutni? Pincért alakítva, koktélszendvicseket és kaviárt felszolgálva beosonni, vagy a jól bevált erőszakos behatolás módszerével?

- Vendégként megyünk, Adrian.

- És hogy akartok meghívást szerezni?

Gabriel elmosolyodott.

- Már van.

- Zoe? - kérdezte Graham Seymour.

Gabriel bólintott.

- Emlékszel még a korlátozott lesz és rövid ideig fog tartani mondatokra?

- Ott voltam, Graham.

- Helyes - mondta Seymour. - Akkor arra is emlékezhetsz, tettünk egy ígéretet. Arra kértük Zoet, egyetlen egyszerű feladatot végezzen el. A feladat elvégzése után pedig boldogan mehet útjára, és nem kell attól tartania, újfa zaklatni fogjuk.

- A helyzet megváltozott.

- Tehát azt akarod, betörjön egy jól őrzött irodába egy pazar estély közepén? Egy ilyen megbízás még sokat próbált ügynökök számára is iszonyú nehéz és veszélyes volna. Egy újonnan beszervezett és tapasztalat nélküli tagnak pedig... lehetetlen.

- Nem Zoet kérem, hogy törjön be Martin irodájába, Graham. Neki nem lesz más dolga, csak meg kell jelennie az összejövetelen. - Gabriel szünetet tartott, majd folytatta. - Randevúpartnerrel a karján, természetesen.

- Olyan randevúpartnerrel, akit te szerzel neki?

Gabriel bólintott.

- Vannak már jelöltek? - kérdezte Adrian Carter.

- Csak egy.

- Mivel nem gondolom, hogy Arival vagy Eli Lavonnal akarod őt összehozni, csak Mihail marad.

- Remekül néz ki szmokingban.

- Ebben biztos vagyok. De ő is a poklot járta meg Oroszországban. Készen áll már valami ilyesmire?

Gabriel bólintott.

- Igen.

Carter pipája kialudt. Azonnal újra megtöltötte, és meggyújtott egy gyufát.

- Szeretnék rámutatni, ebben a pillanatban mindent tudunk, amit Martin telefonja és laptop számítógépe segítségével végez. Ha a javasolt genfi akciód rosszul sikerül, mindent elveszíthetünk.

- És mi történik akkor, ha Martin kicseréli a telefonját, vagy a biztonsági emberei megvizsgálják a számítógépet, és felfedeznek benne egy programot, amelynek nem kellene ott lennie?

- Szerinted?

- A Martin világára nyitott ablakunk egy szempillantás alatt bezárulhat - mondta Gabriel, és illusztrációként csettintett ujjával. - Esélyünk van rá, hogy simán bejussunk az Elma villába. Annak tudatában, hogy az irániak milyen közel lehetnek már a fegyver birtoklásához, szerintem nincs más választási lehetőségünk.

- Meggyőzően adod elő. De az egész beszélgetés értelmetlen, ha Zoe nem hajlandó visszamenni. - Carter Seymourra nézett. - Megteszi?

- Szerintem rá lehet beszélni. De a miniszterelnöknek személyesen kell jóváhagyni az akciót. És ahhoz sem fér kétség, a másik oldalon lévő riválisaim is szerepet követelnek maguknak.

- Nem kaphatják meg - csattant fel Gabriel. - Ez a mi akciónk, Graham, és nem az övék.

- Az üzenetet mindenképpen átadom nekik - mondta Seymour, az MI6 képviselőjére pillantva, aki az ebédlőben volt.

- De van még egy dolog, amivel eddig nem foglalkoztunk.

- Mivel?

- Mit szándékozol tenni, ha történetesen megtaláljuk a centrifugák szállítmányát?

- Ha megtaláljuk azokat a centrifugákat... - Ennél a pontnál Gabriel hangja bizonytalanná vált. - Mondjuk úgy, a lehetőségek száma végtelen.

58 SOUTHWARK, LONDON

Gerald Malone, a Latham International Media elnök-vezérigazgatója másnap délután háromkor sújtott le a fejszével. A csapás e-mail üzenet formájában érkezett a Journal összes dolgozója részére, Malone szokásos, száraz stílusában. Úgy tűnik, a kiadások lefaragására tett legújabb erőfeszítések sem tudják életben tartani a lapot jelenlegi formájában. Ezért a Latham vezetősége számára nem marad más, mint a drasztikus és azonnali létszámcsökkentés. A vágások mélyek és szélesek lesznek, és főleg a szerkesztői

részlegnek okozzák a legnagyobb fájdalmat. Egyetlen hírszerkesztői egység viszont, Zoe Reed különleges oknyomozó csoportja, feltűnő módon, megúsza az elbocsátásokat. Később kiderült, a haladék búcsúajándék Jason Turnburytól, aki hamarosan a Journalt füstölgő romhalmazzá változtató vezetőség tagja lesz.

Éppen emiatt, aznap este Zoe az életben maradók büntudatával ült asztalánál, figyelve a tömeges elbocsátásokat kísérő szertartásos csomagolást. Ahogy hallgatta a könnyes búcsúbeszédeket, arra gondolt, talán ideje, hogy búcsút mondjon az újságok világának, és elfogadja a New Yorkban rá váró televíziós állást. És már nem első alkalommal kapta rajta magát, azokról a nagyszerű nőkről és férfiakkoról ábrándozik, akikkel a highgate-i titkos központban találkozott. Legnagyobb meglepetésére hiányzott neki Gabriel és csapata, pedig korábban ezt el sem tudta volna képzelni. Hiányzott neki a sikerbe vetett hitük, és meggyőződésük az ügy igazságosságáról, mivel ő maga is pont ilyen érzésekkel szokott belépni a Journal hírszerkesztői szobájába. De mindennél jobban hiányolta magának a titkos központnak a közvetlen, kollegiális légkörét. Mindegyik este, néhány órán át egy család, hangos, veszekedős és időnként rosszul funkcionáló család - de mégis család - tagja volt.

Úgy tűnt, Zoe előtt nem világos okok miatt, a család elhagyta őt. Párizsból visszafelé a vonaton a rövid hajú, himlőhelyes arcú kém lopva gratulált neki a jól végzett munkához. Azóta viszont teljes csend. Nincsenek telefonhívások, e-mail üzenetek, megszervezett találkozók az utcán vagy a metróban, és még az MI5 központjába se hívták be feltűnés nélkül, hogy megköszönjék munkáját. Időről időre olyan érzése van, figyelik, de az is lehet, hogy csak reménykedik benne. Zoe megszokta, hogy a napi újságírói tevékenység során azonnal elégtételt kap, ezért most nehezen viselte, hogy nem tudja, munkája milyen eredménnyel járt. Igen, van egy halvány érzése, a párizsi akció jól ment, de fogalma sincs, sikerült-e megszerezni az információkat, amelyekre Gabrielnek és Graham Seymournak szüksége volt. Arra gondolt, ezt már sosem tudja meg.

Ami a Martin Landesmann-nal kapcsolatos érzéseit illeti, egyszer azt olvasta, egy romantikus viszony érzéseitől annyi idő alatt lehet megszabadulni, mint ameddig maga a kapcsolat tart. Zoe azonban azt is felfedezte, ez az idő rendkívüli mértékben lerövidül, ha a korábbi szerető titokban eladási korlátozás alá eső árukat szállít az Iráni Iszlám Köztársaságba. A Martin elleni gyűlölete most nagyon erős volt, akárcsak vágya, hogy megszakítsa vele a kapcsolatot. Sajnos ez nem lehetséges, mivel magánélete immár nemzetbiztonsági ügy. Az MI5 arra kérte, tartsa fenn a kommunikációs csatornákat, nehogy Martin gyanút fogjon. Még mindig nem tiszta viszont, akarják-e, hogy elmenjen Martin jótékonysági estélyére, Genfben. Zoenak semmi kedve nem volt belépni Martin otthonába. Tulajdonképpen Martin arcát sem akarta látni többé.

Gondolatait Jason Turnbury zavarta meg, aki megjelent a hírszerkesztői szobában, hogy elmondja a vérengzés után kötelező dicshimnusz, milyen nagy megtiszteltetés volt számára ilyen tehetséges és lelkes újságírókkal dolgozni. Beszéde végén a szerkesztőség tagjai úgy vonultak lassan a liftekhez, mint egy természetei csapás zavarodott túlélői. Legtöbbször egyenesen az Anchor, a Journal épülete közelében lévő, történelmi nevezetességű kocsmá felé indultak, hogy a pohár fenekére nézzenek. Zoe kötelességének tartotta, hogy ő is megjelenjen, ám hamarosan úgy érezte, menekülnie kell. Így hát letörölt néhány könnycseppet, megveregetett néhány vállat, majd csendben kisurrant az ajtón a sűrűn hulló esőbe.

Nem volt szabad taxi a környéken, ezért átvágott a Southwark hídon. A Temze fölött hideg szél süvített. Kinyitotta összecsukható esernőjét, ám ez nem sokat segített a vízszintesen záporozó cseppek áradata ellen. A híd végén ismerős alakot vett észre, aki úgy állt a járdán, mintha nem is törődne az időjárással. Az a középkorú, esőkabátos férfi volt, aki először megszólította a CNN épülete mellett, beszerzésének estéjén. Abban a pillanatban egy Jaguar limuzin is előbukkant valahonnan, és megállt mellette. A hátsó ajtó kinyílt. Graham Seymour intett neki, szálljon be.

- Hallom, éppen most végeztek jelentős érvágást a Journalnál - mondta Seymour, miközben az autó elindult a járdaszegély mellől.

- Van bármi, amiről nem tudnak?

- A BBC adott róla hírt.

Az autó balra kanyarodott, az Upper Thames utcába.

- A metrómegálló az ellenkező irányban van.

- Beszélnem kell önnel.

- Sejtettem.

- Azon tűnődtünk, milyen tervei lehetnek a hétvégére.

- Egy ponyvaregény. Pár DVD. Talán egy séta Hampstead Heathben, ha nem esik.

- Meglehetősen unalmasan hangzik.

- Szeretem az unalmast, Mr. Seymour. Különösen Párizs után.

- Tudunk javasolni valami izgalmasabbat is, ha érdekli.

- Mit szeretnének most tőlem? Törjek be egy bankba? Buktassak le egy al-Kaida-csoportot?

- Nem kell más, mint részt venni egy estélyen, és elbűvölő benyomást kelteni.

- Azt hiszem, ez menni fog. Bármilyen felkészítés is kapcsolódik hozzá?

- Attól tartok.

- Tehát újra Highgate?

- Nem azonnal. Előbb a Mirabelle-ben lesz randevúja.

- Kivel?

- Az új szeretőjével.

- Igazán? Hogy néz ki?

- Fiatal, jóképű, gazdag és orosz.

- Neve is van?

- Mihail Danilov.

- Milyen nemesi hangzású.

- Igazából semmi nemesi vér nincs benne. Ezért is lesz majd ön mellett, amikor szombat este belép Martin Landesmann házába.

59 HIGHGATE, LONDON

A Mestermű hadművelet szellemének megfelelően, a románc viharos gyorsaságú volt. Együtt ebédeltek, nézegették a New Bond Street kirakatait, kószáltak a Covent Garden piacain, és látni lehetett őket, ahogy kéz a kézben bemennek egy kora délutáni filmre a Lencester téren. Mivel munkahelyén közismerten került a személyes témákat, Zoe nem említette, hogy bárki belépett volna az életébe, de odabent mindenki azon az állásponton volt, észrevehetően javult a hangulata. Heves, de információk nélküli találgatások indultak meg kollégái között, ki lehet új, romantikus érzéseinek tárgya, és az illetőnek honnan származik a nyilvánvaló vagyona. Valaki azt mondta, a válság előtt gazdagodott meg moszkvai ingatlanokból. Valaki más szerint az orosz olaj tette vagyonossá. A szerkesztőségi asztalok mögött pedig az a teljesen megalapozatlan szóbeszéd kapott lábra, az illető fegyverkereskedő - akárcsak az élők sorából nemrég eltávozott Iván Harkov, Isten legyen irgalmas bűnös lelkéhez.

A Journal személyzete sosem tudta meg, kicsoda valójában a magas, feltűnően jóképű orosz, aki Zoet kíséreteti a városban. Zoe kollégái arról sem értesültek, az új pár ideje nagy részét egy vörös téglás, viktoriánus házban tölti egy csendes, highgate-i zsákutca végén. Amikor Zoe újra megjelent, a párizsi akció sikerével kapcsolatos minden kérdést azonnal magába fojtott, mivel a nappali szobába belépve elsőként Martin Landesmann hangját hallotta meg. A szoba sarkában lévő számítógép hangszórójából jött, és gyakorlatilag megszakítás nélkül lehetett hallani a felkészítés következő három napja során. Noha Zoe örült, amiért munkája eredményes volt, Martin állandóan hallható hangját erősen zavarónak tartotta. Igen, gondolta, Martin határozottan megérdemelte, hogy valaki betörjön legtitkosabb ügyeinek világába. De önkéntelenül is kényelmetlen érzéssel töltötte el a gondolat, a világ titkosszolgálatai milyen hatalmas képességekkel rendelkeznek mások megfigyelésére. A mobiltechnológia lehetővé tette kormányok számára, hogy polgáraik szavait, e-mail üzeneteit és bizonyos mértékben még gondolatait is figyeljék olyan módszerekkel, amelyekről korábban sci-fi regényekben lehetett olvasni. A szép új világ kétségkívül elérkezett. A titkos központban dolgozó kémek csapata gyakorlatilag ugyanaz volt, két figyelemre méltó, új taggal kiegészítve. Egyikőjük egy hurutos szemű nyolcvanas; a másik pedig egy vörös hajú és birkózó testalkatú férfi. Zoe azonnal észrevette, nagy tekintélynek örvendenek. Azt viszont sosem tudta meg, az izraeli titkosszolgálat korábbi és jelenlegi főnökét látja együtt.

Bár genfi szerepét gyakorlatilag egyetlen belépésre tervezték, Zoet fel kellett készíteni az ügyek lehető legrosszabb alakulására is. Ennek eredményeként, gyors kiképzése főleg egy tragikus történet megtanítására irányult. Egy Mihail Danilov nevű, jóképű oroszról szólt, aki levette lábáról. Egy olyan emberről, aki kihasználta sebezhetőségét, és rábírta, vigye el Martin Landesmann estélyére. A történet, emlékeztette Gabriel lépten-nyomon, Zoe egyedüli védelme lehet, ha az akció balul üt ki. Ezért volt szükség a sétára a New Bond Streeten, a nézelődésre a Covent Gardenben és az időt rabló délutáni filmre a Leicester téren.

- Raktározzon el minden piszkos részletet abban a félelmetes memóriájában! - mondta Gabriel. - Úgy emlékezzen rá, mintha maga írta volna egy tudósításban.

A legtöbb gyorstalpaló tanfolyammal ellentétben, a highgate-i újbóli találkozók során az információ nemcsak egy irányba áramlott. Történetesen, a szerepek különös megfordítása révén, Zoe is jelentősen hozzá tudott járulni a tervezéshez, mivel a jelen lévők között ő volt az egyedüli, aki valaha is betette lábát Martin bűvös tóparti rezidenciájára. Zoe írta le a bejutás menetét Martin villájának rue de Lausanne-i főkapujánál, és Zoe tájékoztatta a csapatot, az épületen belül hol lehetnek Martin biztonsági őrei. Samronra olyan nagy hatást tett az ismertető, hogy javasolta is Navotnak, véglegesen vegyék fel Zoet a Cégtől fizetést kapók listájára.

- Valami azt súgja, brit partnereink nem örülnének neki - válaszolta Navot.

- A titkosszolgálatok közötti partnerkapcsolat olyan, mint a testi vonzalomra alapozott házasság, Uzi. Egy ideig nagy lánggal ég, de szinte mindig rosszul végződik.

- Nem is tudtam, társas kapcsolatokban is adsz tanácsokat, főnök.

- Kém vagyok, Uzi. Az emberi szív titkai jelentik a szakterületemet.

Sok befolyásos személy együttes jelenléte ilyen kis helyen könnyen tragédiához is vezethetett volna, de az intenzív készülődéssel töltött három nap során jórészt békés maradt a légkör, legalábbis akkor, amikor Zoe ott volt. Az akció kitervelése során Gabriel tartotta kézben az irányítást, de a Thames House-ban, az ügynökségek közti megbeszélések alkalmával már Navot foglalta el a Cég főnöki székét. Sok tekintetben ez volt Navot első igazán komoly színre lépése, és akik tanúi voltak az összejöveletek alatti viselkedésének, azokat lenyűgözte szándéka komolysága, és ahogy a kérdéseket kezelte. Mindnyájan egyetértettek, a Cég jó kezekben lesz az elkövetkező években - hacsak, természetesen, Navot ígéretes karrierje nem fut zátonyra és szenved katasztrófát a Genfi-tó partján.

Úgy tűnt, a highgate-i hosszú napok alatt a múlt katasztrófáinak emléke kísérti Gabrielt. Időről időre figyelmeztette csapatát, ne engedjék, hogy a párizsi akció elbizakodottá tegye őket. Most Martin térfelén fognak játszani, tehát minden előny nála lesz. Akárcsak apja korábban, Martin is tanújelét adta, nem riad vissza az erőszaktól, ha leleplezés fenyegeti. Már megölt egy riportert, aki titkos iráni ügyeit vizsgálta, és egész biztos megölne egy másikat is, függetlenül attól, hogy az illető riportert történetesen egy ágyban alszik vele.

Időnként azonban még Gabriel is megállt, és csodálkozva rázta meg fejét, mekkora utat tett meg eddig a pontig - az út Amszterdamban kezdődött, Lena Herzfeld vakítóan fehér nappali szobájában. Lena csak ritkán került ki Gabriel gondolatainak köréből, mint ahogy a nevek és számlaszámok listája sem volt távol tőle. Katz, Stem, Hirsch, Greenberg, Káplán, Cohen, Klein, Abramowitz, Stein, Rosenbaum, Herzfeld... Samron úgy beszélt róluk, mint Gabriel csapatának láthatatlan tagjairól.

Samron csodálatra méltó önuralmat tanúsított a titkos központ falai közt, de naponta egy órán át, a Parlament-domb tetején egy padon, négy szemközt megosztotta Gabriellel az előttük álló művelet miatt érzett félelmeit. Utolsó találkozójukat a Gabriel kulcsemberével kapcsolatos aggodalmaival kezdte.

- Az egész akció alapja, hogy Mihail elvégez egy nagyon fontos műveletet. Bejuthat Martin irodájába gond nélkül, és ott lehet egy óra tizenöt percen keresztül úgy, hogy senkinek nem tűnik fel a hiánya? Ha rosszul végzi az akciót, az estély egész biztos emlékezetes marad.

- Attól félsz, túl agresszív lehet?

- Nem szükségszerűen. Mihail roncsként jött vissza Oroszországból. Majdnem annyira rossz állapotban volt, mint te és Chiara. Figyelembe véve, min ment keresztül abban a nyírfaerdőben, elképzelhető, hogy nem képes sikerre vinni a küldetést.

- A Sayeret és a Cég végezte a kiképzését, Ari. Amikor holnap este besétál az Elma villa ajtaján, nem Mihail Abramov lesz, hanem Mihail Danilov, orosz milliomos és Zoe Reed kísérője.

- Tényleg szükséges volt százezer eurót adni a pénzemből Martin alapítványa javára?

- Mr. Danilov ragaszkodott hozzá.

- Tényleg?

- Mr. Danilov jó benyomást akar kelteni. Nem az a típus, aki szeret élősködni mások nyakán. Mr. Danilov kifejezetten jómódú. És mindig a maga módján fizet.

- Most már csak abban kell reménykednünk, Mr. Danilov jól tudja megítélni, próbálkozzon-e a számítógéppel. Nemcsak a saját, de Zoe érdekében is, nem is említve Uzi Navot barátodét.

- Samron meggyújtott egy cigarettát. - Úgy hallom, már sok barátot és csodáíét szerzett magának a Thames House-ban és a Vauxhall Cross-i irodában.

- Te hogyan vélekedsz?

- Be fogom ismerni, ha lenyűgöz Uzi első fellépése a nemzetközi színpadon. Ha az akció sikeres, úgy marad meg az emlékezetben, mint a Cég történetének egyik legnagyobb győzelme. És ha belegondolunk, Uzi már rögtön az elején megpróbálta elfojtani. - Samron ránézett Gabrielre. - Legközelebb talán nem engedi közbelépni saját énjét, amikor megpróbálsz tájékoztatni valamiről.

Gabriel nem szólt semmit.

- Látom, a feleségedet nem vetted be a genfi csapatba - mondta Samron. - Feltételezem, nem véletlenül hagytad ki.

- Nem örül, de azt akarom, itt maradjon veled és Uzival.

- Talán neked is ugyanezt kéne tenned. - Samron egy darabig csendben szívta cigarettáját. - Úgy vélem, nem kell, hogy emlékeztesselek, nemrég volt egy akciód Svájcban, amely elég sok vérontással is járt. Elképzelhető, a svájciak emlékeznek az országukba tett legutóbbi látogatásaidra. Ez azt jelenti, ha bármi rosszul sül el holnap este, nagyon sok időbe beletelhet, amíg ki tudlak hozni.

- Senki másnak nem engedem át a genfi műsor vezetését, Ari.

- Sejtettem, hogy ezt fogod mondani. Ügyelj azonban, és tartsd be a tizenegyedik parancsolatot. Ne engedd, hogy elkapjanak.

- Van még más hasznos tanácsod?

- Élve hozd haza Zoe Reedet! - Samron a földre ejtette cigarettáját. - Nem lenne jó, ha Uzi Londonban megkezdett szereplése rögtön a premier után befejeződne.

Ha volt is repedés a Cég páncélján, akkor ezt az útlevelek jelentették. A legtöbb esetben a titkos izraeli ügynökök nem utazhatnak izraeli útlevéllel, mert Izrael polgárai nem léphetnek a megcélzott országokba, vagy, mint Svájc esetében, a helyi hatóságok gyanakodva tekintenek rájuk. Éppen ezért, vehemens tárgyalásokat követően úgy döntöttek, a genfi csapat mind a nyolc tagja hamis amerikai vagy brit nemzetközösségi útlevéllel utazik. Ez nagylelkű, de szükséges gesztus volt, hogy az akció ne hiúsuljon meg már rögtön az útlevél ellenőrzésnél. Gabriel ettől függetlenül megtette a Cég szokásos elővigyázatossági intézkedéseit, és csapatát három különböző járattal, három különböző útvonalon küldte Genfbe. Néhány hagyomány nehezen szűnik meg, még egy globális világban is.

Saját járata a KLM 1022-es volt, amely délután 5:05-kor indult a London-Heathrow-i repülőtérre, és egy rövid amszterdami tartózkodás után tízkor érkezett meg a genfi nemzetközi repülőtérre, amit Gabriel megfelelőnek tartott. Amerikai útlevelében a David Albright név állt, és a nála lévő névkártyák szerint egy befektetési alapnál dolgozott a connecticuti Greenwichben. Idegen ruhákat viselt, és a nála lévő teljesítmény-grafikonokat nem értette. Valójában, amikor Gabriel aznap délután utoljára lépett ki a highgate-i titkos központból, vele kapcsolatban semmi sem volt igaz. Semmi, kivéve a szép és ígézően sötét hajú nőt, aki egy második emeleti ablakból nézte. És a listát a nevekkal és számlaszámokkal, amely aktatáskájának cipzáras rekeszébe lapult.

60 GENF

Az első teherautók másnap délelőtt pont kilenckor jelentek meg az Elma villa kapujánál. Ezt követően folyamatosan érkeztek egymás után, úgy öntve ki rakományukat Martin Landesmann méltóságteljes előkertjébe, mint egy távoli háború zsákmányát. Voltak

ládák borokkal és egyéb alkoholos italokkal, valamint hűtőrekeszek, bennük egyenesen Alaszkából hozott friss rákkal. Kézikocsikon asztalok és székek tornyosultak, a lakkozott faládák pedig porcelánnal, kristállyal és ezüsttel voltak teli. Voltak kottatartók egy teljes zenekar számára, az előcsarnokot egy tizenöt méter magas fenyő díszítette, a lámpák pedig egy közepes város kivilágításához is elegendők lettek volna. Fény- és hangtechnikai szakemberek egy csapata színházi minőségű vetítőberendezéseket hurcolászott, és különös módon, késő délután még két khakiruhás nő is érkezett, egy tucat vadállat társaságában. Az állatok kihalófélben lévő fajok voltak, amelyek megmentésére Szent Martin állítólag kisebb vagyont költött. A vetítőrendszerrel Martin célja az volt, hogy vendégeit egy órán át a globális felmelegedés veszélyeiről készített dokumentumfilmmel untassa. Az időpont kiválasztása különösnek tűnt, mivel Európa éppen a még eleven emlékezetben élő leghidegebb télben vacogott.

Az Elma villában végzett lázas készülődésnek pont ellentéte volt a Grand Hotel Kempinski nyugalma, a tóparton körülbelül másfél kilométerrel lejjebb, a Quai de Mont Blanc rakparton. A díszes előcsarnok hangulata örök estét idézett. Az alacsony mennyezeten apró lámpák galaxisa világított, a hordárok és ajtónállók pedig fojtott hangon beszéltek, mintha aggódnának, felébreszthetik az alvó gyerekeket. Az üres társalgó elegáns kandallójában gázláng égett; az üres butikok polcairól pedig aranyórák és igazgyöngy nyakláncok villogtak hívogatóan. Még délután háromkor is, amikor pedig az előcsarnokban általában zajlik az élet, a csend ijesztő volt. A forgalom csökkenéséért a vezetőség titokban az időjárást hibáztatta és az ingatlanpiac összeomlását a Perzsa-öböl egy bizonyos emirátusában, amely a túlzásokról ismert. A helyzetet csak súlyosbította, hogy a svájci szavazók nem sokkal korábban megsértették a Kempinski legmegbízhatóbb, nagyvonalúan költekező vendégkörének egy jelentős részét, mivel jóváhagyták a minaretépítések országos betiltását. Mint Genfben szinte mindenki, a vezetőség is arra gondolt, nem tévesztett-e lépést az általában biztos lábakon álló üzleti vállalkozás, melynek neve Svájc.

Éppen ezért, a vezetőség kifejezetten boldog volt, amikor Zoe Reed, a brit újságíró, aki világszerte rendszeresen feltűnik a szállodák televíziós képernyőin, 3:13-kor belépett a Kempinski előcsarnokába egy Mihail Danilov nevű, sok arany ékszert viselő orosz társaságában. Miután külön szobát kértek maguknak, és ezeket elfoglalták, Mr. Danilov egy inget és egy szmokingot leküldött a mosodába, hogy vasalják ki, majd átment az edzőterembe, ahol a tanúk szerint félelmetes munkát végzett. Eközben Ms. Reed az előcsarnok üzleteiben kóborolt pár percig, majd átment a kozmetikai szalonba, hogy sminkje és frizurája profi módon legyen elkészítve az Elma villában tartandó eseményre. A divatszalonban két másik vendég társaságában volt egy nő, akit már a highgate-i titkos központban is látott. A várócsarnokban ott ült a közvetlen angol, akit Zoe David néven ismert. A Vogue magazin egy példányát lapozgatta unatkozó férj módjára, és magában bosszankodott a kiszolgálás minőségén.

Öt felé járt az idő, amikor Zoe kilépett a szalonból, és szobája felé indult, hogy megkezdje az öltözködést az estélyre. Partnere, Mihail Danilov, a szomszéd szobában várt, míg három ajtóval arrébb az a férfi tartózkodott, aki David Albright néven valami Markham Capital Advisers nevű cég alelnökeként jelentkezett be a Connecticut állambeli Greenwichből. Igazi neve természetesen Gabriel Allon, és nem volt egyedül. A kis íróasztal másik oldalán ott ült Eli Lavon. Akárcsak Gabrielen, rajta is fejhallgató volt, és egy laptop számítógép képernyőjét nézte meredten. Lavon Zoe Reed manipulált telefonjáról kapta információk áradatát, míg Gabriel Martin Landesmann készülékéről. Zoe az óránként közölt híreket nézte a BBC csatornáján. Martin az estély biztonsági intézkedéseit beszélte meg Jonas Brunnerrel, személyes testőrével.

A találkozó 5:03-kor ért véget. Martin rövid beszélgetést folytatott az estély legfőbb szervezőjével, majd felment a 380 méterrel a tengerszint felett, az Elma villa délkeleti sarkában lévő helyiségbe. Gabriel hallotta a már ismerős nyolc sípólást, ahogy Martin beütötte a kulcs nélküli zár biztonsági kódját - azt a nyolc számot, amely hamarosan Mihail és Martin legszigorúbban őrzött titkai között lesz. Pár másodperccel később hallani lehetett, ahogy az iroda ajtaja kinyílik és bezárul, utána pedig azt, Martin ujjai hogyan zongoráznak

számítógépének billentyűzetén. Úgy tűnt, Martinnak még valami munkája van az estély

előtt. Mint ahogy Gabrielnek is volt. Fejhallgatóját átadta Eli Lavonnak, s kilépett a folyosóra.

Egy ne zavarjanak! - tábla lógott a kilincsen. Gabriel kétszer kopogott, várt, majd újra kopogott kétszer. Pár másodperccel később Zoe kinyitotta az ajtót, s a biztonsági lánc felett kipillantott.

- Mit szeretne? - kérdezte, méltatlankodást színlelve.

- Beengedhet, Zoe. Átvizsgáltuk a szobát, amíg nem volt itt. Tiszta.

Zoe levette a láncot, s oldalt lépett. Mezítláb volt, és csak egy fehér, szállodai köpenyt viselt.

- Az estélyre is ebben akar menni? - kérdezte Gabriel.

- Jobban tetszik, mint a Martintól kapott ruha.

- Csalódott lesz, ha nem veszi fel.

- Mint minden más férfi a helyiségben.

Gabriel odament az asztalhoz. Zoe telefonja az itatóspapíron feküdt. Felvette, megnyomta a kikapcsoló gombot, és addig tartotta abban a helyzetben, amíg a kijelző el nem sötétedett.

- Tájékoztatnia kell valamiről a telefonommal kapcsolatban? - kérdezte Zoe.

- Csak elővigyázatossági intézkedés.

- Igen - mondta a lány gúnyos hangon. - És én azért jöttem Genfbe, hogy pár órán át Martin Landesmann sugárzásában sütkérezzem.

Gabriel visszatette a telefont az asztalra, de nem szólt semmit.

- El ne felejtse majd kivenni a rendszerből, ha az ügy befejeződik. - Zoe leült az ágy szélére. - Sosem mondta meg, mi a neve az ilyen dolognak.

- Minek?

- Annak, amit Martin telefonjával és számítógépével műveltünk.

- Én egy tizenhetedik századi, másik világhoz tartozom, Zoe. Még én sem tudom a pontos nevét.

- És a köznapi neve?

- Néhány technikus hallgatózásnak, lopakodásnak vagy fülelésnek hívja. Mi megszerzésként szeretünk beszélni róla.

- Ez mit jelent?

- Rátesszük kezünket a megcélzott személy telefonjára, és megszerezzük. Ha hozzáférhetünk a bakszámláihoz, megszerezzük őket. Ha hozzáférhetünk az épület biztonsági rendszeréhez, azt is megszerezzük. És ha Mihail ma este bejuthat Martin irodájába...

- Akkor megtalálhatjuk a centrifugákat?

Gabrielt határozottan meglepte, hogy Zoe többes szám első személyben beszél.

- Igen - mondta egy fejbólintás kíséretében. - Ha szerencsénk van, megtalálhatjuk a centrifugákat.

- Mik az esélyek?

- Nehéz megmondani.

- Feltételezem, nem ez az első alkalom, hogy a titkosszolgálatuk ilyesmit végez.

Gabriel gondolkodott egy kicsit, és csak utána válaszolt.

- Hosszabb ideje már egy nem is olyan titkos háború folyik Európában, Zoe. Az irániakra és néhány korszerű technológiával dolgozó európai cégre terjed ki. Ebben a rosszfiúk számítógépei jelentik az egyik legfontosabb fegyverünket.

- Például?

- Nem említhetek példát.

- Mit szólna egy kitalált példához?

- Rendben van. Tegyük fel, hogy egy képzeletbeli iráni atomtudós elutazik egy képzeletbeli konferenciára Berlinbe. És tegyük fel, a képzeletbeli tudósnak jegyzetei vannak a képzeletbeli számítógépén, hogyan lehet megépíteni egy nukleáris robbanófejet.

- Ilyen esetben nehéz lehet pléhpfát vágni, amikor az iráni elnök kijelenti, programjuk teljesen békés célú.

- Így van.

- És robbanófejet készítenek?

- Kétségkívül - mondta Gabriel. - És napról napra közelebb jutnak hozzá. De csak úgy válhatnak ütőképes nukleáris hatalommá, ha folyamatosan kapnak kellő mértékben dúsított uránt. Ehhez pedig centrifugákra van szükségük. Jókra. Olyanokra, amelyek nem romlanak el. Centrifugákra, amelyek a megfelelő fordulatszámokon működnek. Centrifugákra, amelyekben nincs szennyeződés.

- Martin centrifugáira - mondta Zoe halkan.

Gabriel nem szólt semmit. Zoe ránézett az éjjeliszekrényen lévő órára.

- Hacsak nem akar segíteni az öltözködésben, most már arra kell kémem, hagyjon magamra.

- Rögtön. - Gabriel leült. - Ne feledje, Zoe, amikor Mihail akcióba lép, nagyon fontos, hogy sehol se mutakozzék egyedül, kísérő nélkül. Csatlakozzon valakihez! Kezdjen beszélgetést! A legrosszabb, amit tehet, ha csendben van, vagy idegesnek látszik. A nyugtalanság ellenkező látszatát kell keltenie. Legyen a társaság lelke! Érti, mire gondolk?

- Azt hiszem, sikerülni fog.

Gabriel futólag elmosolyodott, majd komoly arckifejezést vett fel.

- Most mondja el, mi történik, ha Mihailt elkapják.

- Le kell tagadnom az ismeretséget. Azt kell mondanom, becsapott, hogy velem jöhessen. Utána pedig a lehető leggyorsabban távoznom kell az estélyről.

- Még akkor is, ha Mihailt magára hagyja.

A nő egy pillanatra elhallgatott.

- Ezt inkább ne kelljen mondanom.

- Mondja, Zoe!

- Még akkor is, ha Mihailt magára kell hagynom.

- Ne habozzon, Zoe. És ne nézzen vissza! Ha Martin valamelyik biztonsági embere megpróbálja megragadni, rendezzen olyan jelenetet, hogy az estély minden résztvevője megtudja, valami baj van. Martinnak nem lesz más választása, mint hogy elengedje önt. - Gabriel elhallgatott, majd folytatta. - Ért engem, Zoe?

Bólintott.

- Most mondja el!

- Iszonyú jelenetet fogok rendezni. És otthagynom Mihailt.

- Nagyon jó. Bármi kérdés?

Zoe megrázta a fejét. Gabriel felállt, és odaadta neki a telefont.

- Kapcsolja be, amikor elmentem. És ma este mindig legyen önnél!

Gabriel az ajtó felé indult.

- Mégis van egy kérdésem, Mr. Allon.

A férfi megállt, és megfordult.

- Mi történt azon a mezőn London mellett?

- Nincs mező London mellett. És highgate-i titkos központ sincsen. A gondolatok tárháza olyan, mint egy tartály, Zoe. Meg kell nyitni a csapot, és az emlékezet kiürül.

Gabriel szó nélkül kilépett az ajtón. Zoe bekapcsolta mobiltelefonját, és öltözni kezdett.

A csapatra váró számos logisztikai feladat egyike volt, hogy megfelelő autót találjanak, amely Zoet és Mihailt elviszi az estélyre. Próbáltak járművet bérelni Genfben, de reménytelen vállalkozás volt, mivel Martin többi vendége már a kanton összes bérelhető luxusautóját kisajátította magának. Így, egyedüli megoldásként, a gyors vásárlás maradt. Ezt Gabriel maga intézte, s kiválasztott egy fekete, mindennel felszerelt, S-osztályú Mercedest, melynek árát egyben fizette ki Navot egy zürichi bankszámlájáról. Amikor a vásárlás híre eljutott a highgate-i központba, Samron tajtékozott a dühtől. Nem elég, hogy a Cég éppen most adott ki százhuszonötezer dollárt egy autóért, de még a típus is német.

A jármű aznap este 6:15-kor kanyarodott be méltóságteljesen a Kempinski behajtójára, Jakovval a kormánynál, aki úgy fogta, mintha tartályhajót kormányozna veszélyes vizeken. A manőver sikeres végrehajtása után szólt a portásnak, Mr. Danilovért jött. A portás ezután felhívta Mr. Danilovot, ő viszont Ms. Reednek szólt, és a Markham Capital Advisers képviselőjének, Mr. Albrightnak. Mr. Albright azonnal küldött egy titkos üzenetet londoni főnökeinek a küszöbönálló indulás szöveggel. Ezután ránézett számítógépe képernyőjére. Piros fény villogott az Elma villa délkeleti sarkában, 380 méterrel a tengerszint fölött.

61 MAYFAIR, LONDON

A Géniből küldött üzenet megjelent a CIA műveleti központjának képernyőin, a Grosvenor tér alatt. Graham Seymour, Adrian Carter és Ari Samron szokásos helyén ült a hátsó sorban. Teljesen szakítva a hagyományokkal, aznap este társult még hozzájuk a

Mestermű hadművelet két másik résztvevője is. Uzi Navot volt az egyik és Chiara Allon a másik. Mind az öten úgy nézték az üzenetek képernyőjét, mint a késésben lévő járatuk indulását régóta váró utasok a repülőtéren. Samron egy ideje már öreg Zippo öngyújtóját forgatta ujjai között. Két fordulat jobbra, kettő balra...

- Tudja valaki a küszöbönálló szó meghatározását?
- Hamarosan megtörténik - ajánlott egyet Graham Seymour.
- Közvetlen veszéllyel fenyeget - tette hozzá Adrian Carter.

Samron rosszalló arckifejezést vett fel, és Chiarára nézett, aki válaszként begépelt néhány karaktert laptop számítógépén. Egy pillanattal később új üzenet jelent meg a képernyők falán, a helyiség elülső részében.

MEGKEZDETT INDULÁS

- Mi volt a probléma? - kérdezte Samron.
- Zoe cipzárja beragadt.
- Ki javította meg?
- Mr. Albright, a Markham Capital Advisers képviselője.

Samron elmosolyodott. Két fordulat jobbra, kettő balra...

Mihail a liftek mellett állt a Grand Hotel Kempinski hatodik emeletén, és a dekoratív, sötét üvegű tükörben nézegette magát. Öltözéke egyszerű, de elegáns volt: Brioni szmoking, fehér ing, csokornyakkendő. A zakót úgy szabták rá, hogy vesetájon elférjen alatta a két technikai berendezés. Csokornyakkendőjének kemény csomója közös munka eredménye volt, amelyben az izraeli titkosszolgálat három ügynöke vett részt, és meglehetősen sok, akció előtti izgatottság is tartozott hozzá.

Közelebb hajolt a tükörhöz, valamit igazított szőke üstökén, és az arcát nézegette. Nehéz elhinni, hogy ugyanaz a fiú, aki a kopott moszkvai bérházban élt. Egy fiú, akit naponta leköptek és megverték orosz társai, mert balszerencséjére a pátriárka nevét viseli. A fiú, aki másképp gondolkodó szüleivel költözött Izraelbe, és megtanult harcolni. Ma este azonban másképp fog harcolni, egy olyan ember ellen, aki képessé teszi az iráni mullahokat legvadabb álmaik megvalósítására. Ma este már nem Mihail Abramov. Ma igazi orosz, szabályos orosz névvel és rengeteg pénzzel orosz zsebeiben.

Hallotta, kicsit arrébb ajtó csukódik a folyosón. Pár másodperccel később Zoe jelent meg, és sugárzóan nézett ki Dior ruhájában. Mihail előírásosan, mindkét arcán megpuszilta a szállodai kamerák előtt, majd hátrébb lépett, hogy megcsodálja.

- Valami azt súgja, a figyelem központjában leszel ma este.
- Inkább én legyek, mint te.

Mihail elnevette magát, ahogy Zoeval belépett a liftbe. Az előcsarnokban Joszi és Rimona kávézott a gázláng mellett, míg Dina és Mordeháj a portai alkalmazottal beszélgetett az éttermekről. Mihail karját nyújtotta Zoenak, és a kijárat felé vezette. Egy portás állította meg őket aggódó arckifejezéssel.

- Attól tartok, támadt egy kis probléma, Mr. Danilov.
- Miről van szó?
- A szükségesnél több autó.

- El tudná mondani egy kicsit világosabban? - kérdezte Mihail azzal a türelmetlen hanghordozással, amely a gazdagokra jellemző, akár oroszok, akár más nemzet tagjai. - Félek, már így is késésben vagyunk.

A portás megfordult, és a forgóajtón át kimutatott az S-osztályú Mercedesre. Jakov a bal hátsó ajtó mellett állt, keze a kilincsen, arca minden kifejezés nélküli.

- Ez az ön autója, Mr. Danilov.
- Akkor mi a probléma?

A portás rámutatott egy második Mercedesre, egy Maybach 62S típusra. Két jól öltözött, sötét kabátot viselő férfi állt a csomagtartó mellett, zsebre tett kézzel. Mihail egy titkos felvétel alapján felismerte az idősebbet. Jonas Brunner.

- És ez az autó - mondta a portás - Ms. Reedé.
- Ki küldte?
- Mr. Martin Landesmann.

- Tegyen meg valamit! Mondja meg azoknak az uraknak, Ms. Reed az én autóban jön velem az estélyre.

- Határozottan ragaszkodnak hozzá, hogy Ms. Reed velük menjen.

Mihail megkérte Zoet, várjon az előcsarnokban, és kiment. Jonas Brunner azonnal

odalépett hozzá, és bemutatkozott.

- Elmondaná, miről van szó? - kérdezte Mihail.

- Mr. Landesmann intézkedett az Elma villába történő szállításukról. Bocsásson meg nekünk, hogy nem szoltunk korábban. Mulasztás volt részünkről.

- Az önök részéről?

- Mr. Landesmann-nak dolgozom.

- Milyen minőségben? - kérdezte Mihail, bár teljesen szükségtelenül.

- Mint egyfajta személyes ügyintéző - mondta Brunner kitérően.

- Értem. Nos, adja át köszönetünket Mr. Landesmann-nak a nagylelkű ajánlatért, de a saját autónkkal megyünk.

- Attól félek, Mr. Landesmann nagyon zokon venné, ha ezt hallaná. - Brunner kinyújtotta kezét a Maybach felé. - Kérem, Mr. Danilov. Biztos vagyok benne, ön is és Ms. Reed is nagyon kényelmesnek fogja találni.

Mihail megfordult, és ránézett Zoera, aki úgy figyelte őt az üvegen keresztül, mintha az egész színjátékot enyhén szórakoztatónak tartaná. Természetesen nem az volt. Azon az estén Mihailnak gyakorlatilag akkor kellett meghoznia első döntését, sokkal korábban, mint várta. Az ajánlat elutasítása gyanúsnak tűnne. Ha viszont elfogadják, akkor kezdettől fogva Martin irányítása alatt állnak. Mihail Abramov ragaszkodni akart saját autójához. Mihail Danilov azonban nem tehetett mást, elfogadta a javaslatot. Ha nem teszi, az este már az első pillanattól fogva nagyon feszült lesz. Ránézett Brunnerre, és sikerült elmosolyodnia.

- Boldogan megyünk önnel. Elküldjem a sofőrömet, vagy szükségünk lesz rá, hogy visszajussunk a szállodába?

- Visszahozzuk önöket az estély végén, Mr. Danilov.

Mihail megfordult, és intett Zoenak, hogy jöjjön ki.

Brunner kinyitotta a Maybach hátsó ajtaját, és mosolygott.

- Jó estét, Ms. Reed.

- Jó estét Jonas.

- Gyönyörű ma este.

- Köszönöm, Jonas.

Jakov figyelte, a Maybach hogyan kanyarodik ki a sötét Quai de Mont Blanc rakpartra, majd óvatosan ajkához emelte a csuklóján lévő mikrofont.

- Hallottátok?

- Hallottam - felelte Gabriel.

- Mit tegyek most?

- Kövesd őket! Óvatosan.

Harminc másodperccel később új üzenet jelent meg a Grosvenor tér alatti képernyőkön. Samron Navotra meredt.

- Mennyibe került nekem ez a kocsí, Uzi?

- Százhuszonötezerbe, főnök.

- És mennyivel járult hozzá Mihail Martin alapítványához?

- Százezerrel.

- Egyszer ennél kevesebért is elloptam egy MiG vadászgépet, Uzi.

- Mire szeretnél most kérni, főnök?

- Ügyelj rá, az autó épségben maradjon ma éjszaka. Vissza akarom kapni a pénzem.

62 GENF

Észak felé haladtak a part mentén, Genf álmosan elegáns diplomatanegyedében. Zoe a sofőr mögött ült, keze ölében összekulcsolva, térde oldalra döntve. Mihail Jonas Brunner mögött ült, és szótlanul a tavat nézte.

- Először jár Genfben, Mr. Danilov?

- Nem. Miért kérdezi?

- Úgy tűnik, nagyon érdekesnek találja a tavat.

- Mindig is tetszett a tó.

- Ezek szerint gyakran jön?

- Évente többször is.

- Üzleti ügyben?

- Van bármilyen ok egy genfi látogatásra?

- Néhányanszabadságukat töltik itt.

- Igazán?

És ön Mr. Landesmann minden vendégét kivallatja, Herr Brunner? Vagy csak a főnök szeretőjének barátait?

Zoe éppen akkor talán ugyanarra gondolt, de arca nem árulta el. Nagy barna szemét előbb szerető pillantással Mihail felé fordította, majd egyenesen előre nézett. A botanikus kerthez közeledtek. Ahogy elhaladtak a Nemzetek Palotája mellett, az épület olyan volt, mint egy hatalmas luxushajó, és gyorsan beleveszett a ködbe. Mihail újra kinézett az ablakon, és azt vette észre, Brunner figyeli a külső visszapillantó tükörben.

- Mr. Landesmann megkért, köszönjem meg a One World Alapítványnak adott bőkezű támogatását. Személyesen is szeretne önnel beszélni, mielőtt alkalma lesz rá.

- Igazán nem szükséges.

- Ezt majd inkább Mr. Landesmann-nak mondja.

- Fogom is - mondta Mihail kedélyesen.

Úgy tűnt, Brunner nem érti a gúnyt. Robot módjára megfordult, a keresztkérdések nyilvánvalóan befejeződtek, és németül pár szót mondott a csuklóján lévő mikrofonba. Már kiérték a diplomatanegyedből, és a rue de Lausanne-on haladtak. Az utat mindkét oldalán élő sövény és kőkerítések sora szegélyezte, eltakarva a világ legdrágább és legelőkelőbb ingatlanjait. Úgy tűnt, minél távolabb kerülnek Genf központjától, a kapuk egyre díszesebbek, bár egyik sem volt az Elma villa pompás bejáratához mérhető. Jobb oldalán egy kétemeletes, stukkóval díszített őrház volt, melynek tornya vigyázóan kandikált ki a nyírott sövény mögül. Az út szélén limuzinok sorakoztak, várakozva, hogy a Zentrum Security névlistákkal felfegyverzett, gyalogos katonái beengedjék őket. Brunner intett a sofőrnek, menjen el mellettük.

A közeledő Maybach láttán az örök hátrébb léptek, és az autó ellenőrzés nélkül juthatott át a kapun. Közvetlenül előttük, a hosszú és fákkal szegélyezett bevezető út végén, az Elma villa úgy ragyogott, mint egy feldíszített esküvői torta. A bejárat után ismét limuzinok sorakoztak, finoman füstölgő kipufogóval. Ezúttal Brunner arra utasította a sofőrt, álljon be a sorba. Utána válla felett Zoera pillantott.

- Amikor majd távozni szeretne, Ms. Reed, csak szóljon az egyik biztonsági őrnek, és hívjuk az autót. - Ránézett Mihailra. - Töltse kellemesen az estét, Mr. Danilov.

- Ez a tervem.

Az autó az épület bejáratánál állt meg. Mihail kiszállt, és kezét nyújtotta Zoe-nak.

- Mi történik itt? - suttogta Zoe, ahogy a bejárat ajtó felé mentek.

- Úgy vélem, Martin Landesmann barátod érezteti, meddig terjed a hatalma.

- Ezért volt minderre szükség?

- Itt vagyunk, nem?

Futólag megszorította a férfi karját.

- Remekül kezelte a helyzetet, Mr. Danilov.

- Közel sem olyan jól, mint ön, Ms. Reed.

Beléptek a káprázatos előcsarnokba, és azonnal egyenruhás alkalmazottak sorai között találták magukat. Egyikőjük Mihailt szabadította meg nagykabátjától, míg egy másik Zoe öltözkéivel foglalkozott. Ezután egy dombornyomásos belépőkártyát kaptak, és arra kérték őket, csatlakozzanak a felékszerezett nők és irigykedő férfiak rövid sorához.

Egy látványosan kivilágított fenyőfa lábánál ott állt Szent Martin, dicsősége teljében. Martin, aki mindenkivel udvariasan kezlet fog. Martin, aki halkan beszél. Martin, aki figyelmesen bólogat. Monique és a gyerekek pusztá dekorációnak tünnek, akárcsak Martin természetes egyszerűséggel viselt Patek Philippe karórája, és a Zentrum két testőre, akik azt színlelték a háta mögött, nem is hozzá tartoznak. Monique két centivel magasabb volt, mint Martin. Hosszú sötét haját homlokától fésülte hátra, és ujjatlan ruhát viselt, amely kiemelte vékony karjának vonalait. Úgy tűnt, Martin nem is vesz tudomást a nő szépségéről. Pusztán a meghívott vendégeit nézte. És egy pillanatig a híres brit újságírónőt, aki most másfél méternyire állt, egy Mihail Danilov nevű orosz milliomos mellett. Mr. Danilov átadta a belépőkártyát a vendégekkel foglalkozó alkalmazottnak a sor elején. Utána a márványpadlóra szegezte tekintetét, és várta, szólítsák őket.

Van egy pillanatfelvétel a belépés utáni üdvözlésről. Nem beállított kép, az eseményre hívott fényképészek egyike készítette, és később elcsenték a számítógépéről egy olyan vizsgálat részeként, amelyet az ügy végén több nemzet tagjai folytattak.

Visszatekintve, határozottan jól látni rajta, milyen eseményekre lehetett számítani. Martin arckifejezése furcsa módon szigorú egy ilyen vidám alkalomhoz, és a fényképezőgép beállítási szögének trükkje miatt úgy tűnik, pillantása egyszerre szegeződik Zoera is és Mihailra is. Monique egyikükre sem nézett. Szép fejét, okos módon, pont az ellenkező irányba fordította.

A fénykép ugyan nem tükrözi a találkozás rövidegét, de a hangfelvétel már igen. Összesen tizenöt másodpercig tartott, és az anyagot nem egy, de két forrás szolgáltatta - Zoe Reed mobiltelefonja és a Nokia N900-as, amely Monique kifejezett kérése ellenére Martin ünnepi zakójának mellényzsebében lapult. Gabriel háromszor meghallgatta a felvételt, majd sietve üzenetet küldött Londonba, hogy Zoe és Mihail megjelent az estélyen. A zenekar Händel egyik művéből játszott egy részt, „Nézd a győztes, ékes hőst”. Még Zoenak is nevetnie kellett.

Az Elma villától nem messze, a rue de Lausanne mentén található egy kis Agip-benzinkút, a hozzá tartozó üzlettel. Mint a legtöbb Svájcban, ez is nagyon tiszta. Van benne egy kis pékség is, amely meglepő módon, Genf jobbik fajta kenyereit és süteményeit árulja. Mire Jakov megérkezett, a kenyér már nem volt igazán friss, de a kávé akkor készült. Kért egy nagy pohárral, hozzá tejet és cukrot, valamint egy doboz svájci csokoládét és egy csomag amerikai rágógumit, majd visszament a Mercedeshez, és a kormánykerék mögött felkészült a hosszú várakozásra. Most az Elma villa falain belül kellene várakoznia, együtt a többi limuzin sofőrjével, de Martin miatt meg kellett változtatni a tervet. Ártalmatlan gesztus, vagy éppen most futtatta zátonyra az egész akciót egyetlen gyors manőverrel? Akármiről is van szó, Jakov egy dolgot biztosan tudott. Mihail és Zoe most Martin citadellájának belsejében van, Martin testőreitől körülvéve és Martin kényére-kedvére kiszolgáltatta. A highgate-i központban nem egészen így tervezték. Furcsa, hogy ez a lehetőség még csak fel sem merült korábban.

63 GENF

Az összejövetelt Martin szervezte, de az esemény már Zoe estéje volt. Zoe sziporkázott. Zoe mindenkit elkápráztatott. Zoe ragyogott. Zoehoz senki más nem volt fogható. Ő volt az estély sztárja. A szerepet nem ő választotta magának. Kiosztották neki. Zoe azért vonta magára a figyelmet, mert más volt, mint a többiek. Semminek nem volt tulajdonosa, és semmit nem vásárolt. Zoe nem nyújtott kölcsönöket, és nem foglalkozott olajkitermeléssel az Északi-tengeren. Zoe még csak gazdag sem volt. Ellenben szép volt. És intelligens. És állandóan szerepelt a televízióban. És híres tollának néhány vonásával a teremben bárkiből egy újabb Martin Landesmannt varázsolhatott, a gyalázatos bűnöktől függetlenül.

Sokat hallgatott figyelve, és csak akkor beszélt, ha muszáj volt. És ha volt is valamiről véleménye, nem osztotta meg, mivel olyan újságírónak tartotta magát, aki, talán utolsóként a világon, megpróbálja személyes politikai nézeteitől függetlenül végezni munkáját. Flörtölt egy amerikai szoftveróriás fiatalos tulajdonosával, eltúrte magán egy mérhetetlenül gazdag szaúdi herceg tapogató kezét, és néhány bölcs tanácsot adott nem másnak, mint magának Viktor Orlovnak, a Financial Journal jövőbeni tulajdonosának. Egy visszahúzódó milánói milliárdos felajánlotta, kitárja Zoe előtt üzleti birodalmának kapuit egy olyan történetért cserébe, amely kedvező fényben mutatja őt be; egy híres brit színész, akit a hagyományos étkezéssel kapcsolnak össze, arra kérte, tegyen többet a fenntartható mezőgazdaság támogatása érdekében. És Monique Landesmann legnagyobb bosszúságára, az egyik khakiruhás lány még arra is megkérte Zoet, tartson kézben egy pici eurázsiai hiúzt, egy kölyköt, miközben bemutatóval szemléltetik, Martin milyen erőfeszítéseket tesz a világ leginkább veszélyeztetett állatfajainak megmentésére. Amikor a macska Zoe arcához nyomta orrát, százötven férfi sóhajtott hangosan, milyen jó lenne, ha ő is ugyanazt tehetné.

Az este során a jóképű Mihail Danilov sosem távolodott el Zoe mellől. Úgy tűnt, számára elég, ha Zoe sugárzásában fürdik, bár sok emberrel kezét fogott, átadott sok fényes névjegykártyát, és több határozatlan ígéretet tett későbbi londoni ebédekre. Tökéletes kísérő volt egy olyan nő számára, mint Zoe; elég magabiztos, hogy ne érezze

mellőzöttnek magát, mert a figyelem a társára irányul, és egyáltalán nem zavarta, hogy észrevétlenül kell meghúzódnia a háttérben. Jóképű volta, kifogástalan megjelenése dacára, látszólag senkinek nem tűnt fel Mr. Danilov távolléte, amikor a háromszáz meghívott vendég átvonult a nagy bálterembe, hogy ott legyen Martin filmjének vetítésén.

A helyiséget színházteremmé alakították át, amelyben szivárványszerűen helyezkedtek el a színes, összezsukható székek sorai, és a hatalmas vászonra a One World Alapítvány jól ismert emblémáját vetítették. Előtte üres pulpitus várta, hogy Martin fellépjen rá. Zoe a helyiség végében foglalt helyet, és azonnal csatlakozott hozzá a szaúdi herceg. Keze Zoe combján volt, míg arra próbálta rávenni, írjon néhány izgalmas sort, a szaúdi olajiparban végrehajtott fejlesztésről. Zoe megígérte, figyelembe veszi az ajánlatot, majd eltolta a szaúdi kezét mert Martin elragadtatott taps közepette fellépett a pulpitusra.

Olyan előadás volt, amelyet Zoe már sokszor hallott Davosban, de ettől függetlenül lenyűgöző. Martin az egyik pillanatban professzorként viselkedett, a másikon pedig forradalmárként. Arra buzdította a hozzá hasonlóan gazdagokat, a profiton kívül a társadalmi igazságosságot is vegyék figyelembe. Áldozatról és szolgálatról beszélt. Nyitott határokat és nyitott szíveket akart. Olyan világot követelt, amelyet új társadalmi elvek szerint alakítanak ki, és alapja nem az anyagi javak megszerzése, hanem a fenntarthatóság és a méltóság. Ha Zoe nem ismeri az igazságot Martinnal kapcsolatban, őt is éppúgy lenyűgözhetnék volna a hallottak, mint a helyiségben lévő többi háromszáz embert. És ő is elismerő szavakat kiáltozhatott volna Martin beszédének végén. Ehelyett csak a legkisebb udvarias tapssal fogadta, és gyorsan szétnézett a teremben, mielőtt a fények kialudtak. A One World emblémája eltűnt, és helyét egy száraz, sivatagi tájat perzselő, narancssárga nap foglalta el. Egyetlen csellón valaki egy folyton visszatérő dallamot játszott.

- Valami baj van, Ms. Reed? - kérdezte a szaúdi herceg.

- Úgy tűnik, elhagytam a partnerem - mondta Zoe, gyorsan összeszedve gondolatait.

- Ennek csak örülhetek.

Zoe elmosolyodott, és megkérdezte:

- Nem rajong a fosszilis fűtőanyagok elégetésének veszélyeiről szóló filmekért?

- Csak úgy, mint mindenki más - mondta a szaúdi.

A felperzselt sivatag helyén egy tenger által elborított, bangladesi falu képe jelent meg. Zoe közömbösen rápillantott órájára, és megjegyezte az időt. Kilencven perc, mondta Gabriel. Ha Mihail nem ér vissza kilencven perc múlva, szálljon be az autójukba, és távozzon! A tervvel mindössze egy probléma van. Zoe számára nincs más autó, mint Martin limuzinja. Azt pedig a Zentrum Security sofőrje vezeti.

A sors iróniája, hogy a zsebében lévő, manipulált mobiltelefon segítségével maga Martin Landesmann hívta fel a Mestermű hadművelet csapatának figyelmét a tálalókonyhából közvetlenül a magánirodájába vezető, hátsó lépcsőre. Minden reggel azon ment fel, miután egy órán keresztül evezett a tavon, hogy a tengerszint feletti 375 méterről 380 méteres magasságba emelkedjen. Időnként beugrott a lakosztály hálósobájába, hogy pár szót váltson Monique-kal, de legtöbbször egyenesen az irodájához ment, ahol beütötte a nyolc számjegyet a kulcs nélküli zárba. Azt a nyolc számjegyet, amellyel nemsokára Mihail fosztja meg Martint legjobban őrzött titkaitól.

Mihail számára az első feladat az volt, hogy a bejárat helyiségéből észrevétlenül bejusson a tálalókonyhába. Ezt megkönnyítette, hogy Martin sötét öltönyös biztonsági emberei azoknál az ajtóknál és folyosóknál álltak őrt, amelyeken át az épület látogatók elől elzárt részébe lehetett jutni. A konyhába nyíló ajtót senki nem őrizte, az előterében pedig nagy volt a forgalom, ahogy pincérek szaladgáltak ki-be. Látszólag senki sem figyelt fel egy magas, szőke férfira, aki egy üres ezüstitálcával lép be a konyhába. Azt sem vették észre, a magas, szőke férfi ugyanezt a tálcát leteszi egy asztalra, és úgy megy fel a hátsó lépcsőn, mintha ezt mindennap megtenné. A globális helymeghatározó technológia révén Mihail lépésről lépésre ismerte az útvonalat. A lépcső végén jobbra fordult, és megtett egy tízméteres szakaszt a gyengén megvilágított folyosón. Ezután balra kellett fordulni, a Martin irodája előtti fülkébe nyíló, kétszárnyú ajtóhoz. Ahogy számítani lehetett rá, az ajtót nem zárták kulcsra.

Mihail kinyitotta az egyik ajtószárnyat, besurrant, s gyorsan bezárta maga után. A benyílóban koromsötét volt, és a betörés első lépéséhez pont erre volt szüksége. Kivett egy kis, ultraibolya lámpát a derekán lévő tasakból, s bekapcsolta. A kísérteties kék fény megvilágította a kulcs nélküli belépőrendszer nyomógombjait. Fontosabb viszont, hogy Martin ujjlenyomatait is láthatóvá tette rajtuk. Öt kódgombon voltak ujjlenyomatok - 2,4, 6, 8, 9 -, valamint a reteszeléstartólódón.

Mihail gyorsan levette a gombok táblájának fedelét, így hozzáférhetővé váltak az elektronikus áramkörök, s kivett egy újabb eszközt a tasakból. Akkor volt, mint egy iPod készülék, saját billentyűzettel és két dróttal, amelyek végén kis krokodilcsipesz volt. Mihail bekapcsolta az eszközt, s rátette a csipeszeket a Martin kulcs nélküli zárjában lévő vezetékekre. Ezután megnyomta ugyanezt az öt számot - 2,4,6,8,9 -, majd a bevitel billentyűjét. Egy másodpercnél is rövidebb idő alatt a készülék a számok minden lehetséges kombinációját felvitte a memórialapkára, s a zár azonnal kinyílt. Mihail levette a csipeszeket, visszatette a burkolatot, majd belépett Martin irodájába, s csendben becsukta az ajtót. A falon ugyanilyen nyomógombok voltak. Mihail kis időre ráirányította az ultraibolya fényt, és megnyomta a reteszelés gombját. A biztonsági rudak tompa puffanással csúsztak helyükre.

Akárcsak a benyílóban, az irodában is teljes sötétség volt. Mihailnak nem is volt szüksége fényre. Tudta, Martin számítógépe pontosan négy méternyi távolságra van, körülbelül a két óra pozíciójában. Martin kikapcsolta, amikor este elhagyta az irodát. Mihailnak nem kellett mást tennie, csak becsúsztatni a Sony pendrive-ot az egyik USB-aljzatba, lenyomva tartani az F8 gombot, és megnyomni a főkapcsolót. Néhány billentyű leütése után Martin merevlemezének tartalma máris fénysebességgel útjára indult a kibertérben. A képernyőn megjelent egy párbeszédpanel: az adatátvitelhez még szükséges idő: 1:14:32... Már nem kell mást tenni, csak várni. Fülébe tette miniatűr adóvevőjének fülhallgatóját, s a képernyőre nézett.

- Megkapják az adatokat? - kérdezte Mihail.
- Igen - válaszolta Gabriel.
- Ne feledkezzetek meg rólam, hogy itt vagyok.
- Nem fogunk.

Gabriel kilépett a vonalból. Mihail egyedül üldögélt a sötétben, és Martin számítógépének képernyőjén a hátralévő idő csökkenő számait nézte. az adatátvitelhez még szükséges idő: 1:13:47...

Az Elma villából küldött jeleket fogadó számítógép a londoni műveleti központ akváriumként ismert, üvegfalú tárgyalótermében volt. Képernyőjén ugyanaz az üzenet látszott, mint Martinén. A helyiségben Samron volt az egyetlen, aki nem akart gondolatban már ünnepelni. Tapasztalatai nem engedték. Az akció fejleményei sem. Az egyik kéme Martin irodájába bezárva, hét embere egy genfi luxushotelben, a Mercedes pedig egy benzinkútnál várakozik, a világ egyik legjobban őrzött környékén. Emellett van még egy apróság, ugyanis egy híres brit riporter épp valami filmet néz a globális felmelegedésről, egy szaúdi herceg oldalán. Mi alakulhat rosszul? - töprengett Samron, idegesen forgatva öngyújtóját ujjai között. Mi alakulhat esetleg rosszul?

64 ZÜRICH

Az apró Svájci Államszövetség akkoriban meglehetősen kényelmetlen hónapokat élt át, amit ugyanazon a nyirkos decemberi estén a zürichi Bahnhofstrasse kísérteties csendje is igazolt. A fizetésképtelenség határán, Svájc legnagyobb bankjai megalázó módon arra kényszerültek, a kormány mentőcsomagját vegyék igénybe. A gyengeséget tapasztalva, külföldi adóbehajtók követelni kezdték, a svájci pénzügyi intézetek húzzák fel az ügyfeleiket évszázadokon át leplező titoktartás függönyét. A zürichi gnómok, akik Isten teremtményei között a legagyafúrtabbak közé tartoznak, azonnal fedezékbe vonultak, és türelmetlenül várták, hogy a viharos idő véget érjen. Biztosak voltak benne, az amerikai bankárok többé nem hangoztathatják kitartóan morális felsőbbrendűségüket. Akármit mondhatnak a svájci mohóságról, nyugtatták meg magukat, az még soha, egyetlen alkalommal sem döntötte recesszióba az egész világot. Erre kizárólag az amerikaiak képesek.

Az ökonómiai rendszerek azonban dinamikusak, akárcsak az ökológiaiak, és egyetlen csoport fenyegetettsége nem jelent fenyegetést mindegyikre. Néhánynak még lehetőséget is kínál, mint például a Sihl folyó partján, a Kasemenstrasse egy szürke épületében működő vállalkozás esetében. Ez a jó a vállalatok biztonsági felügyeletében. A baj nem vesz tudomást a konjunktúraciklusokról.

Talán érdekes, de Ulrich Müller Kellergruppe egysége. a „Pincecsoport”, nem a Zentrum központjának pincéjében kapott helyet. Pont ellenkezőleg, a legfelső szinten foglalt el több tágas és pazar irodát, ezzel is jelezve, az egység milyen nagy mértékben járul hozzá a Zentrum egészséges gyökereinek erősítéséhez. Aznap este a személyzet több vezető beosztású tagja is szolgálatban volt, gondosan ügyelve néhány kényes akcióra. Az egyik egy zsarolási ügy Berlinben; a másik egy „számla megszüntetése” Mexikóvárosban. A mexikói eset különösen komoly volt, mivel egy harcos államügyészre irányult, aki rá nem tartozó dolgokba üti az orrát. Magát a piszkos munkát egy helyi alvállalkozó végezte, profi bérgyilkos, akinek szolgálatait mexikói kábítószerbárók is gyakran igénybe veszik. A Kellergruppe a munka ilyen elosztását szerette. Amikor csak lehetőség volt rá, profi szakemberek és karrierbűnözők szolgálataira támaszkodott, olyanokéra, akiknek fogalmuk sincs, kinek dolgoznak valójában. Így kevesebb figyelem irányul a cégre, és kisebb lehet a kár, ha valami nem a tervek szerint alakul.

A berlini és mexikóvárosi műveletek kényes volta ellenére, aznap este Ulrich Müller nem volt bent a Zentrum központjában. Ehelyett, számára még ismeretlen okból, egy elhagyott telken várakozott autójában, több kilométerrel délre a városközponttól, a Zürichi-tó nyugati partján. A helyszínt egy Karl Huber nevű férfi választotta ki, Müller korábbi beosztottja a Dienst für Analyse und Prävention cégnél, a svájci belföldi titkosszolgálatnál. Huber azt mondta, valami fontosat kell mondania Müllernek. Valamit, amit nem lehet megbeszélni telefonon vagy egy zárt teremben. Huber hangja izgatottnak tűnt, ám ez jellemző volt Huberre.

Müller lepillantott karórájára, majd újra felnézett, hogy figyelje a déli irányból közeledő autót. Huber, gondolta, pontosan érkezik. Az autó befordult a telekre, lámpái kialudtak, és pár centivel Müller kocsijának lökhárítója mögött állt meg. Müller komor arckifejezést vett fel. Mint mindig, Huber álcázási technikája most is kifogástalan. Egy pillanattal később a DAP embere már Müller kocsijában ült, ölében egy laptop számítógép, és úgy nézett ki, mintha valaki éppen akkor halt volna meg.

– Mi a probléma? – Karl.

– Ez.

Huber bekapcsolta a számítógépet, és rákattintott egy ikonra. Pár másodperccel később Müller a Zentrum tulajdonosának hangját hallotta, ahogy feleségével folytat rendkívül magánjellegű beszélgetést. A felvétel minőségéből egyértelműen kiderült, a beszélgetés szemtől szemben zajlik le, és a mikrofon pár méternyire van. Müller kis ideig hallgatta, majd kezének heves mozdulatával utasította beosztottját, kapcsolja ki.

– Hol szerezted?

Huber a kocsi teteje felé nézett, de nem szólt semmit.

– Az Onyx?

Huber bólintott.

– Mi a forrás?

– Landesmann mobiltelefonja.

– Svájc belföldi biztonsági szolgálata miért hallgatja le Martin Landesmann magánbeszélgetéseit?

– Nem mi tesszük. De valaki más igen. És nemcsak a mobiltelefonjára telepedtek rá.

– Mi másra még?

– A laptop számítógépére.

Müller elsápadt.

– Miket tudtak meg?

– Mindent, Ulrich. És ezen tényleg mindent értek.

– Az Onyx?

Huber bólintott.

– Az Onyx.

A két férfi nem az áttetsző ásványra gondolt, hanem a svájci kormány műholdas

lehallgató szolgálatára. A Nemzetbiztonsági Hivatal Echelon-rendszerének kisebb változataként az Onyx képes figyelemmel kíséreni a globális kommunikációt, az interneten folytatott műveleteket és világszerte a mobiltelefonos beszélgetéseket. Nem sokkal 2005-ös üzembe lépése után, az Onyx feltárta a világ egyik legszenzációsabb titkát, amikor egy földi állomás fent a svájci Alpokban, elfogott egy faxüzenetet, amelyet az egyiptomi külügyminiszter küldött londoni nagykövetének. Ez az üzenet vezetett végül azoknak a titkos CIA-börtönöknek a leleplezéséhez, ahol gyanúsított al-Kaida terroristákat tartottak fogva. A körülmények ellenére Ulrich Müller önkéntelenül is álmélkodott a helyzet iróniáján. Az Onyxot azért tervezték és építették ki, hogy ellopja Svájc ellenségeinek titkait. Most úgy tűnik, a rendszer véletlenül az ország legjelentősebb üzletemberének titkaiba botlott bele.

- Hogyan találta meg az Onyx? - kérdezte Müller.

- A számítógépek találták meg. A számítógépek mindent megtalálnak.

- Mikor?

- Hamarosan az után, hogy Martin merevlemezének tartalma felkerült a műholdakra, az Onyx szűrőrendszere azonosított néhány kulcsszót. Az anyagot automatikusan megjelölte, és elküldte egy zimmerwaldi elemzőhöz további vizsgálatra. Pár órai kutakodás után az elemző felfedezte, Martin telefonjába is belenyúltak. Az én irodámat csak most értesítették, de az Onyx már több napja figyeli az adásokat. És az anyagot átküldik a DAP-nak, további vizsgálat céljából.

Müller behunyta szemét. Katasztrófa készülődik.

- Mióta vannak rajta a telefonon?

- Nehéz megmondani. - Huber megvonta vállát. - Legalább egy hete. Esetleg még régebben.

- És a számítógépen?

- Az Onyx személyzete úgy véli, egyszerre manipulálták a két eszközt.

- Milyen jelszók kapcsolták be az automatikus megjelölést?

- Olyanok, amelyek egy bizonyos, a Perzsa-öböl keleti oldalán lévő országba szállított árukra utalnak. Jelszók, amelyek egy bizonyos kínai vállalattal, a sencseni XTE Hardware and Equipment céggel kapcsolatosak.

Huber kis szünetet tartott, majd megkérdezte:

- Hallottál már róla?

- Nem - felelte Müller.

- Landesmann-nak van bármi köze hozzá?

Müller felvonta szemöldökét.

- Nem is gondoltam, hogy ez most hivatalos megbeszélés, Karl.

- Nem az.

Müller megköszöri a torkát.

- Amennyire tudom, Mr. Landesmann-nak semmilyen érdekeltsége nincs a sencseni XTE Hardware and Equipment cégben, Kínában.

- Ezt jó hallani. De attól tartok, a DAP másképp gondolja.

- Miről beszélsz?

- Mondjuk úgy, nyomás van a főnökn, rendeljen el átfogó vizsgálatot.

- Le tudod állítani?

- Megpróbálok.

- Igyekezz jobban, Karl. A cégünk rendkívül jól fizet benneteket, hogy ügyeljete rá, ilyen dolgok ne történhessenek meg az ügyfeleinkkel, nem is beszélve a főnökről.

Huber arca elkomorult.

- Miért nem mondjátok ezt kicsit hangosabban? Nem vagyok benne biztos, az Onyx valais-i földi állomásán is meghallották.

Müller nem válaszolt.

- Egy dolog azonban nektek kedvez - mondta Huber.

- A DAP és a szövetségi rendőrség ilyen időkbén rendkívüli mértékben vonakodna nyilvánosságra hozni egy potenciálisan kínos eredményt, különösen, ha egy olyan népszerű embert is érint, mint a tulajdonosotok. Martin Svájc védőszentje. És biztos lehetsz benne, barátai a kormányban kétszer is meggondolják, tegyenek-e bármit, ami foltot ejthet hírnevén. Martin jó az országnak.

- De?

- Mindig fennáll a veszély, hogy a hír kiszivárog a sajtóhoz, mint az egyiptomi fax ügye. Ha ez megtörténik... - Huber elhallgatott. - Tudod jól, az ilyen esetek már a maguk útját járják.

- A Zentrum igen hálás lesz, ha távol tudod tartani a sajtót ettől az ügytől, Karl.
- Mennyire hálás?
- Hétfő reggel a pénz átutalása lesz az első.

Huber összecsukta a számítógépet.

- Egy dolgot nem szabad még elfelejteni. Akárki végezte is a munkát, nagyon jól csinálta. És segítsége is volt.

- Milyen segítség?

- Valaki belülről. Valaki, aki hozzáférhetett Martin telefonjához és számítógépéhez.

Én a helyedben elkezdenék összeállítani egy listát azokról, akiket gyanúsítani lehet. Utána pedig mindegyiket radiátorhoz bilincselném, s kideríteném, melyikük a felelős.

- Köszönöm a tanácsot, Karl, de mi a finomabb módszereket kedveljük.

Huber gúnyosan elmosolyodott.

- Próbáld meg ezt elmondani Rafael Blochnak.

Ulrich Müller rendkívüli sebességgel hajtott vissza Zürich központjába, az előbb hallott információ jelentőségén töprengve. Valaki belülről... Valaki, aki hozzáférhetett Martin telefonjához és számítógépéhez. Elképzelhető ugyan, Martint egy alkalmazottja árulta el, de ezt Müller nagyon valószínűtlennek tartotta, mivel a GVI minden emberének alaposan átvizsgálták a hátterét, és az alkalmazottak rendszeres biztonsági ellenőrzéseken is átesnek. Müller olyan árulót gyanított, aki sokkal közelebb van Martinhoz. Valakit, aki rendszeresen Martin ágyában alszik.

Leparkolt a Kasemenstrassén, és felment az épületbe. A Kellergruppe egyik kéme friss információkat akart adni neki a berlini és mexikóvárosi akciókról; Müller szó nélkül elsietett mellette, és belépett az irodájába. A számítógépe bekapcsolt állapotban volt. Pár másodpercig habozott, majd megkereste azoknak a vendégeknek a listáját, akik aznap este az Elma villába, a One World jótékonyági estélyére voltak hivatalosak. A Zentrum nem titkos ága futólag mind a háromszáz meghívott biztonsági ellenőrzését elvégezte. A lista végén Müller megtalálta a nevet, amelyet keresett. Felvette a kagylót, és Martin mobiltelefonjának számát tárcsázta. Észrevette azonban, hibát követ el, ezért letette a telefont, és inkább Jonas Brunnert hívta fel. Brunner három csengetés után jelentkezett, suttogó hangon.

- Hol vagy most? - kérdezte Müller.

- A bálteremben.

- Mi ez a zaj?

- Mr. Landesmann filmje.

Müller néhány szitokszót mormolt el.

- Látod a brit riporternőt?

Brunner csak pár másodperc hallgatás után válaszolt.

- A terem végében van.

- Vele van a partnere?

Újra csend, majd:

- Őt nem látom.

- A francba!

- Mi a probléma?

Müller nem adott közvetlen választ. Ehelyett pontos utasításokkal látta el a testőrt, majd megkérdezte:

- Hány embered van most ott?

- Negyven.

Müller letette a telefont, és a Zentrum járműrészlegét tárcsázta.

- Helikopterre van szükségem.

- Hová akar menni?

- Ezt csak akkor fogom tudni, ha már felszálltam.

- Mikor legyen ott a helikopter?

- Most.

65 GENF

Nagy testeellenére, Jonas Brunner meglepően csendben járt. Egyetlen fej sem fordult utána, mikor odament Martinhoz. Egyetlen szemöldök sem mozdult meg, amikor pár szót

súgott Martin fülébe. Úgy tűnt, Martint megdöbbeníti a hír, de gyorsan összeszedte magát, és világos kezét szivarzsebébe csúsztatta. Előhúzta a Nokia telefont; a készülék kijelzője kis időre kivilágosodott, majd teljesen sötét lett, ahogy megszűnt az áramellátás. Martin azonnal átadta Brunnernek, majd felállt, és a biztonsági embert követve kiment a bálteremből. Addigra már több vendég is kíváncsian figyelte, köztük a híres brit riporternő, aki a mérhetetlenül gazdag szaúdi herceg mellett ült. Amikor Martint már nem lehetett látni, újra a filmre figyelt, és minden erejével azon igyekezett, ne látszódjon rajta a szívét összeszorító félelem. Bizonyára csak elunta magát, te buta, nyugtatta magát, de nem nagy meggyőződéssel. Zoe mindig meg tudta állapítani, ha Martin unatkozik. Martin most nem unatkozott. Martin dühöngött.

Gabriel levette fejhallgatóját, ellenőrizte a kapcsolatot, ellenőrizte az átvitel státusát, és megnyomott néhány gombot a billentyűzeten. Utána bosszúsan nézett Lavonra.

- Hallod még a hangokat Zoe telefonjából?
- Tisztán és világosan. Miért?
- Mert Martiné most hallgatott el.
- Vannak GPS-jelek?
- Semmi.
- Talán csak kikapcsolta a telefont.
- Miért tenné?
- Jó kérdés.
- Mit csináljunk most?

Gabriel begépelte négy szót a számítógépén, és rákattintott a küldés ikonra. Ezután Mihail fülhallgatójával létesített kapcsolatot.

- Elképzelhető, hogy probléma támadt.
- Miről van szó?

Gabriel elmagyarázta.

- Bármilyen tanács?
- Ne mozdulj!
- És ha többen nyomulnak be az ajtón?
- Azonnal húzd ki a pendrive-ot.
- És mit csináljak vele?

Gabriel megszakította az összeköttetést.

Gabriel üzenete azonnal megjelent a londoni műveleti központ állapotjelző képernyőin: Martin telefonja elhallgatott.. ADJATOK TANÁCSOT...

Adrian Carter halkan káromkodott. Uzi Navot, szemét becsukva, nagyot sóhajtott.

- Az emberek nagyon sokszor kikapcsolják telefonjukat - jegyezte meg Graham Seymour.
- Ez igaz - mondta Navot. - De nem Martin. Martin sosem kapcsolja ki az övét.
- Mennyi idő kell még a Martin számítógépéről történő áttöltés befejezéséhez?
- Huszonegy perc.
- Milyen esély van rá, hogy már megszereztük, ami nekünk kell?
- Nem vagyok szakember, de úgy ötven százalék.

Navot Samronra nézett. Samron sztoikus nyugalommal viszonzta tekintetét, mintha azt akarná mondani, az ilyen pillanatok alakítják a karriert.

- Ötven százaléknál többet akarok - mondta Navot.
- Akkor várunk?

Navot bólintott.

- Várunk.

Mihail csendben odament az ablakhoz, résnyire elhúzta a függönyt, és kinézett Martin kertjébe. Az udvar hat méter mélységben, és őr felügyel rá. Ám ennek most semmi jelentősége sincs. Az iroda ablakai golyóállók, és nem lehet őket kinyitni. Mihail visszatért az íróasztalhoz, és ellenőrizte Martin számítógépének képernyőjén az állapotjelző ablakot: 18:26... 18:25... 18:24...

Nem mozdulni, gondolta. De mi a helyzet Zoeval?

Jonas Brunnek és biztonsági személyzetének az épület földszintjén, a tálalókonyhától nem messze volt az irodája. Oda vezette be Martin Landesmannt, s felhívta Ulrich Müller zürichi számát.

- Miért kértél meg, hogy kapcsoljam ki a telefonom?
- Mert manipulálták.
- Manipulálták?
- Mobiltelefonod az egész világ számára adásban közvetíti az életedet, Martin.

Akárcsak a számítógéped.

Landesmann sápadt arca teljesen elfehéredett.

- Kik csinálták?

- Még nem tudom biztosan. De szerintem eljöhettek a mai estélyre, hogy repetázzanak.

- Miről beszélsz?

Müller elmondta, mire gyanakszik. Landesmann csendben hallgatta, majd lecsapta a telefont.

- Mit tegyek most, Mr. Landesmann?

- Keresd meg azt az orosz!

- És Zoe?

- Adj néhányat az embereid közül! Zoeval majd én foglalkozom.

Néhány percnél nem tartott tovább Brunnek, hogy megállapítsa, Mihail Danilov, Zoe Reed társa, nincs bent a bálteremben, és nem nézi a One World legújabb filmjének vetítését. Nem volt egyértelmű, Mr. Danilov mióta nincs ott, mint ahogy az sem, most hol lehet, de Brunner nagyon gyorsan el tudta dönteni, hol kezdje a keresést.

Bölcsen úgy határozott, nem megy egyedül, és magával vitt a legerősebb fizikumú emberei közül négyet. A lehető legkevésbé feltűnő módon felmentek a hátsó lépcsőn; amikor már nem lehetett látni őket, mindegyikőjük előhúzott egy-egy SIG Sauer P226-OS pisztolyt. A lépcső tetejére érve szó nélkül mentek végig a folyosón, és a vastag szőnyeg lépteik neszét is elnyelte. Tíz méter után megálltak, és balra fordultak. A benyíló ajtaja zárva volt, de hang nélkül kinyílt. Brunner belépett, megállt a kulcs nélküli zár előtt, ujjai a gombok fölött. A csendes behatolás itt véget ért. Mást azonban nem tehettek. Brunner megadta a nyolcjegyű kódot, és megnyomta az enter gombot. Utána megfogta a kilincset, és várt, hogy a reteszelőrudak félrehúzódnak.

Martin a film vége felé tért vissza a bálterembe, s leült Monique mellé.

- El kell valamit mondanom - jegyezte meg halkan, miközben a vásznat nézte.

- Talán nem itt és most kellene, Martin.

- Attól tartok, nem tehetek mást.

Monique ránézett.

- Mit csináltál?

- A segítségedre van szükség, Monique.

- És ha megtagadom?

- Akkor mindent elveszíthetünk.

A Jonas Brunnerre és embereire vadmacskaként ráugró férfinak két előnye volt. Az egyik a sötétség - már majdnem egy órája volt az irodában, így szeme hozzászokott -, a másik pedig a kiképzése. Igen, Brunner és emberei mind a svájci hadsereg veteránjai voltak, de a jeges gleccserek színére emlékeztető tekintetű, magas orosz a Sayeret Matkal kiképzését kapta, ezért járatos volt a Krav-Maga, az izraeli katonai és titkosszolgálati egységek hivatalos harcművészetének technikájában. Ami szépség ebből hiányzik, azt bőven pótolja hatékonysága és brutalitása. Alapelve egyszerű: folyamatos mozgás, és állandó támadás. És ha a harc megkezdődik, csak akkor ér véget, amikor az ellenfél már a földön fekszik, és nagyon komoly orvosi ellátást igényel.

Az orosz bátran küzdött, és majdnem teljes csendben. Tenyérütéssel betört két orrot, egy ügyes könyökmozdulattal eltört egy arccsontot, és egy gégében olyan kárt okozott, hogy tulajdonosa élete hátralévő részében reszelés hangon fog beszélni. Végül azonban alulmaradt ellenfelei nagyobb számával és együttes súlyával szemben. Miután védekezéséptelenné tették, Brunner és emberei addig ütötték bőszen támadójukat, míg elvesztette eszméletét, és pont abban a pillanatban tört ki a tapsorkán egy szinttel lejjebb. Brunner rövid időre azt képzelte, őt üdvözli, de nem erről volt szó. A One World dokumentumfilmje ért véget, és Szent Martint dicsőítették vendégei.

Gabriel nem hallotta a tapsot, csak az azt megelőző heves küzdelmet. Azután pedig Jonas Brunner hangját, ahogy utasítja embereit, Mr. Danilovot feltűnés nélkül vigyék le a pincébe. Amikor a rádióból érkező jelek megszűntek, Gabriel már nem próbálkozott a kapcsolat helyreállításával. Ehelyett Zoe telefonszámát tárcsázta, és becsukta szemét. Vegye fel a telefont, Zoe. Vegye fel azt az átkozott telefont!

Zoe a többiekkel együtt lassan kifelé ment a bálteremből, amikor egy kezét érzett a vállán. Megfordult, és teljesen váratlanul Monique Landesmann pillantotta meg, arcán barátságos mosollyal. Zoe úgy érezte, elvörösödik, de azért sikerült neki is elmosolyodnia.

- Azt hiszem, még nem mutattak be minket egymásnak, Zoe. - Monique kinyújtotta kezét. - Martin nagyon sokat beszélt már önről. Csodálja a munkáját.

- Ha több olyan üzletember volna, mint az ön férje, Mrs. Landesmann, akkor attól tartok, nem sok mindenről írhatnék.

Zoe nem emlékezett pontosan, honnan bányászta elő ezeket a szavakat, de úgy tűnt, Monique-nak örömet szereznek.

- Remélem, tetszett a film. Martin nagyon büszke rá.

- Lehet is.

Monique, ékszerekkel díszített kezét finoman Zoe karjára tette.

- Valamit meg kell beszélnem önnel, Zoe. Válthatnánk pár szót négyszemközt?

Zoe habozott, nem tudta, mit tegyen, végül beleegyezett.

- Nagyszerű - mondta Monique. - Kövessen, kérem.

Átvezette Zoet a báltermen, beléptek egy magas ajtón, majd lementek egy csillárokkal világított márvány előcsarnokba. Az előcsarnok végéből nyílt egy kis, díszes társalgó, amely hasonló volt, mint amilyeneket Zoe Versailles-ban látott egy kirándulás alkalmával. Monique megállt a bejáratnál, és mosolyogva intett Zoenak, lépjen be. Zoe nem is látta a kezét, amely rögtön a szájára tapadt, vagy a másikat, amelyik elragadta tőle kis válltáskáját. Megpróbált küzdeni, de hasztalan. Megpróbált sikítani, de levegőt is alig kapott. Ahogy a testőrök kivitték a teremből, sikerült elfordítania fejét, és esdeklő pillantást vetnie Monique-ra. Monique azonban nem vette észre. Addigra már megfordult, és visszafelé igyekezett az estélyre.

Martin a nagy fogadóterem közepén állt, sok ember gyűrűjében, mint mindig. Monique odament, és karját, a hozzátartozást éreztetve, férje derekára tette.

- Minden rendben van? - kérdezte Martin.

- Minden jól ment, kedves - mondta halkan, és megpusztilta. - De ha újra hűtlen leszel hozzám, én magam foglak elpusztítani.

66 MYFAIR, LONDON

Mire Gabriel üzenete megérkezett, a londoni műveleti központban már templomi csend volt. Adrian Carter és Graham Seymour, mindketten anglikán vallásúak, lehajtott fejjel ült és csukott szemmel, mintha imádkozna. Samron és Navot szorosan egymás mellett állt, Navot birkózókarjai mellkasán összefonva, Samron pedig öngyújtóját forgatta idegesen ujjai között. Chiara az akváriumban volt, és Martin Landesmann merevlemezeinek tartalmát vizsgálta.

- Martin nem merné megölni őket a házban - mondta Carter.

- Nem - értett vele egyet Samron. - Előbb felviteti őket az Alpokba. Utána öli meg őket.

- A csapatotok talán rajtuk üthet, ahogy kifelé mennek az Elma villából - mondta Seymour.

- Szeretnék emlékeztetni, közel kétszáz fekete luxusautó sorakozik Martin kocsibejáróján, és mind nagyjából egy időben fog távozni. Ugyanakkor Martinnak több nagyon gyors csónakja is van a tavon. - Samron kis szünetet tartott. - Van bárkinek ötlete, honnan szerezhetnénk motorcsónakot Genfben, egy fagyos decemberi éjszakán?

- Vannak barátaim a DAP-nál - jegyezte meg Carter, nem túl nagy optimizmussal. - Olyan barátok, akik már többször segítettek az al-Kaida elleni akcióinkban.

- Ők a te barátaid - mondta Navot - és nem a mieink.

- És biztosíthatlak, a DAP semmit nem szeretne jobban, mint hogy beleverje orrunkat egy nagy kupac lócitromba.

- Vedd figyelembe a másik lehetőséget is, Uzi. Neked is, és a szolgálatnak is jobb egy kis méltóságot elveszíteni, mint az egyik legjobb ügynökötöket és Anglia egyik leghíresebb újságíróját.

- Nem a büszkeségről van szó, Adrian. Arról, hogy a legjobb embereim közül többet megmentsek a svájci börtöntől.

- Ha én intézem az ügyet, egész biztos nem kell börtönbe menniük.

- Elfelejtetted annak az embernek a nevét, aki most éppen a Grand Hotel Kempinski egyik szobájában ül?

- Mivel nem kapott választ, Navot folytatta. - Nem vagyok hajlandó Gabriel és a csapat többi tagjának sorsát a DAP-os barátaid kezébe tenni. Ha alkut kell kötni, magunk intézzük.

- Ez a te műsorod, Uzi. Mit javasolsz?

Navot Samronhoz fordult.

- Martin merevlemezéről mennyi anyagot kaptunk meg, mielőtt a betáplálás megszakadt? - kérdezte Samron.

- Talán a kilencven százalékát.

- Azt gondolom, most hihetetlen mértékben megnőtt az esély, hogy valami érdekeset találjunk. A helyedben idehoznám a számítógép-technikusainkat a Highgate-ről, és mondanám nekik, úgy kezdjenek el keresgélni az adatok között, mintha az életük függne tőle.

Navot Seymourra pillantott, és megkérdezte:

- Mennyi időbe telik idehozni őket?

- Rendőri kísérettel... húsz perc.

- Tíz jobb lenne.

Seymour a telefon után nyúlt. Samron csendben odament Uzihoz.

- Tehetek egy másik javaslatot is, Uzi?

- Tessék.

- Hozd ki Gabrielt, Elit és a csapat többi tagját a Kempinskiből, mielőtt a svájci rendőrség bekopog hozzájuk.

A lépcső kőből készült, és az öreg épület pincéjébe lehetett jutni rajta. Zoe lába még csak nem is érintette. A Zentrum legmarkosabb emberei közül őt vitte; egy jutott mindegyik kezére és lábára, egy pedig segélykiáltásait fojtotta el. Fejjel előre és arccal felfelé vitték, így láthatta pribékjei arcát. Mindegyiket felismerte korábbi életéből. A valóság megismerése előtti életéből. Az igazság pillanata előtti életéből. A német Keppler Werk GmbH, Magdeburg és a kínai XTE Hardware and Equipment, Sencsen előtti életéből. A Gabriel előtti életéből...

A lépcső egy nyirkos falú és íves tetejű átjáróba vezetett. Zoenak olyan érzése volt, mintha az Alpok egyik alagútjában lebegne. A végén nem volt fény, csak a tó nyirkos bűzét lehetett érezni. Zoe hevesen kapálódzni kezdett. Erre válaszul egyik őre úgy megszorította a nyakát, hogy szinte az egész teste megbénult tőle.

Az átjáró végén ledobták a földre, és ezüstszerű ragasztószalaggal megkötözték - először bokáját, utána csuklóját, végül a száját is leragasztották. Akkor az egyik óriási termetű testőr vállára vette, és levitte egy másik folyosóra, majd egy kicsi, sötét helyiségbe, amelyet penész és por átható szaga töltött meg. Ott Zoet lábára állította, és megkérdezte, kap-e levegőt. Mikor a kérdésre igenlő volt a válasz, hatalmas öklével belevágott a gyomrába. Zoe összecsuklott, és levegő után kapkodva lerogyott a kőpadlóra.

- És most mi a helyzet? Kap most levegőt, Ms. Reed?

Nem kapott. Zoe nem jutott levegőhöz. Zoe nem látott. Úgy tűnt, Zoe még csak nem is hall. Mindössze vonaglan tudott kínjában, és önkéntelenül is úgy képzelte, oxigénhiányos agyában fénypontok robbannak fel. Nem tudta, meddig volt a természetellenes testhelyzetben. Csak azt tudta, egy idő után megérezte, nincs egyedül. Mellette feküdt, arccal a földre borulva - eszméletlenül, szorosan megkötözve és véresen - Mihail. Zoe a férfi vállára hajtotta fejét, és megpróbálta magához téríteni, de Mihail meg se mozdult. Akkor a nő teste a rátörő félelem hatására rángatózni kezdett, arcán pedig könnyek csorogtak.

Ugyanabban a pillanatban Jonas Brunner egyedül volt irodájában, és az asztalára kirakott tárgyakat nézegette. Egy Bally irattárca hitelkártyákkal és egy Mihail Danilov névre kiállított igazolvánnyal. A Grand Hotel Kempinski szobakulcsa. Egy ultraibolya lámpa. Egy Sony pendrive. Egy kis elektronikus eszköz, számozott billentyűkkel és ezekhez csatlakozó vezetékekkel. Egy kideríthetetlen gyártmányú rádió adó-vevő fülhallgatóval. Mindent figyelembe véve, ezek alapján csak egyvalamire lehet gondolni. Az Elma villa pincéjében most véresen és eszméletlenül fekvő férfi profi. Brunner felvette telefonját,

és ezt a véleményét megosztotta Ulrich Müllerrel is, aki már úton volt a zürichi kanton légterében.

- Mennyi ideig volt egyedül az irodában?
- Nem tudjuk pontosan. Talán egy óráig, esetleg tovább.
- A számítógép be volt kapcsolva?
- Igen, és az internetre csatlakoztatva.
- Hol vannak most?

Brunner megadta a kért választ.

- Ki tudjátok vinni őket a házból úgy, hogy senki ne vegye észre?
- Minden gond nélkül.
- Legyetek óvatosak, Jonas. Nem egyedül tette.
- Mi legyen, ha már elvittük őket innen?
- Néhány dolgot meg kell kérdeznem tőlük. Biztonságos helyen.
- Hová vigyük őket?
- Keletre - mondta Müller. - Ismered a helyet.

Brunner ismerte.

- Mi legyen Monique-kal és Martinnal? - kérdezte.
- Azt akarom, a helikopteren legyenek, mihelyt az utolsó vendég is távozik.
- Monique nem nagyon fog örülni neki.
- Monique nem tehet mást.

A vonal megszakadt. Brunner sóhajtott, és letette a telefont.

Figyelembe véve, hogy a Kempinski vendégei egyik helyről a másikra repkednek a világban, a hirtelen programváltozások inkább általánosnak, mint kivételnek számítottak. Ennek ellenére szokatlan volt, ahogy aznap este az idő előtt távozók nagy számban, egymás után jelennek meg a recepciós pultnál. Először egy amerikai házaspár, melynek tagjai azt állították, súlyos beteg a gyermekük. Utánuk két brit jött, akik hangosan veszekedtek attól a pillanattól fogva, hogy kiléptek a liftből, egészen addig, míg beszálltak bérelt Volvójukba. Öt perccel később érkezett egy borzalmas frizurájú jámbor alak, aki taxit követelt, hogy kijusson a Gare de Comavin vasútállomásra, majd hamarosan egy kisportolt, ősz halántékú és zöld szemű férfi, aki egy szót sem szólt, mialatt a recepciós kiállította a számlát. Meglepő türelemmel viselte, amíg a bérelt A6-os Audija megérkezik, bár nyilvánvalóan idegesítette a várakozás. Amikor az autó végre megjött, bedobta táskáit a vezető melletti ülésre, és mielőtt elhajtott volna, busás borraivalót adott a kocsit kihozó szállodai alkalmazottnak.

Nem ez volt az első alkalom, hogy a Kempinski személyzetét megtévesztették a vendégek, ám az aznap esti szemfényvesztés mértéke már páratlan volt. Nem volt súlyosan beteg gyerek, és a brit útlevéllal utazó, civakodó pár tagjai sem haragudtak egymásra. Valójában csak egyikőjük volt brit, és ő is csak valamikor régebben. Tíz perccel a szállóból való kilépés után mindkét pár a rue de Lausanne mentén várakozott, akárcsak a nagyon drága, S-típusú Mercedes vezetője. A zöld szemű és ősz halántékú férfi a Metropole Szálló felé indult - bár mire megérkezett a recepcióhoz, már nem David Albright volt a connecticuti Greenwichből, hanem a német Heinrich Kiever, Berlinből. Ahogy belépett a szobába, kiakasztotta az ajtóra a ne zavarjanak táblát, és azonnal kapcsolatba lépett áttelepített csapatának tagjaival. Eli Lavon tíz perccel később érkezett.

- Bármilyen változás? - kérdezte.
- Mindössze egy - mondta Gabriel. - Az első vendégek már indulófélben vannak.

67 GENF

Zoe azt gondolta, közeledő lépteket hall. Öt emberét vagy ötszázét, azt már nem tudta volna megmondani. Mozdulatlanul feküdt a nedves padlón, feje még mindig Mihail vállán. A csuklóján lévő kötözőszalag elzárta a vérkeringést, és kezét mintha ezer tűvel szurkálnák. Vacogott a hidegtől és a félelemtől. És nemcsak önmagát féltette. Zoe úgy kalkulált, már legalább egy órája van bent a pincében, és Mihail még mindig nem nyerte vissza eszméletét. Lélegezni azonban lélegzett, mélyeket és kitartóan. Zoe azt képzelte, a férfi helyett is ő vesz levegőt.

A lépések közeledtek. Zoe hallotta, feltárul a helyiség nehéz ajtaja, s meglátta egy

zseblámpa táncoló sugarát a falakon. A fény végül a szemén állapotodott meg. Mögötte felismerte Jonas Brunner ismerős körvonalaait. A férfi nem túl aggodalmasan vizsgálgatta Mihailt, majd letépte a ragasztószalagot Zoe szájáról. A nő azonnal segítségért kezdett sikítani. Brunner két nagy pofonnal elhallgattatta.

- Az ég szerelmére, mit csinál, Jonas? Ez valami...

- Pontosan azt, amit a barátjával együtt megérdemel - felelte, félbeszakítva a kérdést. - Hazudott nekünk, Zoe. És ha továbbra is hazudik, csak rosszabb lesz a helyzete.

- Az én helyzetein? Megőrült, Jonas?

Brunner csak mosolygott.

- Hol van Martin?

- Mr. Landesmann - felelte Brunner élesen - éppen vendégeitől búcsúzik. Megkért, az önök távozásáról én gondoskodjam.

- Távozásunkról? Nézzen a barátomra, Jonas. Nincs eszméleténél. Orvosra van szüksége.

- Akárcsak legjobb embereim közül többnek. Kaphat orvost, ha előbb megmondja, kinek a megbízásából dolgozik.

- A saját megbízásából, maga idióta! Milliomos.

Brunner újra elmosolyodott.

- Szereti a pénzes embereket, ugye, Zoe?

- Ha nem lennének pénzes emberek, Jonas, maga most parkolási bírságok céduláit állíthatná ki valami koszos kis alpesi faluban.

Zoe nem is látta a pofont adó kezét. A váratlan ütéstől feje Mihail véres nyakán állt meg. Úgy tűnt, Mihail összerezzen, de újra mozdulatlanná vált. Zoe szétáradó fájdalmat érzett arcán és véres ízt szájában. Lehunyta szemét, és egy pillanatra úgy tűnt, Gabriel nyugodt hangját hallja. Maga Zoe Reed, mondta. Maga felaprítja az olyan embereket, mint Martin Landesmann. Senki nem mondja meg önnek, mit tegyen. És soha senki nem emel önre kezét. Kinyitotta szemét, és Brunner arcának elmosódott körvonalaait vette ki a lámpafény mögött.

- Kinek dolgozik? - kérdezte.

- A londoni Financial Journal lapnak. És ez azt jelenti, most marhamód rossz helyre címezte a pofont, Jonas.

- Ma este? - kérdezte Jonas, mintha egy nehézkes felfogású diákot faggatna. - Ma este kinek dolgozik, Zoe?

- Nem dolgozom ma este, Jonas. Martin meghívására jöttem. És nagyszerűen éreztem magam egész addig, amíg ön és banditái meg nem ragadtak, és be nem zártak ebbe a sivár cellába. Mi a fene történik most?

Brunner egy pillanatig a nőt vizsgálgatta, majd Mihailra nézett.

- Azért van itt, mert ez az ember kém. Mr. Landesmann irodájában találtunk rá a filmvetítés idején. Anyagokat lopott Mr. Landesmann számítógépéről.

- Kém? Üzletember! Olajjal kereskedik, vagy valami ilyesmi.

Brunner egy kis ezüstszerű tárgyat mutatott fel.

- Látta már ezt?

- Egy pendrive, Jonas. A legtöbb embernek van.

- Ez igaz. A legtöbb embernél azonban nincsenek ilyen dolgok. - Brunner felmutatott egy ultraibolya lámpát, egy eszközt vezetékekkel és krokodilcsipeszekkel, valamint egy miniatűr rádió adó-vevőt fülhallgatóval.

- A barátja profi hírszerző, Zoe. És úgy gondoljuk, ön is az.

- Bizonyára tréfál, Jonas. Én riporter vagyok.

- Akkor miért hozott egy kémet Mr. Landesmann otthonába ma este?

Zoe közvetlenül Brunner arcába nézett. Amit mondott, nem a saját szavai voltak. Egy nem létező ember adta őket a szájába.

- Nem sokat tudok róla, Jonas. Egy fogadáson botlottam bele. Nagyon rámenős volt. Drága ajándékokat vett nekem. Jó éttermekbe vitt. Bőkezű volt hozzám. Utólag visszagondolva...

- Mi volt, Zoe?

- Talán minden csak megtévesztés volt. Lehet, hogy rászedett.

Brunner megsimogatta arcán a vörös foltot. Zoe elrántotta fejét.

- Szeretnék hinni önnek, Zoe, de nem engedhetem el, amíg meg nem győződöm története igaz voltáról. Jó riporterként bizonyára megérti, miért van szükségem második forrásra is.

- A szerkesztőm pár percen belül felhív, hogy az estélyről érdeklődjön. Ha nem kap

felőlem hírt...

- Azt fogja gondolni, remekül érzi magát, és hangposta üzenetet hagy.

- Több mint háromszázan láttak itt ma este, Jonas. És hacsak nem enged ki nagyon gyorsan, egyikőjük sem látja, hogy távozom.

- Ez viszont nem igaz, Zoe. Mindannyian láttuk önt elmenni, még Mrs. Landesmann is. Ön barátságosan elbeszélgetett vele, majd Mr. Danilovval együtt beszállt az autóba, és visszament a szállodába.

- Elfelejtí, hogy nincs itt az autónk, Jonas? Ön hozott ide minket.

- Így igaz, de Mr. Danilov ragaszkodott hozzá, a saját sofőrje vegye fel önöket.

Feltételezem, a sofőrjük is hírszerző.

Brunner sötét arccal elmosolyodott.

- Engedje meg, hogy tájékoztassam a tényekről, Zoe. A barátja súlyos bűnt követett el ma este svájci földön, és a kémek nem szaladnak a rendőrségre, ha valami rosszul sikerül. Ami azt jelenti, önök eltűnhetnek a föld színéről, és soha senki nem tudja meg, mi történt.

- Mondtam önnek, Jonas, én alig...

- Igen, igen, Zoe - felelte Brunner gúnyosan. - Már elsőre megértettem. De még mindig szükségem van egy második forrásra.

Brunner jelzett zseblámpájával, mire több embere belépett. Zoe száját újra leragasztották szalaggal, majd vastag gyapjútakarókba csavarták, és olyan szorosan megkötözték, hogy moccanni sem tudott. A fojtogató sötétségben Zoe szeme előtt most csak egyetlen kép volt - Mihail borzasztó látványa, ahogy a cella padlóján fekszik, megkötözve, eszméletlenül, vérrel átitatott ingben.

Az egyik őr megkérdezte Zoet, tud-e lélegezni. Ezúttal nem válaszolt. A Zentrum Security közkatonái ezt szórakoztatónak tarthatták, mert Zoe csak nevetést hallott, miközben felemelték a földről, és lassan kivitték a pincéből, mintha saját temetésén lenne. Nem sírba tették, hanem egy autó csomagtartójába. Ahogy a kocsi elindult, Zoe nem tudta legyőzni reszketését. Nincs highgate-i titkos központ, emlékeztette magát. Nincs Sally nevű lány. Nincs David nevű, közvetlen angol. Nincs Gabriel Allon nevű, zöld szemű gyilkos. Csak Martin van. Martin, akit egyszer szeretett. Martin, aki most a svájci hegyekbe küldi, hogy megöljék.

68 GENF

Az Elma villából a kivonulás éjjélkor kezdődött - először csak apránként, de negyed egyre már folyamatos volt az acél és a színezett üveg áradata. Ahogy Samron jósolta, Martin és emberei határozott előnyt élveztek, mivel az estélyről távozó szinte összes autó fekete volt és német gyártmányú. Körülbelül kétharmaduk Genf központja felé tartott, míg a maradék harmad jobbra kanyarodott, Lausanne és Montreux irányába. Az út mentén, három külön járműben várakozva, Gabriel csapatának tagjai a mellettük elhaladó autókat figyelték, észrevesznek-e bármi feltűnőt. Van-e olyan kocsi, amelyben elől két férfi ül. Olyan, amely szokatlanul gyorsan halad. Autó, amelynek nagyon lent van a hátulja.

Kettőt követni kezdtek. Mindkét követést gyorsan le is állították. Dina és Mordeháj hasztalanul volt több mérföldön át egy BMW nyomában a tóparton, míg Joszi és Rimona csak rövid ideig követett árnyékként egy Mercedes SL kupét, mivel utasai egyértelműen egy újabb összejövetel helyét keresték Genfben. A benzinkút melletti megfigyelőpontjáról Jakov semmit nem látott, amit érdemes lett volna követni. Csak ült a kormánykereket markolva, és szidta magát, amiért engedte, hogy Zoe és Mihail kikerüljön látóköréből. Jakov éveken keresztül csempészett besúgókat és kémeket Ciszjordánia és Gaza poklaiban anélkül, hogy egyet is megöltek volna közülük. És belegondolni, hogy pályafutásának első veszteségét itt, a Genfi-tó békés partjain szenvedheti el... Nem lehetséges, gondolta. Örültség...

Sajnos azonban lehetséges volt, és egy ilyen eredmény valószínűsége egyre inkább nagyobbnak tűnt, ahogy Gabriel kétségbeesett csapatának suttogva adott jelentései egymás után érkeztek a Metropole Szállóban felállított, új főhadiszállásra. A csapattal a közvetlen kapcsolatot Eli Lavon tartotta, és Lavon továbbította a legfrissebb

információkat Londonba. Gabriel az ablak melletti posztjáról kísérté figyelemmel a rádión közvetített üzeneteket. Tekintete az Elma villa fényeire irányult, amelyek örömtűzként világítottak a tó távolabbi partján.

Hamarosan, éjjeli egy után a fények kialudtak, jelezve, Martin éves összejövetele hivatalosan is véget ért. Pár perc múlva Gabriel forgólapátok csapkodó hangjára figyelt fel, és helyzetjelző fényeket vett észre, ahogy Martin gypeére lassan leereszkedett egy helikopter. Egy percnél nem sokkal tovább maradt ott, ismét felszállt, s a tó fölött keleti irányba fordult. Lavon odament Gabriel mellé az ablakban, és figyelte, ahogy a helikopter eltűnik a sötétségben.

- Gondolod, Mihail és Zoe azon a madáron van?
- Nincs kizárva - jegyezte meg Gabriel. - De ha találgatnom kellene, Martinra és Monique-ra tippelnék.
- Szerinted hová mennek?
- Ilyen időpontban... csak egy helyre tudok gondolni.

Mint kiderült, Graham Seymournak mindössze tizenöt percre volt szüksége, hogy a Cég két számítógép-technikusát a highgate-i titkos központból a Grosvenor térre vigye. Hamarosan csatlakozott hozzájuk az MI5 két számítógépes kopója, valamint a CIA és az MI6 Iránnal foglalkozó elemzőinek egy csapata is. Londoni idő szerint éjjélre már négy titkosszolgálat több mint egy tucat képviselője nyüzsgött a számítógép körül az akváriumban, Chiara átható pillantásainak kereszttüzeiben. A Mestermű hadművelet négy legfontosabb vezetője helyén maradt, komor tekintettel figyelve a képernyőkön megjelenő üzeneteket.

- Az emberünk mintha úgy döntött volna, elmenekül a bűn helyszínéről - mondta Seymour, arcát kezébe temetve. - Elképzelhetőnek tartod, hogy Mihail és Zoe még mindig az épületben van?

- Azt gondolom, esély mindig lehet rá - mondta Adrian Carter -, de Martinról nem feltételezem, hogy zavaros ügyeket hagy maga után.

- Ez igaz - jegyezte meg Samron. - Több dolog viszont nekünk kedvez.
- Valóban? - kérdezte Seymour hitetlenkedve, és az üzenetek képernyőjére mutatott. - Ugyanis erről a helyről, ahol én ülök, azt látni, Zoe és Mihail hamarosan nyom nélkül eltűnik.

- Senki nem fog eltűnni.

Samron kis szünetet tartott, majd rosszkedvűen hozzátette:

- Legalábbis, nem most azonnal. - Aprólékos mozdulatokkal rágyújtott egy cigarettára.

- Martin nem hülye, Graham. Pontosan tudni akarja, kinek dolgozik Mihail és Zoe. És azt is tudni akarja, mekkora a vesztesége. Az ilyen információk megszerzése időigényes, főleg, ha olyan embert kell szóra bírni, mint Mihail Abramov. Mihail keményen meg fogja dolgoztatni őket. Erre kapott kiképzést.

- És mi van akkor, ha a kisebb ellenállást választják? - kérdezte Seymour. - Szerinted Zoe mennyi ideig képes kitartani?

- Attól tartok, osztanom kell Graham álláspontját - mondta Carter. - Csak úgy hozhatjuk őket vissza, ha alku kötünk.

- Kivel? - kérdezte Navot.
- A lehetőségeink pillanatnyilag eléggé korlátozottak. Vagy a svájci biztonsági szolgálatot hívjuk fel, vagy közvetlenül Martinnal tárgyalunk.

- Figyelembe vetted már valaha, hogy a kettő egy és ugyanaz lehet? Hiszen most Svájcra beszélünk. A DAP nemcsak a Svájci Államszövetség érdekeit védi, hanem a svájci pénzügyi oligarcháét is. És nem biztos, hogy ebben a fontossági sorrendben.

- Azt se felejtse el - mondta Samron -, hogy Landesmann tulajdonában van a Zentrum Security, benne a DAP korábbi embereivel. Ez azt jelenti, nem mehetünk térden csúszva Martin elé. Ha ezt tesszük, a svájci kormányt mozgósíthatja saját védelmében. Mi pedig elveszíthetünk mindent, amiért dolgoztunk.

- A centrifugákat? - Seymour hosszú ideig szívta be a levegőt, s a műveleti központ végében lévő digitális órák sorára pillantott. - Valamit egyértelművé kell tennem, uraim. Őfelsége kormányának nem áll szándékában megengedni, hogy ma éjszaka baj érjen egy közismert brit állampolgárt. Éppen ezért, ha szükséges, őfelsége kormánya közvetlenül veszi fel a kapcsolatot a svájci hatóságokkal, hogy megállapodjon Zoe szabadon engedéséről.

- Különbéke? Ezt ajánlod?

- Nem ajánlok semmit. Csak mondom, az én türelmemnek is van határa.

- Szeretnélek emlékeztetni, Graham, nem egyedül a te honfitársad van veszélyben. Arra is fel kell hívnom a figyelmed, ha a DAP-hoz mész, feltárod a Martin elleni egész akciókat.

- Ennek tudatában vagyok, Ari. De attól tartok, az én riporter lányom fontosabb, mint a te ügynököd. És mint az akciód.

- Nem hinném, hogy csak mi ketten szerepelünk az ügyben - mondta Navot éles hangon. Seymour nem válaszolt.

- Mennyi időt adsz nekünk, Graham?

- Reggel hatig londoni és hétig genfi időszámítás szerint.

- Ez nem sok.

- Tudom - mondta Seymour. - De nem kaptok többet.

Samron Navothoz fordult.

- Attól félek, a genfi csapat már nem végezhet hasznos munkát. Tulajdonképpen most ők jelentik számunkra a legnagyobb gondot.

- Vonjuk ki őket?

- Azonnal.

- Nem fognak örülni neki.

- Nem tehetnek mást. - Samron az akvárium számítógépe körül csoportosuló technikusokra és elemzőkre mutatott. - Sorsunk pillanatnyilag az ő kezükben van.

- És ha semmit nem találnak hatig?

- Alkut kötünk. - Samron elnyomta cigarettáját. - Ezt fogjuk tenni. Mindig ezt tesszük.

A Cég legjobb műveletirányítási hagyományainak megfelelően, a Gabriel számítógépén húsz perccel később megjelenő üzenet rövid volt és teljesen egyértelmű. Nem hatott meglepetésszerűen - Gabriel tulajdonképpen már utasította is csapatát, készüljenek egy ilyen lehetőségre -, ám a döntés ettől még nem lett könnyebb.

- Azt akarják, hogy távozzunk.

- Milyen messzire? - kérdezte Eli Lavon.

- Franciaországba.

- Mit kellene tennünk Franciaországban? Gyertyákat gyújtani? Összeszorított kézzel szurkolni?

- Azt várják tőlünk, ne kerüljünk a svájci rendőrség letartóztatásába.

- Nos, én nem megyek Zoe és Mihail nélkül - mondta Lavon. - És nem hiszem, hogy a többiek közül bárki beleegyezne a távozásba.

- Nem tehetnek mást. Az utasítás Londonból jött.

- Mikor hallgattál valaha is Uzira?

- A parancsot nem Uzi adta ki.

- Samron?

Gabriel bólintott.

- Feltételezem, rád is vonatkozik.

- Természetesen.

- És szándékoz, hogy ne vedd figyelembe.

- Pontosan.

- Gondoltam, hogy ezt fogod válaszolni.

- Én szerveztem be a lányt, Eli. Én képeztem ki és küldtem ide. Semmiképp sem hagyom, hogy úgy végezze, mint Rafael Bloch.

Lavon belátta, nincs értelme vitatkozni.

- Tudod, Gabriel, semmi ilyesmi nem történt volna, ha nem engedem, hogy elutazz Argentínába. Ma este a Cornwalli napnyugtát néznéd a csinos fiatal feleségeddel, és nem egy újabb halotti virrasztáson elnökölnél egy újabb nyomorult szállodai szobában.

- Ha nem megyek Argentínába, sosem jövünk rá, Szent Martin Landesmann a holokauszttal során zsákmányolt vagyona építette birodalmát. És sosem fedezzük fel, Martin azzal tetézi bűneit, hogy üzletel egy olyan rezsimmel, amelyik nyíltan beszél egy második holokauszttal kilátásairól.

- Ez csak újabb ok, hogy egy régi barát biztosítson hátulról ma éjszaka.

- A régi barátom utasítást kapott a távozásra. Mellesleg, már két öregkorra elegendő ősz hajszálat szerzett miattam.

Lavonnak sikerült futólag elmosolyodnia.

- Tegyél meg nekem valamit, Gabriel. Martinnak talán sikerült fölének kerekednie ma éjszaka. De akármit teszel, ne adj esélyt neki, hogy újabb győzelmi pontokat szerezzen.

Nagyon nem szeretném egyetlen fivéremet elveszíteni egy rakomány centrifuga miatt.

Gabriel nem szólt semmit. Lavon kézbe fogta Gabriel arcát, és becsukta szemét. Utána pusztit nyomott Gabriel arcára, és csendben kiment.

Az S-osztályú Mercedes, ablakában a jóval százezer dollár feletti árcédulával, elegánsan a Metropole Szálló előtti járda mellé siklott. Azért vették, hogy egy elragadó fiatal párt vigyen egy káprázatos estélyre. Most mentőcsónakként használták, és az izraeli titkosszolgálatok hosszú, eseménydús történetében egész biztos ez volt az egyik legdrágább ilyen eszköz. Elég ideig állt, hogy felvegye Lavont, majd a közlekedési szabályokat megszegve megfordult, és átment a Mont Blanc hídon, megkezdve a francia határ felé vezető útját.

Gabriel figyelte, ahogy hátsó lámpáinak fénye beleolvad a sötétségbe, majd leült a számítógépéhez, és újra elolvasta az utolsó kódolt üzenetet, amelyet a műveleti központból kapott. Reggel hat óra londoni, reggel hét óra genfi idő szerint... Akkor Graham Seymour megnyomja a pánikgombot, és a svájciakat is bevonja a munkába. Gabrielnek, Navotnak és Samronnak csak két és fél órája maradt, hogy jobb feltételek mellett kössön alkut. Olyan feltételekkel, amelyek között nem szerepel az akció felfedése. Olyan feltételekkel, amelyek nem teszik lehetővé, hogy Martin és centrifugái kicsússzanak Gabriel markából.

Londonban a számítógép-technikusok és elemzők Martin merevlemezének tartalmát vizsgálták, sikerül-e így tárgyalási előnyhöz jutni. Gabrielnek már volt saját ütőkártyája - egy lista nevekkal és számlaszámokkal, amely hatvan éven át rejtőzött a Fiatal nő portréjában, egy 104*86 centiméteres festményben, Rembrandt van Rijn alkotásában. Gabriel óvatosan kiterítette az asztalra a törékeny pauszpapíron lévő három oldalt, és mobiltelefonjával mindegyikről fényképet készített. Utána szöveges üzenetet küldött Londonba. Akárcsak a pár perccel korábban kapott, ez is rövid volt és teljesen egyértelmű. Ulrich Müller telefonszámát akarta. Még hozzá azonnal.

69 Gstaad, Svájc

A svájci síparadicsom, Gstaad, az Alpok hegyei közt bújik meg, kilencvenhat kilométerre Génitől északkeletre, a német anyanyelvű Bern kantonban. A világ egyik legelegánsabb kirándulóhelyeként ismert Gstaad már régóta menedékhely a gazdagoknak, a híres embereknek és a valamit rejtegetni kívánóknak. Martin Landesmann, a Global Vision Investments elnöke és a One World jótékonyági alapítvány ügyvezető igazgatója, egyszerre tartozott mind a három kategóriába. Éppen ezért természetes, hogy Martint is vonzotta. Gstaad, említette az egyetlen interjúban, amelyet valaha adott, az a hely, ahová agyát felfrissíteni jár. Gstaad az egyedüli hely, ahol békében lehet. Ahol egy jobb világról álmodhat. És ahol megszabadulhat bonyolult lelkének terheitől. Mivel állhatatosan kerülte a zürichi utakat, Gstaad jelentette még számára azt a helyet is, ahol svájci-német anyanyelvét hallhatja - noha csak időnként, mert már a svájciak se nagyon engedhetik meg maguknak, hogy ott lakjanak.

A viszonylagos jómódban élők arra kényszerülnek, hogy autóval menjenek Gstaadba egy keskeny, kétsávos úton, amely a Genfi-tó keleti végétől indul, és a Les Diablerets gleccserei mentén kanyarogva ér a Berni-felvidékre. A dúsgazdagok viszont már kerülik az utat, és inkább saját sugárhajtású repülőgépükön szállnak le a Saanen melletti repülőtérre, vagy helikopteren érkeznek. Közvetlenül Gstaad több, magánkézben lévő helikopterleszállójának egyikére. Martin a mesés Gstaad Palace Hotel mellett kedvelte, mivel innen csak mástól kilométerre volt a nyaralója. A leszállóhely szélén Ulrich Müller állt, gallérja felhajtva a hideg ellen, és figyelte, a kétmotoros AW139 hogyan ereszkedik le lassan a fekete égből.

Magáncélra hatalmas jármű, melynek egyéni kívánságok szerint kialakított, kényelmes kabinjában tucatnyian is bőven elférnek. Aznap reggel viszont csak nyolc ember szállt ki - a Landesmann család négy tagja a Zentrum Security négy testőrének társaságában. A Landesmann-klán hangulatváltozásaihoz szokottan, Müller megállapíthatta, a család válságot él át. Monique több lépéssel járt a többiek előtt, karja óvóan Alexander és

Charlotte vállán, s beszállt egy várakozó Mercedes luxusterepjáróba. Martin odament Müllerhez, és szó nélkül átadott neki egy rozsdamentes acélból készült diplomata táskát. Müller felpattintotta a zárat, s belenézett. Egy Bally irattárca hitelkártyákkal és egy Mihail Danilov névre kiállított igazolvánnyal. A Grand Hotel Kempinski szobakulcsa. Egy ultraibolya lámpa. Egy Sony pendrive. Egy kis elektronikus eszköz számozott billentyűkkel és krokodilcsipeszekhez csatlakozó vezetékekkel. Egy kideríthetetlen gyártmányú rádió adó-vevő fülhallgatóval.

Svájccal kapcsolatban több mítosz is van. Az egyik legnagyobb a régóta fennálló, ám téves hit, miszerint az apró alpesi ország a kultúrák sokszínűségének és a toleranciának egyik csodája. Igaz ugyan, hogy hét évszázada négy különböző kultúra él békésen egymás mellett Svájc határain belül, de kapcsolatuk sokkal inkább védelmi szövetség, mint az igaz szeretet egysége. Ezt bizonyítja a leszállás utáni beszélgetés. Ha komoly üzleti dologról volt szó, Martin Landesmann-nak eszébe sem jutott volna franciául megszólalni. Csakis svájci-németül.

- Hol van?

Müller balra billentette fejét, de nem szólt semmit.

- Eszméletre tért már? - kérdezte Landesmann.

Müller bólintott.

- Beszél?

- Azt mondja, az FSZB, a Szövetségi Biztonsági Szolgálat egykori tagja. Azt mondja, vállalkozóként dolgozik orosz magán biztonsági cégeknek, és orosz oligarchák egy konzorciuma bérelte fel, hogy megszerezze a legjobban őrzött üzleti titkait.

- Hogyan fért hozzá a mobiltelefonomhoz és a laptop számítógépemhez?

- Azt állítja, kívülről.

- Mivel magyarázza Zoe szerepét?

- Azt mondja, megfigyelés révén szerzett tudomást a kapcsolatokról, és úgy döntött, kihasználja, hogy bejuthasson a mai estélyre. Azt állítja, becsapta a nőt, és Zoe semmiről nem tud.

- Hihetően hangzik - mondta Landesmann.

- Hihető - értett vele egyet Müller. - De van még valami.

- Micsoda?

- Ahogy harcolt az embereimmel. Egy elit kommandótól vagy titkosszolgálattól kapott kiképzést. Nem FSZB-bandita. Igazi profi, Martin.

- Izraeli?

- Úgy gondolom.

- Ha ez igaz, hogyan kerül a képbe Zoe?

- Elképzelhető, hogy igazat mond, és nem tud semmit. Az is lehetséges viszont, hogy beszervezték. Egy telepített ügynök, főleg ha nő, tökéletesen egybevág a gyakorlatukkal. Lehet, hogy már kezdettől fogva kémkedik utánad.

Landesmann az autóra nézett, amelyben családja láthatóan türelmetlenül várakozott.

- Az Onyx mennyi anyagot fogott el?

- Épp eleget, hogy felkeltse a kíváncsiságot.

- Titokban lehet tartani?

- Dolgozom rajta. De ha még egy baráti szolgálat, a DAP is gyanúsak talál valamit, el tudod képzelni, mit gondol az anyagról egy olyan hírszerző ügynökség, amely nem viseli szívében az érdekeidet.

- Te vagy a legfőbb biztonsági tanácsadóm, Ulrich. Adj tanácsot!

- Először azt kell kideríteni, kikkel van dolgunk, és mennyit tudnak.

- És utána?

- Egyszerre csak egy dolgot, Martin. Valamit azonban tegyél meg! Ma éjszaka már sehová se telefonálj! Müller felnézett a fekete égboltra. - Az Onyx figyel. És biztos lehetsz benne, mindenki más is.

70 Bern kanton, Svájc

Zoe természetesen nem tudta, hová viszik. Csak azt tudta, az út, amelyen mennek, nagyon kanyargós, és emelkedik. Az első megállapítást azonnal egyértelművé tették az autó heves kilengései, a másodikat pedig a fülében rendszeres időközönként érzett pattogások. A bajokat tetéztve, gyomra is fájt az ütés helyén, és erős hányinger gyötörte. Zoe most

kifejezetten örült, amiért túlságosan ideges volt, és nem evett Martin estélyén. Különben könnyen előfordulhatna, leragasztott szájjal hánynia kell, és megfullad, miközben Martin testőrei semmit nem vesznek észre.

A gyötrelmeket csak fokozta a hideg. Úgy tűnt, a hőmérséklet percről percre csökken. Az út első részén a hideg még tűrhető volt. Most, a testére csavart vastag takarók ellenére, csontjáig hatolt. Annyira fázott, hogy már nem is vacogott. Agonizált.

Valamennyire el akarta terelni figyelmét a szenvedésről, így mással foglalta le gondolatait. Képzeltben cikket írt a Journal számára, felidézte kedvenc részeit a Büszkeség és balítéletből, és újra átélte a davosi Belvedere hotelbeli pillanatokat, amikor Jonas Brunner megkérdezte, elfogad-e egy italt Mr. Landesmanntól. Ebben a változatban azonban udvariasan Brunner tudomására hozta, kopjon le, és folytatta a beszélgetést az afrikai pénzügyminiszterrel, amely most élete legérdekesebb társalgásának tűnt. Zoe Reednek ez az inkarnációja sosem találkozott Martin Landesmann-nal, sosem készített vele interjút, sosem feküdt le vele, és sosem volt belé szerelmes. Az MI5 sem vetette ki rá hálóját a CNN londoni stúdiói mellett, és nem vitte a highgate-i titkos központba. Nincs highgate-i titkos központ, emlékeztette magát. Nincs Sally nevű lány. Nincs David nevű, közvetlen angol. Nincs Gabriel Allon nevű, zöld szemű gyilkos.

Gondolatait az autó hirtelen lelassulása szakította félbe. Az út most sokkal egyenetlenebb volt. Zoe arra gondolt, már nem is úton mennek. A kocsi megcsúszott, újra kormányozhatóvá vált, majd másodperceken át kacsázott, mielőtt teljesen megállt volna. A motort leállították, és Zoe hallotta, négy ajtó nyílik ki és csukódik be gyorsan egymás után. Utána a csomagtartó fedele is feltárult, és érezte, kiemelik a hideg levegőre. Megint csak vállon vitték, mint a temetőben a koporsót. Ezúttal a menet rövidebb volt, s mindössze pár másodpercig tartott. Zoe hallotta, elvágják a kötözőszalagot. Ezután kétszer átfordították, hogy kiszabaduljon a takarókból.

Noha nem volt szemén kötés, Zoe nem látott semmit. A hely, ahová vitték, koromsötét volt. Újra felemelték, megtettek vele egy rövid távolságot, majd letették egy kartámla nélküli székre. Ismét megkötözték ragasztó-szalaggal, ezúttal a szék háttámlájához. Akkor kigyulladt a villany, és Zoe felsikoltott.

71 Bern kanton, Svájc

Mihail helyzete Zoe pózának tükörképe volt - keze-lába megkötve, felsőteste egy magas támlájú székhez kötözve, száján ragasztószalag. Már teljesen visszanyerte eszméletét, és a szájából csordogáló vér alapján nemrégiben kaphatott verést. Szmokingkabátját levették; inge több helyen elszakadt, és vérrel volt átitatva. Tárcájának tartalma lába körül szétszórva a cementpadlón, de ott volt még a pendrive és az ultraibolya lámpa is. Zoe megpróbált nem ránézni a tárgyakra. Inkább a magas, középkorú férfit figyelte, aki közte és Mihail között állt. Sötétkék öltönyt viselt és gyapjúkabátot. Haja németesen szőke, kicsit őszbe hajló, arcán enyhe undor. Egyik kezében pisztoly, a másikban Mihail miniatűr adóvevője. A pisztolyon vér volt. A sötétkék öltönyös férfi nem olyan benyomást keltett, mint aki szereti a saját öklét használni. Kicsit ismerősnek is tűnt. Zoe biztos volt benne, valahol már látta, Martin közvetlen társaságában. Jelenlegi állapotában viszont nem tudta felidézni, hol.

Gyorsan szétnézett. Valami kereskedelmi célú raktárhelyiségben voltak. Hullámlemezről eszkábálták össze, és fáradt olaj, valamint rozsdá nehéz szagát lehetett érezni benne. A tetőn lévő lámpa zümmögő hangot adott. Egy pillanatig Zoe hagyta elkalandozni gondolatait, és azon tűnődött, vajon Rafael Bloch is ebben a helyiségben volt-e kis ideig, mielőtt testét átvitték a határon, és lerakták a francia Alpokban. Utána elűzte magától a gondolatot. Rafael Bloch? Sajnálom, de a név semmit nem mond. Ránézett Mihailra. Zoe addig tartotta rajta tekintetét, ameddig tudta, majd saját kezére pillantott. Úgy tűnt, a mozdulat cselekvésre sarkallja a jól öltözött férfit. Odalépett hozzá, és letépte szájáról a ragasztószalagot. Zoe önkéntelenül is felsikoltott a fájdalomtól, de rögtön meg is bánta.

- Ki maga? - támadt rá a kérdéssel. - És mi a csudának vagyok én itt?

- Tudja jól, miért van itt, Zoe. És társa, Mr. Danilov jóvoltából, mindannyian tudjuk, miért van itt.

Alig észrevehető akcentussal beszélt az angolt és teljesen hibátlanul.

- Megőrült? Azért vagyok itt, mert Martin...

- Nem, Zoe. Azért van itt, mert kém. És azért jött Genfbe, hogy magánjellegű dokumentumokat és anyagokat lopjon el Mr. Landesmann számítógépéről, ami itt Svájcban nagyon komoly bűnnek számít.

- Feltételezem, az emberrablás és a testi sértés is.

Az öltönyös férfi elmosolyodott.

- Íme Zoe Reed híres észjárása. Jó tudni, hogy legalább egyvalami nem hazugság magával kapcsolatban.

- Riporter vagyok, maga idióta. És ha kijutok innen, kiderítem, ki maga, és tönkreteszem.

- Igazából viszont nem riporter, ugye, Zoe? Munkája a Financial Journalnál csak álcázás. Két éve a brit titkosszolgálatnál főnökei arra utasították, lépjen nemi kapcsolatba Mr. Landesmann-nal, hogy ily módon kikémlelhesse üzleti tevékenységét. Úgy vette fel a kapcsolatot Mr. Landesmann-nal, mintha riportot akarna készíteni vele. Utána, huszonkét hónappal ezelőtt, Davosban lépett vele érintkezésbe.

- Ez örülség. Martin engem próbált elcsábítani Davosban. Vacsorázni hívott a lakosztályába.

- Jonas Brunner és Mr. Landesmann többi biztonsági embere nem így emlékszik az estére, Zoe. Az él bennük, ön flörtölt, és nem volt erőszakos. Ezt fogják mondani a svájci rendőrségnek is. - Kis ideig csendben volt, majd folytatta. - Ilyen messzire azonban nem muszáj elmenni, Zoe. Minél előbb tesz vallomást, annál előbb zárhatjuk le ezt a kellemetlen ügyet.

- A butaságon kívül nincs más, amit be kell vallanom. Nyilvánvalóan hülye voltam, hogy valaha is elhittem Martin hazugságait.

- Milyen hazugságokat, Zoe?

- Szent Martin - mondta, teljesen megvető hangon.

A férfi egy pillanatig csendben volt. Amikor végre megszólalt, nem Zoehoz, hanem a kezében tartott pisztolyhoz intézte szavait.

- Beszéljen, Zoe. Gyónja meg bűneit! Árulja el nekem az igazságot! Árulja el, nem igazi riporter. Árulja el, londoni feletteseinek utasítására csábította el Mr. Landesmant, és lopta el bizalmas dokumentumait.

- Nem mondom, mert nem igaz. Szerettem Martint.

- Tényleg? - Úgy nézett fel a pisztolyról, mintha ezen őszintén meglepődne, majd Mihailra pillantott. - És mi a helyzet a barátját, Mr. Danilovot illetően? Őt is szereti?

- Alig ismerem.

- Ő nem ezt mondja. Mr. Danilov szerint önök együtt dolgoznak a Landesmann-eseten.

- Senkivel nem dolgozom együtt. És nem tudok semmilyen Landesmann-esetről. Azt sem tudom, miért kellene Landesmann-esetnek lennie.

- Mr. Danilov nem ezt mondja.

Zoe a vallatás kezdete óta most először nézett közvetlenül Mihailra. A férfi pár másodpercig állta pillantását, majd alig észrevehetően megrázta fejét. Zoe vallatója felfigyelt rá. Lassan odament Mihailhoz, és a pisztoly markolatával erősen az arcába csapott, a felső részén újabb vágást ejtve rajta. Ezután a férfi belemarkolt Mihail hajába, és halántékához szorította a pisztoly csövét. Egy ór, aki a másik oldalon állt, gyorsan hátralépett. A pisztolyt tartó ember mélyen a bőrbe nyomta a csövet, majd fejét elfordítva Zoera nézett.

- El kell mondania az igazságot, Zoe. Ha nem teszi, Mr. Danilov meghal. És ha ő meghal, akkor ön is. Elvégre nem hagyhatjuk, hogy tanúk maradjanak az eset után, igaz? Vallja be a bűneit, Zoe. Mondja el nekem az igazat!

Mihail összerándult a fájdalomtól. Ezúttal viszont nem próbálta titkolni a Zoehoz intézett üzenetet. Hevesen mozgatta fejét egyik oldalról a másikra, és valamit kiáltozott a száját fedő tapasz alatt. Ezzel csak annyit ért el, hogy két újabb csapást kapott a pisztoly markolatával. Zoe becsukta szemét.

- Utolsó lehetőség, Zoe.

- Tegye le a pisztolyt!

- Csak akkor, ha elmondta az igazságot.

- Tegye le a pisztolyt! - Kinyitotta szemét. - Tegye le, és mindent elmondok, amit tudni akarnak.

- Most mondja el!
- Hagyja abba, a fenébe is! Fájdalmat okoz neki.
- Sokkal rosszabb is lesz, ha nem kezd el azonnal beszélni. Mondja el az igazságot,
Zoe. Ismerje be, hogy kém.
- Nem vagyok kém.
- Akkor miért segített nekik?
- Mert megkértek rá.
- Kik kérték?
- A brit titkosszolgálat.
- Ki még?
- Az izraeli titkosszolgálat.
- Ki irányítja az akciót?
- Nem tudom.
- Ki irányítja, Zoe?
- Nem ismerem az igazi nevét.
- Hazudik, Zoe. Árulja el a nevét!
- A neve Gabriel.
- Gabriel Allon?
- Igen, Gabriel Allon.
- Itt volt ma este Genfben?
- Nem tudom.
- Válaszoljon, Zoe. Genfben volt ma este? - Igen.
- Mások is voltak?
- Igen.
- Árulja el a nevüket, Zoe. Mindegyikőjüket.

72 MYFAIR, LONDON

A londoni műveleti központ végében lévő digitális órán a jelzés 05:53:17 volt. Kevesebb, mint hét perc maradt a Graham Seymour által adott határidőig. Samron kétségbeesetten figyelte a számokat, mintha gondolataival próbálná lelassítani változásuk sebességét. Furcsa, gondolta, fiatal korában az idő mindig szinte alig vánszorgott az ehhez hasonló pillanatokban. Most egyenesen nyargal. Azon tűnődött, talán ez is az öregedés egyik jele. Számára az idő a legkérlelhetetlenebb ellenség.

Sajnálatos módon, Samron a Cég katasztrófái közül már több hasonlót átélt, és tudta, a következő órák hogyan fognak alakulni. Valamikor hajdanában az európai nemzetektől el lehetett várni, hunyjanak szemet. Most viszont már nem. Manapság már nem sok hasznuk van az Izrael állam néven ismert vállalkozásból, és Samron jól tudta, a Martin Landesmann elleni akció nem fogja túl nagy örömmel eltölteni az európai hatalmakat. Igen, a britek és az amerikaiak együtt szálltak ringbe, de ennek már semmi jelentősége nem lesz, amikor a letartóztatási parancsokat kiadják. Egyiken sem amerikai vagy brit név lesz. Kizárólag izraeli nevek. Joszi Gavish, Dina Sáríd, Jakov Rossman, Rimona Stern, Gabriel Allon... A Cég történetének legnagyobb akciói közül hajtottak végre néhányat korábban. De nem ma este. Ma Szent Martin legyőzte őket.

Samron Uzi Navotra nézett. Az FBI számára fenntartott fülkében ült, fülén telefonnal. A vonal másik végén a miniszterelnök. Sosem kellemes felébreszteni egy miniszterelnököt - főleg ha a hír közeli diplomáciai és politikai katasztrófával kapcsolatos -, és Samron jól el tudta képzelni, mit kell most Navotnak hallgatnia. Önkéntelenül is maró büntudatot érzett. Navot semmit nem akart Landesmann-nal kapcsolatban, és most arra kényszerül, ő fizesse meg Samron ostobaságának árát. Ő mindent megtesz ugyan Navot védelmében, de tudja, hogyan mennek a dolgok. Egy fejnek le kell hullania. És ez valószínűleg Navoté lesz.

Újra ránézett az órára: 05:56:38... Három és fél perc múlva Graham Seymour telefonál a svájci rendőrségre. Három és fél percük van a számítógép-technikusoknak és szakembereknek, hogy találjanak valamit, ami tárgyalási előnyhöz juttatja, és méltósággal köthet békét. Miközben válluk fölött Chiara is izgatottan figyelt, a munka egyre elkeseredettebbé vált. Samron segíteni szeretett volna, de neki még egy számítógépet

bekapcsolni sem volt egyszerű, hát még megtalálni egy dokumentumot a kibernetikai dzsungelben. Ezt csak a fiatalok tudják, gondolta Samron rosszkedvűen. Újabb bizonyíték, már nem képes hasznossá tenni magát.

Ismét egy pillantás az órára: 05:58: 41... Graham Seymour most legalább annyira figyelte az időt, mint Samron. Jobb könyökénél telefon. Egy órával korábban Seymour vette a bátorságot, és bevitte a DAP szükség-helyzetekben hívható számát a telefon memóriájába. Most már csak egy gombnyomás.

Az órán folyamatosan változnak a számok: 05:59:57... 05:59:58... 05:59:59... 06:00:00...

Seymour felemelte a kagylót, és Samronra nézett.

- Sajnálom, Ari, de kifutottunk az időből. Tudom, nem rám tartozik, de talán mondanod kellene Gabrielnek, induljon el a határ felé.

Seymour megnyomta a beprogramozott számok gombját, és füléhez emelte a kagylót. Samron becsukta szemét, és várta a szavakat, amelyeket egész biztos nem fog elfelejteni élete végéig. Ehelyett az akvárium nehéz üvegajtaja tárult fel nagy robajjal, amit Chiara ujjongó hangja követett.

- Megfogtuk őt, Graham! Most már a miénk! Tedd le a telefont! Megfogtuk!

Seymour megszakította a hívást, de a kagylót továbbra is kezében tartotta.

- Mit találtatok pontosan?

- A centrifugák következő szállítmánya hat hét múlva indul Sencsenbe, valamikor március közepén ér Dubaiba, és fizetés az áru megérkezésekor a liechtensteini Meissner Privatbank számlájára.

- Mi a forrás?

- Kódolt ideiglenes állomány, amely korábban egy e-mail üzenet melléklete volt.

- Milyen felek között történt az üzenetváltás?

- Ulrich Müller és Martin Landesmann.

- Hadd lássam.

Chiara odaadta Seymournak a kinyomtatott dokumentumokat. Seymour megnézte őket, majd letette a telefont.

- Ezzel csak egy újabb órát szereztetek magatoknak, Ari.

Samron Chiarához fordult.

- El tudod küldeni ezeket a dokumentumokat Gabrielnek biztonságos módon?

- Gond nélkül.

Az e-mail és a hozzá tartozó dokumentáció öt oldalra fért rá. A számítógéptechikusok kódolt PDF-állománnyá alakították őket, amelyet a biztonságos vonalon átküldtek Gabrielnek. Az anyag a Metropole Szállóban lévő számítógépre helyi idő szerint 7:05-kor érkezett meg, és hozzátartozott még Ulrich Müller mobiltelefonjának száma, valamint privát e-mail címe is. Nem volt nehéz megtalálni őket. Mind a kettő több száz alkalommal jelent meg Martin Nokia N900-as telefonjának memóriájában. Gabriel gyorsan megírt egy e-mail üzenetet Müllernek, csatolt hozzá két PDF-mellékletet, majd hívta a számát. Semmi válasz. Gabriel bontotta a kapcsolatot, és újra megadta a hívószámot.

Ulrich Müller a lámpafényben fürdő Gstaad Palace Hotel mellett haladt el autójával, mikor mobiltelefonja először megszólalt. A kijelzett számot nem ismerte, ezért nem vette fel. Mikor a telefon másodszor is megszólalt, már úgy érezte, nem tehet mást. Megnyomta a zöld gombot, s füléhez emelte a készüléket.

- Ja?

- Jó reggelt, Ulrich.

- Ki az?

- Nem ismeri meg a hangom?

Müller megismerte. Az amszterdami és mendozai kémfelvételeken hallotta.

- Hogyan szerezte meg a számomat? - kérdezte.

- Autót vezet, Ulrich? Úgy hallatszik, mintha egy autó kormányánál ülne.

- Mit akar, Allon?

- Álljon le az út szélére, Ulrich. Valamit látnia kell.

- Miről beszél?

- E-mail üzenetet fogok küldeni, Ulrich. Azt akarom, nagyon figyelmesen nézze meg. Utána pedig hívjon vissza ezen a számon. - Ezt kis szünet követte. - Rögzítette a

telefonja?

- Megvan.

- Helyes. Ha megnézte az e-mailt, hívjon vissza. Azonnal. Különben a következő hívásaim a svájci szövetségi rendőrséghez és a DAP-hoz mennek.

- Nincs szüksége az e-mail címemre, Allon?

- Nincs, Ulrich. Már megvan.

A kapcsolat megszakadt. Müller leállt az út szélére. Harminc másodperccel később az e-mail is megérkezett.

A francba...

Müller beütötte a hívószámot. Gabriel azonnal felvette a telefont.

- Érdekes anyag, nem gondolja, Ulrich?

- Nem tudom, mit jelent az egész.

- Ügyes próbálkozás. De mielőtt folytatnánk, tudni akarom, élnek-e az embereim.

- Az emberei jól vannak.

- Hol tartózkodnak most?

- Ehhez semmi köze.

- Mindenhez közöm van, Ulrich.

- Az én őrizetemben.

- Rosszul bántak velük?

- Súlyos bűnt követtek el Martin Landesmann otthonában a múlt éjszaka. Ennek megfelelően bántak velük.

- Ha bármi módon ártottak nekik, személyesen teszem önt felelőssé. És a főnökét.

- Mr. Landesmann erről az egészből semmit nem tud.

- Dicséretes, hogy megpróbálja magára vállalni a felelősséget a munkáltatójáról, de most ez nem fog menni, Ulrich. Ma nem.

- Mit akar?

- Beszélni akarok Martinnal.

- Nincs rá lehetőség.

- Ki van zárva.

- Megnézem, mit tehetek.

- Igyekezzen is, Ulrich. Különben a következő hívásom a svájci szövetségi rendőrséghez megy.

- Harminc percet kérek.

- Ötöt kap.

Zoe és Mihail egymással szemben ült a raktárban, mindketten a székhöz kötözve, szájuk szalaggal leragasztva. Az örök autóik melegébe menekültek, de előtte még lekapcsolták a világítást. Teljes sötétség volt és dermesztő hideg. Zoe mentegetőzni akart Mihail előtt, amiért elárulta az akciót. Zoe be akarta kötözni Mihail sebeit. És legfőképpen, Zoe biztatást akart kapni, valaki keresi őket. Ezek közül viszont egyik sem volt lehetséges. Leragasztott szájjal nem. Ezért csak ültek a hidegben, némán, mozdulatlanul, és vártak.

Martin Landesmann hatalmas, fagerendás nyaralójában mindenütt fények világítottak, amikor Ulrich Müller áthajtott a biztonsági kapun, s gyorsan felment a házhoz vezető, hosszú feljárón. A bejáratot két ór vigyázta, egyik lábáról a másikra állva a csípős, reggeli hidegben. Müller szó nélkül elment mellettük, és belépett az épületbe. Landesmann egyedül üldögélt a nagyszobában, a kandalló előtt. Kopott farmernadrág volt rajta, vastag, cipzáras pulóver, és konyakkal töltött kristálypoharat tartott kezében. Müller, ajkára tett ujjal, odaadta Landesmann-nak a telefont. Landesmann kifejezéstelen arccal végignézte a két PDF-állományt. Amikor végzett, Müller visszavette a telefont, kikapcsolta, és csak utána rakta be nagykabátja zsebébe.

- Mit akar? - kérdezte Landesmann.

- Az embereit. Veled is beszélni akar.

- Mondd meg neki, hogy húzza le magát a vécén.

- Megpróbáltam.

- Az országban van?

- Hamarosan megtudjuk.

Landesmann közelebb ment italával a tűzhöz.

- Hozd fel ide, Ulrich. És gondoskodj róla, hogy mire megérkezik, kevésbé követelődző hangulatban legyen.

Müller bekapcsolta telefonját, és kiment. Az épületből kilépve még hallotta, ahogy

bent egy kristálypohár ezer darabra törik.

Tíz másodperccel később, Gabriel telefonja megszólalt.

- Nagyon gyors volt, Ulrich.

- Mr. Landesmann beleegyezett, hogy találkozzon önnel.

- Bölcs döntés a részéről.

- Most jól figyeljen...

- Nem, Ulrich. Ön fog figyelni. Kilencven perc múlva Gstaadban, a Sétány fölötti parkolóban leszek. Oda küldje fel az embereit, hogy találkozhassam velük. És semmi trükk. Ha a társaim nem kapnak tőlem hírt legkésőbb délelőtt tízig, az e-mail, amelyet most olvasott, eljut a nyugati világ összes titkosszolgálatához, ügyészségéhez, igazságügy-minisztériumához és újságjához. Megértette, Ulrich?

- A gstaadi Sétány, kilencven perc múlva.

- Jól van, Ulrich. Most gondoskodjon megfelelő bánásmódról az embereim számára. Ha nem teszi, ellenségek leszünk, és ez volna önnek a legkevésbé kívánatos.

Gabriel megszakitotta a kapcsolatot, s gyorsan megírt még egy utolsó üzenetet Londonba. Utána eltette a számítógépet, és elindult a lift felé.

73 BERN KANTON, SVÁJC

Zoe fagyos levegő fuvallatát érezte tarkóján, mikor a raktárhelyiség ajtaja kinyílt. Szemét becsukta, és sok év óta először, imádkozott. Mi lesz most? - töprengett. Újabb vallatás? Újabb utazás az autó csomagtartójában? Vagy Martin végül úgy döntött, ideje megszabadítani a világot egy újabb tolakodó újságírótól? Zoe attól félt, nincs más lehetséges folytatás, különösen azután, hogy a teljes akciót elárulta. Azon kapta magát, az utolsó percekben már saját halálhírét fogalmazza. Egyedül azt nem tudta, mivel kezdje. Martinnak és banditáinak még egy alapvetően fontos információt meg kell adniuk: halálának okát. Kinyitotta szemét, és Mihailra nézett. A férfi arcát szürke fénysugár világította meg a nyitott ajtóból, és az öröket figyelte, ahogy hátulról Zoe felé közelednek. Egyikőjük levette szájáról a tapaszt, ezúttal óvatosan, miközben a másik vigyázva megszabadította kezét és lábát a kötelékektől. Két másik őr ugyanezt tette Mihaillal, míg egy harmadik kenőcsöt és kötést tett az arcán és fején lévő sebekre. Az örök semmi magyarázatot nem adtak hirtelen figyelmességükre, és minden gondoskodó mozdulatot svájci precizitással végeztek. Miután mindkét fogolynak takarót adtak, olyan gyorsan távoztak, mint ahogy jöttek. Zoe várt, amíg az ajtó becsukódott, és csak utána szólalt meg.

- Mi történt most?

- Most Gabriel lépett.

- Miről beszélsz?

Mihail ajkához emelte ujját.

- Ne mondj semmit!

A műveleti központon öröm és megkönnyebbülés hulláma söpört végig, amikor Gabriel utolsó üzenete megjelent a képernyőkön. Kis időre még Graham Seymournak is sikerült elmosolyodnia, pedig az utolsó percekben már szinte az izommerevség állapotában volt. Csak ketten tartózkodtak a műveleti központban, akik szemmel láthatóan nem tudtak osztózni a pillanat örömeiben. Az egyik Ari Samron volt, a másik pedig Chiara Allon. Egy akció újra annak az embernek a kezében van, akit szeretnek. És újra nem tudnak mást tenni, mint várni. És magukban megfogadni, hogy ez az utolsó. A legutolsó.

A keletre vezető E63-as autópályát tökéletesen letisztították, és nem volt rajta forgalom. Gabriel mindkét kezét az Audi kormányán tartotta, és meglehetősen nagy sebességgel hajtott. Az úttól balra a gondosan metszett szőlőültetvények katonás rendben sorakoztak a Vaudhegy oldalában. Jobbra a Genfi-tó volt, mögötte pedig a Savoyai-Alpok emelkedtek. A hegyvonulat lába még ködbe burkolózott, de a legmagasabb csúcsok már ragyogtak a hajnal első fénysugaraiban.

Elhaladt Montreaux mellett Aigle irányába, majd rákanyarodott a 11-es útra, és Vallée des Ormonts felé ment tovább. Keskeny, kétsávos út volt, kanyargós, teli váratlan hepehupákkal. Les Diablerets után volt Vaud és Bern kanton között a határ. A táblák szövege azonnal németre változott, akárcsak a házak építésmódja. A napfény első sugarai akkor érték el a Berni-Alpok tetejét, és mire Gabriel megérkezett Gstaad elővárosába, mar

kezdettt világosodni. A falu közepén lévő nagy parkolóba ment, és a távolabbi sarkában tolatott be az egyik helyre. Egy óra múlva a parkoló teli lesz autókkal. Most azonban üres volt, leszámítva három hódesztkást, akik egy ütött-kopott VW kisteherautó mellett söröztek.

Gabriel járva hagyta a motort, és a műszerfal óráján figyelte, hogyan telik le az Ulrich Müller számára megadott határidő, eredménytelenül. Tíz perc türelmi időt adott Müllernek, és csak utána nyúlt a telefonért. Épp a hívószámot kereste a telefon memóriájában, amikor egy ezüstszürke Mercedes GL450-es luxusterepjáró kanyarodott be a parkolóba. Elhaladt a hódesztkások mellett, és Gabriel Audijától pár méternyire állt meg. Négy férfi ült benne, egyforma, sötétkék síkabátban, a kabátokon a Zentrum Security emblémájával. A hátsó ülésen ülők egyike kiszállt, és intett Gabrielnek. Gabriel felismerte. Jonas Brunner volt.

Gabriel leállította a motort, telefonját bezárta a kesztyűtartóba, és kiszállt. Brunner enyhén meglepett arckifejezéssel figyelte, mintha meghökkentené Gabriel nem túl robusztus testalkata.

- Úgy hallottam, beszél németül - mondta Brunner.
- Jobban, mint ön - felelte Gabriel.
- Van önnél fegyver?
- Nincs.
- Telefon?
- Az autóban.
- Rádió?
- Az autóban.
- És helymeghatározó jeladó?

Gabriel megrázta fejét.

- Meg kell majd motoznom.
- Alig várom.

Gabriel beszállt a Mercedes hátsó ülésére, és középre csúszott. Brunner is beszállt mellé, s becsukta az ajtót.

- Forduljon meg, és ereszkedjen térdre!
- Itt?
- Itt.

Gabriel engedelmeskedett az utasításnak, és igencsak alapos vizsgálaton esett keresztül, a cipőjétől egészen a feje tetejéig. A végén megfordult, s visszaült az ülésre. Brunner intett a sofőrnek, mire a terepjáró megindult.

- Remélem, ön is legalább annyira élvezte, mint én, Jonas.
- Maradjon csendben, Allon.
- Hol vannak az embereim?

Brunner nem válaszolt.

- Milyen messzire megyünk?
- Nem túl messze. Útközben viszont még meg kell állnunk egy helyen.
- Kávészünet?
- Igen, Allon. Kávészünet.
- Remélem, nem bántotta a lányt, Jonas. Mert ha igen, én is bántani fogom önt.

Kelet felé haladtak egy keskeny völgy peremén. Az út hol az erdőben vezetett, hol kibukkant a fák közül, így az egyik percben árnyékban voltak, a következőben pedig vakító fényben. A Zentrum Security kék kabátos őrei nem beszéltek. Brunner vállá Gabriel vállának nyomódott. Olyan érzés volt, mint egy gránitsziklának támaszkodni. A Gabriel bal oldalán lévő őr vastag kezét hajlítgatta ki-be, mintha saját mutatványára készülne. Gabrielnek nem voltak illúziói, milyen megállásra kell még számítania, mielőtt Martinhoz érnek. Nem lepte meg; hozzátartozik az ilyen jellegű találkozók előkészítéséhez, mint az aperitif az ebéd előtt.

A völgy végénél az út egysávosá keskenyedett, majd meredeken vezetett felfelé a hegyoldalon. Nemrég tisztította meg alaposan egy hóeke; de még így is a Mercedes kerekei gyakran kipörögtek, ahogy a csúcs felé haladt. A völgy aljától számított háromszáz méternyi magasságban álltak meg, egy magányos fenyőcsoportnál. Az elöl ülő két férfi azonnal kiszállt, akárcsak a Gabrieltől balra lévő. Jonas Brunner nem mozdult

- Nem hiszem, hogy ezt is annyira élvezni fogja, mint a motozást.

- Az emberei most fognak megpuhítani egy kicsit, mielőtt Szent Martin színe elé visznek?

- Szálljon csak ki az autóból, Allon. Minél gyorsabban túlesünk ezen, annál előbb folytathatjuk az utat.

Gabriel nagyot sóhajtott, és kiszállt.

Jonas Brunner figyelte, három legjobb embere hogyan vezeti Gabriel Allont a fák közé, és megnézte az időt. Öt perc, mondta nekik. Ne túl sok sérülést, csak annyi zúzódást, hogy engedelmes és könnyen kezelhető legyen. Brunner valamennyi kísértést érzett, hogy ő maga is részt vegyen a mókában. Nem tehetette. Müllernek friss információkra van szüksége.

Éppen Müller számát akarta hívni, amikor mozgásra figyelt fel a fák között. Felpillantva azt látta, egyetlen alak jön ki határozottan az árnyékos részből. Az órájára nézett, és homlokát ráncolta. Utasította ugyan az embereit, legyenek mértéktartók, de két perc aligha elég a tisztességes munkához, különösen olyan valaki esetében nem, mint Gabriel Allon. Akkor Brunner alaposabban megnézte az alakot, és felismerte tévedését. Nem saját embere jött ki a fák közül. Allon volt az... Kezében pisztoly, egy SIG Sauer P226, a Zentrum Security szabványos fegyvere. Az izraeli feltépte Brunner ajtaját, és közvetlenül arcára irányította a fegyver csövét. Brunnernek még csak eszébe sem jutott, hogy saját pisztolya után nyúljon.

- Úgy mondták, beszél németül, Jonas, tehát jól figyeljen. Azt akarom, hogy átadja nekem a pisztolyát. Lassan, Jonas. Különben előfordulhat, több lövéssel átllyukasztom.

Brunner benyúlt kabátjába, kivette fegyverét, és a csövet fogva átadta az izraelinek.

- Kérem a telefont.

Brunner odaadta.

- Van rádiója?

- Nincs.

- Helymeghatározó jeladó?

Brunner megrázta fejét.

- Nagy kár. Szüksége lehet rá később. Most üljön a kormányhoz!

Brunner engedelmeskedett, és beindította a motort. Az izraeli mögötte ült, a pisztolyt Brunner tarkójához nyomva.

- Milyen messzire megyünk, Jonas?

- Nem túl messze.

- Nem lesz több megálló?

- Nem.

Brunner sebességbe kapcsolta a Mercedes váltóját, és folytatta az utat, felfelé a hegyoldalon.

- Gratulálok, Jonas. Épp most juttatott fegyverhez, magából pedig túszt csinált. Mindent összevetve, nagyon jó alakítás.

- Élnek az embereim?

- Kettő mindenképpen. A harmadikban már nem vagyok annyira biztos.

- Szeretnék orvost hívni.

- Hajtson tovább, Jonas.

74 BERN KANTON, SVÁJC

Újabb háromszáz méterrel kerültek magasabbra a hegyekben, s megálltak a csillogó hó és jég napsütötte pereménél, magasán a völgy fölött. A fagymentes rész közepén egy AW139-es helikopter állt, csendes motorral és mozdulatlan rotorokkal. Martin Landesmann a gép farkánál várakozott, szemén oldalról is védő napszemüveg, arckifejezése pedig olyan emberé, aki ugyan máshová tart, de megállt egy kis időre. Ulrich Müller izgatottan mocorgott mellette. Gabriel a visszapillantó tükörben Jonas Brunner szemébe nézett, és mondta neki, állítsa le a motort. Brunner engedelmeskedett.

- Adja ide a kulcsot!

Brunner kivette, és odaadta Gabrielnek.

- Tegye mindkét kezét a kormányra, Jonas. És ne mozduljon!

Gabriel kiszállt, és a fegyver csövével megkocogtatta Brunner ablakát. Brunner is kikászálódott, keze magasra nyújtva.

- Most elindulunk, Jonas, szépen és lassan. Semmit ne csináljon, amitől Martin ideges lehet.

- Azt szereti, ha Mr. Landesmann-nak szólítják.

- Megpróbálom észben tartani. - Gabriel megdöfte Brunner oldalát a pisztoly csövével.

- Mozgás.

Brunner lassan lépkedett a helikopter felé. Gabriel két lépéssel mögötte, maga mellett tartva a pisztolyt. Ulrich Müllernek sikerült megőrizni nyugodt arckifejezését ám Martint szemmel láthatóan elkésérítette személyes biztonsági főnökének szégyenletes érkezése. Gabriel parancsára, Brunner tíz méterrel főnökei előtt állt meg. Gabriel felemelte a pisztolyt, és Müllerre fogta.

- Van magánál fegyver? - kérdezte németül.

- Nincs.

- Tárja szét a kabátját!

Müller kigombolta a kabátot, és két szárnyát egyszerre kihajtotta.

- Most a zakót - mondta Gabriel.

Müller megismételte a mozdulatokat. Fegyver nem volt. Gabriel a pilótára nézett.

- Mi a helyzet vele kapcsolatban?

- Ez nem Izrael - mondta Müller. - Ez Svájc. A helikopterpilóták nem hordanak fegyvert.

- Micsoda megkönnyebbülés. Gabriel Martin Landesmannra nézett. - És ön, Martin? Van magánál fegyver?

Landesmann nem válaszolt. Gabriel gyors francia szavakkal megismételte a kérdést. Ezúttal Landesmann fölényesen elmosolyodott, és ugyanazon a nyelven megszólalt.

- Ne tegye magát nevetségessé, Allon.

Gabriel visszaváltott németre.

- Kérhetném ugyan, tárja szét a kabátját, Martin, de tudom, igazat mond. A magafajták nem piszkolják be kezüket fegyverrel. Arra valók az olyanok, mint Ulrich és Jonas.

- Befejezte, Allon?

- Csak most kezdtem, Martin. Vagy inkább Szent Martin? Mindig elfelejtem, melyik változatot kedveli.

- Általában azt szeretem, ha Mr. Landesmann-nak szólítanak.

- Nekem is ezt mondták. Feltételezem, már át tudta nézni az anyagot, amelyet reggel küldtem.

- Azok a dokumentumok semmit nem jelentenek.

- Ha ez igaz lenne, Martin, akkor most nem volna itt.

Landesmann perzselő tekintettel végigmérté Gabrielt, majd megkérdezte:

- Hol szerezte?

- Az információt a folyamatban lévő üzletről, hogy centrifugákat ad el az Iráni Iszlám Köztársaságnak?

- Nem, Allon. A másik dokumentumot.

- A listára gondol? A nevekre? A számlaszámokra? Az apja bankjában elhelyezett pénzre?

- Hol szerezte? - ismételte meg a kérdést Landesmann, nyugodt hangon.

- Lena Herzfeldtől kaptam, Peter Vosstól, Alfonso Ramireztől, Rafael Blochtól és egy fiatal nőtől, aki sok sok éven át őrizte, biztonságos helyen elrejtve.

Landesmann arckifejezése nem árult el változást.

- Nem ismeri fel a neveket, Martin? - Gabriel Müllerre pillantott. - És ön, Ulrich?

Egyikőjük sem válaszolt.

- Hadd segítsek egy kicsit - mondta Gabriel. - Lena Herzfeld fiatal, holland zsidó lány, és az életét egy Rembrandt-képpel váltották meg. Peter Voss tisztességes ember, aki megpróbálta jóvátenni apja bűneit. Alfonso Ramirez bizonyítani tudta, egy kis zürichi magánbankot a holokauszt során elrabolt vagyonokkal töltötték meg. És Rafael Bloch volt az argentin újságíró, aki leleplezte a német Keppler Werk GmbH céggel való kapcsolatait.

- És a fiatal nő? - kérdezte Landesmann.

- Vászonalapú olajfestmény, 104*86 centiméteres. - Gabriel itt kis időre elhallgatott. - Ezt azonban már tudta, nem? Már nagyon régóta keresi. Az összes közül ő a legveszélyesebb.

Landesmann nem vette figyelembe az utolsó megjegyzést, és megkérdezte:

- Mit akar most, Allon?

- Válaszokat - mondta Gabriel. - Mikor tudta meg az igazságot? Mikor derítette ki, hogy apja ellopta a pénzt, amelyet Kurt Voss a bankjában rejtett el?

Landesmann habozott.

- Nálam van a lista, Martin. Többé már nem titok.

- Halála előtt pár nappal árulta el - mondta Landesmann újabb szünet után. - A pénzt, a festményt, Voss feleségének látogatását, Carlos Weber...

- Apja beismerte Weber megölését?

- Apám nem ölte meg Weber - mondta Landesmann.

- Más intézte helyette.

- Ki volt az?

Landesmann Müllerre nézett.

- Ulrich egy korábbi változata.

- Kapóra jönnek, ugye? Különösen egy olyan országban, mint Svájc. Itt a múlt undorítóbb elemeinek eltitkolása a nemzeti hagyomány része, akárcsak a csokoládé és a tiszta utcák.

- Már nem olyan tiszták, mint voltak - mondta Landesmann. - Különösen egyes környékeken nem. Folyton túl sok az átkozott külföldi az országban.

- Jó tudni, nem szakított teljesen a svájci-német gyökereivel, Martin. Apja büszke lenne.

- Tulajdonképpen apám javasolta, hagyjam el Zürichet. Tudta, a bankoknak végül fizetniük kell a háború alatt végzett tevékenységükért. Azt gondolta, ez árthat a rólam alkotott képnek.

- Apja okos ember volt. - Gabriel egy pillanatig nem szólt semmit. - Hatalmas birodalmát hatalmas bűnre alapozta, Martin. Sosem volt lelkiismeret-furdalása? Sosem érezte magát bűnösnek? Sosem voltak álmatlan éjszakái?

- Nem az én bűnöm, Allon. Apámé. És az ön Szentírásában is benne van, a fiú ne viselje az apa vétkét.

- Hacsak a fiú nem tetézi a bűnt, és építi lopott vagyona a Global Vision Investments nevű, jövedelmező világcéget.

- Nem is tudtam, Ezékiel könyvében ilyen rész is szerepel.

Gabriel nem válaszolt Landesmann gúnyos megjegyzésére.

- Miért nem lépett elő, Martin? A számlákon lévő eredeti érték csak egy csepp volt a pohárban az ön által megteremtett gazdagsághoz képest.

- Csepp a pohárban? - Landesmann megrázta fejét.

- Emlékszik a svájci bankbotrányra, Allon? 1996 őszére? Naponta jelentek meg főcímek a náci Németországgal való együttműködésünkről. Hitler svájci orgazdáinak neveztek minket. Hitler bankárainak. A sakálok már megjelentek. Ha bárki megtudja az igazságot, a GVI-nek azonnal vége. A pereskedés évekig folyt volna. Évtizedekig. Minden országban, ahol Kurt Voss tevékenykedett, bármely zsidó leszármazottai előállhatnának, hogy benyújtsák igényeiket velem szemben. A csoportok érdekeit képviselő ügyvédek kezüket-lábukat törték volna, hogy ügyfeleket találjanak maguknak, és pereket indíthassanak. Mindent elvesztettem volna. És miért? Valamiért, amit apám tett fél évszázaddal korábban? Bocsásson meg, Allon, de nem éreztem szükségét, hogy ilyen gyötrelmeket viseljek el miatta.

Landesmann szenvedélyesen hangoztatja ártatlanságát, gondolta Gabriel. De mint vele kapcsolatban majdnem minden, ez is hazugság. Az apát a mohóság vezérelte. Akárcsak Martint.

- Tehát pont azt tette, amit az apja - mondta Gabriel. - Csendben maradt. Busás hasznót zsebelt be egy tömeggyilkosság vagyonából. És folytatta a keresést Rembrandt egy mesterműve után, amely festmény képes lett volna elpusztítani. Van azonban egy különbség. Ön egy bizonyos idő után úgy döntött, szentté válik. Ezt még az apja sem merte volna megtenni.

- Nem szeretem, ha Szent Martinként beszélnek rólam.

- Valóban? - Gabriel elmosolyodott. - Ez lehet a legbiztosabb dolog, amit hallottam önről.

- És vajon miért?

- Mert arra enged következtetni, mégis van lelkiismerete.

- Mit fog tenni a listával, Allon?

- Úgy gondolom, ez egyedül magától függ, Martin.

75 BERN KANTON, SVÁJC

- Mit akar, Allon? Pénzt? Erre megy ki a játék? Meg akar vágni? Mennyibe kerül nekem,

hogy megszabaduljak ettől az egésztől? Félmilliárdba? Egymilliárdba? Nevezze meg az összeget. Kiállítok egy csekket, és lezárhatjuk a délelőtti találkozót.

- Nem a pénzt akarom - mondta Gabriel. - A centrifugáit.

- Centrifugákat? - Landesmann hangja hitetlenkedőnek tűnt. - Honnan veszi, hogy centrifugákat adok el?

- A számítógépéből. Feketén-fehéren minden információ ott van.

- Félek, téved. Cégeim vannak, amelyek kettős célra használható alkatrészeket adnak el kereskedővállalatoknak, ezek viszont olyan cégeknek adják el őket, amelyek esetleg kapcsolatban állhatnak egy bizonyos gyártóüzemmel a kínai Sencsenben.

- Egy olyan gyártóüzemmel, amelynek ön a tulajdonosa egy kínai partnerkapcsolat révén.

- Kötve hiszem, hogy ezt bíróság előtt bizonyítani tudná. Semmi törvénytelen nem tettem, Allon. Nem tud nekem ártani.

- Elképzelhető, ha Iránról van szó, de egy dolog nem változott. Még mindig darabokra szedhetik az amerikai ügyvédek. Nekem pedig bizonyítékom van, hogy tönkrementem.

- Semmije sincs.

- Tényleg hajlandó ilyen kockázatot vállalni?

Landesmann nem válaszolt.

- Nekem ott van egy elrejtett gyermek Amszterdamban, egy büntudatot érző fiú Argentínában, több egykori diplomáciai telex Carlos Webertől, valamint egy lista nevekkal és számlaszámokkal az apja bankjából. És ha nem hajlandó együttműködni, mindent elviszek New Yorkba, és átadok a város legjelentősebb ügyvédi cégének. A szövetségi bíróságon fogják beperelni jogtalan vagyonszerzésért, és évekig vájkálnak majd üzleti tevékenységének minden részletében. Kétlem, hogy ilyen vizsgálatok során megőrizheti a szentről kialakított képet. Azt is gyanítom, berni barátai és támogatói megneheztelhetnek majd önre, amiért újra megnyitja Svájc történetének legbotrányosabb fejezetét.

- Tudomására szeretnék hozni egy szomorú tény, Allon. Ha nem én üzletelek az irániakkal, valamelyik versenytársam teszi meg. Igen, minden elvárható módon tiltakozunk. De gondolja, hogy valóban érdekel minket, európaiakat, Iránnak van-e atomfegyvere? Természetesen nem. Szükségünk van az iráni olajra. Az iráni piacra is szükségünk van. Még az amerikai, úgynevezett barátaik is buzgón üzletelnek az irániakkal, külföldi leányvállalataik bevonásával. Nézzon szembe a tényekkel, Allon. Egyedül maradtak. Ismét.

- Többé már nem vagyunk egyedül, Martin. Itt van nekünk ön.

Bár Martin szemét napszemüveg takarta, most mégis csak nehezen tudta megőrizni az önbizalom látszatát. Martin most birkózik, gondolta Gabriel. Birkózik apja bűneivel. Birkózik saját életének illúziójával. Birkózik a ténnyel, hogy minden pénze és hatalma ellenére Szent Martint ma reggel legyőzte egy túlélő gyereke. Egy pillanatig Gabriel arra gondolt, megpróbál Martin tisztességérzetére hatni. Martinban viszont semmi ilyen nincs. Martinban csak az önvédelmi ösztön működik. És Martin mohó. Ez a mohóság sarkallta, hogy eltitkolja az igazságot vagyona eredetéről. És a mohóság tudatosítja Martinban, nincs más lehetősége, el kell fogadni a Gabriel által felajánlott mentőkötelet.

- Pontosán mit javasol? - kérdezte végül Landesmann.

- Partnerséget - felelte Gabriel.

- Miféle partnerséget?

- Üzleti partnerséget, Martin. Ön és én. Együtt fogunk üzletelni Iránnal. Megtartja pénzét és hírnevét. Az élete úgy folytatódik, mintha semmi nem történt volna. Lesz azonban egy fontos különbség. Most nekem dolgozik, Martin. Az én szolgálatomban áll. Most szervezte be az izraeli titkosszolgálat. Üdvözljük a családban.

- Meddig tart ez a partnerség?

- Ameddig szükségesnek tartjuk. És ha nem engedelmeskedik mindenben, a farkasok elé vetem.

- És a profit?

- Nem tudta visszatartani a kérdést, ugye?

- Ez most üzleti megállapodás, Allon.

Gabriel az ég felé nézett.

- Szerintem a fele-fele jónak tűnik.

Landesmann arca elkomorult.

- Egyáltalán nem tartja erkölcstelennek, hogy Izrael állam titkosszolgálat a profit érdekében gázcentrifugákat ad el az Iráni Iszlám Köztársaságnak?

- Voltaképpen még tetszik is.

- Mennyi ideig gondolkodhatom az ajánlat elfogadásán?

- Úgy tíz másodpercig.

Landesmann feltolta napszemüvegét, és egy pillanatig csendben nézte Gabrielt.

- A két ügynökét egy órán belül kitesszük a Les Diablerets hegycsoport aljánál.

Hívjon fel, amikor véglegesíteni kívánja kapcsolatunk részleteit. - Kis szünetet tartott.

- Feltételezem, megvannak önnél a számaim.

- Az összes, Martin.

Landesmann a helikopter ajtaja felé indult, de megállt.

- Még egy utolsó kérdés.

- Mi az?

- Zoe mennyi időn át dolgozott önnek?

Gabriel elmosolyodott.

- Tartjuk majd a kapcsolatot, Martin.

Landesmann szó nélkül megfordult, és beszállt a helikopterbe. Müller és Brunner követte. A kabinajtó bezárult, a két turbina felmordult, és Gabriel másodperceken belül kavargó hófúvásban találta magát. Martin Landesmann úgy figyelte az ablakból, mintha élvezné a bosszú parányi lehetőségét. Utána viszont felemelkedett a halványkék égbe, és eltűnt a nappal szemben.

76 LES DIABLERETS, SVÁJC

Gabriel Martin Mercedes luxusterepjáróját Gstaad közepén, olyan helyen hagyta, ahonnan tilos várakozásért el fogják szállítani, majd az Audival a Les Diablerets felé indult. A felvonó állomása mellett parkolt le, és bement egy kávézóba, hogy ott várjon. A helyiség izgatott, sportruhás síelőkkal volt tele, akiknek fogalmuk sem volt a mindössze néhány kilométerre lévő, napsütötte tisztáson éppen megkötött alkuról. Miközben Gabriel kávé és süteményt rendelt, önkéntelenül is elcsodálkozott a helyzet abszurditásán. Az is eszébe jutott, hogy noha már nem fiatal, még sosem volt rajta sítalp. Chiara már évek óta rágja a fülét, vigye el síelni. Végül talán beadja derekát. De nem itt. Talán Olaszországban vagy Amerikában, gondolta, de nem Svájcban.

Gabriel a helyiség első részébe vitte a kávé és a süteményt, és leült egy asztalhoz, ahonnan jól lehetett látni a parkolót. Egy sötét hajú nő a kisfiával engedélyt kért, hogy odaülhessen; együtt nézték, egy felvonókabin hogyan emelkedik fel, mint egy kormányozható léghajó, s tűnik el a hegyek között. Gabriel megnézte az időt mobiltelefonján. Még tíz perc a határidő lejártáig. Fel akarta hívni Chiarát, hogy elmondja, biztonságban van. El akarta mondani Uzinak és Samronnak, épp most kötötte meg élete üzletét. De nem volt hozzá bátorsága.

Legalábbis telefonon nem. Összeesküvés, talán Gabriel pályafutása során a legnagyobb, de egyedül az övé. Voltak bűntársai is, néhányan nagyon készségesek, néhányan már kevésbé. Lena Herzfeld, Peter Voss, Alfonso Ramirez, Rafael Bloch, Zoe Reed...

Újra megnézte az időt. Öt perc a határidő lejártáig. Öt perc az Allon-Landesmann vegyesvállalkozás első tesztjéig. Nem lehet mást tenni, mint várni. Az alkalomhoz illő befejezés, gondolta. Mint a Cég legtöbb veteránja esetében, az ő pályafutása is várakozásból állt. Várakozás repülőre vagy vonatra. Várakozás egy hírforrásra. Várakozás a napfelkelte egy gyilkosság éjszakájának végén. Most pedig arra, hogy Szent Martin Landesmann átadja a két ügynököt, akik kis híján eltűntek a föld színéről. Várakozás, gondolta. Mindig a várakozás. Miért lenne bármiben más ez a reggel?

Megfordította a telefont, hogy ne lássa a digitális órát, és kinézett az ablakon. Hogy gyorsabban teljen az idő, kicsit beszélgetett a nővel, aki kényelmetlenül hasonlított Gabriel édesanyjára, és a fiúval, aki nem sokkal lehetett idősebb, mint Dani volt bécsi halálának éjszakáján. Tekintetét mindeközben az útra szegezte. És a Berni-felvidékről kifelé áramló, reggeli forgalomra. És végül az ezüstszürke Mercedes GL450-es terepjáróra, amely éppen beállt a parkolóba. A vezetón sötétkék sítakát, a Zentrum Security emblémájával. A hátsó ülésen ketten ültek, egy férfi és egy nő. Rajtuk is a Zentrum kabátja. A férfi szemét nagy napszemüveg takarta. Gabriel megfordította

telefonját, és megnézte az időt. Pontosan egy óra. A svájciakkal folytatott üzleti kapcsolatnak bizonyos előnyei is vannak.

Kellemes napot kívánva elbúcsúzott a nőtől és a kisfiútól, majd kilépett a napfényre. A Mercedes megállt. Egy rendkívül szép nő és egy magas szőke férfi épp akkor szállt ki belőle. Először a nő vette észre Gabrielt, de tapasztalatlanságát meghazudtolóan profi módon nem kiáltott oda neki, és még azt sem mutatta, észreveszi. Ehelyett egyszerűen belekarolt társába, és odavezette az Audihoz. Mire odaértek, Gabriel begyűjtotta a motort. Egy pillanattal később már a völgyben, a Vallée des Ormontsban jártak, Zoe Gabriel mellett, Mihail pedig a hátsó ülésen kinyújtózva.

- Emeld fel a szemüveget - mondta Gabriel.

Mihail feltolta.

- Ki tette ezt veled?

- Egyszer sem csíptem el a nevüket. - Mihail visszaengedte a szemüveget, s az ablaknak támasztotta fejét.

- Legyőzted, Gabriel? Legyőzted Martint?

- Nem, Mihail. Te győzted le és Zoe. Teljesen legyőztétek.

- A számítógépéről mennyi anyagot sikerült megszereznem?

- A kezünkben van, Mihail. A miénk.

- Most hová megyünk?

- Ki Svájcból.

- Attól félek, nem tudok repülőre szállni.

- Autóval megyünk majd.

- Nincs több repülőgép, Gabriel?

- Nincs, Mihail. Legalábbis egyelőre.

ÖTÖDIK RÉSZ

A megtalálás

77 NEW SCOTLAND YARD, LONDON

Kenneth Ramsay felügyelő, a Scotland Yard műtárgyakkal és régiségekkel foglalkozó csoportjának vezetője, a sajtótájékoztatót délután kettőre hívta össze. Percekkel a bejelentés után komoly érték megtalálásáról indultak meg a találgatások a sajtószobában. A spekuláció tüzét főleg a Metropolitan Police néhány, még szolgálatot teljesítő veteránja élesztette, aki nagy fontosságot tulajdonított a sajtókonferencia időpontjának. Egy kora délutáni tájékoztató majdnem mindig azt jelenti, a hírek nagyon kedvezőek, mivel így a riportereknek több órájuk marad, hogy vizsgálódjanak, és megírják tudósításukat. Ha a hír rossz lenne, állapították meg a veteránok, Ramsey a sajtó embereit közvetlenül a lapzárta előtti időre hívja össze. Vágy, ami nagyon valószínű, kiad egy általános hangú, írásos nyilatkozatot, amely mögé a gyáva polgári alkalmazottak világszerte bújnak, és kisurran a hátsó ajtón.

A találgatások kereszttüzében természetesen Van Gogh önarcképe állt, amelyet a londoni Courtauld Galériából lovasítottak meg több hónappal korábban, noha aznap délután csak kevés újságíró emlékezett már egyáltalán a festmény címére. Szomorú, de a „rablások nyarán” eltulajdonított egyetlen mestermű sem lett meg, és az volt a benyomás, továbbra is naponta tűnnek el festmények otthonokból és galériákból. Mivel a globális recessziónak nem látszott a vége, úgy tűnt, a műtárgy, lopás Európa utolsó fejlődő iparága. Ennek ellenére, a tolvajok ellen hadakozó rendőri erőknek azt kellett tapasztalniuk, anyagi támogatásuk a minimálisra csökkent. Ramsay saját éves költségvetését is nyomorúságos háromszázezer fontra szorították le, mely összeg az iroda működtetésére is alig volt elég. Pénzügyi csatornái úgy beszűkültek, hogy nemrégiben már arra kényszerült, magánadományokért folyamodjon, ne kelljen lehúznia a rolót. Még a Guardian is azt írta, ideje lehet bezárni a legendás művészeti részleget, és valami hasznosabbra fordítani a pénzt, például az ifjúkori bűnözés megelőzését célzó programra.

Nem sok időbe telt, hogy a Van Goghról szóló találgatások kiszivároгjanak a Scotland Yard sajtószobájából, és felkerüljenek az internetre. Ezért hatott megdöbbenően, amikor Ramsay fellépett a pódiumra, és egy olyan festmény megtalálását jelentette be, amelynek még az eltűnéséről is csak kevesen tudtak: Fiatal nő portréja, vászonalapú olajfestmény, 104x86 centiméteres, Rembrandt van Rijn alkotása. Ramsay nem volt hajlandó kitérni a részletekre, hogyan találták meg a festményt, azt viszont többször aláhúzta, nem fizettek érte váltságdíjat. A kép jelenlegi helyét illetően azt állította, nem ismert, és lezárta a kérdések sorát.

A sajtó nagyon sok információt sosem tudott meg a Rembrandt visszaszerzéséről. Még maga Ramsay számára is sok sötét folt volt az ügyben. Nem tudta például, a festményt egy héttel korábban egyszerűen otthagyták egy zsinagóga mögötti utcácskában Párizs Le Marais városrészében. Vagy hogy az izraeli követség egy verejtékező alkalmazottja vitte Londonba, és adta át Julian Isherwoodnak, az Isherwood Fine Arts, a 7-8 Mason's Yard, St. James's címen található, nem mindig hitelképes, de sosem unalmas műtárgykereskedés tulajdonos vezetőjének. Ramsay felügyelő azt sem tudta meg soha, a sajtótájékoztatón idejére a festményt már feltűnés nélkül átvitték egy, a Cornwalli sziklák felett lévő házba, mely feltűnően emlékeztet a Claude Monet Pourville-i tengerpart című festményén látható épületre. Erről egyedül az MI5 tudott, és még a Thames House falain belül is nagyon bizalmas információnak számított.

A Mestermű hadművelet szellemének megfelelően a restaurálás is viharos gyorsasággal történt. Gabrielnek három hónapja volt, hogy a legsérültebb vásznat, amelyet valaha

látott, a National Gallery of Art legfőbb attrakciójává varázsolja, és átadhassa a régóta várt Rembrandt-festményt. Utólag visszatekintve, három hónap volt rá, hogy új vászonra tegye, és berakja egy vakkeretbe. Három hónap, hogy eltávolítsa a vérfoltot és a piszkos lakkot a felületről. Három hónap, hogy eltüntessen egy golyólyukat a képen szereplő modell homlokáról, és kisimítsa a gyűrődéseket, amelyek azért kerültek oda, mert Kurt Voss úgy döntött, a festményt a történelem legdrágább borítékaként használja. Az idő ijesztően rövid volt még egy olyan restaurátor számára is, aki megszokta, napok és órák szorításában kell dolgoznia.

Fiatal korában Gabriel a teljes magányt kedvelte a munkához, de ahogy idősebb lett, már nem akarta az egyedüllétet. Így Chiara jóváhagyásával kivitte a bútorokat a nappali szobából, és a helyiséget rögtönzött műteremmé alakította. Mindennap hajnalban kelt, késő délutánig dolgozott, és naponta csupán egy rövid szünetet engedélyezett magának, hogy kicsit sétáljon a sziklákon a csípősen hideg januári szélben. Chiara csak ritkán hagyta őt teljesen magára. Segített az új vászon felrakásánál, és megfogalmazott egy rövid szöveget Ráhel Herzfeldnek, amelyet Gabriel elrejtett az új keret belsejében, mielőtt az utolsó szeget beverte. Még azon a reggelen is ott volt, amikor Gabriel vállalkozott a kellemetlen feladatra, hogy Christopher Liddell vérét eltávolítsa; A piszkos vattacsomókat Gabriel nem ejtette egyszerűen a padlóra, hanem berakta egy alumíniumdobozkába. És amikor elérkezett az idő, hogy eltávolítsa a piszkos lakkot, a munkát Hendrickje mellénél kezdte, annál a résznél, ahol Liddell abbahagyta meggyilkolásának estéjén.

Mint mindig, Chiarát most is zavarta Gabriel oldószerének kábító szaga. Hogy elnyomja valamivel, pompás ételeket készített, amelyeket gyertyafénynél fogyasztottak el az asztalnál, ahonnan a Mount-öblöt lehetett látni. Bár megpróbálták, hogy ne emlékezzenek vissza az akcióra vacsora közben, a Rembrandt folytonos jelenléte miatt nehéz volt kerülni a témát. Chiara mindannyiszor emlékeztette Gabrielt, nem vállalta volna a nyomozást, ha ő nem ragaszkodik hozzá.

- Ezek szerint élvezed, hogy ismét a Cégnél lehetsz? - kérdezte Gabriel, egy kicsit incselkedve.

- Részben - ismerte be Chiara. - De nem bánám, ha a Landesmann-akció már az utolsó mesterműved lenne.

- Nem mestermű - mondta Gabriel. - Addig nem, amíg azok a centrifugák ott vannak.
- Zavar, hogy Uzi kezében hagyta az ügyet?
- Voltaképpen még örülök is. - Gabriel ránézett a nappali szoba festőállványára tett sérült képre. - Mellesleg, pillanatnyilag más problémáim vannak.

- El fog készülni időben?
- Muszáj neki.
- Elmegyünk a leleplezésre?
- Még nem döntöttem.

Chiara a festményt nézegette.

- Teljes mértékben megértem, Lena miért határozott úgy, a National Gallery tulajdonában hagyja, de...

- Igen?
- Én magam nehezen tudnék lemondani róla.
- Másképp vélekednél, ha a te húgod válik hamuvá, mert sötét a haja.
- Tudom, Gabriel. - Chiara újra a festményre nézett.
- Szerintem jól érzi itt magát.
- Másképp gondolnád, ha te is annyi időt töltenél vele, mint én.
- Rosszul viselkedik?
- Mondjuk úgy, szeszélyes.

Miután visszatért Cornwallba, Gabriel és Chiara általában sikeresen rekesztette ki a külső világot. Február végén viszont, amikor Gabriel éppen a restaurálás legnehezebb részénél tartott, Martin Landesmann-nak sikerült behatolnia zárkózottságukba. Úgy tűnt, Szent Martin, miután szokatlanul hosszú ideig volt távol a közfigyelemtől, elhatározta, a szokásos éves davosi találkozón emeli a tétet. A fórum megnyitásán újabb százmillió dollárt ígért az afrikai éhezők megsegítésére, majd olyan lelkesítő beszédet mondott, hogy egyhangúlag a hét fénypontjának tartották. A szónoklattal nemcsak a nagy világgazdasági válság végét jelentette be, de magáról is azt állította, „még sosem volt

ennyire bizakodó” a bolygó jövőjét illetően.

Szent Martin különösen optimistán nyilatkozott a Közel-Keleten elérhető haladással kapcsolatban, bár úgy tűnt, a megállapítás napján történő események éppen nem adnak okot derűlátásra. A borzalmas terrorcselekmények szokásos felsorolásán túl, a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség is közzétett egy jelentést az iráni nukleáris program állásáról. Az ügynökség igazgatója félretette szokásos óvatosságát, és azt jósolta, az irániaknak talán már csak hónapokra van szükségük, hogy nukleáris képességekkel rendelkezzenek. „A szavak ideje lejárt”, mondta. „Most már cselekedni kell.”

A korábbi hagyománytól meredeken eltérően, Martin a Davosban töltött hét végén beleegyezett, hogy rövid időre megjelenjen a sajtóközpontban, és válaszoljon újságírók néhány kérdésére. Nem volt ott Zoe Reed, aki szabadságot kért a Financial Journaltól bizonyos okok miatt, amelyeket nem hozott kollégái tudomására. Még furcsább volt, hogy egy ideig senki nem is látta őt. Akárcsak a Rembrandt-képé, Zoe holléte is nagyon bizalmas információnak számított. Még Gabriel sem tudta meg, hol is van pontosan. Nem mintha sokat segíthetett volna a megtalálásában. Hendrickje nem engedte.

Április közepén, hónapok óta az első valamennyire is kellemes Cornwalli napon, Gerald Malone, a Latham International Media ügyvezető igazgatója bejelentette, a tiszteletre méltó Financial Journalt eladja a korábbi orosz oligarchának, Viktor Orlovnak. Két nappal később Zoe rövid időre felbukkant, hogy közölje, megváltik a Journaltól, és Amerikában fogad el egy televíziós állást a CNBC-nél. A bejelentése véletlenül pont aznap történt, amikor Gabriel befejezte a restaurálási munkát Hendrickje arcán. Másnap délelőtt, amikor a festmény már teljesen megszáradt, friss lakkréteggel vonta be. Chiara azt vette észre, a kép előtt álldogál, egyik keze ajkán, és feje enyhén félrebillentve.

- Készen áll a bemutatkozásra? - kérdezte Chiara.
- Úgy gondolom - felelte Gabriel.
- Jónak tartja a munkádat?
- Most éppen nem szól hozzám.
- Megint összezőrdültetek?
- Attól tartok.
- Döntöttél már a washingtoni utazásról?
- Szerintem azt akarja, ott legyünk.
- Akárcsak én, Gabriel. Akárcsak én.

78 WASHINGTON D.C.

Mire Gabriel és Chiara megérkezett Amerikába, a három hónapig náluk tartózkodó csendes, de követelődző vendég már nemzetközi szenzáció volt. Nem azonnal vált híressé; a folyamat akkor kezdődött, amikor négyszáz évvel korábban viszonya volt egy Rembrandt nevű festővel, és azóta hosszú, tragikus utat járt be. Valamikor hajdanában arra kényszeríthették, szégyenben élje le napjait, de most az emberek sorban álltak jegyért, hogy pár pillantást vethessenek rá.

Egy olyan korban, amikor a múzeumokban egymás után robbannak ki botrányok a proveniencia miatt, a National Gallery of Art igazgatója kötelességének érezte, felfedje a sötét múlt nagy részét. A képet 1936-ban adták el Amszterdamban egy Abraham Herzfeld nevű embernek, tőle 1943-ban kényszerítéssel szerezte meg egy Kurt Voss nevű SS-tiszt, és huszonegy évvel később a luzerni Hoffmann Galéria adta el titokban. A Fehér Ház kérésére a National Gallery sosem fedte fel a zürichi bank nevét, ahol éveken át rejtőzött, és a belsejében elrejtett dokumentumról sem esett szó. A zsákmányolt holokausztvagyonnal való kapcsolatot gondosan eltüntették, akárcsak a lány homlokáról a golyó ütötte lyukat, vagy a ruháját bepíszkító vért. Senki Landesmann-nevű nem tette rá kezét. Senki Landesmann-nevű nem ölt a rettenetes titok megőrzése érdekében.

Botrányos múltja semmivel nem árnyékolta be a fogadást. Valójában, inkább csak növelte a vonzerőt. Washingtonban nem lehetett nem látni az arcát. Ő nézett le a plakátokról és a buszok oldaláról, ott volt az ajándékba vásárolt ingeken, kávéspoharakon, sőt még a leleplezése előtti nap a város felett szálló hőlégballonon is.

Gabriel és Chiara percekkel az után pillantotta meg, hogy a Dulles repülőtéren kiszálltak a repülőgépből – egy hirdetésről nézett szemükbe méltatlankodva, míg hamis útlevelükkel a vámvizsgálatra vártak. Amikor az esti zivatarban sietve felmentek a múzeum lépcsőjén, ismét csak ő tekintett le rájuk egy hatalmas plakátról, és ezúttal mintha biztatta volna őket, szaporázzák lépteiket. Rájuk nem jellemző módon, késésben voltak, és kizárólag Gabriel hibájából. Miután évekig dolgozott a művészeti világ árnyékában, komoly aggodalommal töltötte el, hogy ilyen nyilvános színpadra lép ki, még akkor is, ha titokban.

A kiállítás megnyitása hivatalos esemény volt, és csak meghívóval lehetett ott lenni. Ettől függetlenül minden vendég holmiját átvizsgálták, egy olyan rendelet alapján, amelyet közvetlenül a szeptember 11-i támadás után hoztak meg a galériában. Julian Isherwood rögtön a magas kupolacsarnokban lévő ellenőrző pont mögött várakozott, idegesen nézegetve karóráját. Gabrielt és Chiarát megpillantva feltűnő, színpadias mozdulattal mutatta megkönnyebbülését. Ezután Gabriel öltözékét vette szemügyre, és sikertelenül próbálta elrejtteni mosolyát.

- Sosem gondoltam, valaha is megérem a napot, hogy szmokingot veszel fel.

- Én sem. Julian. És ha még egy csipkelődő megjegyzést teszel...

Chiara könyökével finoman oldalba bökte Gabrielt, beléfojtva a szót.

- Amennyiben lehetséges, szeretném úgy eltölteni az estét hogy senkit nem fenyegetsz megöléssel.

Gabriel homlokát ráncolta.

- Ha én nem vagyok, Julian most éppen azon igyekezne, valamilyen módon előteremtsen negyvenötmillió dollárt. A legkevesebb, ami elvárható, hogy csipetnyi tiszteletet tanúsítson velem szemben.

- Erre később bőven lesz idő - mondta Isherwood. - Most viszont ketten nagyon szeretnének találkozni veletek.

- Hol vannak?

- Fent.

- Remélem, külön helyiségben.

Isherwood ünnepélyesen bólintott.

- Ahogy kérted.

- Menjünk.

Isherwood átvezette őket a kupolacsarnokon, szmokingok és estélyi ruhák tengerében, majd több széles márványlépcsőn felmentek az emeletre. Egy biztonsági őr beengedte őket a múzeum irodáinak területére, majd a hosszú, szőnyeggel borított folyosó végén lévő várószobába küldte őket. Az ajtó zárva volt; Gabriel már éppen el akarta fordítani a kilincset, de valami visszatartotta.

Sérülékeny. Mindannyian egy kicsit sérülékenyek...

Halkan kopogott. Lena Herzfeld, a padlás gyermeke, a sötétség gyermeke, megszólalt:

- Szabad.

Mintha nyársat nyelt volna, olyan egyenesen ült egy bőrkanapé közepén, térde összezárva, keze ölében. A kiállítás hivatalos programját markolta; a papír gyűrött és könnyeitől nedves. Gabriel és Chiara két oldalról mellé ült, s átölelte, amíg zokogott. Pár perc után Lena Gabrielre nézett, és megérintette arcát.

- Hogy szólítsam ma este? Mr. Argovnak vagy Mr. Allonnak?

- Mondja azt, Gabriel.

A nő kicsit elmosolyodott, majd a programra nézett.

- Még mindig csodálom, hogy ennyi év után képes volt megtalálni.

- Sosem lettünk volna rá képesek Kurt Voss fiának segítségével nélkül.

- Örülök, hogy ő is eljött ma. Hol van?

- A folyosó végén. Ha nem bántja, szeretne pár szót váltani önnel négy szemközt, a leleplezés előtt. Bocsánatot akar kérni apja tetteiért.

- Nem az ő bűne, Gabriel. És a bocsánatkérése nem hozza vissza a húgom.

- De könnyebbé teheti, ha hallja. - Gabriel megfogta a nő kezét. - Már elég sokáig büntette magát, Lena. Ideje, hogy engedje, valaki más viselje családjá megölésének bűnét.

Lena arcán könnyek folytak, bár semmi hang nem tartozott hozzájuk.

- Meghallgatom a bocsánatkérését. Sírni viszont nem fogok előtte.

- Valamire figyelmeztetnem kell, Lena.

- Úgy néz ki, mint az apja?

- Idősebb változatban - mondta Gabriel. - Ám a hasonlóság feltűnő.

- Akkor úgy vélem, Isten őt is büntetni akarta. - Lassan megcsóválta a fejét. - Egy gyilkos arcával élni? Elképzelni sem tudom.

Peter Voss érdekében Lénának sikerült elrejteni a férfi megpillantásakor rátörő megdöbbenést, de a könnyeket visszatartani már lehetetlen volt. Gabriel csak egy pillanatig maradt velük a helyiségben, majd kilépett a folyosóra, hogy ott várjon Chiarával és Isherwooddal együtt. Lena tíz perccel később jött ki, gyulladt szemmel, de meglepően nyugodt arccal. Gabriel karon fogta, és azt mondta, még valaki találkozni akar vele.

A Fiatal nő portréja, vászonalapú olajfestmény, 104*86 centiméteres, Rembrandt van Rijn alkotása, egy festőállványon volt egy kis raktárhelyiségben, vastag szövettel letakarva, több biztonsági őr és egy idegesnek tűnő gondnok gyűrűjében. Chiara Lena karját fogta, miközben Gabriel és Isherwood óvatosan levette a leplet.

- Szebb, mint ahogy emlékeztem rá.

- Még nem késő meggondolnia magát, Lena. Ha nem akar örökre lemondani róla, Julian meg tudja változtatni a szerződés feltételeit, hogy csak ideiglenes kölcsönbeadásról szóljon.

- Nem - szólalt meg a nő kis szünet után. - Nem tudnék gondoskodni róla, az én koromban már nem. Itt boldogabb lesz.

- Biztos benne? - erősködött Gabriel.

- Az vagyok. - Lena a festményre nézett. - Beletett egy imát a húgomnak?

- Ide - mondta Chiara, és a keret alsó részének közepére mutatott.

- Mindig vele marad?

- A múzeum megígérte, örökre ott hagyják - mondta Gabriel.

Lena bátoritan lépést tett előre.

- Nem tudtam tőle elbúcsúzni azon az amszterdami éjszakán. Nem volt rá idő. - Gabrielre nézett. - Megérinthesem? Még egyszer, utoljára?

- Óvatosan - mondta Gabriel.

Lena kinyújtotta kezét, s ujját lassan végighúzta a sötéthajon. Utána még megérintette a keret alját, és csendben kiment a helyiségből.

A leleplezést ugyan nyolcra tervezték, de bizonyos körülmények folytán, amelyeket nem hoztak a vendégek tudomására, már fél kilenc felé járt az idő, amikor a Fiatal nő portréját, vastag szövetlepel alatt kivitték a kupolacsarnokba. Gabriel váratlanul olyan idegességet érzett, mint egy drámaíró darabja premierjén. Isherwooddal és Chiarával búvóhelyet keresett a tömeg szélén, ahol több hosszú és kimondhatatlanul unalmas beszéd alatt végig cipőjét bámulta. A fények végül elhalványultak, és hatalmas taps közepette lehullott a lepel. Chiara arcon csókolta, és megszólalt:

- El vannak tőle ragadtatva, Gabriel. Nézz körül, kedves. Nem tudják, de téged ünnepelek.

Gabriel körülnézett, és azonnal észrevette az egyedüli személyt a tömegben, aki nem tapsol. Harmincas évei közepén járó nő, sötét hajú, olajbarna bőrű, és ígéző, zöld tekintete egyenesen rá irányult. Megemelt felé egy pohár pezsgőt, és szájáról leolvashatóan formálta a szavakat, „Szép munka, Gabriel”. Utána odaadta a poharat egy arra járó pincérnek, és a kijárat felé indult.

79 WASHINGTON D.C.

Egyszer sem említette, mennyire hasonlítok rá - mondta Zoe.

- Hendrickjére? - Gabriel vállat vont. - Ön sokkal csinosabb.

- Egész biztos minden lánynak ezt mondja.

- Csak azoknak, akiket komoly veszélynek teszek ki.

Zoe felnevetett. A Mail szélén sétáltak, előttük a Capitolium hatalmas tömege magasodott, hátuk mögött pedig a Washington-émlékmű tört az ég felé. Párizs, Görögország és Egyiptom, gondolta Gabriel, együtt pár száz yardon belül. Alaposan szemügyre vette Zoet. A nő elegáns estélyi ruhát viselt, hasonlót, mint Martin összejövetelén, és nyakát vékony gyöngysor díszítette. Annak ellenére, miken ment keresztül, nyugodtnak és boldognak tűnt. Gabrielnek az volt a benyomása, sikerült túltennie magát a becsapottság

érzésén. A hazugságok előtti Zoe volt. A Martin előtti Zoe.

- Nem is tudtam, hogy el akar jönni.
- Nem akartam - mondta de úgy döntöttem, ezt nem hagyhatom ki.
- Hogyan szerzett jegyet?
- A tagság előjogokkal jár, kedves.
- Említhette volna.
- És miképp tegyem? Hívjam fel? Küldjék e-mail vagy SMS üzenetet? - Elmosolyodott. -

Van egyáltalán e-mail címe?

- Történetesen van. De nem úgy lehet használni, mint egy szokványosat.
- Micsoda meglepetés - mondta Zoe. - Mi a helyzet a mobiltelefonnal kapcsolatban?

Tart magánál?

- Csak a kényszernek engedve.
- Az enyém trükköket űz velem. Most semmi furcsaságra nem kényszeríti, ugye?
- Kivettük a rendszerből, Zoe.
- Nem hiszem, valaha is úgy tudok gondolni a telefonomra, mint korábban.
- Nem is kell.

Átmentek a National Gallery főépületét a keleti szárnytól elválasztó, kövezett téren.

- Mindig elviszi csapatának tagjait a megnyitókra, vagy a csodálatos hölgy, aki ma este önbe karolt, a felesége? - Zoe oldalról rápillantott, és elmosolyodott. - Most elpirult, Mr. Allon. Ha akarja, megtaníthatok önnek néhány trükköt, hogyan lehet jobban elrejtetni az érzelmeket.

Gabriel nem szólt semmit.

- Most fog majd emlékeztetni, hogy teljes igazságot követel másoktól, míg önmagát hazugságok köntösébe burkolja?

- Nem áll módomban, hogy a magánéletemről beszéljek, Zoe.

- Akkor nem leszünk mindannyian barátok?

- Attól tartok, ez nem így működik.

- Kár - mondta a nő. - Mindig is nagyon szimpatikus volt a hölgy. És pusztán megjegyzésként, amikor mind együtt voltunk a Highgate-en, átkozottul rosszul leplezték, mennyire szeretik egymást.

- Nincs highgate-i titkos központ, Zoe.

- Igen, el is felejtettem.

Gabriel témát váltott.

- Elragadóan néz ki, Zoe. New York határozottan előnyére van.

- Még mindig nem sikerült olyan helyre bukkannom, ahol tisztességes teát adnak.

- Nem bánja, hogy hátat fordított a sajtó világának?

- A sajtónak nincs világa - mondta Zoe csípősen. - Mit gondol Martin davosi szerepléséről?

- Éjszakánként jobban alszom, mivel tudom, Martin optimista a jövőnkét illetően.

- Megfelelően viselkedik?

- Úgy hallom, tökéletes rab.

- Mi van a centrifugákkal?

- Nincsenek centrifugák, Zoe, legalábbis ott, ahol Martin érintett az ügyben. Martin egyetlen rossz lépést nem tesz. Szíve tiszta, szándékai nemesek. Ő egy szent.

- Rossz rágondolni, hogy beleszerettem abba a mocsokba.

- A mi szempontunkból nagyon jó, hogy beleszeretett. - Gabriel elmosolyodott, és a főépület felé vette az irányt. - Hallott róla?

- Martinról? Egy kukkot sem. De egyfolytában zavar, hogy valójában megússza az ügyet. Azok után, amiket ő és Müller Mihaillal művelt, legszívesebben én magam buktatnám le.

- Továbbra is vonatkoznak önre a Hivatali titoktartás törvényei, Zoe. Még itt, Amerikában is.

- Az MI6 washingtoni központja rendszeresen emlékeztet rá. - Zoe elmosolyodott, és Mihailról érdeklődött.

- Ahogy hallom, teljesen újjászületett.

- Mint a Rembrandt?

- Kétlem, hogy Mihail is olyan sok munkát igényelt volna, mint a Rembrandt.

- Adjátok neki üdvözlőmet. Sajnos még mindig az ő arcát látom éjszakánként álmomban.

- Nem tart örökké.

- Igen - jegyezte meg bátorítanul Zoe. - Az MI5 pszichiátriai is ezt mondták.

A galéria főbejáratához értek. Chiara és Isherwood kint várakozott, Lena Herzfelddel együtt.

- Ki az a nő a felesége mellett?
- Őmiatta kellett önt beszerveznünk - mondta Gabriel.
- Lena?

Gabriel bólintott.

- Szeretne találkozni vele?

- Ha nem bánja, inkább csak messziről csodálom. - Zoe leintett egy arra haladó taxit.

- És ha ismét szükségük lesz valakire egy veszélyes munkához, tudja, hol találhat meg.

- Térjen vissza a mindennapi életéhez!

- Megpróbálom - mondta mosolyogva. - De az enyém nem olyan átkozottul érdekes, mint az önöké.

Zoe csókot nyomott a férfi arcára, és beszállt a taxiba. Amikor az autó elindult, Gabriel érezte, zakója mellényzsebében telefonja rezgő jelzést ad. A Saul király útról érkezett egy e-mail üzenet, mindössze egyetlen szó. BUMMMM...

80 LIZARD-FÉLSZIGET, CORNWALL

A Mestermű hadművelet szinte minden más eleméhez hasonlóan, az a kérdés is folyamatos belső viták kereszttüzében állt, mi legyen Martin Landesmann centrifugáival. Nagy általánosságban három megoldást lehetett figyelembe venni - és ez így is van rendjén, mivel három nemzet politikai vezetősége és titkos-szolgálatja szerepelt az ügyben. Az első és a második lehetőség kisebb mesterkedésekre és lehallgatásra terjedt ki, míg a harmadik már sokkal konkrétabb akciókat irányzott elő. Ez utóbbi a Samron kalapácsa nevet kapta, és azon alapult, hogy a kémeszközök mellett elegendő mennyiségű, nagy hatású robbanóanyagot is elrejtene az alkatrészekben, hogy alkalomadtán Irán teljes titkos urándúsító rendszerének láncolatát a mennyekbe lehessen röpíteni. A hatás kettős lenne, mondta Samron. Egy ilyen szabotázsakció nemcsak jelentősen visszavetné a programot, de utána az irániak kétszer is meggondolják, Európában végezzék-e nukleáris eszközeik beszerzését.

Mivel a Fehér Ház még mindig bízott az iráni kérdés tárgyalásos úton történő megoldásában, az amerikaiak a második változat mellett határozták el magukat, és végig annál is maradtak. A britek is a „várni és figyelni” politikáját részesítették előnyben, de pajkos gondolataik mélyén egy parányi „fondorkodást” sem elleneztek. A harmadik megoldás volt a leginkább vitatott terv - ami nem is túl meglepő, figyelembe véve, hogy ki javasolta és végül mindössze egyetlen ország támogatta. Mivel azonban ez az ország kényszerülne a továbbiakban elviselni egy nukleáris fegyverekkel rendelkező Irán állandó fenyegetését, szavazatának nagyobb súlya volt.

- Ráadásul - érvelt nyomatékosan Samron -, Martin a miénk. Megtaláltuk. Harcoltunk érte. És vért hullattunk érte. Azok a centrifugák a mi tulajdonunkban vannak. És azt tehetünk velük, amit akarunk.

A centrifugák sora bonyolult létesítményt igényel. Elég sérülékeny is, amiről az irániak keserű tapasztalatok révén győződtek meg. Egy percenként többeszres fordulatszámmal működő, hibás gázcentrifuga halálos lövedékké változhat, és tornádó sebességével repülhet ki a létesítményből, elpusztítva a szomszédos centrifugákat, valamint az összekötő csöveket és szerelvényeket. Egy pillanat alatt évek fáradságos munkáját teheti semmivé egyetlen ujjlenyomat, piszokfolt vagy egyéb szennyeződés.

Történetesen, pont erre gondoltak az irániak is, amikor végzetes robbanás történt Jezd egy titkos urándúsító létesítményében, hajnali 4:42-kor. Gyanúik azonban szinte azonnal szabotázsakcióra irányultak, amikor egy majdnem ugyanilyen robbanás pusztított el egy második titkos létesítményt a Kaszpi-tenger melletti Gorgánban. Amikor két újabb, titkos urándúsító üzemben történt robbanásról érkeztek jelentések, az iráni elnök elrendelte az összes nukleáris létesítmény leállítását, és a nélkülözhető személyzet evakuálását. Teheráni idő szerint hajnalra a Samron kalapácsa elérte első célját. Négy, korábban titkos üzem romokban hevert. És a mullahok pánikban voltak.

De hogyan lehet nyilvánosan megmagyarázni a robbanásokat az iráni atomprogram mögött rejlő, elképesztő hazugság felfedése nélkül? Úgy tűnt, az első hetvenkét órában a mullahok és szövetségeseik a Forradalmi Gárdában a hallgatást választják. A titok azonban

kipattant, amikor a titokzatos robbanásokról szóló híresztelések eljutottak a Washington Post egy bizonyos riporterének fülébe, aki arról ismert, hogy abszolút megbízható forrásai vannak a Fehér Házban. Az újságíró néhány jó helyre címzett telefonhívással megbizonyosodott a jelentések igaz voltáról, és másnap már a címlapon közölte az információkat. A hír vihart keltett, és a dolgok háttérében állók pont ezt akarták.

Most már nemzetközi nyomás nehezedett az irániakra, hogy adjanak magyarázatot az eseményekre, ezért a hallgatás helyett a hazudozás módszerét választották. Igen, ismerték be, szerencsétlen balesetek sorozata történt számos polgári és katonai létesítményben. A rezsimek nem volt hajlandó elárulni, hány létesítményben esett kár, és csak azt mondták, egyik sem nukleáris jellegű. „Ez azonban senki számára nem lehet meglepő”, mondta az iráni elnök, amikor egy baráti kínai újságírónak adott interjút. „Az Iszlám Köztársaságnak nem áll szándékában atomfegyvereket készíteni. Programunk kizárólag békés célokat szolgál.”

De egyre újabb hírek szivárogtak ki, és a kérdések áradata sem szűnt meg. Ha az érintett négy létesítmény valóban nem nukleáris, miért rejtették őket alagutakba? És ha kizárólag békés célokra szánták őket, miért próbálta a rezsimek titokban tartani a robbanásokat? Mivel a mullahok nem voltak hajlandók válaszolni, a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség adott helyettük feleletet. Egy drámai hangú jelentésben közölték a megállapítást, hogy mind a négy létesítményben centrifugák sorai voltak. A bizonyítékok alapján csak egyetlen következtetést lehetett levonni. Az irániak titokban uránt dúsítanak. És azt tervezik, nukleáris hatalommá válnak.

A jelentés földrengésként hatott. Órákon belül szankciókat sürgető telefonhívások érkeztek az ENSZ-be, miközben a francia elnök arról beszélt, talán elérkezett az idő egy szövetséges katonai akcióra – amelyet természetesen az amerikaiak vezetnének. Az éveken át tartó hazudozás miatt sarokba szorítva, az iráni rezsimeknek nem volt más lehetősége, vádaskodásra kényszerült, azt állítva, az állandó nyugati fenyegetés hatására kellett titokban végezni a munkát. Ráadásul, állította a rezsimek, a robbanások vizsgálatai egyértelművé tették, szabotázsakcióról van szó. A gyanúsítottak listáján vezető helyet foglalt el a Nagy Gonosz, cionista szövetségeseivel. „Az üzeminkben folytatott manipuláció harci cselekmény”, jelentette ki az iráni elnök. „És az Iszlám Köztársaság a közeljövőben az általa megválasztott módon válaszol rá.”

A bombasztikus kijelentések egyre hangosabbá váltak, az iráni vádak pedig egyre inkább az amerikai és az izraeli befolyásra irányultak. Mivel úgy érezte, lehetőséget kapott helyzetének belső megerősítésére, a rezsimek az iráni népet szólította fel, tiltakozzon az ország szuverenitásának arcátlan megsértése ellen. Ehelyett viszont, az iráni ellenzéki mozgalom történetének legnagyobb megmozdulását kapta. Válaszul a mullahok a rettegett népi milíciát, a Basijt mozgósították. A nap végére több mint négyszáz tiltakozót öltek meg, és további ezreket vettek őrizetbe.

Ha a mullahok azt gondolták, a kendőzetlen brutalitással megakadályozhatják a tiltakozásokat, tévedtek, mivel a következő napokban Teherán utcái a Zöld Mozgalom dühével és felháborodásával szembeni küzdelem hard övezetévé változtak. A nyugati világban elemzők úgy vélték, a rezsimek napjai meg vannak számlálva, miközben biztonsági szakemberek az irániak által támogatott terrorcselekmények várható hullámára figyelmeztettek. Két kérdés azonban válasz nélkül maradt. Kik hajtották igazából végre a szabotázsakciót? És hogyan sikerült nekik?

Sok elmélet született, mindegyik erősen pontatlan. Egyik sem utalt egy régen elveszett és most a washingtoni National Gallery képtárban függő Rembrandt-kép-re, vagy egy korábbi brit újságíróra, aki már az amerikai műholdas hírcsatornák sztárja, vagy egy, a világ által Szent Martinként ismert, svájci pénzemberre, aki minden, csak nem szent. Az átlagos testalkatú, ősz halántékú férfit sem említették, akit gyakran látni magányos sétákon a Cornwalli sziklák mentén – időnként teljesen egyedül, időnként pedig egy filmcsillag megjelenésű, széles vállú fiatalember társaságában.

Egy kora júniusi langyos délután, amikor ez a férfi a Kynance-öböl déli oldala felé közeledett, egy idős, szemüveges alakot vett észre, aki a Lizard Point Polpeor

kávézójának teraszán álldogált. Egy pillanatig arra gondolt, az ellenkező irányba fordul. Ehelyett azonban lehajtotta fejét, és folytatta útját. Az idős ember messziről jött, hogy találkozzon vele. A legkevesebb, amit tehet, hogy tisztességesen elbúcsúzik tőle.

81 LIZARD POINT, CORNWALL

A terasz napfényben fürdött. Csak ők ketten ültek a sarokban, egy napernyő alatt - Samron háttal a tengernek, és vele szemben Gabriel. Rövid kirándulónadrágot viselt, vízálló bakancsot, és vastag zokniját visszahajtotta bokájára. Samron két tasak cukrot tett kávéjába, és héber nyelven kérdezte Gabrielt, van-e nála fegyver. Gabriel rápillantott a szomszéd széken lévő nejlon hátizsákra. Samron rosszalló arckifejezéssel nézett rá.

- A fegyvert táskában hordani a Cég szabályaival ellentétes. Deréktájon kell viselni, ahol könnyen elérhető.

- A hosszú séták közben nyomja a hátam.

A krónikus fájdalmaktól szenvedő Samron megértően bólintott.

- Megkönnyebbülten hallom, a britek végre hivatalosan is engedélyezték, hogy mindig fegyver legyen nálad. - Halvány mosoly jelent meg az arcán. - Feltételezem, az irániaknak köszönhetjük.

- Hallottál bármit?

Samron komor tekintettel bólintott.

- Meggyőződésük, mi vagyunk a háttérben, és égnek a viszonzás vágyától. Tudjuk, hogy a Hezbollah fő terrorszervezője Teheránba utazott a múlt héten. Azt is tudjuk, több kém szokatlanul beszédes volt az elmúlt napokban. Már csak idő kérdése, hogy lecsapjanak ránk.

- A nevem felbukkant valahol?

- Még nem.

Gabriel kortyolt az ásványvízből, és megkérdezte Samront, mit keres az országban.

- Egy kis rendezkedés a Mestermű után.

- Miféle?

- Az akció végső nemzetközi értékelése - mondta Samron megvetően. - Mindig is irtóztam tőle. Az elmúlt napokban a Thames House egy szobájában ültem bezárva brit és amerikai kémekkel, akik istenadta joguknak tartják, hogy bármit kérdezzenek tőlem.

- Ez már új világ, Ari.

- Nekem a régi jobban tetszett. Egyszerűbb volt. Mellesleg, sosem voltam igazán jó csapatjátékos.

- Miért nem maga Uzi jött el az áttekintő megbeszélésre?

- Uzi túlságosan is elfoglalt, hogy ilyen apróságokkal foglalkozzon - felelt Samron keserű gúnnyal. - Engem kért meg, legyek itt. Feltételezem azonban, a találkozó nem pusztán időpocsékolás volt. Néhány kérdést tisztázni kellett. Az utolsó este időnként izzott a levegő a műveleti központban.

- Hogyan sikerült elkerülnöm a meghívást erre a kis összejövetelre?

- Graham Seymour úgy gondolta, megérdemelsz egy kis szünetet.

- Milyen rendes tőle.

- Attól tartok, lesz még néhány kérdése, mielőtt az ügy aktáját hivatalosan is lezárhatjuk.

- Milyen kérdések?

- Művészeti jellegűek.

- Mint például?

- Honnan tudta meg Landesmann, hogy a Rembrandt felbukkant?

- Gustaaf van Berkei-től a Rembrandt Bizottságnál.

- Hogy került vele kapcsolatba?

- Mit gondolsz, ki volt a bizottság fő pénzügyi támogatója?

- Martin Landesmann?

Gabriel bólintott.

- Mi jobb mód lehet egy rég elveszett Rembrandt-kép megtalálására, mint megalapítani a világ legkiválóbb Rembrandt-kutatóinak testületét? Van Berkei és kollégái minden ismert Rembrandt-kép hollétéről tudnak. És amikor új festmények bukkannak fel, azonnal Van Berkei és bizottsága elé viszik őket, hogy azonosítsák a művészt.

- Mennyire jellemző Martinra - mondta Samron. - Ezért amikor Glastonburybe vitték a

festményt, hogy megtisztítsák, Martin felbérelt egy profit, hogy ellopja?

- Pontosan - felelte Gabriel. - Erről a tolvajról viszont kiderült, van lelkiismerete, olyasmi, amivel Martinnak sosem kellett hadakoznia.
- A franciának?
- Úgy gondolom - mondta Gabriel. - De semmiképpen se szólj semmit Maurice Durand-ról a briteknek.
- Üzletet kötöttél vele?
- Nem én, hanem Eli.

Samron lemondóan legyintett.

- Olyan emberként, akinek életcélja festmények megőrzése, semmi kivetnivalót nem találsz a dollármilliókat érő műkincseket eltulajdonító tolvaj védelmében?
- Ha Durand nem adja át Hannah Weinbergnek a listát a nevekkal és számlaszámokkal, sosem tudtuk volna Martint nyakon csípni. A lista jelentette Martin vesztét.
- Tehát a cél szentesíti az eszközt?
- Te is kötöttél már üzletet emberekkel, akik sokkal rosszabbak, mint egy profi műkincstolvaj, Ari. Mellesleg, Maurice Durand kapóra jöhet legközelebb, ha a Cég számára valamit el kell lopni. Uzi helyében készenlétben tartanám, akárcsak Martin Landesmannt.
- Erről jut eszembe, üdvözl.
- Uzi?
- Landesmann - mondta Samron, és kifejezett élvezettel nézte a meglepődést Gabriel arcán. - Úgy véli, összejöhetnek egyszer, békés vacsorára, semleges területen.
- Inkább helyettesítenélek az akció nemzetközi értékelésén. De azért mondd meg neki, köszönöm az ajánlatot.
- Biztosra veszem, csalódott lesz. Azt mondja, nagy tiszteletet érez irántad. Egyértelmű, Martin józanul szemléli az egész ügyet.
- Mennyi ideig hajlandó még együttműködni velünk?
- Tulajdonképpen már az iráni üzemek felrobbanása után meg akarta szüntetni a partnerséget. Martin úgy gondolja, a maga részéről teljesítette az üzleti megállapodásban foglaltakat, és szeretne mentesülni a további kötelezettségek alól. Nem tudja, a kapcsolat még csak az elején tart. Az irániak végül megpróbálják újjáépíteni az urándúsító üzemeket. Nekünk pedig gondoskodnunk kell róla, ebben Martin legyen segítségükre.
- Megbízna benne az irániak?
- Nem adtunk rá okot, hogy ne tegyék. A mullahok úgy tudják, mi manipuláltuk szállítás közben a centrifugákat. Ez azt jelenti, Martin még évekig fizet nekünk osztalékot, és Uzi lesz a legfőbb kedvezményezett. Teljesen mindegy, mi történik hivatalának maradék idejében, Uzi már bekerült a Cég legnagyobb vezetőinek sorába. És mindezt neked köszönheti.

Samron figyelmesen szemlélte Gabrielt.

- Nem zavar, hogy Uzi aratja le munkád dicsőségét?
- Nem az én érdemem volt, Ari. Csapatmunka. Mellesleg, figyelembe véve, mennyi gyötrelmet okoztam Uzinak, megérdemel egy kicsit a sikerből.
- Tiéd a dicsőség, Gabriel. Könnyen elképzelhető, évekre visszavetted az irániak programját. És közben három nagyszerű nővel is jót tettél.
- Hárommal?
- Lena, Zoe és Hendrickje. Mindent figyelembe véve, három hónap alatt nem rossz eredmény.

Samron kis időre elhallgatott, majd folytatta.

- Egyedül tiéd a babér.

Gabriel nem szólt semmit.

- Feltételezem, most akarod újra bejelenteni, nyugdíjba vonulsz. - Samron megcsóválta fejét. - Talán egy kis időre. De utána egy másik Martin bukkan fel. Vagy egy új terrorista gyilkol ismét ártatlanokat. Te pedig visszatérsz a harcmezőre.
- Ilyen biztos vagy benne, Ari?
- Anyukád nem alaptalanul nevezett el Gabrielnek. Örök életű vagy. Akárcsak én.

Gabriel a késő délutáni napfényben a sziklákon pompázó, bíborszínű istácot figyelte. Úgy tűnt, Samron megérezte, változnak az idők. Szétnézett a kávézó teraszán, és eltűnődve elmosolyodott.

- Emlékszel a délutánra, amikor egyszer régen idejöttünk? Azután volt, hogy Tariq megölte a nagykövetünket és feleségét Párizsban.
- Emlékszem, Ari.

- Volt egy lány - mondta Samron, hosszú hallgatás után. - Teli fülbevalóval és karpereccel. Mint egy eleven csengettyűoszlop. Emlékszel, Gabriel? Úgy nézett ki mint...

Samron nem folytatta. Látszott, Gabriel már nem figyel rá. A sziklákat nézte, gondolataiba merülve.

- Elnézést, Gabriel. Nem akartam.

- Nem kell mentegetőznöd, Ari. Lea és Dani életem végéig velem marad.

- Eleget adtál már, Gabriel. Túl sokat is. Szerintem célszerű itt lezárni mindent.

- Igen - bólintott Gabriel kimérten. - Szerintem is.

- Visszavihetlek legalább a házig?

- Nem kell - mondta Gabriel. - Gyalog megyek.

Felvette a hátizsákot, és felállt. Samron ülve maradt, még utoljára, csak azért is.

- Tanulj a hibáimból, Gabriel. Törődj a feleségeddel! És ha gyerekeid lesznek, velük is törődj!

- Úgy lesz, Ari.

Gabriel lehajolt, megpuszilta Samron homlokát, majd elindult a teraszon.

- Van még egy dolog - szólt utána Samron héber nyelven.

Gabriel megállt, és megfordult.

- Tedd a pisztolyt a derekadra, ahol lennie kell.

Gabriel elmosolyodott.

- Már ott van.

- Semmit nem vettem észre.

- Az biztos, Abba.

Gabriel szó nélkül távozott. Samron még egyszer megpillantotta, ahogy sietős léptekkel megy a Kynance-öböl sziklái mentén. Ott alakja eltűnt a lenyugvó nap sugaraiban.

A SZERZŐ UTÓSZAVA

A Rembrandt-ügy kitalált történet. A benne szereplő nevek, személyek, helyek és események a szerző fantáziájának termékei. Ha bármi valódi - élő vagy már halott - személyekre, vállalatokra, cégekre, eseményekre vagy helyszínekre emlékeztet, ez pusztán a véletlen műve.

A regényben szereplő és a műtárgylopásokkal kapcsolatos statisztikák pontosak, akárcsak a leírás Leonardo Mona Lisa című képének 1911-es és Corot Sevres-i útjának 1998-as ellopásáról. A Rembrandt-ügy lapjain szereplő festményt, a Fiatal nő portréját sosem lopták el, mivel nem létezik. Ha volt is ilyen kép, olyan lehetett, mint a Hendrickje Stoffels portréja, egy vászonalapú olajfestmény, 101,9*83,7 cm-es, amely a londoni National Gallery 23-as termében látható.

A Herengracht-csatorna mellett nincs De Vries nevű szépművészeti galéria, bár sok amszterdami és hágai kereskedő nagyon is örült a lehetőségnek, hogy a német megszállókkal élénk üzleti tevékenységet folytathatott a második világháború idején. Lena Herzfeld és családjának története kitalált, de sajnós a „vallomásában” szereplő holokausztrészletek leírása már nem. Hollandiában a razziák kezdetekor 140000 zsidó élt, és közülük csak 25000-nek sikerült bújóhelyet találnia. Azok harmadát is vagy elárulták, vagy letartóztatták, gyakran saját honfitársaik. A híres Hollandsche Schouwburg Színház valóban gyűjtőhelyül szolgált, és tényleg volt bölcsőde az út másik oldalán. Az ott dolgozók és a holland ellenállók bátorsága több száz fiatal életet mentett meg, ami a hollandiai holokauszt sötét lapján a kevés világos foltok egyike.

Dokumentumok bizonyítják, a menekülő náci háborús bűnösök tényleg segítséget kaptak a római katolikus egyháztól, vagy hogy a svájci bankok valóban szégyenletes tevékenységet folytattak a háború idején. Kevésbé ismert viszont, hogy korszerű termékeket előállító svájci cégek titokban magas színvonalú technikai berendezéseket adnak el új nukleáris hatalmaknak, hogy dúsított uránt tudjanak előállítani. David Albright, a nukleáris fegyverek terjedését vizsgáló szakember a Leselkedő veszély (Peddling Peril) című, hiteles könyvében leírja, az 1990-es években CIA-kémek hogyan figyelték meg, „svájci kormányhivatalnokok segítenek szállítócégeknek, hogy exporttilalom alá eső árut Pakisztánba juttassanak, kijátszva a szigorú exportkorlátozások fenntartására irányuló, hivatalos svájci politikát”. Ráadásul, írja Albright, „a svájci kormány arra sem mutatkozott hajlandónak, hogy fellépjen az ilyen tevékenységekkel szemben, vagy hogy együttműködjön a CIA embereivel”. Pont ellenkezőleg, 2006 nyarán svájci ügyészek büntetőperrel fenyegettek meg számos CIA-tisztviselőt, akik részt vettek A. Q. Khan globális nukleáris csempészhálózatának felgöngyölítésében. Csak a legmagasabb amerikai kormánysszervek közreműködése révén sikerül elérni, hogy Bern megváltoztassa véleményét.

Bár több svájci vállalat vett részt önként a gyanús üzelmekben - és kétségtelen, hogy teszi most is -, a titkosszolgálatok ügynökei között nincs vita arról, melyik nyugat-európai országban van a legtöbb cég, amely részt kér a nukleáris anyagok jövedelmező, titkos kereskedelméből. A kétes dicsőség Németországé. Miközben A Rembrandt-ügy megírásához végeztem kutatásokat, beszéltem egy nagyon magas beosztású, amerikai titkosszolgálati vezetővel, aki szerint az iráni titkos nukleáris programhoz szükséges anyagok nagy részét korszerű termékeket előállító német cégek szállítják. Amikor arról kérdeztem, a német gyárosok miért lennének hajlandók ilyen veszélyes anyagokat eladni egy ennyire megbízhatatlan rezsimmnek, a válasz egyetlen szó volt: „Mohóság.”

Az ember azt gondolná, a holokausztot a világra szabadító ország üzletemberei bizonyos fenntartásokkal üzletelnének egy rezsimmel, amely nyíltan hirdeti, Izrael államot el kell törölni a föld színéről. Azt is fel lehetne tételezni, hogy a holokausztból leginkább profitáló országnak, Svájcnak is hasonló aggályai lehetnek, de úgy tűnik, ez nem így van. Ha Iránnak sikerül atomfegyvereket kifejlesztenie, bizonyára a régió más országai is saját nukleáris potenciált akarnak, ez pedig óriási profitot biztosíthat később azoknak a cégeknek, amelyek hajlandók exporttilalom alá eső anyagokat szállítani a legkedvezőbb ajánlatot tevőknek.

Három ország - az Egyesült Államok, Izrael és Nagy-Britannia - titkosszolgálatai végezték a legtöbb munkát, hogy ilyen veszélyes anyagok ne juthassanak Iránba. Még nem világos, a célt mennyire sikerült elérni. 2009 őszén beszéltem egy vezető beosztású, amerikai titkosszolgálati alkalmazottal, és ő kétséget kizáróan állította, Kom mellett Iránnak más titkos urándúsító létesítményei is vannak - olyanok, amelyeket bizonyos nyugati technológiai eszközök nélkül nem lehetett volna létrehozni. És 2010 márciusában, amikor a könyv kéziratának befejezéséhez közeledtem, a New York Times arról számolt be. A jelek szerint Irán, az ENSZ-határozatokat megsértve, legalább két „Kom-típusú” üzemet épít. A történet alapjául szolgáló interjút adó titkosszolgálati dolgozók ragaszkodtak a névtelenséghez, mert a felfedett információk a „szigorúan titkos” kategóriába tartoznak. Egyetlen esetben sem említettek azonban egy régen elveszett Rembrandt-portrét, egy korrupt és világszerte szentként ismert svájci pénzembert, vagy egy átlagos testalkatú, ősz halántékú férfit, akit gyakran lehet látni, ahogy Cornwall tengerpartjának sziklái mentén, egyedül rója a kilométereket.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A Gabriel Allon-sorozat többi kötetéhez hasonlóan, ez a regény sem születhetett volna meg David Bull segítségével nélkül, aki valóban a világ legnagyobb szerűbb restaurátorainak egyike. David rendszerint a festmények tisztításával kapcsolatban ad nekem tanácsokat. Ezúttal azonban annak kitalálásában segített, hogyan lehet titkot elrejteni egyben. Napjaink restaurátorai csak ritkán használják a biztosítóvászonként ismert technikát, ám a leírt történet számára nagyon jól megfelel. Örök hálával tartozom még a kiváló Patrick Matthiesennek, aki a művészeti világ időnként furcsa módján adott tanácsokat, és segített megteremteni egyik kedvenc szereplőmet. Nyugodtan állíthatom, Patrick és Julian Isherwood között nagyon kevés a hasonlóság, leszámítva a művészet szeretetét, a humorérzékét és a mérhetetlen nagylelkűséget.

A háttérben számos izraeli és amerikai hivatalnokkal beszélgettem, és névtelenül mondom köszönetét nekik, mert így szeretnék. Roger és Laure Cressey a nukleáris fegyverek elterjedését gátló amerikai erőfeszítésekről tájékoztatott, és segített jobban megérteni Washington szerteágazó nemzetbiztonsági hálózatának működését. Külön köszönettel tartozom M.-nek, aki arra tanított meg, hogyan lehet „megszerezni” egy mobiltelefont vagy egy laptop számítógépet. Nem hiszem, valaha is a régi módon tudok az okostelefonomra gondolni, és ennek mindenkire érvényesnek kellene lennie.

Anna Rubin, aki New York államban a holokauszt során ellopott vagyonok visszakövetelésével foglalkozó iroda igazgatója, a visszaszolgáltatási kérdésekről és proveniencia-vizsgálatokról beszélt nekem. Peter Buijs az amszterdami Zsidó Történeti Múzeum adatbázisának használatát magyarázta el, míg a Hollandsche Schouwburg emlékhelyen dolgozó Sarah Feirabend a színház borzalmas történetével kapcsolatban válaszolt meg néhány kérdést. Sarah Bloomfieldtől és Fred Zeidmantól, a washingtoni Holokauszt Emlékmúzeumban dolgozó kollégáimtól, folyamatos inspirációt és bátorítást kaptam. Mint mindig, most is tisztelettel adózom azok előtt, akik életüket a héber szóval soának nevezett népiértásban megölt hatmillió ember emléke megőrzésének szentelik.

Joav Oren ijesztő ismertetőt adott a Krav-Maga részleteiről, bár valamennyire sikerült elérnie, inkább tűnjön egyfajta balettnek, mint halálos harcművészetnek. Gerald Malone a brit kormány lehallgatási ügyeivel kapcsolatban adott felvilágosítást, és egy kis nevetéshez is hozzásegített, amire nagy szükségem volt. Aline és Hank Day nagylelkűen megengedte, hogy egy újabb magas szintű, titkosszolgálati konferenciát szervezzek meg szép otthonukban. Marguerita és Andrew Pate megtette a tizenkét órás repülőutat Argentínába, így Gabrielnek nem lett volna muszáj.

A kézirat elkészítése közben könyvek, újságcikkek és internetes oldalak százait néztem át, és itt nem is lehetne felsorolni az összest. Hanyagság lenne viszont részemről, ha nem említeném meg Jacob Presser, Deborah Dwork, Diane L. Wolf, Jean Ziegler, Isabel Vincent, Tom Brower, Martin Dean, Lynn H. Nicholas, David Cesarani, Uki Goni, Steve Coll és David Albright nagyszerű munkáját és beszámolóit. A New York Timesnál David E. Sanger és William J. Broad példás munkát végzett, miközben írásaikban bemutatták, Irán miképp halad látszólag megállíthatatlanul az atomfegyver birtoklása felé; tudományos és jól megírt cikkek felbecsülhetetlen értékű információforrást jelentettek számomra. Akárcsak a Tudományos és Nemzetközi Biztonsági Intézet, valamint a Wisconsin Projekt Nukleárisfegyverzet-ellenőrzési program megbízható forrásból származó jelentései.

Külön köszönettel tartozom még a londoni National Gallery képtárnak. Akárcsak az amszterdami Hotel de L'Europe, a párizsi Hotel de Crillon és a genfi Grand Hotel Kempinski személyzetének, amiért nagyszerűen gondoskodtak rólam és családomról, miközben anyagot gyűjtöttem a munkámhoz. Őszinte bocsánatkéréssel tartozom, amiért a vezetőség engedélye nélkül végeztem vizsgálatokat a Kempinski szobáiból, ám az idő szorítása miatt más megoldás nem volt lehetséges. A rendszeresen Genfben látogatók bizonyára tudják, Martin Landesmann képzeletbeli háza még a Hotel Metropole legfelső szintjeiről sem lenne látható. Sok más mellett, ennyi írói szabadságot itt is megengedtem magamnak.

Louis Toscano, kedves barátom és személyes szerkesztőm, sok javítást végzett a kéziratban, akárcsak a segédszerkesztőm, Kathy Crosby. Természetesen, ha a kész változatban bármi pontatlanság vagy nyomtatási hiba van, ezért a felelősség az enyém, és nem az övék. Külön elismerést érdemel a figyelemre méltó putnami csapat, különösen Iván Held, Marilyn Ducksworth, Dick Heffeman, Leslie Gelbman, Kara Welsh, David Shanks, Meredith Phebus Dros, Kate Stark, Stephanie Sorensen, Katie McKee, Stephany Perez, Samantha Wolf és Victoria Comella. Szintén köszönettel tartozom még Sloan Harrisnak jóindulatáért és profi munkájáért.

Rengeteg barátot tudhatunk magunkénak, akik az írás kritikus szakaszaiban szeretettel és nevetéssel vesznek körül minket. Gondolok itt elsősorban Sally és Michael Orenre, Angelique és Jim Belire, Joy és Jim Zomra, Nancy Dubucra és Michael Kizilbashre, Elliott és Sloan Walkerre, Robyn és Charles Krauthammerre, Elsa és Bob Woodwardra, Ráhel és Elliott Abramsra, Andrea és Tim Collinsra, Betsey és Andy Lackre, Mirella és Dani Levinasra, Derry Noyesre és Greg Craigre, Mariella és Michael Tragerre, valamint Susan és Terry CyConnorra.

Mély hálával tartozom gyermekeimnek, Lilynek és Nicholasnak, akik a tavaly augusztus nagy részét velem töltötték, miközben anyagot gyűjtöttem a Les Diablerets gleccsereitől egészen a Cornwalli szikláig. Segítettek nekem, hogy felbecsülhetetlen értékű műkincseket lopjak el, természetesen csak képzeletben, Európa leghíresebb múzeumaiból, és türelmesen hallgattak, amikor ugyanazt a történetet több változatban is kigondoltam és előadtam, rendszerint egy véget nem érő vonatutazás során. Végül, a feleségem, Jamie Gangéi segített megtalálni a történet fonalát, mikor elvesztettem, és nagy szakértelemmel végezte a szépítéssel „első változatnak” nevezett papírtömeg szerkesztését. Türelme, béketűrése és a részletekre való odafigyelése nélkül A Rembrandt-ügy nem készült volna el időben. Az iránta érzett hálám múlhatatlan, akárcsak szeretetem.

*
– A CIA központja Virginia államban